

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

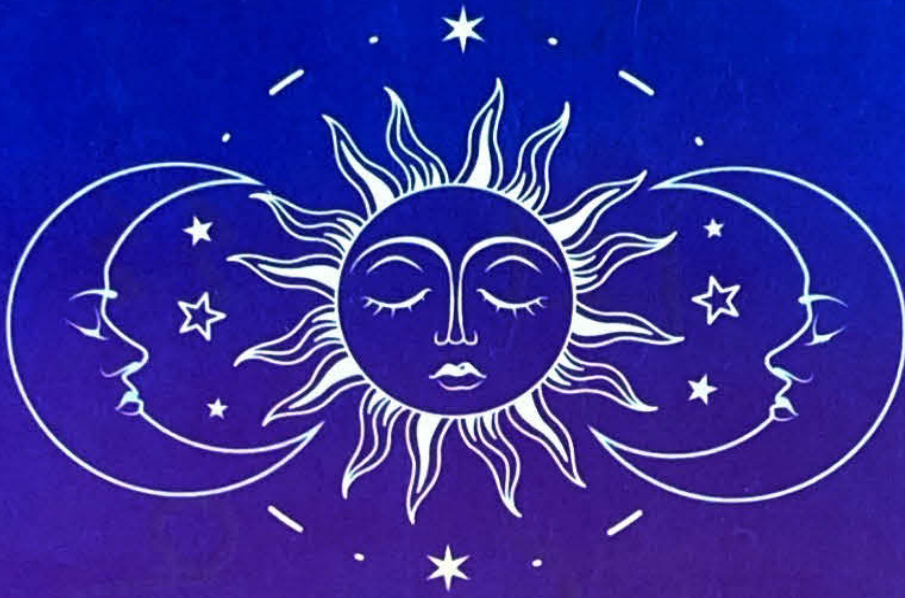
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hamide YEŞİLYURT

Aşk Falsesi

Yıldızlar hayatınıza hükmedebilir ama kalbinize asta.

Jennifer W. Andreradyo programlarında dinleyicilerine astroloji ve burçlar hakkında bilgiler veriyor, çünkü o bir astrolog ve aynı zamanda ilişki terapisti. Onlara aşta ki gerçek uyumun burçlar arası uyuma ve yıldızlara bağlı olduğunu söylerken, aynı zamanda ilişkilerinde de yol gösteriyor. Henüz kendisi için doğru kişiyi bulamamasının sebebi de tüm kalbiyle inandığı astrolojik uyum. Sıradışı karakteri, rahat tavırları ve etkileyici güzelliğiyle hala bekar olması dikkat çekerken, ilişkiler hakkında yaptığı yorumlara tesadüf eseri denk gelen Mark Thomson, radyo programını telefonla arayıp, canlı yayında onun kalpleri kıran acı masız bir cadı olduğunu söylediğinde ikisinin de hayatı hiç tahmin edemeyecekleri şekilde değişecektir.

Birbirini tanımayan ve hiç karşılaşmayan Jennifer ve Mark'ın canlı yayında başlayan komik, çekişmeli ve tatlı sürtüşmeleri dinleyicilerin ilgi odağı olunca, gizemli adam Mark gerçekte kim olduğunu saklamanın doğru olduğundan emindir.

Geçirdiği sakatlık yüzünden Amerikan Futbolunu bırakmak zorunda kalıp, bir gazetede spor köşesi yazarlığı yapsa da hala ünlüdür Mark. Futbol oynadığı yıllarda kazandığı para ve ödüllerden dolayı adı futbol tarihine yazılan Mark Thomson'ın hayatında eksik olan tek şey aşk olsa da evlilik ve birine sonsuza kadar mutluluk sözü vermek gereksizdir. Jennifer'ı tanıyınca kendi doğrularını ve aşka bakış açısını sorgulamaya başlar. Ancak onunla arasında ciddi bir ilişki olması mümkün değildir. Jennifer'ın kendi kuralları vardır. Beklediği adam zengin, sporcu, şarkıcı, aktör olmayacak, burç uyumları da mutlaka tutacaktır.

Yetişkin okurlar içindir

AŞK FALCISI
HAMİDE YEŞİLYURT

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Editör: Özge Özdemir
Son Okuma: Almina Çınar
Kapak Tasarımı: Albert Paul
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-94695-7-7
Sertifika No:74965

HAMİDE YEŞİLYURT © 2024

**Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN
DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.**

Lolla Yayınları

**Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL**

Baskı ve Cilt

MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

Aşk Falsesi

HAMİDE YEŞİLYURT

Koç: Lider, patavatsız, maceracı, sabırsız...

Yıldızı: Mars

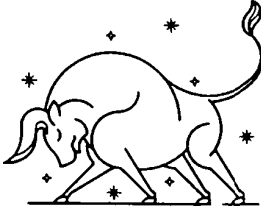
Grubu: Ateş, pozitif

Aslan: Cömert, yaratıcı, hevesli, ileri görüşlü, ateşli, kendini her zaman gösterebilen...

Yıldızı: Güneş (En üstün güç temsilcisi)

Grubu: Ateş, pozitif

Boğa: Sabit ve dürüst... Aşırı duygusal, kendi hâlinde, gayet sakin...

Yıldızı: Venüs (Güzellik, sevgi ve güzel sanatların temsilcisi)

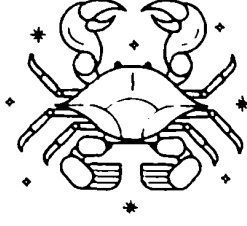
Grubu: Toprak, negatif

İkizler: Kaygısız ve şen, son derece akıllı, değişken ve uyumlu...

Yıldızı: Merkür (Zekâ ve canlılık temsilcisi)

Grubu: Hava, pozitif

Yengeç: Ailesine düşkün, hayal gücü yüksek, güvenilir, temkinli...

Yıldızı: Ay (Duyguların temsilcisi)

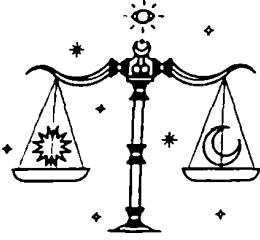
Grubu: Su, negatif

Başak: Titiz, inceleyen, dikkatli, tertipli ve alçak gönüllü...

Yıldızın: Merkür

Grubun: Toprak, negatif

Terazi: Tamamen tarafsız, dengeli bir zihne sahip. İnce zevkli. Sanatçı yaradılışlı...

Yıldızı: Venüs (Güzellik, sevgi ve güzel sanatları temsil eder.)

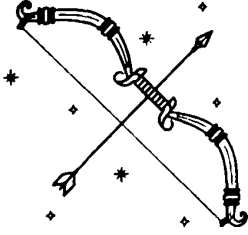
Grubu: Hava, negatif

Akrep: Güçlü duygular, gaye sahibi olma, düş yeteneği, durumları önceden sezme yeteneği, kararlılık...

Yıldızı: Mars ve Plüton (Çekicilik, cazibenin temsilcisi)

Grubu: Su, negatif

Yay: Geniş ve esin veren bir zihin. Sonuçları önceden görme kabiliyeti...

Yıldızı: Jüpiter (Bolluk, neşe ve zenginlik kaynağı)

Grubu: Ateş, pozitif

Oğlak: Temkinli ve fedakâr, güvenilir ve dürüst, düzen kurucu, yönetici...

Yıldızı: Satürn (Disiplin ve düzenlilik)

Grubu: Toprak, negatif

Kova: Değişime açık, vizyon sahibi, tarzı olan, mizaç duygusu gelişmiş...

Yıldızı: Uranüs (Değişiklik, ansızın bağlanış ve iyi sonuçların temsilcisi)

Grubu: Hava, pozitif

Balık: Kültür ve sanata önem veren, ilham...

Yıldızı: Neptün (Hayalleri temsil eder)

Grubu: Su, negatif

*Aşk bir tesadüf müdür?
Yoksa kader mi?*

Astrolojiye *yıldız falcılığı* da denilebilir, yıldızların insan hayatı üzerindeki etkilerinin incelenmesi de. Jennifer W. Andre hayatını bu alana adanmış, astroloji ile ilgilenen, New York'ta yaşayan bir astrologdur. Kendine ait bir ofisi, web sitesi ve meraklıları için yaptığı radyo programlarıyla adını duyurmayı başarmıştır.

Jennifer'a göre yıldızlar ve gezegen hareketleri insanların yaşamını, kararlarını ve geleceğini çok fazla etkilemektedir. Kendi hayatına da astrolojiye göre yön vermesi bunun kanıtı gibidir. Dostlarını anlaşılabileceği burçlara göre seçer. Önemli kararlarını yıldızların hareketine göre verir. Çıkmayı planladığı erkeklerle uyumunu mutlaka araştırır. Yani tam manasıyla astrolojiye göre yaşar.

New York, bu sabah çok şiddetli bir yağmurla güne başladı. Masasında, dumanı tüten sıcak kahvesini yudumlarken sabah kuşağında yer alan radyo programının başlamasını bekliyordu. Bu arada bugünkü burç yorumunu da okumayı ihmal etmedi.

Koç

Bugünün yeni macera ve risklere açık olduğunu unutmayın. Venüs ve Mars'ın hareketleri sizi bekleyen bir aşk olduğunun da habercisi... Zihninizi ve duygularınızı açık tutun. Bu ay, çekim gücünüz çok kuvvetli. Karşı cinsin ilgisini çekmeyi her şekilde başarıyorsunuz. Sabahları baş ağrısı ile uyanmanızın tek sebebi, hâlâ ağrıyan kalbiniz. Yeni bir maceranın kimseye zararı olmaz. Yeni maceraların zararı olmaz. Yani bu ay, sizi çok şanslı günler bekliyor. Kalbinizin kapısını çalacak birini bulmanız muhtemel.

Burç yorumunu okurken yanına gelen, yapımcısı Paula'nın sesini duydu.

"Demek yeni bir aşk ve macera..." derken güldü Paula. "Yıldızları kesinlikle dinlemelisin Jen. Hayatında eksik olan tek şey seksi ve çekici bir adam. Tanrım! Keşke benim de karşıma böyle biri çıksa. Bu aralar aşk konusunda şanslı olmadığımı düşünüyorum. Aslında hiçbir zaman şansım olmadı."

Jennifer gülümseyerek genç kadına baktı. "Yıldız haritan aradığın aşkı yaz başında bulacağını söylüyor. Bu ay balık burcu ne yazık ki aşk konusunda pek şanslı değil. Biraz daha sabırlı ol."

Paula, kalçasını masaya yaslayarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Sarı renk kaşlarını ve küçük dudaklarını büzererek arkadaşına cevap verdi.

"Yaz aşkları konusunda ne derler bilirsin. Hiçbiri sonsuza kadar sürmez. Artık kalıcı bir ilişki istiyorum. Birkaç yıl sonra yumurtalarım işe yaramayacak. Anne olma şansımı kaybedeceğim. Doğru adamı bulamazsam hayalimdeki gelinliği giyemeyeceğim."

“Anne olmak için farklı yollar da var.”

“Sperm bankaları mı? Ah hayır! Asla tanımadığım bir adamın çocuğunu doğurmam. Düşünsene, adamın genetiğinde kim bilir neler vardır? Sapık ya da katil olabilir. Aptal da olabilir. Ayrıca hangi ırktan olduğu da önemli... Etrafta koşan minik bir Çinli ya da Hint asıllı esmer bir oğlan... Yo hayır, buna hazır değilim.”

Jennifer, onu dinlerken kahkaha attı. Kendisi de anne olmak isterdi ama o tür bankalardan birine gidip bunu yapmayı asla düşünmezdi.

“Bunun için yeterince vaktin var Paula. Henüz otuz iki yaşındasın. Geç kalmış değilsin.”

“Yirmi dokuz yaşında olduğun için rahatsın. Ayrıca vücudun benimkinden çok daha iyi ve sen güzel bir kadınsın Jen. Senin kadar çekici olsaydım aradığım adamı bulmakta zorluk çekmezdim.”

“Bir erkek sadece güzel olduğun için seni istiyorsa bu ilişki zaten yürümez. Bak bana. En uzun süren ilişkim bir ay bile devam etmedi. Adamların tek derdi seksti.”

“Hayatında kaç adamla yattın ki?”

“Gerçekten merak ediyorsan sadece iki. İlki üniversitede çıktığım erkek arkadaşımdı, diğeri ise iki yıl önce Nevada’da tanıştığım bir serseri. Bir hafta boyunca aynı otelde kaldık. Tatil bitince herkes hayatına geri döndü.”

“Tanrım, en son iki yıl önce mi biriyle yattın? Bu çok korkunç!”

“Nesi korkunç? Bir erkekle yataktaki uyuma da dikkat ettiğimi bilmen gerek.”

“Ne yani seks yapmadan önce sihirli kürene mi danışıyorsun? Sana inanamıyorum Jen.”

“Ah evet.” derken yine güldü Jennifer. “Sihirli bir kürem olmasa da yıldızlar bana nasıl davranmam gerektiğini fısıldıyor.”

“Yıldızlar da bazen yanılabilir.” derken duvardaki saate baktı. “Programın başlamasına iki dakika kaldı Cadı Jenney.”

Paula, programın başladığını cam bölmenin ardından el işaretleriyle haber veren genç adama tamam der gibi başını salladı. İlk anonsu için mikrofonuna yöneldi.

“Günaydın New York! Jennifer’ın sihirli küresiyle yine karşınızdayım. Hâlâ uyanamayanlar ve sabah kahvesini içmeyenler hadi hareket edin. Yeni bir gün sizi bekliyor. Yıldızınız bugün neler söylüyor bakalım mı? Günün en şanslı burcuyla başlayalım. Aslanlar burada mı? Bakalım sihirli küremizin sizlere ne gibi haberleri var?”

Aslan

Bugün kendinizi çok zinde hissediyorsunuz. Her an bir savaşa hazırsınız ve kesinlikle küçük zaferler sizi bekliyor. Keskin zekânıza ihtiyacı olan dostlarınız var. Onlara yardım etmek için her zamankinden çok daha hevesli olduğunuzu görüyorum. Küçük zaferlerinizi büyük kutlamalara dönüştürmek sizin elinizde. Ödülünüzü alınca selam vermeyi unutmayın. Bir aslan asla mütevazı olmaz. Sizler pohpohlanmayı gerçekten seviyorsunuz. Sahne, ışıklar, ödüller ve alkış tam size göre. Başarılı olmak için yapamayacağınız şey yok. Aşk hayatınız bu aralar çok sakın. Heyecana ihtiyaç duyuyor ama o heyecanı bir türlü bulamıyorsunuz. Risk almaya hazır olun çünkü her an karşınıza sizi delirtecek biri çıkabilir. Karşı cinste aradığınız en önemli uyum şüphesiz ki seks. Aslan erkeği kendisi gibi yırtıcı bir dişiyi birlikte olmayı hayal eder. Dişilere selam ver dostum. Yayıdığın koku muhteşem. Gün boyu bunu hissedeceksin.

Jennifer, yorumun hemen ardından bir telefon görüşmesi aldı. Programın akışı bu şekilde gidiyordu. Burç yorumları, yıldızlar, ilişki analizleri...

Telefonun ucundaki genç kadının ses tonu, çekindiğini belli ediyordu.

“Selam.” dedi Jen, onu samimi bir şekilde karşılayarak. “Seni dinliyoruz.”

“Selam Jen. Şey, ben Mel.”

“Evet, Mel. Seni duyuyorum.”

“Erkek arkadaşım bir terazi ve ben bir boğayım. Onunla yaklaşık iki aydır birlikteyiz ama...”

“Ama olmuyor değil mi?”

“Aslında ilişkimizi yürütmek için ikimiz de çabalıyoruz.”

“Mel, tatlım sorun sizde değil yıldızlarda. Terazi ve boğanın anlaşabilmesi doğaya aykırı. Aradığınız uyumu asla yakalayamayacaksınız.”

“Gerçekten mi?” derken genç kadının yaşadığı hayal kırıklığı sesine yansdı.

“Ne yazık ki evet. Terazi erkeği boğa kadını asla anlamaz. Çünkü boğa daha sakin ve huzur dolu bir hayatı sever. Oysa terazi bir süre sonra tekdüze olmaktan sıkılır. Heyecan arar. Değişikliğe açıktır.”

“Beni aldatır mı?”

“Bingo! Fırsatını bulduğu ilk anda, sırf heyecan için bunu yapar.”

“Tanrım... B-ben ona çok güveniyordum.”

“Erkeklerle asla güvenme Mel! Sadece sen değil, buradan tüm kadınlara sesleniyorum. Güvenilir bir adam bulmak çok zor.”

“İlişkimi bitirmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Üzgünüm Mel. Hislerim bu yönde. Aslında sen de bunu hissediyorsun ama kendine itiraf etmekten korkuyorsun. İhtiyacın olan tam bir yengeç erkeği. Onun seni anlaması çok daha kolay. Aradığın güvenli bölgeyi onun kolları arasında bulabilirsin.”

“Hayatımı bir yengeç erkeğini arayarak mı geçireceğim? Bu çok saçma değil mi?”

“Saçma olan senin ilişkini, kafanda soru işaretleri olmasına rağmen devam ettirmen.”

Mel, “Teşekkür ederim. Deneyeceğim.” diyerek telefonu kapattı.

Jennifer yüzünde bir gülümseme ile kahvesini içmeye devam ederken insanların gerçekleri duymaktan asla hoşlanmadığını düşünüyordu. Dinleyicilerinden gelen sorulara samimiyetle cevap veriyor, kimseye sahte mutluluklar dağıtmıyordu.

“Tanrı aşkına Melaniee!” diyerek bağırdı genç adam, ofisin içinde sağa sola adım atarken. “Yani sen şimdi o aptal medyum bozuntusunun söylediklerine gerçekten inanıyor musun? Yapma Mel!”

Melaniee masasının başında sessizce ağlıyordu. İlişkisi konusunda duyduklarına inanmış olmasını ise iş arkadaşı Mark şaşkınlık içinde izliyor, ona nasihat veren kadının delinin teki olduğunu düşünüyordu.

“Sen de duydun Mark. Jennifer haklı. Drew’le aramızdaki heyecan bitti. Artık dışarı bile çıkmıyoruz. Bana zaman ayırmak dahi istemiyor.”

Mark daha çok öfkелendi çünkü Drew en yakın arkadaşı, Mel de kız kardeşi gibi sevdiği bir insandı. İki yıldır aynı gazetede çalışıyorlardı. Melaniee, magazin sayfasında küçük

yazılar yazıyordu. Kendisi spor haberleri köşesinin en iyi eleştirmen yazarıydı. Üç yıl önce sakatlığı nedeniyle bırakmak zorunda kaldığı Amerikan futbolundan ve takımından ayrılmak çok kolay olmamıştı. Kariyerinin en yüksek yerinde Mark Thomson'ın futbolu bırakması günlerce konuşulmuştu.

Bir yıl boyunca kendini evine kapatmış, dostlarıyla ve ailesiyle görüşmemişti. Hayatı futbol olan birinin artık oynamayacağını kabullenmesi ve bu durumu atlatması çok da kolay değildi. Depresyona girmiş, sakatlığına her gün lanet yağdıran, yaşamaktan nefret eden bir adam hâline gelmişti. Bir gün kapısını çalan gazetenin müdürü Jim Cast'ın spor sayfalarında Amerikan futbolu hakkında yazmasını istediğinde, adamın teklifine önce sıcak bakmamış, bir süre sonra da kendini burada bulmuştu.

Şimdi ise Mark Thomson, en sert ve acımasız futbol eleştirmenlerinden biriydi. Takımlar ve futbolcular onun yorumlarını nefeslerini tutarak okurken eleştirilerinde haklı olduğunu da fark ediyorlardı. Mark için bu bir iş değil, hayatına anlam katan bir olay hâline gelmişti. Kendisine gelen antrenörlük tekliflerini bile geri çevirmişti. Otuz beş yaşındaydı. Yaşına göre fiziği gayet iyiydi. Uzun yıllar spor yapan birinin kaslı ve diri bir vücuda sahip olması elbette ki normaldi. Yıllarca uzun olan saçlarını artık kısa kullanıyordu. Tıraş olmaktan nefret etse de sakal bırakmaktan hoşlanmıyordu. Esmer ve buğday tenliydi. Annesi Meksikalı babası ise Amerikalı olduğu için iki ırkın karışımı olan dikkat çekici bir yüze sahipti. Çukurlu çenesi, öne çıkan âdemelması ve kara gözleri karşı cinsin ilgisini çekiyordu. Futbol oynadığı yıllarda spor dergilerinin kapaklarında boy boy fotoğrafları çıkıyor, başarıları ile konuşuluyordu.

Ancak her güzel şeyin bir sonu vardı. Yine de çekiciliğinden bir şey kaybetmemiş sadece daha aksi bir adam olmuştu. Söz konusu dostları olduğunda öfkesine de hâkim olamıyordu.

“Drew’in bu aralar çok yoğun çalıştığını biliyorsun Mel. Adam kariyerinin en önemli haberinin peşinde ve her akşam görüşemiyor olmanız sana değer vermediği anlamına gelmiyor.”

Genç adamın o sırada cep telefonu çaldı. Arayan Drew’di. Telefona cevap vermek için Melaniee ile sohbetine ara verdi. Drew iş için başkentteydi.

“Drew.”

“Yanında mı Mark?” derken endişeliydi Drew. Anlaşılan radyo programını dinlemişti.

“Evet, yanımda.”

“Bana radyodaki kızın o olmadığını söyle. Yanıldığımı duymak istiyorum.”

“Senin tüm gün radyo dinlediğini düşünmeye başlayacağım.”

“Bu şehirdeki tüm taksiciler o cadıyı dinliyor. İnanabiliyor musun? Kendisini ilişki gurusu ilan etmiş aptalın tekinin yaptığı tek şey insanları ayırmak. Mel ona inanmış olamaz. Ayrıca neden onu aradığını da merak ediyorum. Sorunlarımızı iki-miz çözebiliriz.”

“Bu konuyu tam da şu an onunla konuşuyorum Drew.”

“Aradım ama telefonu açmadı. Onunla konuşmam gerek. Lütfen ona akşam arayacağımı söyle. Şu lanet röportaj bitsin, rahat bir nefes alacağım.”

“Ben hallederim dostum. Endişe etme.” dedikten sonra telefonu kapattı ve yine genç kadına yöneldi.

“Arayanın kim olduğunu biliyorsun Mel. Adı her ne lanet-se! O kadın yüzünden kendini düşürdüğü duruma bak!”

“Adı Jennifer.”

“Ah! Bir medyum bozuntusu için bu isim çok fazla.”

“O medyum ya da falcı değil. Bir astrolog ve işinde gayet iyi, çok uzun zamandır onu dinliyorum. Söyledikleri doğru.”

Mark, ona alaycı bir tebessüm yolladı.

“Neden bu kadar çok dinlendiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Kadının tek derdi ünlü olmak ve para kazanmak. Eminim yakında kitabı da çıkacaktır.”

“Evet, çıkacakmış. Kesinlikle alacağım.”

“İnsanların kanını emerek, kalplerini kırarak, sahte mutluluk dağıtan birine nasıl inanabilirsin? O seni de Drew’i de tanımıyor.”

“Tanıyormuş gibi konuştu. İlişkimizin nasıl olduğunu tahmin etti. Bu bir tesadüf olabilir mi?”

“Tanrı aşkına aç şu radyonun sesini ve herkese aynı saçmalıkları söylediğini duyalım.”

Melaniee radyonun sesini açtı. Jennifer yine bir dinleyiciyle konuşuyordu.

“Sara hiç endişe etme tatlım. Oğlak erkeği akışına bırakmaya bayılsa da balık kadını planlamaya her zaman ihtiyaç duyar. İkinizin bu zıt alışkanlığı aranızda güçlü bir çekim yaratabilir. Sen duygusal bir güvene inanıyorsun ve erkek arkadaşın bu güveni sana verebilir. Çünkü o tam bir oğlak. İlişkinizin harika gittiğini hissediyorum.”

“Evet, öyle Jen. Bana evlilik teklifi edeceğini düşünüyorum. Hatta eminim.”

“Ben de eminim. Her ilişki bu uyumu yakalayamıyor. Erkek arkadaşın tam bir gezgin değil mi?”

“Evet, nasıl tahmin ettin?” derken güldü Sara.

Jennifer, “Sihirli küremde görüyorum.” diyerek kahkaha attı. “Birlikte kampa gitmeyi seviyorsunuz.”

“Bayılıyorz. Her zaman sürprizlerle dolu bir adam. Beni mutlu etmeyi çok iyi biliyor.”

“O hâlde beni neden aradın Sara?”

“Çünkü sana çok güveniyorum. Evlenme teklifini kabul etmeden önce fikrini duymaya ihtiyacım vardı.”

“Mutluluklar gelin hanım. Umarım hayallerinin düğününü yaparsın.”

“Ah teşekkür ederim Jen. Sen harika birisin.”

Mark, öfkeyle radyonun sesini kapattı.

“Eminim bu sadece bir kurgu!” dedi soğuk bir sesle. “Ara-yanların çoğu birer oyuncu olmalı.”

“Hayır, değil. Kendin duydun. Herkese aynı şeyi söylemiyor. Gerçekten hissettiklerini söylüyor.”

“Hiç kimse beni bu kadının dürüst olduğuna inandıramaz. Ayrıca ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordu Mark.

“Ne?”

“Çirkin, itici, klasik, sıradan ve sönük bir tip olduğunu... O kadar yalnız ki insanların mutlu olmasına tahammül edemiyor. Bir sevgilisi olmadığı için kafayı sıyırmış, tam bir çatlak.”

“Hayır, Mark! Öyle biri değil. Yani bence gayet hoş bir kadın.”

“Sadece sesini duyduğun birinin neye benzediğini nereden bileceksin? Tamam, ses tonu gayet hoş ama bu...”

Melanie bilgisayarına yöneldi. Klavyesinde hızla bir şeyler yazıp Mark’a seslendi.

“Web sitesi ve orada bir fotoğrafı var. Gel, burada.”

Mark, bezmiş bir yüz ifadesiyle iç çekip ağır birkaç adımla masanın arkasına geçti. Ekranda çok renkli bir web sitesi vardı. Yıldızlar, gezegenler, günlük burç yorumları, astroloji haberleri... Bakışları sağ üst köşede duran resme kaydı.

Sıradan mı demişti?

Hayır!

Fotoğrafta gördüğü kadına sıradan demek, sıradan kelimesine kesinlikle haksızlık olurdu? Hatta klasik, çirkin, itici sözcükleri de buna dâhildi. Yüzünün tamamını, boynunu ise birkaç santim altına kadar gösteren fotoğraftaki kadını dikkatle inceliyordu Mark.

Jennifer W. Andre

Astrolog, ilişki terapisti, aşk uzmanı.

Ve hemen altında yazan yazıya takıldı.

Cadı Jen'in sihirli küresi...

Bakışları yine genç kadının fotoğrafına kaydı. Siyah renkli, uzun saçlarının -uzunluğu muhtemelen göğüslerini kapatıyordu- kabarık ve dalgalı olması doğal mı çözemedi. Renginin doğal olmadığı da muhtemeldi. Belki... Sorun saçları değildi. Cadıların aksine küçük ve hoş bir burnu vardı. Kavisli ve ince kaşları, parlayan mavi gözlerinin üzerinde inanılmaz asil duruyordu. Uzun ve zarif duran yüzündeki dikkat çekici diğer yönü dudaklarıydı. İşte bu dudaklar, bu dolgunlukla ve gösterişle kesinlikle doğal olamazdı.

Karar veremedi.

Ve yüzündeki dövme... Gözlerinin dikkat çekiciliği yetmezmiş gibi sağ gözünün hemen altında büyükten küçüğe doğru uzanan üç tane yıldız şeklinde dövme vardı. Bu kadın, gökyüzündeki tüm şekilleri yüzüne çizdirmeye yemin etmiş gibiydi. Boynunun sol kısmında, kulak altından uzanan iki

küçük gezegen dövmesi de neyin nesiydi? Yaşı konusunda da kararsız kaldı. Otuzun üzerinde olmadığına bahse girerdi. İki elinin her bir parmağı garip şekillerde yüzüklerle doluydu. Boynunda yine garip şekilli bir kolye, üzerinde siyah renk bir tişört... Sadece görünüşü bile medyumlara benziyordu.

“Sahtekâr.” dedi usulca.

Melaniee onu duydu. “Sahtekâr değil ve son iki dakikadır onu inceliyorsun. Aklından geçen tek kelime bu mu? Az önce onun hakkında neler öne sürdüğünü unuttun sanırım. Jennifer gayet hoş ve çekici bir kadın, sen de bunun farkındasın.”

Mark, hızla bedenini geri çekip bilgisayardan uzaklaştı. “Neye benzediği umurumda değil. Beni ilgilendiren dostlarıma verdiği zarar. Ayrıca tanımadığı insanların hayatına burnunu sokması da utanmaz biri olduğunu gösteriyor.”

“Ben seninle aynı fikirde değilim.”

“Tamam!” Mark, ellerini havaya kaldırdı. “Yazmam gereken önemli bir yazı varken burada dikilmiş, seni aptalca fikirlerinden vazgeçirmeye çalışıyorum ve hiç tanımadığım, tanımayı asla istemeyeceğim bir kadından nefret etmek için bahaneler üretiyorum. Ne gün ama!”

Melaniee ondan daha sakindi ve gülümsedi. “Ben iyiyim, gerçekten sorun yok. Teşekkür ederim Mark. Sen mükemmel bir arkadaşsın. Drew’le ilişkimizi gözden geçirmek için kendime zaman tanıyacağım. Sanırım buna ihtiyacım var. Jen haklı. Belki de biz birbirimize göre değiliz.”

“O kadının aklını karıştırmasına izin verme! İlişkiniz bitecekse bunun sebebi kendini ilişki uzmanı sanan aptal bir kadın olmasın.”

“Kendi ilişkilerinin neden uzun sürmediğini hiç sorguladın mı? Belki de senin de bu konuda uzman birinin yardımına ihtiyacın var.”

“Ah, şimdi konu ben miyim? İlişkilerimde sorun yaşamadım. Tek sorun, sonsuza kadar hayatımda olacak bir kadına ihtiyacım olmaması.”

“Herkes sonsuza kadar sürecektir bir ilişki hayal eder bayım. Âşık olmak mükemmel bir şey.”

“Çok fazla aşk romanı mı okuyorsun Mel? İnan bana ilişki için sadece aşk yeterli değil.”

“Şimdi izin verirsen en sevdiğim programı dinleyeceğim.”

Mark, genç kadına cevap vermeden odadan çıkıp kendi odasına girdi. Bu saçma konu yeterince zamanını almıştı ve düşünecek daha önemli işleri vardı.

Medyum olduğunu iddia eden bir sahtekâr dışında her şey!

Koltuğuna oturup bedenini geriye doğru yasladı. Jennifer dinleyicilerini kesinlikle kandırıyordu. Onları mükemmel bir ilişkinin yıldızlara ve gezegenlerin hareketlerine bağlı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Ayrıca kalplerini kırıyor, belki de harika giden ilişkilerinin bitmesine sebep oluyordu. Melaniee gibi kaç kadın, onun yüzünden sevdiği adamı kaybetmişti kim bilir? Daha çok para kazanmak için seçtiği bu yolun doğru ve adil olmadığı konusunda birilerinin onu uyarması şarttı.

Lanet olsun, bana ne!

O an kendini tutamayıp bilgisayarından radyo yayını açtı. Genç kadın hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

“İlişkilerimizde uyumu yakalamak için yıldızlara güvenmiyoruz. Bugüne kadar nerede hata yaptığınızı düşündünüz ama bulamadınız. Neden ilişkileriniz yürümedi? Sorunun kendimizde olduğuna karar vermiş olabiliriz ya da karşımızdakini de suçlamış olabiliriz ama bir bakmışsınız başka insanlarla hayal ettiğimiz ilişkiyi kurabiliyoruz.”

“Saçmalık!” dedi Mark gözlerini devirerek.

“Senin fena hâlde bir derse ihtiyacın var!”

Mark, o kısa anda, aklına gelen ilk şeyi yaptı. Cep telefonunu çıkarıp ekranda yazan numarayı tuşladı. Ani kararlar vermek gibi bir huyu vardı. İçine dert olan şeyleri, dışına atmazsa kesinlikle rahat edemezdi.

*Ne derler bilirsin.
Büyük aşklar nefretle başlar.*

Programın bitmesine on beş dakika kalmıştı ve Jennifer artık bitsin istiyordu. Dün gece çok geç yattığı için yorgundu. Birkaç ay sonra çıkarmayı planladığı Astrolojik Gizemler isimli kitabını tamamen bitirmesi gerekiyordu. Koca bir fincan kahve bile yorgunluğunu atmasına yetmemişti. Bugün program gayet iyi gidiyordu. Üst üste aldığı telefonlara yeterince cevap vermişti. Bir tanesini daha kaldıramayacağını düşünürken Paula, camın diğer tarafından telefon işareti yaptı. Çalan şarkının bitmesine az kalmıştı. İkinci bir şarkı, programı bitirebilirdi. Yine bir telefon görüşmesine ne gerek vardı ki?

Olumsuz anlamda başını salladı ama Paula kaşlarını kaldırıp hayır işareti yaptı. Yakın arkadaşı olsa da patronuydu ve ona itiraz edemezdi. Mecburen kabul etti. Şarkı bitince kendisini toparlayıp kulaklığını taktı. Nasıl olursa olsun, canlı yayında sesindeki heyecanı asla kaybetmiyordu. Derin bir nefes alarak önünde duran tuşa bastı.

“Selam ben Jen.” dedi neşeli bir sesle. “Seni dinliyorum.” Arayanın adını bilmiyordu, karşılama sonrası susarak onun konuşmasını bekledi.

“Ben Mark.” diyerek cevap verdi telefonun ucundaki adam. Bugünün ilk erkek dinleyicisiydi ve Jennifer gülümsedi.

“Ne haber Mark? Program bitmek üzere. Bitmeden aradığın için şanslı bir adam olmalısın.”

Mark, ona cevap verirken güldü. “Seni arayanların şanslı olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini bu kadar değerli hissetmene hayran kaldım.”

Jennifer da güldü. Saçma sapan diyaloglara alışkın olduğu için adamın sözlerini dikkate değer bulmadı. “Her insan değerlidir. Kendimize değer vermemiz gerekiyor Mark. Beni arama nedenini söyleyecek misin yoksa tahmin mi edeyim?”

“Medyum olan sensin tatlım. Tahmin etmen zor olmaz sanırım.” dedi.

Jennifer, adamın sesindeki alaycı tonu hissetti. “Bir medyuma ihtiyacın varsa yanlış yeri aradın dostum ve sihirli küremin şarjı bitti. Geleceğin hakkında yorum yapmam imkânsız.”

Mark yine güldü. “Tanımadığın insanların ilişkileri hakkında yorum yapmayı pekâlâ beceriyorsun Jen. Bunun için sihirli küreden yardım aldığını hiç sanmıyorum. Söyler misin sence ben hangi yıldızın etkisi altındayım? Yoksa bir yıldızım yok mu?”

“Bence sen hayatından fazlasıyla sıkılmış, mutsuz ve aksi bir adamsın. Eminim bu aralar etrafındaki insanların da canını sıkmaya bayılıyorsun.”

“Ah! Birbirimize ne kadar çok benziyoruz ama aramızdaki fark ne biliyor musun? Ben insanların ilişkilerine burnumu asla sokmam. Kalplerini küçük parçalara ayırıp ilişkilerini

bitirmelerini söylemem. Uyum denen şeyin astroloji saçmalığına bağlı olduğunu iddia etmem.”

Paula, camın arkasından keselim mi işareti yaptı ama Jennifer sorun yok anlamında başını salladı. Ukala bir adama cevap veremeyecek kadar aciz bir kadın değildi. Ayrıca görüşmeyi keserse dinleyicileri kaçtığını düşünürdü. Telefonun ucundaki adam gibi alaycı ses tonuyla ve gülümseyerek ona cevap vermeye devam etti. “Herkesin uzman olduğu bir konu vardır Mark. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama ben de senin işine burnumu sokmazdım. Astroloji bir saçmalık değil, bilimsel olarak kanıtlanmış bir alan.”

“Yaptığım işin seninkinden çok daha iyi olduğunu söylemeliyim tatlım. İnan bana işim konusunda fikir dahi yürütemezsin. Bilimsel gerçeklerden söz ediyorsak şayet, gerçek bilimin ne olduğunu da bildiğini hiç sanmıyorum. Varsayımlara dayalı bir alanı kanıtlanmış olarak sunman, bu konuda da yetersiz olduğunu gösteriyor.”

Sinirlenmeye başlayan Jen yine de sakinliğini korumayı başardı. “Karın ağrının sebebi terk edilmek mi yoksa gaz mı Mark? Karar veremediğin için mi beni aradın? Yoksa bir ilişkin yok mu? Doğru kişi olamamak canını sıkıyor olabilir mi?”

Mark sesli bir kahkaha atarken cevap verdi. “Doğru erkek olduğumu sana kanıtlamayı ne kadar çok isterdim bebeğim ama inan bana tipim değilsin. Şu an istediğim tek şey seni kucağıma yatırıp, poponu pataklamak.”

Tam o an da Melanee, Mark’ın odasına daldı. “Mark.” dedi usulca ancak genç adam ona aldırış etmedi. Melanee de sandalyeye oturup şaşkınlık içinde onu izlemeye başladı.

Jennifer saate baktı. Programın bitmesine birkaç dakika kalmıştı. Bunun için şükrediyorken kulaklığından Paula’nın sesini duydu.

“Tanrım Jen, dinleyicilerden inanılmaz mesajlar yağıyor. İkcinizin atışmasına bayılmışlar. Sanırım şu an en çok dinlenen programız. Lütfen devam et! Sürenin hiç önemi yok. Göster şu adama gününü.”

Formatından çıkıp tam bir trajikomik hâle gelen programın bir an önce bitmesini istese de mecburen devam edecekti. Serserinin teki canını sıkmak için aramıştı ve bu mutluluğu ona yaşatmayacaktı.

“Kucağına yattığımı hayal ediyorsan doğru yoldayız Mark. İlişkinde neler istediğini itiraf etmeye başladın. Fantezi kurmak renkli bir kişiliğe sahip olduğunu gösteriyor.”

“İkimizin uyumu bunun ötesine geçemez bebeğim. Küçük kızlar ilgi alanıma girmiyor.”

“Küçük bir kız olmadığımı bildiğini sanıyorum. Beni görmüş olduğunu da...”

“Elbette ki gördüm. İşte bu yüzden tipim olmadığını söyledim.”

“Biliyor musun sen de benim tipim değilsin. Yaşlı ve kart adamlarla asla çıkmam. Özellikle de büyükbabamla bir rehabilitasyon merkezinde arkadaş olacak kadar büyük olanlardan uzak duruyorum.”

Mark’ın kahkahası bir kez daha yankılandı. “İşte senin sorunun da bu Bayan Andre, hayatında bir ilişki yok ve başka insanların mutlu olmasına tahammül edemiyorsun. Uyum saçmalığıyla içindeki öfkeyi kusuyorsun. Dünyada kendine uygun birini bulamamak çok zor olmalı.”

“Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorum yakışıklı. Yalnızlığını paylaşmak isterdim ama randevu defterim fazlasıyla dolu.”

“Ah, işte bu çok komik tatlım. Hangi akli başında adam seninle çıkmak ister ki? Eminim daha ilk randevunuzda astrolojik uyum saçmalığıyla zavallı adamı boğarsın.”

“Burcun ne Mark?”

“Aslan. Senin?”

“Ben tam bir koçum. Birbirimize göre olmadığımızı kesinlikle söyleyebilirim. Tanrım ne üzücü...”

“Bu demek oluyor ki asla benimle çıkmazsın öyle mi?”

“Bunu yıldızlar söylüyor. Aslan ve koçun uyumlu olduğu tek yer yatak ve orada da sana şans vermem.”

Mark güldü. “Bunu denemeden bilemeyiz tatlım. En azından uyumlu olduğumuz bir yön var.”

Jennifer sıkılmaya başladı ve artık telefonu kapatmak istiyordu. “Mark üzgünüm ama programın süresi doldu. Harika sohbetimize son vermek zorundayım. Sıradaki dostumla konuşmak istersen yayında kal.”

“Daha ilk randevuda beni terk ediyorsun Jen. Kalbimi kırıldığını söylemem gerek.”

“Bir kalbin var mı dostum?”

“Elbette ki var. Seninkinin aksine çok daha yumuşak bir kalbim var. İnsanları üzmemeye gayret ediyorum.”

“Kalbine ve sana bol şans diliyorum bayım. Sonsuza kadar hoşça kal.”

Jennifer, telefonu kapatıp derin bir nefes aldı. Lüzumsuz olduğuna inandığı sohbet sonunda bitmişti. Kulaklığını masaya bıraktı ve odadan çıktı. Paula ve diğerleri merakla ona doğru bakıyordu.

“Ne?” dedi Jennifer suratını ekşitip. “Serserinin teki yüzünden program uzadı ve geç kaldım. Adam tam bir baş belasıydı.”

Paula keyifle gülümsedi. “Son aylarda bu kadar mesaj almamıştık Jennifer. Dinleyiciler ikinize bayıldı. Adamın kim olduğunu soranlar bile var. Ayrıca gerçekten çıkıp çıkmayacağınızı...”

“Elbette ki çıkmayacağız! Büyütülecek bir şey değildi. Canı sıkılmış bir aptal beni aradı ve dalga geçti o kadar.”

“Bence öyle değil. Gizemli olduğunu düşünüyorum. İşin hakkında yorum yaptı ama seninle konuşmaktan keyif aldığını hissettim.”

“Ben keyif almadım.”

“Gayet iyiydin. Kesinlikle çok zeki bir kadınsın. Eminim şu an oturmuş seni düşünüyordur.”

“Nasıl düşünüyordur Paula söyler misin? Saçma bir telefonu büyütme!”

“Kucağında olduğunu tatlım... Poponu pataklamak isteği canını yakıyor olmalı. Ah Mark! Lütfen!”

“Kes şunu!” diyerek onu tersledi Jen. “Ben eve gidiyorum ve mümkünse bir daha asla o adamın telefonunu bağlama.”

“Yine arayacağını nereden çıkardın?”

“Bilmiyorum sadece seni uyardım.” Çantasını alıp çıkış kapısına yöneldi. Çıkmadan önce bir kez daha Paula’ya baktı. “Sakın hiç kimseye ev adresimi ya da telefonumu verme. Adam bir sapık da olabilir. Yarın sabah cesedimi teşhis etmek zorunda kalabilirsin.”

Paula’nın kahkahası dışarıdan bile duyuluyordu.

Melaniece, telefonu kapattıktan sonra gülümseyerek sandalyesine yaslanan genç adamı şaşkınlıkla izliyordu. Mark’ın Jennifer’ı arayıp onunla konuşacağını asla tahmin etmezdi.

Genç kadına söyledikleri yüzünden ister istemez kendini suçluyordu.

“Bunu neden yaptın?” dedi genç adama bakarak usulca.

Mark, zafer kazanmış gibi bakan parlak gözlerini arkadaşına dikti. Yüzündeki keyifli ifade aynıydı.

“Birinin bu kadının kıcını tekmelemesi gerekiyordu. Bu kişi de ben oldum. Tepkisini fark etmemiş olamazsın Mel.”

“Onunla futbol oynamıyorsun Mark Thomson. Kıcını tekmelemen gereken adamlar sahada. Neden kendi işine bakmıyorsun? Jennifer sana zarar verecek bir şey yapmadı. Ama sen ne yaptın? İşinde gayet iyi olan, çoğu kişinin hayranlıkla ve inanarak takip ettiği bir kadını rezil etmeye çalıştın. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum.”

“Ona iyi bir ders verdim.”

“O da sana verdi. Senin karşında gayet iyiydi. Jennifer akıllı bir kadın, zekâsını fark ettiğini düşünüyorum.”

“Akıllı bir kadın enerjisini daha yararlı şeylere harcayabilir. İnsanların kalbini kırmak zeki olduğunu kanıtlamıyor.”

“Sen de aynı şeyi yapıyorsun. Bazen futbolcular için o kadar ağır eleştiriler yazıyorsun ki onların da bir kalbi olduğunu unutuyorsun.”

Mark, genç kadına kaşlarını çatarken verdiği cevaptan dolayı rahatsız olduğunu belli etti. “Aynı şey değil. Ben gerçekleri yazıyorum. Amacım o adamların işlerini daha iyi yapmasına yardımcı olmak. Kimseye sahte iltifatlarda bulunmuyorum. Kıçlarını kaldırmalarını ve futbolun bir çocuk oyunu olmadığını hatırlatıyorum.”

“Jennifer da aynı şeyi yapıyor. İlişkilerde gerçekleri görmemizi sağlıyor.”

Mark, alaycı bir ifade takınarak güldü. “O kadın, sizleri peri masallarının gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyor. Mükemmel prens ya da prenses yok Mel. Her insanın kusurları var. Onu arayanların çoğu eminim ki kadın. Onlara hayatlarının aşkını beklemelelerini söylüyor. Ellerindekini kaybetmelerine neden oluyor. Belki de herkesin bir prensi yoktur. Her insan sonsuza kadar birine bağlı olmak zorunda değil.”

“Çok bencil bir adamsın. Aslında ilişkiler konusunda acımasız olan sensin. Jennifer en azından umut veriyor. Aşka inanmamızı sağlıyor.”

“Jennifer hayatında kaç kez âşık oldu merak ediyorum. Eminim hayatında biri yoktur. Sizler gibi o da doğru adamı bekliyordur. Ne kadar acı...”

“Bugün neden ona sormadın? Merakını giderebilirdi.”

“Aslında iyi fikir, ilk fırsatta soracağım.”

“Onu yine mi arayacaksın? Tanrım Mark, sakın bir daha bunu yapma!”

“Neden? Küçük cadı varlığımdan rahatsız mı olur?” Mark, bir kez daha güldü. “Onu sinirlendirmek hoşuma gider ama vaktimi ona ayırmak gibi bir niyetim yok.”

“Umarım yapmazsın. Umarım bir daha asla onu aramazsın.” dedikten sonra Melanie odadan çıktı.

Jennifer, radyo istasyonundan çıkıp arabasına bindiğinde bile hâlâ gergindi. Aslında bu aralar gergin olmasının en büyük sebebi henüz bitiremediği kitabıydı. Radyo programı dışında ilgilenmesi gereken bir web sayfası, haftada iki akşam gittiği terapi grubu, abisinin işlettiği barda boş olduğu akşamlarda birkaç saat yaptığı garsonluk hayatını yeterince dolduruyordu. Bazen yirmi dört saatin kendisine yetmediğini

düşünüyordu. Uykuya düşkün değildi. Hafta sonları erken kalkıp yürüyüş yapmayı, sıcak bir kahve alıp nehrin kenarında otururken şehri izlemeyi seviyordu. Okumayı da çok seviyordu. Yeni aldığı küçük evinin sadece bir odası kitaplarla doluydu. Çoğu da babasından kalan değerli kitaplardı. Bu aralar babasını çok özlediğini hissediyordu. Üç yıl önce onu aniden ortaya çıkan akciğer kanseri nedeniyle kaybetmişlerdi. Abisi ve kendisi için o dönemler hiç kolay geçmemişti. Annesini çok fazla hatırlamıyordu. Anne ve babası ayrıldığında beş yaşındaydı, abisi Zack ise dokuz. Nereye gittiğini, neden gittiğini ve hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Açıkçası artık umursamıyordu. Çocuklarını bir kez bile aramayan bir kadını umursamak saçmalık olurdu.

Zack evliydi ve iki tane harika yeğene sahipti. Dört yaşında olan ikizler hem bir baş belası hem de muhteşemdiler. Onları inanılmaz seviyordu. Zack'in eşi Cindy de harika bir kadındı. Onunla her şeyden konuşabiliyor, birlikte zaman geçirmekten zevk alıyordu. Yıldızlar, Zack ve Cindy konusunda haklı çıkmışlardı.

Tanrı'ya şükür, hayatında duygusal bağ kurduğu biri yoktu. Olsaydı ona nasıl zaman ayırırdı kesinlikle bilmiyordu. Arabasını çalıştırıp caddeye çıktı. Yine yoğun bir trafik ve yine kalabalık sokaklar... İnsanların koşturmacası bitmiyordu. Hem yolu hem de insanları göz ucuyla izlerken bu kadar kalabalık olan bir dünyada, çoğu insanın neden yalnız olduğunu düşünmeden edemedi. Kendisi de onlardan biriydi. Doğru adamın dışarıda bir yerlerde olduğunu fısıldayan yıldızlar yanılıyor olabilir miydi? Olamazlardı... Astrolojinin her zaman doğruları söylediğine yürekten inanan biriydi ve inancını asla kaybetmeyecekti.

Bağımsız bir kadın olmak, bir erkeğe ihtiyaç duymadan yaşamak da fena sayılmazdı. Kalp kırıklıklarıyla dolu anılar

biriktirmektense yalnız olmayı tercih ediyordu. Elbette ki çıktığı adamlar olmuştu. Sıkıcı akşam yemekleri, birkaç barda içilen içkiler, kayda değer olmayan telefon görüşmeleri... Tanıştığı adamların hiçbiri ayaklarını yerden kesmeyi başaramamıştı. Astrolojinin kesinlikle yanılmadığını da bu süreçte test etmişti. Ciddi bir ilişkisi de olmamıştı. Paula'ya masum bir yalan söylemek zorunda kalmıştı ama bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmişti.

Hayatında cinsel manada hiç ilişki yaşamamış bir kadının, diğer insanların ilişkileri konusunda yorum yapması garip olmaz mıydı? Herkese cinsel uyumu rahatlıkla anlatıyorken Paula'ya ben hâlâ bakireyim çünkü bunu yapacak doğru adamı henüz bulamadım diyemezdi. Elbette ki bir iki adamla öpüşmüştü. Kayda değer olmayan öpücükler... Duygu olmayan, sıradan bir temas... Öpüşmeyi ve seksin ne olduğunu tabii ki biliyordu. Kendine bunları yasaklamış bir rahibe değildi. Tek sorun, bunları yaşayacağı ve uyumlu olacağı adamı henüz bulamamıştı. Bu gidişle bulacağını da sanmıyordu. Gerçek hayatta mükemmel prensleri ve sonsuza kadar sürecekt tutku dolu aşkları bulmak neredeyse imkânsızdı. Radyoda kendisini dinleyenlere ve ilişkilerini sormak için arayanlara mantıklı olan cevabı vermeye çalışıyordu.

Bugün kendisini arayan adamı düşününce istemsizce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Eleştiriye her zaman açıktı. Yaptığı işi eleştiren insanlar elbette ki oluyordu ancak adının Mark olduğunu söyleyen adam, kendisini eleştirmekten çok sanki bir oyun oynuyor gibiydi. Saygısızlık seviyesini aşmış olsaydı onunla konuşmaya kesinlikle devam etmezdi. Ona büyükbambam yaşındasın demişti ama bu tamamen bir şakaydı. O kadar yaşlı olduğunu da düşünmüyordu. Tamam, olgun ve etkileyici bir ses tonu olduğunu inkâr edemezdi.

İnce esprileri de keskin bir zekâyâ sahip olduğunu belli ediyordu. Nedensizce kendisini ilk defa dinlediğini ve tamamen ön yargılı bir şekilde aradığını hissetti. Kız arkadaşından ayrılmasına sebep olmuş olabilir miydi? Galiba hayır çünkü yalnızım demişti. Ya Paula? Paula her konuda iyiydi ama patavatsızlığı insanı bazen çileden çıkarabiliyordu. Programın dinlenme oranı arttı diye neredeyse adamın tekrar araması için dua edecekti.

Evinin bulunduğu sokağa girdi ve arabasını park etti. İki katlı küçük bir binanın ikinci katında oturuyordu. Birinci katta oturan Bayan Elies, yetmiş yaşlarında sevimli bir hanımdı. Onunla çok fazla görüşemese de binada tek başına olmadığını bilmek huzur vericiydi. Yaşadığı sokak tehlikeli bir yer değildi ama yine de dikkatli olması şarttı. Zenginlerin oturduğu ve gösterişli evlerin bulunduğu caddelerden asla ev alamazdı. Bu küçük evi bile abisinin desteği ile almıştı.

Doğup büyüdüğü ev ise New York'tan bin iki yüz kilometre uzakta, Michigan'daydı. Nehrin kenarında iki katlı ve çok güzel bir evdi. Doğanın ortasında, huzur dolu bir yer... Zack babası ölünce evi satmak için ısrar etmişti ama kendisi kabul etmemişti. Ailesine ait anılar ve eşyalarla dolu bir yeri satmak, geçmişine ihanet etmek gibi gelmişti. Yılda birkaç kez oraya gidiyor, birkaç gün kalıp geri dönüyordu.

Henüz akşam olmasına saatler vardı ve Jennifer, bugüne bir plan yapmadığı için eve gelmişti. Öğlen yemeğinden sonra kitabı üzerinde çalışması gerekiyordu. Bir cuma günü evine tek başına dönen insanların kendisi gibi yalnız olduğunu biliyordu. Pijamalarını giyip film izlemek, buzdolabında ne bulursa yemek, tek başına birkaç kadeh şarap içip uykusu gelinceye kadar salondaki koltuğa devrilmek...

Eve girince üzerini çıkarmak için yatak odasına yöneldi. Kısa eteğinden ve tişörtünden kurtulup kısa bir şort ve ince

askılı bir atlet giydi. Takılarını çıkardı. Kabarık saçlarını başının üzerinde toplayıp mutfığa girdi. Küçük bir sandviç açlığını bastırmak için yeterli olurdu. Yemeğini hazırlayıp oturma odasındaki bilgisayar masasına geçti. Tam o anda cep telefonu çaldı. Çantasından telefonu çıkardı. Arayan abisi Zack'ti.

“Kovboy.” dedi gülümseyerek.

“Tatlı cadı selam.”

“Selam.”

Aynı anda telefonla konuşuyor ve bilgisayarını açmakla ilgileniyordu.

“Evdesin sanırım küçük kardeş.” dedi Zack her zamanki sevimli sesiyle.

“Doğru tahmin ettin, evdeyim. Programdan sonra yapacak başka bir işim yoktu. Kitabım üzerinde çalışmam gerekiyor.”

“Programı dinledim Jen.” Bu kez Zack'in sesi daha sert çıktı. “Seni arayan o adamı yumruklama isteğim hâlâ geçmedi. Derdi neymiş anlamadım.”

“Sorun değil Zack.” Jennifer konuşurken gülümsedi. “Canı sıkılmış ve sohbet etmek isteyen biriydi. Zararsız bir tip yani.”

“Bana hiç öyle gelmedi. Sapığın teki olabilir ya da seri bir katil, bu şehir boktan adamlarla dolu. Küçük kız kardeşime zarar vermeye kalkan olursa elimden asla kurtulamaz.”

“Kendimi koruyabilirim. Beni merak etme.”

“Tatlım senin gibi cılız biri iri bir erkeğe karşı koyamaz. Yalnız yaşıyorsun ve çok güzel bir kadınsın. Ayrıca çok fazla göz önündesin. Kafayı takmış bir adam bir şekilde sana ulaşmayı başarır.”

“Bugüne kadar sapığım olmadı. Tehdit de almadım. Saplantılı eski erkek arkadaşım da yok. Yani rahat ol, tamamen güvendesim.”

“Yine de içim hiç rahat değil Jen. O adam seni bir daha rahatsız ederse haberim olsun. Sakın benden gizleme.”

“Zack, Tanrım iyi ki varsın. Başım belaya girerse ilk seni arayacağıma söz veriyorum. Oldu mu?”

“Oldu ama polisi aramayı da unutma. Her ne kadar üniformalı tiplere güvenmesem de polis ilk seçenek.”

“Umarım buna gerek kalacak bir durumla karşılaşmam.”

Jennifer, Zack’ın rahat bir nefes aldığını duydu. Onun kendisini koruması elbette ki hoşuna gidiyordu. İnsanın güvenilebileceği bir ailesi olması dünyadaki her şeyden daha değerliydi.

“Cindy ve çocuklar nasıl?” dedi bu sıkıcı olan konuyu değiştirmek için.

“Hepsi gayet iyi. Yarın cumartesi. Sabah gel hep birlikte kahvaltı edelim.”

“Çok isterim ama sabah uyumayı planlıyorum. Gün içinde alışveriş yapacağım. Radyo programını cumartesileri akşam saatine almaya karar verdik. Hafta sonu için iyi bir saat.”

“Çok geç saatte çıkmak zorunda kalırsan ben seni alırım.”

“Gece yarısına kadar program yapmayı düşünmüyorum Zack. Sadece iki saat yeterli olur.”

“Kendine uygun, iyi bir adam bulduğunda senin için endişelenmeyi bırakacağım ama önce o adama benim de güvenmem gerek.”

“Bu aralar hayatımda birini istemiyorum çünkü ona ayıracak vaktim yok. Yani kesinlikle terk edilirim.”

“Akli başında bir adam seni asla bırakmaz Jennifer. Bırakırsa ya aptaldır ya da işe yaramaz bir serseri.”

“Belki de ben onu terk ederim. Bilirsin yıldızlar, uyum...”

“Ah, umarım o şans yıldızı yakında kapını çalar. Tamam, Jen. Kendine dikkat et. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapatıp yemeğini yemeye başladığında kitap dosyasında en son yazdığı bölümü okumaya başladı.

Evrenin gizem dolu ve sihirli olduğuna inanıyorum. Gördüğümüz ve göremediğimiz milyonlarca yıldız bizim hayatımıza, duygularımıza bir şekilde yön veriyor...

Mark, yazısını bitirince derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Neredeyse iki saattir aynı koltukta oturmaktan tüm kaslarının tutulduğunu hissediyordu. Futbolu bırakmıştı ama sporu bırakmamıştı. Yine de gençken olduğu gibi fit ve atletik değildi. Maçlara çıkmadan önce her gün leşleri çıkana kadar idman yaparlardı, kaslarının tembelleşmesine izin vermezlerdi. O günlerde olduğu kadar kendini yormuyordu. Zaten hasar gören sağ bacağı buna izin de vermiyordu. Uzun süre koştuğunda ağrısı dayanılmaz oluyor, dinlenmesi gerekiyordu. En azından çok fazla ilaç kullanmak zorunda değildi. Sakatlığından sonra bir süre fizik tedavi görmüş, artık futbol oynamamaya yemin eden bacağı biraz olsun düzelmışti. İyi yanı ise hâlâ gayet rahat yürüyebiliyor ve koşuyor olmasıydı.

-Saatine baktı. Mesaisi bitmişti. Bugün cumaydı ve yine planı yoktu. Eskiden olsa dostlarıyla içmek için bir bara gider, sarhoş olana kadar içer ve eğlenirdi. O zamanlar tek gecelik ilişkilerin adamıydı ve bir kadına bağlanmayı kesinlikle istememişti. Dostlarının bir kısmı evlenmiş, çocukları Mark amca diyecek yaşa bile gelmişti. Onları kıskanıyor muydu? Bazen evet...

Kıskanmasının sebebi iyi ya da kötü günde kendilerine güvendikleri bir eş bulmalarıydı. Tek gecelik ilişkiler, tamamen bedensel bir tatmin için işe yarıyorken ruhsal tatmin

konusunda fayda sağlamıyordu. Bunları aklından geçirirken sabah aradığı genç kadını hatırladı.

Jennifer...

İlişkiler konusunda uzman olduğunu iddia eden ve insanlara astrolojik uyumu anlatan bu kadının hayatındaki ilişki ne durumdaydı acaba? Aradığı adamı bulmuş muydu?

Ah belki de karşı cinse değil, hemcinsine ilgi gösteriyordur...

Sabah sporu ve sonrasında iyi bir kahvaltı... Mark, hafta sonu keyif yapmayı kesinlikle seviyordu. Koşudan gelmiş, duş almış, kendine kahvaltı hazırlamak için mutfığa inmişti. Devasa büyüklükte ve lüks bir evde yaşıyordu. Yıllarca oynadığı futbolun kendisine kazandırdığı en önemli şey paraydı. İyi bir mahallede oturuyor, iyi giyiniyor, pahalı yerlerden alışveriş yapabiliyor, istediği arabaya da biniyordu. Garajında üç tane arabası vardı. Üçü de birbirinden lüks ve pahalıydı. Biri arazi aracı diğerleri ise otomobildi.

Tek başına bir adam için bu ev ve bu kadar para elbette ki çok fazlaydı ama bu hayata alışkındı. Gazetede yazdığı yazılardan da iyi para kazanıyordu. Sadece para mutlu olmak için yetiyor muydu? Elbette ki hayır. Sağlığını kaybettiği günlerde paranın asla mutluluk için yeterli olmadığını anlamıştı.

Kahvaltısını hazırlayıp mutfağın ortasında duran adaya koydu ve oturdu. Taze sıkılmış portakal suyunu içmeye bayılıyordu. Evin kapısının açıldığını duydu ama yerinden kalkmadı çünkü kimin geldiğini gayet iyi biliyordu.

“Günaydın Mark.” diyerek mutfığa giren annesine gülümsedi. Ailesi ile evlerinin yan yana olması tamamen kendi suçuydu. O evde, annesi ve kız kardeşi birlikte yaşıyordu.

“Günaydın Bayan Venessa.” dedi ağzındaki lokmayı yutar-ken. “Ben de tam neden hâlâ gelmediğini düşünüyordum.”

Annesi kendisine kahve yapmak için tezgâhın önüne geçti ve oğluna her zamanki sıcak ve sevimli hâliyle cevap verdi.

“Erken kalktık ve kahvaltımızı yaptık. Senin uyanmanı bekledim. Kahvemi de burada içmeyi planladım.”

“Soraya nerede?”

“Duş alıyordu, birazdan gelir. Sanırım dışarı çıkacak. Bugün cumartesi ve onun da eğlenmeye ihtiyacı var.”

“Kardeşim henüz on sekiz yaşında anne ve sokaklar onun için hiç tekin değil.”

Venessa, kahvesini alıp genç adamın karşısına oturdu. “Babanla tanıştığımda ben de o yaşlardaydım.”

Mark, gözlerini devirerek annesine cevap verdi. “Bu hikâyeyi biliyorum anne. Defalarca anlattın. Ne yani, kızın da hemen birini bulup evlenmeli mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Elbette ki hayır Mark. Soraya daha çok genç. Biraz daha büyümesi ve olgunlaşması gerek.”

“Önümüzdeki yıl üniversiteye gidecek ama hâlâ ne istediğini bilmiyor.”

O anda mutfağa giren genç kızın sesini duydular. “Ne istediğimi biliyorum abi.” diyerek tezgâha yöneldi ve sıcak kahveden bir fincan alıp masaya oturdu.

Mark, kardeşine sorgular bir bakış atarken “Ne istiyorsun?” dedi merakla.

“Moda tasarım gibi bir şey. Biliyorsun çizim yapmayı seviyorum. Bu konuda yetenekliyim. Neden olmasın ki?”

“Hayalindeki meslek bu mu?”

“Tam olarak değil ama denemek istiyorum.”

“Denemek risk değil mi? Pişman olursan zaman kaybetmiş olacaksın.”

“Daha çok gencim. Zaman sorun değil.” Annesine bakarak gülümsedi genç kız. “Ayrıca evlenmek ve çocuk yapmak gibi bir planım yok. Boşuna hayal kurma anne.”

Annesi de gülerek cevap verdi. “Tanrı korusun! Ayrıca önce Mark’ın evlenmesi gerek. Değil mi Mark?”

Mark yine aynı konuyu açan annesine soğuk bir bakış attı ama bu ona kızdığı anlamına gelmiyordu. Her anne gibi çocuklarının evlendiğini görmek onun da hayaliydi. Torun istediğini anlamamak imkânsızdı.

“Hayatımın sonuna kadar bekâr kalmayı planlıyorum Bayan Venessa. Hayallerinizi yıktığım için üzgünüm.”

Soraya, o an alaycı bir yüz ifadesi ve sesle aralarına girdi. “O yüzden mi dün sabah Jennifer’ı aradın Mark Thomson?”

Mark, şaşkın bakışlarını kız kardeşine çevirdi. “Sen o kadını mı dinliyorsun küçük cadı?”

“Evet ve kesinlikle ona bayılıyorum. Senin sesini duyunca inanamadım.”

“Ben olduğumu nereden biliyorsun?”

“Adı Mark olan biri ve sesi de abimin sesine benziyor. Dünyada kaç adam sana benzer ki?” Soraya gülümsedi.

“Jennifer da kim?” dedi Venessa merakla. “Biri olan biteni bana anlatabilir mi?”

Soraya annesinin sorusuna cevap verdi. “Jennifer bir astrolog anne, aynı zamanda ilişki uzmanı, radyo programı yapıyor ve insanlara astrolojik yorumlarla fikirler veriyor.”

Genç kızın sözünü kesen Mark, “O kendini medyum sanan bir cadı. Yaptığı tek şey reklam için insanların kalbini kırmak. Onlara boş umutlar vererek daha çok para kazanmak.” dedi.

Soraya abisine karşı çıktı.

“Yapma abi! Jen öyle biri değil. Bence çok sevimli ve kibar bir hanım. Çok da güzel. Web sayfasındaki yazılarını takip ediyorum. İnanılmaz yorumlar yapıyor. Çoğu zaman burcum hakkında yazdıkları da doğru.”

“Sen de bu yüzden ona inanıyorsun öyle mi?”

“Evet.”

“O kadını doğru düzgün tanımıyorsun Soraya. Kaçığın teki de olabilir. Sayfasında insanlara ne tür saçmalıklar yazdığını da Tanrı bilir.”

“Elbette ki tanıyorum. Adı Jennifer W. Andre, Michigan doğumlu ve yirmi dokuz yaşında. Üniversitede psikoloji okumuş ve mezun olmuş sonra astrolojiye yönelmiş. Bu konuda çok uzun süre araştırmalar yapmış.”

Mark, hayret dolu bakışlarla onu dinliyordu.

“Bir abisi var. Adı da Zack Andre. Bir bar işletiyor. Babasını birkaç yıl önce kanserden kaybetmiş. Bekâr, sakın ve sıradan bir hayat yaşıyor. Uzun süredir de bir ilişkisi yok. Ayrıca bir terapi grubunda psikolojik danışmanlık yapıyor. Bazı geceler abisinin barında garsonluk yaptığını da yazmış.”

“Kim yazmış?”

“Kendi web sitesinde yazmış. Tüm bunları nasıl bilebilirim sence?”

“Sakın bana ona hayran olduğunu söyleme!”

“Neden olmayayım? Tarzını çok beğeniyorum. Dövmeleri mükemmel değil mi? Harika bir yüzü ve vücudu var.”

“Vücudunu nerede gördün?” derken daha çok şaşırdı Mark.

“Onunla birkaç ay önce nehrin kenarında karşılaştım. Tanrım inanılmazdı! Bir süre sohbet ettik. Sabahları fırsat buldukça yürüyüş yapmayı ve orada kahve içmeyi seviyormuş. Ne

diyordum? Evet, harika bir vücudu var ve kesinlikle çok hoş bir yüze sahip.”

“Tamam, bu kadar yeter!” diyerek ayağa kalktı Mark. Daha fazlasını duymak istemiyordu. “Kahvaltı keyfimi bozduğunuz için teşekkür ederim bayanlar. Ne harika bir sabah değil mi?”

Annesi kendini tutamayıp gülmeye başladı ve aynı anda oğluna seslendi. “Mark, aman Tanrım! Demek sen bir ilişki uzmanını aradın öyle mi? Üstelik çoğu kişinin dinlediği bir radyoyu... Rüyamda görsem inanmazdım. Bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu bilmiyordum.”

Mark annesine oldukça soğuk bir bakış attı. “İlişkilerim hakkında bir kadından nasihat alacak yaşı çoktan geçtim Bayan Venessa, buna sen de dâhilsin. Bu konuda kimsenin yardımına ihtiyacım yok.”

“Ama cevap vermedin Mark.” dedi Soraya. “Neden onu aradın? Ve neden o kadar aptalca ve kaba davrandın?”

“Ne yani, şimdi tek suçlu ben miyim? O kadının iyi bir derse ihtiyacı vardı. İnsanların ilişkilerine burnunu sokmama-yı öğrenmesi gerekiyordu.”

“Onun hakkındaki düşüncelerin tamamen saçma! Tanımadan yargılıyorsun.”

“Sayende tanımış oldum Soraya!”

Soraya gülümsedi. Abisine cevap verirken oldukça keyifliydi. “Radyonun sitesine ikiniz hakkında o kadar çok yorum yazılmış ki... Kesinlikle okumalısın. Size bayılmışlar.”

Mark, “Benim kim olduğumu biliyorlar mı?” derken gerildi.

“Hayır, bilmiyorlar. Zaten hoş olan da bu, gizemli adam Mark ve Jen!”

Mark, hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Bu can sıkıcı sohbe daha fazla devam etmek istemedi. Kendini bahçeye

atıp derin bir nefes aldı. Herkesin tanıdığı Mark Thomson'ın aptal bir radyo programını aradığını duysalar kesinlikle rezil olurdu. Yine de yaptığından pişman olmamıştı. Jennifer denen o kadının kim olduğu ya da neye benzediği umurunda bile değildi. Umurunda olan tek şey iki yakın dostunun ilişkilerine verdiği zarardı. O an aklına Drew geldi. Telefonunu cebinden çıkarıp onu aradı. Drew telefonu uykulu ve sersem bir ses tonuyla cevapladı.

“Alo.”

“Drew, günaydın dostum. Hâlâ uyuyor musun yoksa?”

“Gece çok geç yattım evet, hâlâ uyuyorum.”

“Ne zaman döneceksin?”

“Sanırım üç gün sonra. Halletmem gereken birkaç işim kaldı.”

“Melaniee ile aranız nasıl? Onunla konuştun mu?”

“İlişkimize ara vermemiz gerektiğini düşünüyor. Hatta bunun için çok emin. O cadı, sevgilimi gerçekten etkilemiş Mark. Mel'in bana güvenmediğini hissediyorum.”

Mark, sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Onunla konuşmaya çalıştım ama sanırım etkili olmadı. Yine de pes etme dostum. Aptal bir kadının aranıza girmesine izin verme.”

“Radyoyu aradığını duydum, doğru mu?”

“Kim söyledi?”

“Melaniee söyledi.”

“Kendimi tutamadım ve ona iyi bir ders vermek istedim.”

Drew gülmeye başladı. “Aptal kadın kendisini kimin aradığını bilse...”

“Tanrı'ya şükür bilmiyor. Bu aramızda bir sır.”

“Sana büyükbabam yaşında yalnız bir adamsın demiş öyle mi?”

Mark da bu sözün üzerine gülümserken içinden geçeni söyledi. “Ona çıkma teklifi edeceğimi düşündü sanırım. Ah! Bayan Jennifer kesinlikle tıpım değil. Sahtekâr ve yalancı kadınlarla çıkmam.”

“Ama fena bir kadın da değil ha... Gayet hoş ve güzel.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey dostum. Sadece fikrimi söyledim.”

“Her neyse.” diyerek konuyu kapattı Mark.

“Geldiğinde görüşürüz.”

“Görüşürüz dostum.”

Telefonu kapatınca eve girdi. Annesi ve kız kardeşi ortalıklarda görünmüyordu. Kendisine bir kahve alıp geçen haftaki maçları izlemek için dev ekran televizyonunun başına geçti. Rahatlamak için bundan daha iyi bir yol olamazdı. Akşama kadar yapacak başka hiçbir işi de yoktu.

Sabah yürüyüşü, doyurucu bir kahvaltı, sonrasında alışveriş... Jennifer, eve gitmeden önce kitapçı dükkânına da uğramıştı. Yeni çıkan kitapların bulunduğu rafları inceliyor, dikkatini çeken kitapları alıp birkaç sayfasını okuyordu. Dükkânın sahibi Bayan Naomi'nin kendisine seslendiğini duyunca o tarafa doğru baktı. Yaşlı kadını uzun zamandır tanıyordu. Bu dükkân ona babasından kalmıştı. Bu caddenin en iyi kitapçısıydı ve aradığın kitabı bir şekilde bulmana yardımcı oluyordu.

“Senin kitabını merakla bekliyoruz Jen.” dedi kadın samimiyetle. “Onu dükkânın önündeki rafa koyacağım.”

“Teşekkür ederim Bayan Naomi.” derken yaşlı kadına gülümsedi. “Ancak henüz kitabım bitmedi. Hâlâ yazmam gereken onlarca sayfa var.”

Jennifer, elindeki kitapla masasının başında oturan kadının yanına gitti.

“Birlikte kahve içelim mi Jen? Vaktin var mı?”

Jen, masanın önündeki sandalyeye oturdu. “Bugünkü kahve limitimi doldurdum. Teşekkür ederim.”

“Bu akşam programın saat kaçta?”

“Sekizde başlayacak. Vaktim olduğu için oyalanıyorum.”

“Dünkü programı dinledim tatlım. Yine harikaydın. Seni arayan adama sinirlensem de aranızdaki diyalog beni çok güldürdü. Tanrı aşkına kimdi o? Tanıyor musun?”

“Adının Mark olduğunu söyleyen bir adam, kesinlikle tanımıyorum. Dikkate değer biri değildi.”

“Çok hoş bir sesi vardı. Her ne kadar amacı seni deli etmek olsa da üstesinden gelmeyi başardın.”

“İnsanlar beni kolaylıkla öfkeliendiremez Bayan Naomi. Tanımadığım kişilerin canımı sıkmasına izin vermem.”

“Kesinlikle haklısın tatlım. Hayat o kadar kısa ki küçük şeylere üzülmek hayatı kendimize zehir etmenin anlamı yok.”

“Aynı şeyi düşünüyorum.”

Bayan Naomi, genç kadına muzip bir şekilde gülümserken “Yine arayacak mı?” diye sordu.

Jennifer gözlerini devirip “Ah hayır, Bayan Naomi.” dedi. “Aramayacak.”

Programın başlamasına yirmi dakika kalmıştı ve Jennifer akşam trafiğinde radyoya ulaşmaya çalışıyordu. Hafta sonu akşamı, tüm şehrin sokaklarda olduğuna da inanamıyordu. Mükemmel bir sürücü değildi ama bu trafikte sadece mükemmel olmak da yetmiyordu. Evden daha erken çıkmadığı

için kendisine kızarken yoldayım ve gelmek üzereyim yazarak Paula'ya mesaj attı. Aylardır hiçbir programına geç kalmamıştı ama galiba bu akşam ilk olacaktı.

Akşama kadar maç izlemekten inanılmaz sıkılmıştı Mark ama hâlâ bu hafta eleştirmeyi düşündüğü futbolcunun maçlarını izliyordu. Onun hakkında kafasında yazmak için bir şeyler vardı ve okuduğunda hiç hoşlanmayacağından adı gibi emindi. Uzandığı geniş ve rahat koltuğunun yanına dizüstü bilgisayarını koymuş, maçtan sıkıldığı anlarda internette geziniyordu. Koca bir kâse patlamış mısır etrafa dağılmıştı. Annesi bu hâlini görse pasaklı adamın teki olduğunu söylerdi.

Klavyenin tuşlarına istemsizce radyonun adını yazdı. Soraya'nın söylediği şeyin saçma olduğuna inansa da yapılan yorumları merak etmişti. Yorumları okurken gülmekten kendini alamadı. Jennifer'la ikisini birbirine yakıştıran hayalperest kadınlar gerçekten inanılmazdı.

Tanrı aşkına bunlar hangi âlemde yaşıyordu! Masal âleminde mi? Programın saat sekizde başlayacağını duyuran yazı dikkatini çekince saate baktı. Saat sekizi on beş dakika geçmişti. Sevimli cadıyı dinlemek istiyor muydu? Elbette ki hayır! Onun saçmalıklarına ayıracak vakti yoktu.

Jennifer, radyo istasyonunun bulunduğu kata âdeta uçarak girdi. Çantasını ve spor deri ceketini attığı yeri bile hatırlamıyordu. Yayın masasına oturup mikrofonunu ayarlamayla uğraşırken Paula'nın yanına geldiğini bile fark etmedi.

"Hey Jen!" dedi Paula gülerek. "Tanrım biraz sakın olur musun? Yayına geç başlaman dünyanın sonu değil."

"Çok üzgünüm Paula. Trafik yüzünden geç kaldım."

“Tamam, hiç önemli değil. Şimdi derin bir nefes al ve rahatla. Beş dakika sonra yayına gireceğiz.”

“Tamam.”

Mark, kendine bunun çok saçma olduğunu söyleyip dursa da sırf merakı yüzünden radyoyu açtı. Televizyonun sesini de kapattı. Radyoda beğendiği bir şarkı çalıyordu. Şarkı bitince Jennifer’in sesini duydu.

“Selam New York, bu akşam yayına geç kaldım çünkü inanılmaz bir trafik vardı. Arabam Batman’ın uçan aracı olmadığı için buraya gelmem çok zor oldu. Tanrı aşkına neden herkes sokakta? Yoksa hükûmet büyük bir felaketin yaklaştığını ve evlerinizi terk etmenizi mi söyledi? Söyledi ise benim neden haberim yok?”

Mark, genç kadının şakasına istemsizce gülümsedi. Sahtekârlığının yanında esprili bir yapısının olması kesinlikle artı puan olarak hanesine yazıldı.

“Tamam, sakın olun. Sadece küçük bir şakaydı. Yıldızlar dünya için yakın dönemde felaketlerin olacağına dair sinyaller vermiyor. Gerçi dünyanın durumu çok iç açıcı sayılmaz. Açlık, bulaşıcı hastalıklar, süren savaşlar ve terör... Hâlâ yaşayabildiğimiz için çok şanslıyız.”

Genç kadına bir artı puan daha verdi Mark. Sebebi ise duyarlı bir dünya vatandaşı olmasıydı.

“Bu akşam nelerden konuşacağımı henüz planlamadım. Sanırım herkeste hafta sonu rahatlığı var. Ben de aynı durumdayım. Gün boyu amaçsızca dolaşıp kendimi buraya zor attım. Kesinlikle böyle biri değilim ama bazen tembellik yapmak iyi geliyor.” Jennifer gülümsedi. “Sizlerle sohbet etmenin

daha keyifli olacağını düşünüyorum. Telefon numaralarımızı biliyorsunuz. Hadi arayın. Buradayım ve bekliyorum.”

Yine bir şarkı arası verince Paula hızla içeri girdi. Jennifer yayın arasında içeri girmek gibi bir âdeti olmayan kadına merakla baktı.

“Bir sorun mu var Paula?”

“Sorun yok tatlım. Senden istediğim bir şey var.”

“Ne olduğunu sormaya korkuyorum.”

Paula kahkaha attı. “Jen, o kadar korkunç biri değilim.” dedikten hemen sonra sözlerine devam etti. “Son program harikaydı. Bunun sen de farkındasın.”

“Ne istiyorsun Paula?” diyerek kollarını göğsünün üzerinde birleştirip koltuğuna yaslanırken ciddi bir yüz ifadesiyle genç kadına baktı.

“O adamın yine seni aramasını sağlamanı istiyorum.”

“Ne? Sen aklını kaçırmışsın! Bunu neden yapayım?”

“Tatlım, bunu ben değil dinleyicilerin istiyor. İkinizin atışmasına herkes bayılmış.”

“Umurumda bile değil. Tanımadığım ve son derece kaba olduğuna inandığım bir adama canlı yayında beni ara demem.”

“Bunun ne kadar güzel bir şey olacağını düşünsene.”

“Nesi güzel olabilir?”

“O adam geçen program senin sahtekâr olduğunu ima etmeye çalıştı ve sen onu bunu yaptığı için pişman ettin. Eğer yine onun seni aramasını sağlarsan dinleyici kimseden korkmadığını ve eleştiriye açık olduğunu anlar.”

“Zaten korkmuyorum!”

“Jen lütfen...” Paula, iki elini çenesinin altında birleştirip suratına sevimli bir ifade yayarak yalvarmaya başladı. “Yakında

kitabın çıkacak. Ne kadar çok dinleyici çekersek o kadar çok reklamın olur. İnsanlar başka insanların sorunlarını duymaktan çok eğlenmek istiyorlar tatlım. Mark'la aranızda inanılmaz bir uyum var.”

“Elbette ki yok! Birbirimizi tanımıyoruz!”

“Güzel olan da bu zaten, tanımadığınız için içinizden geçenleri rahatlıkla söyleyebiliyorsunuz.”

Şarkı bitmek üzereydi ve Jen'in yayına girmesi gerekiyordu. Paula'ya bakarken gözlerini devirdi ve belli belirsiz gülümse-di. “Tamam, bunu yapacağım ama tek bir şey için; ondan çekinmediğimi bilmeni istiyorum. Ayrıca beni bir daha arar mı emin değilim.”

“Ah, onu kışkırt bebeğim. Seni araması için bir sebep ver. Bunu yapabilirsin, sana inanıyorum.”

Jen, “Kes şunu ve çık dışarı!” derken güldü. Aptalca bir fikri kabul ettiğine hâlâ inanamazken yayına girdi. Hemen sonra sesi oldukça kötü gelen bir kadın telefonun ucundaydı.

“Selam ben Jen.”

“Jen merhaba. Adımı vermek istemiyorum.”

“Sorun değil tatlım. Beni neden aradığını öğrenebilir miyim?”

“Biraz önce erkek arkadaşımı yatakta birini becerirken yakaladım.”

“Ooov bu çok korkunç.”

“Evet, çok korkunç, şu an evinin önünde arabamda oturuyorum. Gidip onu ve altındaki sürtüğü öldürmemek için kendimi zor tutuyorum.”

“Seni gayet iyi anlıyorum. Kendini çok berbat hissettiğini tahmin ediyorum ama böyle bir adam için kendine bu kötülüğü yapma.”

Genç kız, ağlamaya başladı.

“Onunla her konuda uyumlu olduğumuzu düşünüyordum. Her şey çok güzel gidiyordu. Yıldızlarımız bile uyumluydu. Senin dediğin gibi... Bunu neden yaptı hâlâ anlamıyorum.”

“Bazı insanlar doyumsuz ve karaktersizdir tatlım. Yani sadece uyumlu olmak yetmiyor. Mutlaka sizin uyumunuzu etkileyen bir şeyler var. Belki de yükselen burçlarınız buna sebep oldu.”

Mark onları dinlerken yine gülmeye başladı. ‘Burçlar ve saçmalıklar.’ derken buldu kendini. Bu kadın kesinlikle astrolojiyle kafayı bozmuş hâlâ uyumsuzluğu yıldızlara bağlıyordu.

“Sen hiç aldatıldın mı?” dedi genç kız Jen’e.

Jennifer cevap verirken gülümsedi. “Aldatılmış da olabiliyim. Her erkek yakalanmaz. Bir şekilde kendini gizlemeyi başarabilir.”

“Benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

“Senin yerinde olsaydım, arabamı çalıştırır o pisliğin evinin önünden ayrılırdım. Sonra evime gider, taze bir kahve içer, boktan bir adamdan kurtulduğum için mutlu olurum. Kıcına tekmeyi bas bebeğim! Dünyada sana layık olabilecek binlerce adam var!”

“Gerçekten doğru bir adam olduğuna inanıyor musun? Benim artık inancım kalmadı.”

“Elbette ki inanıyorum. O yüzden buradayım ve sizlerin de inanmasını istiyorum. Her ne kadar sahtekâr ve insanların kalplerini acımasızca kıran bir cadı olduğumu düşünenler olsa da...” Yine güldü Jennifer. “Hey Mark, beni dinliyor musun? Hâlâ yarım kalmış bir hikâyen var dostum. Seni dinlemek için sabırsızlanıyorum. Burayı aramaktan çekiniyorsan terapi grubum için sana bir randevu verebilirim.”

Mark, duyduğu şeye inanamadı. Elindeki bir avuç mısırı üzerine dökerken koltukta dik oturup radyonun sesini biraz daha açtı. Jennifer Andre, kendisine meydan mı okuyordu? Onu araması için yem atmaya mı çalışıyordu? Anlaşılan bu kadının reklama ihtiyacı vardı. Dinleyicilerin mesaj yağmuru işine gelmişti. Onu kesinlikle aramayacaktı!

Jennifer, başka bir telefona geçti.

“Merhaba.”

“Merhaba bebeğim, ben George.” dedi kalın ve boğuk sesli bir adam.

“Seni dinliyorum George.”

“Ben de seni dinliyorum güzellik.”

Jen, adamın ses tonundan ve küstahlığından hoşlanmadı. “Sorunun ne ahbap?” dedi daha sert bir sesle. Herkese karşı çok kibar davranmak zorunda değildi.

“Sorunum sensin seksi şey. Sürekli seni düşünüyorum ve bu sırada elimin nerede olduğunu bilmek ister misin?”

Jennifer, “Elinin altındakini ağzına sok pislik!” dedikten sonra telefonu kapattı. Bu aralar arayan erkeklerin ciddi sorunları olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yine yayına devam etti. “Ah Mark, duyuyorsun değil mi? Her erkek senin kadar kibar olmuyor.” Bunları söylerken tanımadığı bir adamı resmen kışkırttığına inanamıyordu. Biraz olsun eğlendiğini hissetmese kesinlikle yapmazdı. “Galiba ilk günden terk edildim hanımlar. Dün beni kucağında görmek isteyen adam bugün ortalarda yok. Tanrım! Kalbim öyle kırıldı ki...”

Bir telefon sinyali daha gelince Jennifer tuşa basıp cevap verdi.

“Selam.”

“Selam tatlım.”

Jennifer sesi tanımişti ama onun aradığına inanamadı. Paula ve diğerleri camın hemen arkasından yüzlerinde kocaman bir gülümseme ile ona doğru bakıyordu.

“Ah Mark.” dedi Jennifer, harika oyunculuğuna devam ederek. “Beni terk ettiğini sanmıştım.”

“Aradığım kadını bulmuşken terk etmem aptallık olur tatlım. Beni özlediğini duymak hoşuma gitti.”

“Ben de aradığım adamı bulduğumu düşünüyorum ama yıldızlar birbirimiz için asla uygun olmadığımızı fısıldıyor.”

“Biz de uygun olduğumuz yerden başlarız bebeğim.”

Jennifer güldü ama Mark bu gülüşün samimi olmadığını hissetti. Bu kadın kendisiyle resmen dalga geçiyordu. Kendisi de aynı şeyi yapmak için aramıştı. Onunla oynamak...

“Henüz neye benzediğini bile bilmiyorum yakışıklı.” dedi Jennifer. “Eminim dinleyicilerimiz de benim kadar merak ediyordur.”

“Çirkin ve yaşlı bir adam olduğumu söylemiştin Bayan Jen. Bu konuda yanılmadın. Henüz bir rehabilitasyon merkezinde yaşamamam da bastonum ve gözlüklerim olmadan adım dahi atamam.”

Elbette ki ona inanmadı Jennifer. “Yaşlılara saygım var Mark. Nasıl olduğunun önemi yok.”

“Tanrım, bunu duymak beni nasıl mutlu etti bilemezsin. Hayatımın geri kalan birkaç gününü güzel ve hoş bayanla geçirmek piyangodan milyonları kazanmak gibi bir şey olacak.”

“Yani bu demek oluyor ki paran da yok.”

“Dinleyicilerine uyumun yeterli olduğunu anlatıyordun. Paranın bir önemi var mı?”

“Ah elbette ki var. Bakıma muhtaç bir adama hemşirelik yapmak gibi bir fantezim yok.”

“O zaman iyi haber Jen. Seni mutlu edecek her şeye sahibim. Artık bana hayır demeyeceğini umuyorum.”

Jennifer, biraz daha ciddileşti. “Merak ediyorum Mark. Sence iyi bir ilişkide olması gerekenler neler? İnsanlara gerçekleri anlatırken kalplerini kırdığımı ve acımasız olduğumu söylemiştin. Senin hayatının gerçeği ne?”

Mark’ın ses tonu da ciddileşti. “Sen tam bir hayalperestsin Bayan Andre. Doğru adam ya da doğru kadın diye bir şey yok. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Yıldızların hayatımızı yönettiği saçmalığına asla inanmıyorum. Günlük burç yorumlarının da canı cehenneme! Asla okumam! Hayat nasıl yaşarsan ve nasıl kararlar verirsen o yönde gider. Buna seçeceğin kişi de dâhil.”

“Acımasız olan sensin! Eminim ilişkilerin yolunda gitmediğinde sürekli karşı tarafı suçladın. Şimdi yalnız bir adam olmanın da sebebi sensin. Başına ne geldi dostum? Neden bu kadar umutsuz ve inançsız bir adam oldun?”

“Beni değil, seni tartışıyoruz Jennifer. Saçmalıkların yüzünden ayrılan insanları!”

“İlişkileri gerçekten mükemmel giden hiç kimse genelde beni aramaz bayım. Aklında soru işaretleri olan ve mutsuz bir ilişki yürütenler beni arıyor.”

“Sen de onlara arkalarına bakmadan kaçmalarını söylüyorsun. Bazen savaşmak gerek. Daha iyisi olduğuna inanmak her zaman doğru değil.”

“Güzel bir ilişki için savaşmak gerekmez.”

“Kaç kez ilişki yaşadın ki?”

“Bu seni ilgilendirmiyor!”

“Her şeyi bildiğini iddia eden birinin, mükemmel bir ilişkisi olmalı değil mi? Ne de olsa adamın tepesindeki yıldıza bakıp karar veriyorsun.”

“Önüme gelen her adamla çıkmıyorum Mark. Çıkmış olsaydım sana cevap verirdim. Ama anlaşılan o ki önüne gelen her kadınla ilişki yaşayan sensin. O yüzden bu kadar duygusuz ve doyumsuzsun.”

“Lanet olsun!” diyerek gürlledi Mark. “Kesinlikle yanılıyorsunuz bayan ilişki uzmanı. Çok uzun süredir biriyle çıkmadım ve seks yapmadım!”

Kısa bir sessizlik olunca ağzından öfkeyle çıkan sözlerle inanmadı. Bir radyo programında ve canlı yayında bunu söylemesi fazlasıyla utanç vericiydi. İnsanların kim olduğunu bilmemeleri rahat bir nefes almasını sağladı.

Jennifer sesinin tonunu düşürdü. Mark’ın itirafına gülümserken bunun neden hoşuna gittiğini anlamadı. Bu adamın hayatı ve nasıl biri olduğu umurunda olamazdı.

“Pekâlâ, Mark.” dedi usulca. “Umarım aradığın doğru kadını bulursun.”

“Birini aramıyorum.”

Jennifer, kulaklığından Paula’nın sesini duydu.

“Tanrım Jen. Adamla tanışmak için mesaj atan onlarca kadın var.”

“Kapa çenenin Paula. Çöpçatan programı yapmıyoruz.”

Bunu söylerken yayında olduğunu ve kendisini dinleyenlerin duyduğunu unuttu.

Yaptığı hataya inanmadı. Nasıl mikrofonu açık unutmuştu? Bu hatayı toparlaması şarttı ve dinleyicilere karşı dürüst olmaya karar verdi.

“Bana teşekkür etmelisin Mark.” dedi gayet neşeli bir sesle. “Programım sayesinde kısmetin açıldı. Seninle tanışmak isteyen dinleyicilerim var.”

Mark öyle bir kahkaha attı ki sesi odada yankılandı. “Hey Jen.” derken gülmeye devam ediyordu. “Çöpçatana ihtiyacım olsaydı seni aramazdım tatlım. Bu işi yapan yüzlerce şirket var.”

“Seni ödemen gereken faturalardan kurtardım. En azından bunun için minnet duy.”

“İstedğim kadını elde edebilirim bebeğim. Aracılara gerek yok.”

“Vay canına.” diyerek güldü Jennifer. “Kendine bu kadar güvenmene çok şaşırdım.”

“Elbette ki güveniyorum. Hayatım boyunca yetersiz bir adam olduğumu düşünmedim. Üstelik her konuda...”

“Edepsizin tekisin.”

“Aslında değilim. Beni yoldan çıkaran sensin küçük cadı.”

“Hadi Mark. Cidden biriyle tanışmak istersen sana yardımcı olabilirim.”

“Nasıl bir yardımdan bahsediyorsun iyilik meleği?”

“Seninle görüşmek isteyen hanımlarla aradaki uyuma bakabilir, uygun olanı seçmende...”

“Ah hayır Bayan Jennifer!” Yine güldü Mark. “Benim istediğim sensin unuttun mu?”

“İkimizin asla anlaşamayacağını fark etmemiş olamazsın. İlişkimiz boyunca yapacağımız tek şey kavga etmek olur.”

“Denemeden bilemeyiz tatlım. Kavgaları severim. Özellikle sonu zevkle biten kavgaları...”

“Üzgünüm Mark.” dedi Jennifer alaycı bir ses tonu takınarak. “Beklediğim adam sen değilsin.”

“Yine kalbimi kırdın külkedisi. Bizim masalımızın mutlu biteceğine inanmaya başlamıştım.”

“Masallar her zaman mutlu sonla biter ama gerçek hayat mutlu sonları her zaman yakalayamaz.” Derin bir nefes alıp saate baktı Jennifer. “Mark, sohbetin için teşekkür ederiz. Kısa bir ara vermek zorundayım. Bu sürede harika birkaç şarkı sizlerle olacak.”

Jen, yayından çıktı ve araya müzik girdi. Ancak Mark hâlâ telefonu kapatmamıştı. Onunla konuşmak istiyor mu emin değildi. Kapatma düğmesine basmak üzereyken genç adamın sesini duydu.

“Hâlâ orada mısın Jennifer?”

Bu kez adamın ses tonu daha kibar ve yumuşaktı. Ona cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Sonrasında “Buradayım Mark ya da adın her ne ise.” dedi.

“Gerçek adımın bu olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Olmayabilir. Bunun önemi yok.”

Mark da derin bir nefes aldı. Hâlâ neden telefonda olduğunu bilmiyordu. En azından yayın bitmişti ve onları dinleyen hiç kimse yoktu.

“Adım gerçekten Mark, Jennifer.”

“Neden hâlâ telefonu kapatmadın?”

“Bilmiyorum. Belki de seni öfkeliendirmek hoşuma gidiyor.”

“Hakkımda bilmediğin bir şey daha bayım. Ben kolay öfkelenen biri değilim. Özellikle de tanımadığım insanlara karşı. Çünkü buradaki insanlar benim hayatımın bir parçası değil.”

“Gerçekten kimsin merak ediyorum. Seni neden aradığımı ve neden telefonu kapatmadığımı da merak ediyorum.”

“Katil ya da sapık değilsin değil mi? Öyle ise kesinlikle başın belada dostum. Abim Zack’ten asla kurtulamazsın.”

Mark, yine güldü ve bu defa oldukça keyifliydi. “İkisi de değilim, rahat olabilirsin.”

“Her neyse.” diyerek ayağa kalktı genç kadın. “Artık kapatmam gerek. Çok yorgunum ve istediğim tek şey eve gidip uyumak.”

“Erkek arkadaşın seni bekliyor olmalı.”

“Ah evet. Kesinlikle bekliyor. Merak ediyorsan güvendeyim.”

Mark, genç kadının ciddi olup olmadığını anlamadı. Telefon kapanınca koltuğa uzanıp gözlerini kapattı. İki gündür hiç tanımadığı bir kadını arayarak ne yapmaya çalıştığını kesinlikle bilmiyordu ama bildiği tek bir şey vardı. Jennifer Andre daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Yıldızlar yanılabilir ama kelebekler asla...

Mark, pazartelerden kesinlikle nefret ediyordu. Bugünün insanların üzerinde olumsuz etkileri olduğuna inanıyordu. İş stresi, koşuşturmaca, kalabalık ve asla dinmeyen bir ses... Şehir yaşamından da nefret etmeye başlamıştı. Daha küçük bir kasabaya belki de bir çiftlik evine taşınmalı, hayatının geri kalanını doğanın huzur dolu sesini dinleyerek geçirmeliydi. Ancak henüz bunun için erkendi. En azından gazetede ki işinden sıkılana kadar sabredecekti.

Odasındaki masasına oturmuş, bugün çıkan gazetede ki yazısını okuyordu. Spor sayfasının dikkat çeken köşesinde yer alan yazının birilerinin canını sıkacağından adı gibi emindi ama gerçekler zaten hep can sıkıcı olurdu. Bunun için kimse nin kendisini suçlamasına gerek yoktu. Odanın kapısının sert bir şekilde açıldığını duyunca başını kaldırıp kimin geldiğine baktı.

“Seni aşağılık serseri!” diyerek kızgın bir boğa gibi içeri dalan kişi, yazısında eleştirdiği genç futbolcu Kevin Tyson’dı.

Mark ayağa kalktı ve genç adama gözlerini dikti. “Yavaş ol ahbap.” dedi dişlerini sıkarken. “Odama bu şekilde giremezsin!”

Genç adam, elinde tuttuğu gazeteyi masaya fırlattı. Mark'ın uyarısına rağmen hâlâ öfkeliydi. "Bok herifin tekisin Mark Thomson! Hakkımda yazdıkların yüzünden seni mahkemeye verebilirim. Bunun yanına kalacağını sanma!"

Odanın ortasına doğru adım atıp genç adamın bir adım ötesinde durdu. Onun yüzünde de aynı öfke belirdi ama ses tonu daha alçaktı. İnsanın kendini ifade edebilmesi için bağırmasına gerek yoktu.

"İstedğin yere şikâyet et göt herif." dedi fısıldayarak. "Senin gibi lüzumsuz insanlardan korkacak bir adam değilim. Amerikan futbolu küçük kızlara göre de değil. Şimdi eteğini topla, buradan defol git. Şayet çıkmazsan elini öyle bir kırarım ki hayatının sonuna kadar o topu bir daha asla kaldıramazsın!"

Kevin yutkundu. Mark'tan korktuğu, yüzündeki ifadeye yansiyordu. "Futbolcuları bu kadar ağır eleştirme hakkını size kim veriyor?" derken sesi âdeta içine kaçmıştı.

"Tecrübelerim veriyor. Dua et ki eleştiriyorum. Çok daha fazlasını yapabilecek gücüm de var. Oynadığın o takımı satın al, anlaşmanı sokacak bir yer bulurum."

Genç adam geriye doğru bir adım attı. Mark Thomson'ın futbol konusunda acımasız olduğunu duymuştu ama bu kadar güçlü bir adam olduğunu bilmiyordu. Ligde başarısız olan bir takımın maçlarını izleyeceğini de tahmin etmemişti. Sonuçta çok tanınan futbolcular da değillerdi ve bu yazıdan sonra kariyerleri mutlaka etkilenecekti. Mark'a cevap verme cesareti gösteremedi odadan çıktı.

Mark, onun ardından yine yerine oturdu. Yaşadığı bu şey umurunda bile değildi. Eleştirdiği futbolcular onlara yardım ettiğini daha sonra fark ediyorlardı. Her eleştiri daha iyisini yapmak için sert bir kamçı gibiydi ve galiba insanları eleştirmek

doğasında vardı. Jennifer'ı da eleştirmişti. Artık onun programını dinlememe kararı almış, bu olayı da rafa kaldırmıştı.

Yan odadan gelen sesi duyunca hızla yerinden kalkıp odadan çıktı ve Melaniece'nin odasına girdi. Drew ve Melanie'nin yaptığı kavganın ortasına dalmak hiç hoş olmasa da birinin onları buranın kavga etmek için uygun bir yer olmadığı konusunda uyarması gerekiyordu.

“Birkaç güne kadar aramızdaki her şey gayet iyi gidiyordu Mel. Ta ki sen o saçma programı arayana kadar!”

“Yine aynı şey...” diyerek sandalyesine oturdu Melanie. Drew'le bu konuyu konuşmaktan gerçekten yorulmuştu. “İlişkimizin bitmesinin sebebi Jen'i aramam değil Drew. Zaten yürümüyordu.”

“Yürüyordu! Sorunumuz yoktu.”

“Sakin ol Drew.” dedi Mark genç adamın kolunu tutup. “Tartışmak için burası uygun değil.”

“Onunla nerede konuşabilirim ki Mark? Telefonlarıma cevap vermiyor. Beni evine almıyor. Dışarı çıkmayı kabul etmiyor.”

“Ona biraz zaman tanı. Sakinleşmesini ve düşünmesini bekle.”

Drew sesini yükseltti. “Hepsi o Jennifer denen fahişenin suçu! Lanet olsun! O kadını bunu yaptığına pişman edeceğim!”

Mark, genç adamın Jennifer hakkında söylediği şeye istemsizce sinirlendi. Jennifer ara bozucu olabilirdi, sahtekâr olabilirdi, kafayı yıldızlara takmış kaçığın teki de olabilirdi ama asla fahişe olduğunu düşünmüyordu. Bu hakareti hak edecek bir kadın değildi.

“Tanımadığın bir kadın hakkında böyle konuşamazsın!” dedi soğuk ve sert bir sesle. “Ayrıca ona zarar verecek bir şey yapmana da izin vermem.”

“Neden sevgili dostum? Telefonda seninle cilveleşiyor diye mi?”

Mark, Tanrı'nın bugün sinirlerini sınıdığını düşündü. Önce aptal bir futbolcu, şimdi de Drew... Yumruklarını sıkarken ona cevap verdi. “Onunla cilveleşmiyoruz. Birbirimizi de tanımıyoruz. Öfken yüzünden ne konuştuğunun farkında değilsin. Melanie'ye böyle davranmaya devam edersen, onu tamamen kaybedersin.”

Drew, başını yere devirip derin bir nefes aldı. “Üzgünüm Mel.” dedi usulca. “Tamam, sen kazandın. İlişkimize bir süre ara vermeyi kabul ediyorum ama çok kısa bir süre... Sen ne zaman hazır olursan ben yine devam etmek için burada olacağım.”

Melanie, başını iki yana olumsuz anlamda sallarken Drew sessizce odadan çıktı. Mark olduğu yerde durmuş, üzgün ve gergin görünen genç kadına bakıyordu.

“İyi misin Mel?”

“İyi miyim? Kesinlikle iyi değilim. Drew'i artık tanıyamıyorum. Neden bu kadar öfkeli bilmiyorum.”

“Seni kaybettiğini düşündüğü içindir.”

“Jennifer'a zarar verecek bir şey yapmaz değil mi? Sen de duydun. Onu pişman edeceğim dedi.”

“Yapmaz merak etme. Buna asla izin vermem.”

Genç kadın gülümseyerek ona doğru baktı. “Siz ikiniz gerçekten harikasınız.” dedi. “Ona çıkma teklifi ettin mi?”

“Tanrım Melanie!” derken güldü Mark. “Elbette ki etmedim. Aramızdaki sadece bir oyundu. Onu yine aramamın sebebine gelince...”

“Kesinlikle yıldızlar.” diyerek genç adamın cümlesini tamamlamasına izin vermedi Melanee. “Kendini ona doğru

çekiliyormuş gibi hissediyorsun ve onunla sohbet etmek hoşuna gidiyor.”

“Sohbeti hoş ama ona doğru çekilmiyorum. Jennifer ve ben birbirimize uygun değiliz. Sadece bir saat bile birbirimize tahammül edemeyiz.”

“Umarım yanılıyorsundur Mark.”

“Yanılmıyorum.”

“Onunla bu ay röportaj yapmak istiyorum. Tabii kabul ederse. Magazin sayfası için farklı bir yazı olur.”

“Neden kabul etmesin ki? Bu sayede daha çok tanınacak ve kitabının da reklamını yapacak.”

“Hâlâ onun hakkında aynı şeyleri mi düşünüyorsun?”

“Onun hakkında hiçbir şey düşünmüyorum. Bu konu kapandı. Tamam mı?”

“Tamam.”

“O zaman öğle yemeğine çıkabiliriz.”

“Sen çık, ben şu an aç değilim.”

“Pekâlâ, sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Jennifer, radyodaki sabah programından sonra Cindy ve çocukları görmeye gelmişti. Öğle yemeğini onlarla yemek için söz vermişti. Cindy masayı hazırlıyor, kendisi bahçede ikizlerle top oynuyordu. Aynı anda iki tane erkek çocuk sahibi olmanın zorluğuna bir kez daha şahit oluyordu. Dört yaşındaki ikizler, yaramazlık konusunda rekor kırmaya adaydı. Bakıcıları olmasa Cindy onlarla tek başına kesinlikle baş edemezdi. Şu an çalışmıyordu ama çocuklar biraz daha büyüdüğünde satış müdürlüğü işine geri dönmeyi düşünüyordu.

Zack ise onun çalışmasına gerek olmadığı kanısındaydı. Sebebi çalışmasını istememesi değildi. Adam karısına kıyamıyor, yorulmasını istemiyordu. Bir de doğru erkeği bulmak imkânsız derlerdi. Kesinlikle değildi ancak bu da bir şanstı. Cindy doğru erkeği bulmuştu, Zack de doğru kadını.

“Pes ediyorum çocuklar!” diyerek ellerini havaya kaldırdı Jen. “Çok yorulduğum ve açım. O yüzden içeri giriyorum.”

“Jen!”

“Jen!”

Çocuklar bu durumdan hoşnut olmasa da genç kadın, onları bakıcılarına bırakıp içeri girdi. Mutfağı mis gibi saran lazanya kokusu açlığını daha fazla hissettirdi. Cindy masayı bile hazırlamıştı. Masadaki yerini alırken, “Muhteşemsin Bayan Andre.” dedi Jen gülerek. “Abimin neden bu kadar kilo aldığı belli oluyor.”

Cindy gülerek, “Afiyet olsun tatlım.” dedi. “Ee Jenny, erkek arkadaşınla aran nasıl?”

Jennifer, tıka basa dolu bir ağızla cevap vermeye çalıştı. “Erkek arkadaşım yok ki. Sen de biliyorsun.”

“Mark kim o zaman küçük yalancı? İlişkinizi gizlemeyi mi düşünüyorsunuz?”

“Aman Tanrım Cindy! Mark benim erkek arkadaşım değil. Onu tanımıyorum bile. Adının Mark olup olmadığını da bilmiyorum.”

“Tanış o zaman. Çok hoş birine benziyor. Ne kaybedersin ki?”

Jennifer, alaycı bir kahkaha attı. “Neden çevremdeki herkes Mark’tan bahsediyor anlamadım. Adam benden daha ünlü oldu. Ah bu hiç adil değil!”

Öğlen aralarındaki gerginlikten sonra Drew, Mark'ı bir şeyler içmek için dışarı davet etmişti. Mark da bu teklife hayır dememişti. Gidecekleri yeri de Mark seçmişti. Barın önündeki otoparka arabasını park edince iki adam da arabadan indi. Drew, ilk kez geldiği bu yere dikkatlice bakıyordu.

“Burayı da nereden buldun dostum? Daha önce hiç gelmedim.” dedi merakla. Çünkü Mark elit yerlere takılan bir adamdı. Sığ ve isim yapmamış barlara gittiğini hiç sanmıyordu.

“Ben de ilk kez geliyorum. Değişiklik olsun istedim.” diye cevap verdi Mark. Onu buraya getiren sebep ise meraktı fakat Drew'e nedenini söylemeye niyeti yoktu.

Tabelada kocaman ve renkli harflerle Kovboy Zack'in Yeri yazıyordu. Drew, sıradan ve izbe bir bar olduğunu düşündü. Mark gibi zengin bir adamın böyle bir yeri tercih etmesi garipti. Ayrıca şehir merkezine çok yakın da değildi.

İki adam içeri girince oturmak için boş masa aradılar. Sigara dumanı ve alkol kokusu o kadar yoğundu ki havalandırma bile kokuyu çekmeye yetmiyordu. Kalabalıktı. Çoğunluğu erkek olan müşterilerin tipleri kamyoncu tayfasına benziyordu. Yine de sıcak bir havası olduğu da inkâr edilemezdi. Barın içi Teksas filmlerindeki eski barlardan esinlenerek döşenmişti. Barmenin bulunduğu alandaki banko oldukça uzun ve geniş, raflarda dizilmiş olan şişeler rengârenkti. Mark ve Drew oturdukları masadan etrafı izlerken yanlarına genç bir kadın gelerek ne içmek istediklerini sordu.

Mark daha hafif, Drew ise daha ağır bir içki sipariş etti. Genç kız istediklerini getirmek için oradan ayrılınca Mark'ın bakışları bankonun arkasında duran iri yarı adama kaydı. İçgüdüleri onun Jennifer'ın abisi olduğunu fısıldadı. Genç kadının söylediği şeyde tamamen haklıydı. Eğer bu adam Zack ise

onun bir adamı tek eliyle yere serebileceği açıkça belli oluyordu. Merakına yenik düşerek ayağa kalktı.

“Nereye dostum?” dedi Drew.

“Siparişimi değiştirmeye.” diyerek bankoya yöneldi.

Bu arada barın içinde gezinen garsonları da göz ucuyla izlemekten kendini alamadı. Jennifer’ın bazı akşamlarda burada garsonluk yaptığını duymuştu. O an kendini takıntılı bir sapık gibi hissetti. Elbette ki amacı genç kadını rahatsız etmek değildi. Sadece merak etmişti. Masum bir merak...

Bankonun önündeki dönen taburelerden birine oturup, bir müşteriyle konuşan Zack’e odaklandı. Zack henüz kendisini fark etmemişti. Sonrasında bakışları bankonun arka duvarında asılı duran fotoğraflara kaydı. Çerçevenip duvara asılmış fotoğraftaki kız Jennifer’dı. Yalnız değildi. Yanında abisi vardı. Başka bir fotoğrafta ise yaşlı bir adam... Muhtemelen o da babasıydı. Genç kadın çok sevimli görünüyordu. Yine aynı saçlar, aynı dövmeler, aynı bakışlar... Giyim tarzı da kendisi gibi sıra dışıydı. Mini denebilecek kadar kısa bir deri etek, dizinin epey üzerine gelen, gayet hoş duran bacaklarını çok daha hoş gösteren bir çizme, eteğinin üzerinde göbeğini açıkta bırakan ince askılı bir bluz... Vücudu da yüzü kadar güzeldi. Gür ve dalga dalga dökülen siyah saçları dikkat çekmeyecek gibi değildi.

Birden önüne geçen adamın kendisine seslendiğini duyunca dikkatini fotoğraflardan çekmeyi başarabildi.

“Selam dostum.”

“Selam.” dedi Mark, Zack’e gülümseyerek.

Zack cevap vermeden onu dikkatle incelemeye başladı. Gördüğü şeye inanamamış gibi bakıyordu. Başını biraz daha eğip Mark’ın yüzüne odaklandı. Hemen sonra yüzünde koca

bir gülümsemeyle bedenine yakışır gür bir ses çıkardı. “Mark Thomson! Sen Mark Thomson’sın adamım! Vay canına!”

Zack’e aynı içten gülümseme ile cevap verdi Mark. “Sen de Zack’sin.”

“Yüce Tanrım! Adımı nereden biliyorsun? Senin kadar ünlü değilim.”

“Yakanda yazıyor.”

Zack bu kez daha sesli bir kahkaha attı. Kendini bir aptal gibi hissetse de komik olduğunu düşündü.

“Ah aptal adamın teki olduğumu düşüneceksin. Seni burada görünce onu unuttum dostum. Bu bar her gece ünlüleri ağırlamıyor. Özellikle de en sevdiğim futbolcuları!” Mark’ın omzunu tek eliyle sıktı. Mutlu ve keyifli olduğunu belli etti. “Bir efsaneye dokunmak ne harika bir hismiş. Her maçını gözümü kırpmadan izledim. Muhteşem bir futbolcusun Mark!”

“Teşekkür ederim Zack.” dedi Mark.

Zack elini usulca çekti. “Bu akşam bendensin dostum. Ne içersin?”

“Sen ne tavsiye edersin?”

“Tamam, bekle.” diyerek raftan bir şişe aldı, koca bir bardağa boşalttı. “İşte bu! Kesinlikle bayılacaksın!”

Mark, adamın ikramını gülümseyerek kabul etti. O an yine bakışları duvardaki fotoğraflara kaydı. Zack fark etmiş olacak ki “Kız kardeşim Jennifer ve babam.” dedi.

“Fotoğraftaki yer neresi?”

“Michigan. Arkadaki ev de babama ait.”

“Güzel bir yere benziyor.”

“Çok güzeldir.” Zack, çerçeveyi eline alıp bakarken devam etti. Bu kez ses tonu daha alçak ve sakindi. “Hemen arkada bir

göl var. Kardeşim ve ben orada büyüdük. Babamı da birkaç yıl önce kaybettik.”

“Üzüldüm.”

Zack’ın bakışları genç adama kaydı.

“Ev hâlâ duruyor ama içinde kimse yaşamıyor. Biliyorsun, Michigan çok yakın değil. Aslında ben satmak istedim fakat Jenny kabul etmedi. Kadınları bilirsin anılara bizlerden daha çok değer veriyorlar.”

“Kesinlikle haklısın.”

“Çok uzun zamandır oraya gitmedim. Kız kardeşim yılda birkaç kez mutlaka gider. Belki adını duymuşundur ha Mark?”

“Kimin?”

“Kardeşimi diyorum. Adı Jennifer Andre. Astrolojiyle kafayı bozmuş durumda ve bir radyoda program yapıyor.”

“Tanımıyorum.” dedi Mark ciddi bir sesle ama yalan söylediği için ister istemez rahatsız oldu.

“Belki bu akşam uğrar. Hâlâ burada olursan sizi tanıştırmam.” Genç adama göz kırptı. “Yıldızlarla arası çok iyi. Sana hayatın hakkında birkaç şey söyleyebilir.”

“Yoksa o bir falcı mı?”

O an yine kahkaha attı Zack. “Ah hayır dostum! Falcı ya da medyum değil ama inan bana içgüdüleri çok kuvvetli. Hislerine sonuna kadar güvenebilirsiniz. Çünkü Jen...” Derin bir nefes aldı Zack. “Kesinlikle harika bir kız.”

Mark bardağını alıp ayağa kalktı. “Sohbetin ve ikramın için teşekkür ederim Zack.”

“Gidiyor musun?”

“Arkadaşımla geldim.” Drew’i işaret etti.

“Tamam, dostum. Sakın unutma ha! Bu akşam ikiniz de bendensiniz.”

“Unutmam.”

Mark masaya oturduğunda Drew ikinci bardağını deviriyordu. Onu uyarma ihtiyacı hissetti. “Yavaş ol Drew. Biraz daha içersen sarhoş olacaksın.”

“Buraya zaten sarhoş olmak için gelmedik mi? Hem ben kolaylıkla sarhoş olmam.”

“Bundan emin değilim.”

“Olursam da arabayı sen kullanıyorsun. Hiç sorun değil.” Drew, masadaki şişelerden birini daha açtı. “Melanie’nin saçmalıklarından yoruldum dostum. Kadınlar neden böyle anlamıyorum? Bizden ne istiyorlar bilmiyorum.”

“Ona biraz zaman tanımanı söylemiştim.”

“Ne kadar bir zaman? Aylarca onu mu bekleyeceğim? Ya geri dönmezse?”

“Onu seviyor musun Drew?”

Drew, bu soruya hemen cevap vermedi. Birkaç dakika düşünmeyi tercih etti. İkisi de içkilerini içerken Drew sarhoş olma yolunda hızla ilerliyordu. Mark sorusunun cevabını hâlâ alamamıştı.

“Sorumu çok düşündüğüne göre ona hissettiğin duygulardan emin değilsin sanırım Drew.”

Drew güldü. “Mel’e değer veriyorum ama ilişkimiz henüz çok yeni. Evlenmek ve çocuk yapmak istemiyorum. Buna hazır değilim. Mel, geçen hafta bir dergide gelinlik modelleri bakıyordu. Aman Tanrım!” Artık gevelemeye başlamıştı. Bakışları ve yarı dengesiz bedeni içkinin etkisini gösteriyordu. “İşte o gün başımın belada olduğunu anladım. Henüz çok gencim Mark.”

“Otuz altı yaş için çok genç denmez. Orta yaş denir.”

“Ne var bunda? Sen de otuz beş yaşındasın ve evlenmeyi düşünmüyorsun.”

“Benim hayatımda bir kadın yok. Şayet gerçekten evlenmek isteyebileceğim birini bulsaydım, o fırsatı kaçırmazdım.”

“O kadar kolay bir karar değil dostum. Ölene kadar bir kadına bağlı kalmak beni korkutuyor.”

“Ona sadık olamamaktan mı korkuyorsun?”

Şişenin dibini içerken başını olumlu anlamda salladı Drew. Sonra bir başka şişeye yöneldi ve Mark’a cevap verdi. “Tek eşlilik ürkütücü değil mi? Aynı kadın, aynı zevk, aynı dudaklar...”

Mark, “İyice sarhoş oldun ve saçmalıyorsun Drew.” diyerek sert bir sesle onu uyardı. İleri sürdüğü gerekçelerin mantıklı hiçbir yanı yoktu.

“Saçmalamıyorum! Örneğin sen... Hayatından geçen kadınları düşün. Her birinden aldığın zevki hatırla. Evlendiğinde kendini sadece bir kadına mahkûm edeceksin.” Drew yine güldü. “Tabii çapkınlık yaparken yakayı ele vermezsen şanslısın.”

“Çok uzattın. Artık kalkalım.”

“Hayır, biraz daha oturalım. Bunları birine anlatmaya ihtiyacım var.”

“Zııvalıklarını yeterince dinledim. Kes artık!”

“Sana bir sır vereceğim dostum.” Genç adama doğru eğildi. “Başkentte bir kadınla yattım.” Başını geri çekip yine yüz­süzce güldü. “İnanılmaz bir kadındı. Melanee duyarsa işim biter dostum. Beni asla ama asla affetmez.”

Mark, bu sözlerin ardından öfkelen­di. Öfkesi bakışlarına ve soğuk bir buza dönen surat ifadesine yansıdı. Melanee ve Drew’in ilişkilerini kurtarmaya çalışırken aşağılık Drew, utanmadan onu aldattığını rahat bir şekilde anlatıyordu. Gün

boyu yeterince gerilen sinirleri tam bu anda rayından çıkmış bir tren gibi rotasını Drew'e çevirdi. Onu ezip geçecekti!

Anında ayağa kalkıp iki eliyle Drew'i yakasından tuttu ve yere doğru fırlattı.

"Seni piç kurusu!" diye bağırıp yerde yatan adamı yine aynı hiddetle ayağa kaldırdı. Drew sersemlemiş bir hâlde ona doğru bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Etraflarını daire şeklinde saran adamların bu tür kavgalara alışkın oldukları gülme seslerinden belli oluyordu. Mark'ın umurunda bile değildi.

"Sen Mel'i kesinlikle hak etmiyorsun!"

Drew, yüzüne inen sert yumrukla yanındaki masanın üzerine düştü.

Zack'ın sesini duydu ve birkaç adım ötesinde duran adama baktı.

"Hey Mark! Sakin ol adamım!"

"Zararını karşılayacağım Zack! Ama önce şu adama hak ettiği ödülü vermeliyim."

Zack sadece gülümsemekle yetindi. Barında sarhoş adamların kavgalarına alışkındı. Ancak çok ileri gitmelerine ve içeriye zarar vermelerine asla izin vermiyordu. Mark Thomson bu gece misafiriydi. Anlaşılan o ki dövdüğü adam, onu fazlasıyla öfkeliendirmeyi başarmıştı. Üstelik zararını karşılama sözü de vermişti. Bu durumda bir süre daha sesini çıkarmayabilirdi.

Drew, üstün bir çabayla ayağa kalktı. "Aşağılık herif!" dedikten sonra Mark'ın dikkatinin başka bir yerde olmasını fırsat bilip üzerine atladı. Mark'ı bedeninin altına alarak, çenesine yumruk attı.

İki adamın boğuşmasını izleyenlerden hiçbiri kavgayı ayırmak niyetinde değildi. Hatta eğlendikleri de belliydi. Sıra yine

Mark'a gelmişti. Bu kez üste çıkan oydu. Birbirlerine attıkları sert yumruklar yüzünden ikisinin de suratı kan içindeydi.

Zack, adamlardan birinin ölmesinden endişe duyduğu için onları ayırmaya karar verip aralarına daldı. Mark'ı adamın üzerinden güçlükle çekip almayı başarabildi.

"Tamam, yeter bu kadar dostum! Adamı yeterince hırpaladın. Derdiniz ne bilmiyorum ama cezasını çekti."

Zack haklıydı. Mark adamı fena dövmüştü. Her ne kadar kendi yüzü ve görünüşü berbat bir hâle dönse de Drew ondan daha kötüydü. Mark nefes almak için Zack'in arkasına geçip masaya ellerini dayadığı anda boynuna inen sert bir cisimle dengesini kaybetti. Drew'in bir sandalye ile arkasından saldırıldığını göremedi. Sadece o değil, Zack de görememişti.

Mark yarı baygın sırtüstü yere yığılırken uğultu şeklinde sesler duyuyor ama kimin konuştuğunu bilmiyordu.

"Atın şu serseriye dışarı!"

Bağırın Zack'ti. Saniyeler sonra Drew bardan dışarı çıkarıldı. Bu arada Mark yarı açık gözleri ve bulanık zihniyle tavan-daki ışıkları izliyordu. Bir ses daha duydu.

"İyi misiniz bayım?"

Işıkların önüne geçen bir yüz ve göz alıcı mavi gözler. Ve yıldızlar... Bu yüzü ve yüzündeki yıldızları daha önce kesinlikle görmüştü.

"Yıldızlar..." demeyi başarsa da gözlerini açık tutmayı başaramadı. Genç kadının sesi ise hâlâ kulağında uğulduyordu.

"Başının üzerinde yıldızları görmek gayet normal dostum. Çünkü bayılmak üzeresin."

*Sürekli onu düşünüyorsan
başın belada demektir.*

Mark, göz kapaklarını ağır ağır açarken yine tavandaki ışıkları gördü. Bu kez ışıklar gözleri yakacak kadar acı vericiydi. Üstelik başı da çatlayacak kadar ağrıyordu. Uykuya dalmadan önce gördüğü bir çift mavi göz ve yıldızlar da yoktu.

Lanet olsun! O kız Jennifer'dı.

Onunla böyle karşılaşacağını düşünmemişti. Kendine itiraf etmekten nefret etse de bu akşam bara gelmesinin tek sebebi onu görmektir. Onunla tanışmayı, ben seni arayan adamım demeyi elbette ki planlamamıştı. Peki, ne olmuştu? Yarı baygın ve berbat bir hâlde genç kadının karşısına çıkmıştı. Şimdi nerede olduğunu da bilmiyordu.

Yan yana konulmuş, dört tane sandalyenin üzerinde yattığını fark edince usulca doğrulup etrafına bakındı. Barın içi boştu. Müşteriler gitmişti. Saatine baktı. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Kaç saattir burada yattığını bile hatırlamıyordu. Bir kapı sesi duyunca başını sağ tarafa çevirdi.

“Kendine gelmişsin Mark.” diyerek yanına geldi Zack.

Mark, ona karşı kendini mahcup hissetti. Barında kavga çıkarmayı ve eşyalarına zarar vermeyi kesinlikle istememişti ama Drew sabrını tüketmeyi başarmıştı.

“Üzgünüm dostum.” dedi usulca Zack’e bakarak. “Zararını karşılama konusunda ciddiymim.”

“Sorun değil Thomson.” Mark’ın yanına oturdu. Yaşanan olaya rağmen yüzündeki sevimli ve samimi ifade değişmemişti. “Zarar verecek bir şey yapmadın. Sadece bir sandalye kırıldı ama bunda zararlı çıkan sen oldun. Kendine gelemeyeceksin sandım. Tanrı’ya şükür sadece bayıldın.”

Mark ensesini ovdu. Darbe alan yeri hâlâ sızlıyordu. Ağzındaki kan tadını hiç saymıyordu. Drew’in kendisinden daha kötü durumda olduğundan kesinlikle emindi.

“Neden hâlâ buradasın? Barı kapatmış olman gerekmiyor mu Zack?”

“Senin uyanmanı bekledim ve bu arada ortalığı toparladım.”

“Özür dilerim. Benim yüzümden uykusuz kaldın. Ayrıca yaptığın iyiliği de unutmayacağım.”

“Sorun olmadığını söyledim ya dostum. Eve gidince uyurum. Burayı zaten akşam açıyorum. Ne iyiliği?”

“Barında kavga çıkaran adamı sokağa atmak yerine, burada ağırladın. Sanırım polisi de aramadın.”

“Öncelikle polislerden hiç hoşlanmam. Onlar sorun yaratmaktan başka işe yaramazlar. Sonra seni tanıyorum. İyi ve dürüst bir adam olduğuna da inanıyorum. Futbol hayatın boyunca en büyük hayranlarından biriymim. Buraya ilk kez geldin. Elbette ki seni sokağa atmam. Diğer adamı attım çünkü birini sırtından bıçaklayan biri asla güvenilir değildir.”

Zack'e gülümserken dayanamayıp içinden geçen o soruyu sordu. "Bayılmadan önce birinin bana seslendiğini duydum ama emin değilim. Kim olduğunu da görmedim."

"Kız kardeşim Jenny'di. Kavganız bittikten sonra geldi ve senin yere yığıldığını görünce yanına koştu. Tanrım! Suratın kan içindeydi. Burnunun kırılmadığına şükretmen gerek. O hâlde annen görse tanıyamazdı. Sonra seni buraya taşıdık. Zaten Jen de gitti. Yüzünü biraz temizledim ama iyi bir duşa ihtiyacın var ve söylemeliyim ki şu morluklar bir süre geçmez."

"İstediğim tek şey..." dedi ve derin bir iç çekti Mark. "Başımın ağrısının geçmesi ve iyi bir uyku..."

"Evine git dinlen dostum. Birkaç güne hiçbir şeyin kalmaz."

Mark ayağa kalktı. Zack'e veda ederek bardan çıktı. Eve girer girmez duş aldı, ilaç içti ve yatağına girdi. Bugün ve galiba birkaç gün işe gitmeyecekti. Yazılarını evden yazacak, suratındaki morlukların geçmesini bekleyecekti.

Jennifer, uzun ve yorucu bir haftanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Bugün cumaydı ve radyo programından çıkmış evine gidiyordu. Bu hafta programları gayet iyi geçmişti. Kitabında da epey ilerleme kaydetmiş, bundan dolayı da mutluydu. Ve Mark programı aramamıştı. Paula, hafta boyunca onun araması için âdeta dua etmiş olsa da gizemli adam ortadan kaybolmuştu. Umurunda mıydı? Elbette ki değildi. Yüzünü ve adını gizleyen birinin dürüst olduğunu düşünmüyordu.

Eve girince kendine akşam yemeği hazırladı ve yine bilgisayarının başına geçti. Bazen hayatının tekdüze gitmesi hoşuna gitse de bazen çok sıkıcı olduğunu hissediyordu. İşte böyle hissettiği bir anda Cindy aramış, kuzeni Parker ile tanışması için randevu ayarlamıştı. Ona nasıl evet dediğini ise

hatırlamıyordu. Pazar günü uzun zamandır ilk kez bir adamla akşam bir şeyler içmeye gidecekti. Parker hakkında öğrendiği şeyler de sınırlıydı.

Yakışıklı ve çekici bir adam. Rock müzikle uğraşıyor. Şehre yeni geldi. Bir barda çalışıyor. Çok yakında ünlü bile olabilir. Kesinlikle anlaşıcağınıza inanıyorum. Uyuşturucu kullanmıyor. Kız arkadaşı yok. Belki arkadaş olabilirsiniz. Ya da belki de sevgili. Denemekten zarar gelmez Jenny.

Cindy'nin söyledikleri aklından geçerken gülümsedi. Belki de haklıydı. Hayatında eksik olan tek şey ayaklarını yerden kesecek bir adamdı. Burcu neydi? Astrolojiye ve uyuma inanıyor muydu? Bunları onunla çıktığı akşam öğrenecekti. Aslında biriyle birlikte olmak istemiyordu. Kitabı çıkana kadar aklını karıştıracak başka şeyler olmamalıydı ancak Cindy'nin ısrarı kararını değiştirmesine neden olmuştu.

Kitap dosyasını açmadan önce web sayfasına girdi. Keyif kahvesini içerken sayfasına gelen mailleri açtı. Sorulan sorular genellikle aynıydı. Uyumumuz nasıl? Hangi burç bana göre? İlişkimiz kötü gidiyor. Birini buldum ama güvenme sorunum var...

Maillerden birinde yazan isim dikkatini çekti.

Mark!

Hangi Mark?

Dünyada adı Mark olan kaç adam var? Milyonlarca! Ya benim tanıdığım kaç adam var? Sadece bir!

Kalbinin hızla çarpmasına bir anlam veremiyor, maili açıp okumaya da cesaret edemiyordu. Ya bu Mark, o Mark değilse? Ya o Mark'sa?

"Neden buradan bana mail atsın ki?" dedi usulca. "Mark radyoyu arardı."

Kendine söylenirken merakına yenik düşüp maili açtı ve okumaya başladı.

Selam Jennifer

Ben Mark. Yaşlı, çirkin, kaba ve gizemli olan Mark... Sana neden mail attığımı inan ben de bilmiyorum. Birkaç gündür kafesimde tek başıma amaçsızca dolaşırken hayatımın bundan sonra nasıl gideceğini merak ettim. Falcılara ve medyumlara inanmasam da astrolojiye inanan ve insanlara bu konuda bilgiler veren genç ve güzel bir bayana inanma ihtiyacı hissettim. Tabii bu bayan benimle bu konuda konuşmak isterse...

Jennifer maili okuyunca gülümsedi. Gözleri ekranda gezinirken ona cevap yazıp yazmamakta kararsız kaldı. Adam gayet kibar bir şekilde astroloji hakkında konuşmak istediğini yazmıştı. Oysa buna inanmadığını adı gibi biliyordu. Derin bir nefes alıp fincandaki kalan kahveyi içti. Sonrasında sayfayı kapatıp kitap dosyasının üzerine tıkladı. Kaldığı yerden devam etmek için dik oturdu, nefes aldı, boğazını temizledi, gözlerini kapattı.

Lanet olsun!

Neden Mark'ın attığı mesajı düşünüyordu? Neden aklını kitabına veremiyordu?

Birkaç dakika daha bekledikten sonra pes ederek dosyayı kapattı ve yine maile döndü. Ona cevap yazmalıydı çünkü o da herkes gibi soru soruyordu. Takipçilerine cevap vermezse olmazdı.

Ah tabii. Başka bahanen olamazdı Jen!

Yine derin bir nefes alıp parmak uçlarını klavyesinin üzerinde gezdirmeye başladı.

Selam Mark

Ben Jennifer. Sahtekâr, yalancı, insanların kalbini kıran kötü cadı Jennifer. Sihirli kürem yaşlı, çirkin ve gizemli bu adamın geleceği hakkında henüz yorum yapmadı ama yıldızlar bu aralar çok önemli kararlar alman gerektiğini söylüyor. İnsanlara güvenmeye de devam etmelisin. Aslanlar kafeslerinde yalnız yaşamayı severler. Ayrıca bir aslanı bazen o kafeste tutmak gerekir çünkü öfkeleri onlara da zarar verebilir.

Mark, maili gönderip arkasına yaslandı. Yine koltuğuna uzanmış yine sıkıcı maçlardan birini izliyordu. Bir elinde TV kumandasını tutarken diğer elini başının altına koymuş gözleri kapanmak üzereydi. O anda yan tarafında duran dizüstü bilgisayarından gelen bildirim sesini duydu. Gözlerini sonuna kadar açıp o tarafa baktı. Bilgisayarını karnının üzerine koyup gelen maile baktı.

Jennifer!

Hızla doğruldu ve maili okumaya başladı. Jennifer'a bugün mesaj atmıştı. Neden atmıştı? Neden onunla sohbet etmek istemişti bilmiyordu ama Drew hakkında söylediği şeyin doğru çıkması bunun cevabı olabilirdi. Kendisi hakkında nasıl bir yorum yapacağını da merak etmişti. Genç kadın, gayet resmî bir cevap yazmıştı. Yine kibar ve sevimliydi. Mark, anında cevap yazdı.

Sen şimdi aslanların yalnız olması gerektiğini mi söylüyorsun? Bu çok acımasızca olmaz mı? Demek istediğin bir aslan kendine uygun dişi bulamaz mı? Bugüne kadar kimseye zarar vermedim Jen. Kendim dışında...

Jennifer'in cevabı gecikmedi.

Bulabilirsin Mark... Ama önce buna inanmak gerek. Aslanlar kendileri için uygun bir dişi bulabilir ama dişiler onları tercih ederken zorlanır. Zor adam olmak zorunda değilsin. Her zaman sahnede olmak da yorucu... Ödülünü almak istiyorsan önce kazanmayı dene.

Mark'ın cevabı da gecikmedi.

Mark...

Sen zor bir kadınsın Bayan Andre. Hâlâ çıkma teklifime evet demedin. Seni korkutan vahşi bir aslan olmam mı? Yoksa hayatında biri mi var?

Jennifer...

Yıldızlar ikimizin asla uyumlu olamayacağını fısıldıyor Mark ve vahşi olman da fazlasıyla ürkütücü. Macerayı severim ama sonunda kaybedeceğimden emin olduğum bir oyuna asla girmem. Ayrıca henüz hayatımda biri yok. Belki de yakında olur... Karar vermedim.

Mark...

Yıldızlardan nefret etmeye başladım. Onların ne dediği umurumda bile değil. Henüz karar vermediğin o adama şans vermeyi mi düşünüyorsun?

Jennifer...

Neden olmasın ki? Belki de doğru adam odur. İlk randevu önemli ve ben bu kez olacağını hissediyorum.

Jennifer yazdığı şeye bakarken gülümsedi. Mark'ı kızdırmaktan zevk alıyordu. O da aynı şeyi yapmış, programda kendisini yeterince kızdırmıştı. Üstelik hâlâ hayatında biri olmadığı için ilişkiler konusunda tecrübesiz olduğunu ima etmişti. İşte cevabı! Yakında olacaktı. Mark'tan cevap geldi.

Mark...

İlk randevunuz ne zaman Jennifer ve o adam kim? Seni nasıl etkiledi ki onunla çıkmaya karar verdin? Lanet olsun! Yıldızlarla benim hakkımda yeteri kadar dedikodu yapıyorsun ama hiç tanımadığın bir adamı sormuyorsun! Bu hiç adil değil!

Mark, yüzünde sert bir ifadeyle bilgisayara bakıyordu. Jennifer biriyle randevusu olduğunu söylediğinde nedensizce canı sıkılmış, ona içinden geçeni açıkça yazmıştı.

Jennifer...

Elbette ki soracağım Mark ama önce onunla çıkmam gerek. Yoksa nasıl bilebilirim ki?

Mark...

Adam sapığın teki olabilir! Sana zarar vermeye kalkabilir! Bu şehirde binlerce boktan adam var!

Jennifer...

Küçük bir kız değilim dostum! Kendimi koruyabilirim!

Mark...

Ne iş yapıyor? En azından onu söyle!

Jennifer...

Rock şarkıcısı.

Mark...

Aman Tanrım! O adamların çoğu uyuşturucu ve seks düşkünü! Bir kez daha düşün tatlım.

Jennifer...

Geç oldu Mark. Uyumam gerek iyi geceler!

Mark...

Pazar mı demiştin? Bu pazar! Ah! İyi geceler!

“Aman Tanrım Mark!”

Mark, salonun içinde yankılanan sesle gözlerini açtı. Anne si iki elini beline koymuş, yüzünde kızgın bir ifadeyle tepesinde dikiliyordu. Her sabah buraya gelmese asla rahat etmezdi. Küçük bir çocuk gibi kontrol edildiğini hissetse de bu kadına laf anlatmak kolay değildi. Soraya’yı bile kendisi kadar kontrol altında tutmadığından emindi.

“Pasaklı ve dağınık bir adamsın Bay Thomson! Gece burada bir savaş falan mı oldu? Silah olarak patlamış mısır mı kullandın?”

“Anne! Tanrı aşkına senin her sabah daha önemli işlerin yok mu? Beni kontrol etmeyi keser misin?”

“Keseceğim elbet ama ne zaman biliyor musun? Aklı başında bir kadınla evlendiğini gördüğüm zaman.”

“Aklı başında bir kadın benimle evlenmez Bayan Thomson. Hiçbir kadın için doğru adam olduğumu sanmıyorum.”

Venessa, etrafa dağılan mısırları toplarken oğluyla konuşmaya devam etti. “Kendine haksızlık ediyorsun. Çoğu kadın seninle evlenmek için kapıda yatar. Paran ve kariyerin var. Her şeyden önemlisi gayet hoş bir adamsın. Tabii aksiliğini ve inatçılığını saymazsak ve öfkeni... Hâlâ kiminle kavga ettiğini söylemedin.”

Mark doğruldu ve oturdu. Gece koltukta uyuyakalmış ve bu saate kadar uyanmamıştı.

“Sebebi olmayan basit bir bar kavgası demiştim.”

“Sen okuldayken bile kimseyle kavga etmezdin. Bugüne kadar birine zarar verdiğini de görmedim. Sebebin her ne ise dövdüğün adam seni çok kızdırmış olmalı. Onun durumunun senden kötü olduğunu da tahmin ediyorum.”

“Duş almak ve kahvaltı yapmak istiyorum Bayan Venessa. Ayrıca ortalığı toplamaktan vazgeç. Birilerine bunu yapmaları için yeterince para ödüyorum.”

“Bugün cumartesi bebeğim ve temizlikçinin izin günü.”

Mark, hafta sonu olduğunu neredeyse unutmuştu. Birkaç gündür evde olduğu için gün kavramını kaybettiğini hissetti. Usulca ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

“Nereye Mark?”

“Duş alacağım dedim anne!”

“Ah tamam tatlım, sen duşunu al ben de kahve yapayım. Birlikte içeriz.”

“Anne...”

Mark üst kata çıkıp banyoya girdi. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra, lavabonun üzerinde duran aynadan yüzünün yansımasına baktı. Hâlâ dinç ve yakışıklı bir adam olduğunu düşünse de her geçen gün yaşlandığını hissediyordu. Beş yıl önceki Mark değildi. On yıl sonra da bugün gördüğü adamdan çok uzak olacaktı.

Yaşlı, çirkin, gizemli...

Jennifer'a gerçekte kim olduğunu söylemek istemiyordu. Onunla karşılaşmak da istemiyordu. Akli havada ve saçma hurafelere inanan küçük bir kızla çıkmak gibi bir niyeti de yoktu. Ama lanet olsun! Onunla sohbet etmeyi, onu kızdırmayı, kızınca suratının nasıl bir şekle büründüğünü hayal etmeyi seviyordu. Yakından gördüğü gözleri öylesine güzeldi ki yarı baygın bir hâlde yatarken kendisine seslenen etkileyici sesin ve gözlerin dünya dışı bir varlığa ait olduğunu düşünmüştü. Belki de sadece kendisinin görebildiği bir periydi... Kanatları olan, elinde tuttuğu sihirli sopasıyla yardıma gelmiş kalbi iyilik dolu bir peri...

Ah evet, Mark! Tüm periler ve tüm kadınlar peşinde ama sen hâlâ yalnızsın!

Dün gece onunla olan sohbetini hatırlayınca aynadaki gülümseyen yüze baktı. Ya aklını kaçırmak üzereydi ya da Bayan Jennifer Andre kendisine büyü yapmıştı çünkü bu hâlinin başka bir açıklaması olamazdı.

Jennifer, nehrin kenarındaki yürüyüşünde ikinci turunu atıyordu. Bugün daha hızlıydı. Müzik çalarındaki hareketli müziğe eşlik ediyor, kulaklığı sayesinde şehrin boğucu sesini de duymuyordu. Şehir hayatını kesinlikle sevmiyordu. Doğup büyüdüğü küçük kasaba buradan çok farklıydı. Hayatının sonuna kadar orada yaşamayı istese de para kazanması

ve kariyerini ilerletmesi için burada yaşaması şarttı. Belki bir gün, çok yakında bir gün oraya yerleşir, kitaplarını yazarken huzur dolu bir hayata sahip olabilirdi.

O yüzden babasının evini satmamıştı. Nehrin kenarında, iki katlı, sevimli bir evdi. Kocaman bir bahçesi vardı. Veranda oturunken babasıyla gökyüzünü izler, yıldızların sihrini merak ederdi. Küçük bir çocukken başlayan astroloji merakının peşinden gitmiş, bugünkü noktaya gelebilmişti.

Çoğu insan astrolojiye inanmasa da inananlar olduğu sürece dünyanın sonuna kadar var olacaktı. Nefes nefese kalmış bir hâlde kendini bulduğu boş bir bankın üzerine attı. Kısa şortu ve askılı atleti yeterince nemlenmişti ve daha fazlasına gerek görmedi. Başını ve bedenini geriye doğru atıp gökyüzünü izlerken derin birkaç nefes daha aldı. Sonra başını kaldırıp etrafta dolaşan insanları izlemeye başladı.

İnsanların arasında görünmez olmak hoşuna gidiyordu. Kimsenin dikkatini çekmeden sıradan yaşamak, stresten uzak kalmak... Ünlü insanların bu konuda ne kadar şanssız olduğunu düşündü. Sürekli etrafında seni takip eden, her yaptığın şeyi merak eden ve haber yapan kişilerin varlığı son derece rahatsız edici olmalıydı. O an aklına Cindy'nin kuzeni Parker geldi. Cindy, onun bir gün çok ünlü olacağını iddia etmişti.

Ah hayır! Asla ünlü bir insanla çıkamazdı! Onun hayatının içinde silik bir kişilik olarak kalmayı kabul edemezdi. Ayrıca hayatını istediği gibi yaşamadıktan sonra paranın ve ünlü olmanın ne önemi olabilirdi ki?

Jennifer, daha tanışmadan genç adamdan bir puan kırdı. Sıradaki puanlarını niçin kıracağını henüz bilmiyordu. Astrolojik uyumları da önemliydi. Anlaşamayacağı bir burçla yola devam edemezdi. O an, önünden geçen ve dikkatli bakışlarını üzerine dikmiş, neredeyse yaşlı denebilecek bir adamla göz

göze geldi. Adamın bakışlarından rahatsız olunca, başını diğer tarafa çevirdi ancak adamın yan taraftaki banka oturduğunu hissetti. Hemen sonra hızla ayağa kalkıp geldiği yönde yine hızla yürümeye başladı.

Tanrım! Bu adam Mark olabilir mi?

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki en son istediği şey peşine takılan bir sapığa sahip olmaktı. Yol kenarında duran arabasına binerken kaçtığı adamın, o tarafa doğru yürümeye başladığını gördü. Yaşlı, çirkin ve ürkütücü olmasının yanında güpegündüz peşinden gelme cesaretini de gösteriyordu. Arabayı çalıştırıp gaza sonuna kadar basarak caddeye daldı. O adam Mark mıydı? Hayır! Belki de evet! Tanımadığı bir adama mesaj atarsa başına bunun gelmesi elbette ki doğaldı.

Eve girer girmez, kapıyı kilitledi. Pencerenin kenarından dışarıya bakarken adamın peşinde olmadığından emin olmak istedi.

“Lanet olsun! Sen şimdi görürsün!” dedi ve bilgisayarının başına oturdu. Mailini açıp Mark’a mesaj attı.

Mark, evin alt katındaki spor odasında yürüyüş bandının üzerine çıkmış ağır adımlarla yürürken önünde duran dizüstü bilgisayarından dün gece yazdığı yazıyı inceliyordu. O anda gelen mesaj bildirimi dikkatini çekince durdu ve gelen maili açtı.

Jennifer

Seni lanet olası pislik! Sendin değil mi? Peşimden gelme cesaretini nasıl gösterebiliyorsun? Kim olduğunu gördüm ve beni bir daha rahatsız edersen polisi aramakta hiç tereddüt etmem! Sapık herif!

Mark, genç kadının yazdıklarını şaşkınlıkla okurken öfkeyle dişlerini sıktı. Birinin onu rahatsız ettiği açıktı ama o kişi kesinlikle kendisi değildi. Hiç beklemeden cevap yazdı.

Mark

Sakin olur musun Jennifer? Kim bendim? Kahretsin!
Peşine takılan bir herif mi var? Ve sen onun ben olduğuma mı inanıyorsun? Hadi ama! Kesinlikle ben değilim!

Jennifer

Sana inanmıyorum! Beni rahatsız etmemeni söyledim ve hâlâ cevap yazıyorsun! Tanrım senin derdin ne adam? Hayatının sonuna kadar tacizden kodese mi tıklamak istiyorsun? Neredeyse ölmek üzeresin ve hâlâ tek isteğin kadınlar!

Mark, genç kadını ikna edemeyince daha çok öfkelen-di. Korktuğunu da hissedebiliyordu. Hangi kadın böyle bir durumda sakın olabilirdi? Ona yine yazdı.

Mark

Kahretsin Jen! Neden bana inanmamakta ısrar ediyorsun anlamıyorum. O adamın ben olmadığımı söyledim. Kendimi sana nasıl kanıtlayabilirim?

Genç adamın mesajını okudu ama hâlâ inanmak istemedi. Yani şimdi *tamam, ben oydum ve seni takip ediyordum* mu diyecekti? Elbette ki buna cesaret edemezdi.

Jennifer

Hiçbir şey kanıtlamana gerek yok! Artık beni rahatsız etme yeter! Yazdığın her şeyi avukatıma iletir, başına büyük bir dert açarım.

Mark

Haksız yere suçlanmaktan nefret ederim Bayan Andre. Kahrolası telefon numaranı ver, seni arayacağım ve nerede olduğumu kanıtlayacağım.

Jennifer

Ne demek telefon numaranı ver? Yeni numaran bu mu Bay Sapık? Kadınlara ulaşmak için bunu mu kullanıyorsun? Bu kadarı çok fazla!

Mark

Lanet olsun Jen! Burada delirmek üzereyim ve sen beni daha fazla öfkeliendiriyorsun! Ver şu numarayı! Vermezsen ben bir şekilde zaten bulurum. Ayrıca sapık olduğuma inanıyorsan seni arayacağım numarayı polise verir, beni kolaylıkla yakalamalarını sağlayabilirsin. Şimdi lütfen ver şu numarayı!

Jennifer, kısa bir an şüpheye düştü. Mark, o adamın kendisi olmadığı konusunda gayet ciddiydi. Telefon numarasını da bu yüzden istiyordu. Evet, belki de haklıydı. Onu arayacağı numarayı kanıt olarak kullanabilirdi. Yine de içi rahat değildi.

Jennifer

Sana güvenmiyorum.

Mark

Lanet olsun Jen! Yaz artık numaranı yoksa ben mi bulayım?

Jennifer

Tamam, yazıyorum ama bu sana inandığım anlamına gelmiyor. Bana bir kanıt sunuyorsun unutma.

Jennifer numarasını yazdıktan sadece bir dakika sonra telefonun çaldığını duydu. Bilgisayarının yanında duran telefona bakarken istemsizce ürperdi. Arayan numara da görünüyordu. Bu adam ya gerçekten dürüsttü ya da kocaman bir aptal... Hangisi olduğuna karar veremedi. Telefonu eline alıp çekinecek cevap verdi. Kendisinin aksine Mark'ın ses tonu sert ve ciddiye.

“Ben değildim Jennifer! O lanet herif her kimse inan bana yanımda olsa yaptığı bu şey için onu pişman ederdim! Duyuyor musun beni?”

“Duyuyorum ama hâlâ emin değilim.”

“Sen ne inatçı bir kadınsın Jen! Bana inanman için lütfen ne yapmam gerektiğini söyle!”

“Neden beni aradın Mark?”

“Gerçeği söylemek için. Ben sana asla zarar vermem! Aklimin ucundan bile geçmez!” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “Tamam, bir saniye sana bir fotoğraf atacağım ve nerede olduğumu kanıtlayacağım.”

Birkaç saniye sonra Mark, fotoğrafı attı. Jennifer telefonu kapatmadan baktı. Yürüyüş bandının üzerinde duran iki adet kaslı ve diri bacak... Ve onun önünde bileğindeki saat. Fotoğrafı yeni çektiğini ancak bu kadar kolay kanıtlayabilirdi. Jen onun zekâsı karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Ayrıca gördüğü bacak ve kol kesinlikle yaşlı bir adama ait değildi. Sporla çok yakından uğraştığını ilan eden kaslara ve bir bedene sahipti. Ona bakarken yutkunmadan edemedi.

Utanç verici Jen!

Mark'ın sesini duydu. "Şimdi bana inandın mı Jennifer?"

"Tamam, sen kazandın." dedi Jennifer bu kez daha sakin ve hatta daha sevimli bir sesle. "Ama Tanrı aşkına, yerimde sen olsan ne düşünürdün?"

"Başına ne geldiğini henüz bilmiyorum tatlım."

"Nehrin kenarında yürüdüm. Tam iki tur! Dinlenmek için oturdum ve onu gördüm. Adam bana nasıl bakıyordu biliyor musun?"

"Leziz bir yemeğe bakar gibi mi?"

Mark, güldü.

"Kes sesini Mark! Dalga geçme!"

"Dur tahmin edeyim, üzerinde harika vücudunu gösteren bir kıyafet vardı değil mi?"

"Sen de bir sapıksın! Ne giydiğimin ne önemi var ki?"

"Şaka yapıyorum bebeğim. Sapık bir adam için bunun hiç önemi yok ama sen de dikkat çekici bir kadınsın."

"Beni kaç kez gördün ki?"

"Sadece fotoğrafını gördüm. Bu da yetti..."

Jennifer da dayanamayıp gülümsedi. "Tamam, özür dilerim. Sana o kadar kaba davranmamalıydım."

“Sorun değil tatlım. Ben senin için endişelendim. Lütfen daha dikkatli ol. O adamı bir kez daha görürsen beni ara!”

“Neden seni arayacağım? Polisi aramam gerekmiyor mu? Yoksa sen polis misin?” Yine gülümsedi ve alaycı bir ses tonuyla devam etti. “Gerçi o kas yığını bacaklar ve vücudun bir polise ait olması yüksek bir ihtimalmiş gibi görünüyor.”

Mark’ın kahkahası yankılandı. “Sonunda Bayan Jennifer hakkımda iyi şeyler düşünmeye başladı. Tanrım, bunun için sana minnettarım.”

“Bacaklarını beğenmemin seni bu kadar mutlu edeceğini tahmin etmezdim.”

“Biraz daha yukarısını da göstermek isterdim ama buna hazır olduğumuzu sanmıyorum tatlım.”

Jennifer, genç adamın söylediği şeyi yanlış anladı ve ona sert bir şekilde çıktı. “Bacak arandakini ilgilenen başka birine göster dostum! İnan neye benzediği umurumda bile değil!”

Mark bir kez daha kahkaha attı ve bu kez daha uzun sürdü. Bitince genç kadına zor da olsa cevap verebildi. “Ah bebeğim sapık olan sensin! Oradan söz etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Ben bedenimin diğer yarısından bahsediyordum. Ve yüzümden!”

Jennifer, o kadar utandı ki adama cevap veremedi. Mark yanında olsa tepeden tırnağa kırmızı bir domates gibi olduğunu görebilirdi.

“Jennifer orada mısın?” dediğini duydu Mark’ın. “Hadi ama tatlım sadece şaka yaptım. Lütfen konuş benimle.”

“Kötü bir şakaydı bayım!”

Kısa bir an derin bir sessizlik oldu. Mark da Jennifer da ellerinde telefon öylece bekliyor ve düşünüyordu. Aralarındaki garip sohbet ikisinin de kafasının içinde soru işaretleri bırakırken sessizliğe son veren Jennifer oldu.

“Kapatmam gerek Mark. Yapmam gereken işlerim var. Akşam radyo programına da yetişmeliyim.”

“Artık programını dinlemiyorum Jen.” dedi Mark usulca.

“Zaten dinlemiyordun değil mi? Sadece bir kez dinleyip o gün beni aramıştın.”

“Ah Tanrım! Bu kadın gerçekten bir medyum! Bunu nasıl tahmin ettin Jennifer? Yoksa gerçekten doğüstü güçlerin mi var?”

“Güçlerim değil, güçlü olduğuna inandığım hislerim var.”

Mark, “Peki, benim hakkımda ne hissediyorsun Jennifer?” diye fısıldadı.

Jennifer da aynı şekilde cevap verdi. “Tehlikeli bir adam olduğunu... Benim için çok tehlikeli.” Hemen sonra telefonu kapattı. Hislerinde asla yanılmazdı. Bunu yeterince test etmişti. Mark’ın uzak durması gerektiği tehlikeli bir adam olduğunu hissediyordu. Katil, sapık, kaçak, yalancı ya da başka bir şey... Bunlardan biri kesinlikle değildi. Zaten tehlikeli olan da buydu...

*Gizlenmeye devam ettiğin sürece
kaybedersin.*

Jennifer bu defa evden erken çıkmış, akşam programına geç kalmamıştı. Yayın öncesi masasında oturmuş, bugün için hazırladığı astroloji yorumlarını inceliyordu. Kapının açıldığını duydu ama içeri girenin kim olduğuna bakmadı.

“Bayan Andre.”

Kendisine seslenenin kim olduğunu görmek için bakışlarını kapıya çevirdi. Genç bir adam elinde bir fincan kahve ile kendisine bakıyordu.

“Size kahve getirdim. Yayın öncesi içmek istersiniz diye düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” dedi Jennifer, ilk kez gördüğü genç adamı incelerken. Kendi boyunda, geniş omuzlu ve sarışın biriydi. Saçları çok kısaydı. Kafasını kazıttığı belli oluyordu. Gözleri mavinin en açık tonundaydı. Onu ilk defa gördüğü için şaşkınlığı bakışlarına yansıdı. Radyo çalışanları dışında kimse buraya giremezdi.

Genç adam, fincanı masaya bırakıp sağ elini Jennifer'a uzatarak gülümsedi. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Adım Aries, yeni radyo spikeriyim."

Jennifer gülümseyerek ayağa kalktı ve genç adamın elini sıktı. "Ah çok özür dilerim... Ben... Yeni birini işe aldıklarını bilmiyordum."

Genç kadın, tokalaşmaları bitince elini usulca geri çekti.

"Rica ederim, Bayan Jennifer. İçeri böyle girdiğim için asil siz beni bağışlayın."

Jennifer, Aries'in kibar bir adam olduğunu fark etti. Ses tonu da gayet hoştu. Paula'nın çalıştığı insanları titizlikle seçtiğini biliyordu.

"Bana Jennifer demen yeterli." dedi genç kadın. "Artık iş arkadaşı olduğumuza göre resmiyete gerek yok değil mi?"

"Sen de bana Aries diyebilirsin."

"Pekâlâ, otursana yayına daha yarım saat var."

"Rahatsız etmek istemem."

"Kesinlikle rahatsız olmam Aries."

Genç adam diğer sandalyeye oturdu. Jennifer da yerine geçti.

"Adın..." dedi genç kadın merakla. "Aries..."

Aries içtenlikle gülümsedi. "Annem Yunan mitolojisi hayranıydı. Bilirsin ölümsüz tanrılar ve tanrıçalar..."

"Kesinlikle biliyorum." derken güldü Jennifer. "Yunan mitolojisi ve astrolojinin yakın bir ilişkisi var. Her tanrının temsil ettiği bir burç olduğunu biliyor musun?"

"Hepsini olmasa da Aries tanrısının koç burcunu temsil ettiğini biliyorum ve ben de bir koç burcuyum. Annem bu ayrıntıyı kesinlikle kaçırmamış."

İkisi de kahkaha attı. Jennifer, kendi alanına ilgi duyan insanlarla sohbet etmeyi seviyordu ve karşısındaki adamın keyifli sohbeti hoşuna gitti.

“Aries savaş tanrısı olsa da kesinlikle savaşa karşıyım.” diyerek devam etti Aries. “Ölüm, katliam ve kan bana göre değil.”

“Mitolojik bir ada sahip olmak ilginç olmalı. Adımın bir tanrıçaya ait olduğunu bilseydim, ne hissederdim bilmiyorum. Jennifer sıradan bir isim. Büyük bir anlamı yok.”

“Aslında her isim sıradandır. Onlara anlam yükleyenler ise insanlardır. Örneğin Abraham Lincoln... Adam Amerikan'ın on altıncı başkanı olduğunda büyük bir iç savaş varmış. Köleliğe son vermesi de tarihimizde atılan en büyük adım. Yani demek istediğim, bazı isimler değerlerini ona sahip olan insanlardan alırlar. Bunun için yüzlerce örnek verebiliriz.”

Jennifer, Aries'in dışarıdan görüldüğü gibi biri olmadığını hissediyordu. Her konuda bilgi sahibi olan ve araştırmayı seven birine benziyordu.

Jennifer, “Üniversitede hangi bölümü bitirdiğini sormaya korkuyorum.” derken gülümseyerek gözlerini devirdi.

“Bu biraz anlaşılması zor bir durum. Fordham hukuk mezunuyum. Geçen yıl bitirdim.”

“Vay canına ciddi misin? Bir avukatsın ama radyo spikeri olma hayalin mi vardı? Gerçekten anlaşılması zormuş.”

Genç kadına cevap vermeden önce bir kahkaha attı. “Kendime büro açmak istiyorum ama yeterince param, referansım ve müşterim yok. Bunları elde etmek için çalışmam gerekiyor. Radyo insanlara ulaşabilmenin en kolay yollarından biri ve Paula iyi bir ücret teklif etti. Hayır demem aptallık olurdu.”

“Hangi alanda avukatlık yapmak istiyorsun?”

“Boşanma, velayet davaları, mal paylaşımı...”

“Programdaki formatın buysa benden çok dinleyicin olacağını tahmin ediyorum.” Jennifer bir kez daha gülümsedi. “Bir gün bu konuda yardıma ihtiyacım olursa kime gideceğimi en azından biliyorum. Savaş tanrısı Aries! Ah ama önce boşanacağım adamı bulmam gerek.”

“Ve lütfen mali durumu iyi olsun. Yoksa tüm mahkeme masraflarını sen ödemek zorunda kalabilirsin.”

“Kesinlikle haklısın.” derken Aries ile birlikte gülmeye başladı. Keyif verici sohbetlerini bölen dışarıdan gelen uyarı oldu. Jennifer’ın yayına girmesi gerekiyordu. Camın dışındaki genç adama tamam işareti yaparken bakışları Aries’e kaydı.

“Bana katılmak ister misin Aries?”

“Sana katılmak mı? Yani... Şey... Ne diyeceğimi bilemedim.”

“İlk programının öncesi iyi bir alıştırma olur, ne dersin?”

“Güzel bir bayanın hoş teklifine nasıl hayır diyebilirim ki?”

Mark, mutfağındaki tezgâhta kendine atıştırma hazırlarken radyonun sesini açmış, yayının başlamasını bekliyordu. Jennifer’ın programını dinleme isteğine karşı koyamamıştı. Bugün onunla arasında geçenleri de düşünüyordu. Kendini temize çıkarmak için telefon numarasını istemiş ve onu aramıştı. Amacı ona asla zarar vermeyeceğini bilmesiydi. Kim olduğunu söylemek için çok erken olduğunu hissediyordu ya da belki de bilmemesi daha iyiydi.

Meyveleri ince dilimler hâlinde kesip tabağa yerleştirirken Jennifer’ı düşündü. Genç, güzel, eğitilmiş, özgür ruhlu ve çocuksu yapıya sahip bir kadın... Onun yanında kendisi kesinlikle daha olgundu ve aralarındaki yaş farkı da altıydı. Genç kadınları elbette ki beğeniyordu ama söz konusu bir ilişki

olduğunda kendi yaşına uygun bir kadın tercih ederdi. Jennifer, hayal ettiği tanıma ne yazık ki uymuyordu.

Onunla aranda ne olmasını bekliyorsun?

Çocuk bakıcısı olacak yaşta değilsin dostum!

Yayın başlayınca masaya oturdu. Bir kadeh şarap, meyve tabağı, çerezler ve Jennifer... Cumartesi akşamı için harika bir seçimdi.

“Hafta sonlarını kesinlikle seviyorum. Benimle aynı fikirde olmayan var mı?”

Genç kadının enerjisi sesine yansiyordu. Mark, bu sesin kendisinde bağımlılık yaptığını düşünmeye başladı. Telefonda onunla konuştuğunda hissettiği garip duyguyu şimdi de hissetti.

“Bir süre buralardayım ve bu akşam yalnız değilim. Merhaba Aries.”

“Selam Jen, seninle birlikte olmak çok keyifli.”

“Hoş bir adam, elinde bir fincan sıcak kahve ile yanınıza gelirse onun hakkında düşüneceğiniz ilk şey ne olur?” Gülerek devam etti Jennifer. “Kahve mi? Kesinlikle harika!”

“Kahve etkileyici olmak için iyi bir seçimdi.” Aries de güldü.

“Kesinlikle etkilendim bayım.”

“Tanrım, Jennifer Andre’yi etkileyebiliyorsam, doğru yoldayım ama sanırım bundan sonra daha fazlasına ihtiyacım olacak.”

Mark, genç kadının yanındaki adamın kim olduğunu merak ederken elindeki çatalı masanın üzerine bıraktı. İştahını kapatan şeyin şarap mı yoksa sesi oldukça genç gelen bu adam mı olduğuna karar veremedi.

“Çok daha fazlasına sahip olduğunu biliyorum. Aries bir avukat. Seçtiği alan pek iç açıcı olmasa da boşanma

avukatlarına da ihtiyacımız var. İlişkiler bazen sonsuza kadar uyum içinde gitmiyor.”

“Bizler de bunun için varız. Yoksa nasıl kazanacağız ki?”

İkisi de güldü.

“Astroloji hakkında ne düşünüyorsun?”

“Astroloji gizemli bir dünya. Tıpkı mitoloji gibi ikisini de yok saymak, evrenin aklın sınırlarını zorlayan sırlarını görmezden gelmek demek olur. Evrendeki enerjinin insanlar üzerinde etkileri olduğunu düşünüyorum. Örneğin kapalı ve kasvetli bir hava çoğu insanı mutsuz eder. Yağmurun romantik olduğunu da düşünenler var. Dolunayda kurt adama dönüşmek de bir gizem... İnsanın ve doğanın enerjisi bir şekilde birbirini etkiliyor.”

“Sanırım buradaki işimi sana bırakacağım. Her an kovulabilirim. Adını bir savaş tanrısından alan bu adamla nasıl baş edebilirim hiçbir fikrim yok.”

“Aries bir savaş tanrısı ama onun gibi acımasız değilim. Beni tanıdıkça fark edeceksin.”

Mark, içinden geçen düşüncelerle âdeta savaşıyordu. Önce bir rock yıldızı, şimdi de bir savaş tanrısı... Bu kadın hayatına ilginç adamları almayı tercih ediyordu. Kendisinin de onlardan bir farkı yoktu. Radyoyu kapatmayı düşündü ama yapamadı.

“Mesleğin acımasız olmayı gerektirmiyor mu?”

“Çoğu zaman evet.”

Telefon uyarısı gelince Jennifer yayına bağlanan telefona cevap verdi.

“Selam ben Jen!”

“Merhaba Jen. Ben Emma. Aslında adım bu değil.”

“Adını söylemek zorunda değilsin tatlım. Nasılsın?”

“İyi değilim çünkü lanet olası bir pislikten boşanma aşamasındayım. Her şey bir an önce bitsin istiyorum ama adam peşimi bırakmıyor. Korkuyorum... Nefes alamıyorum Jen.”

Araya Aries girdi.

“Bayan Emma, hayatınızın tehlikede olduğunu hissediyor-sanız onu şikâyet edebilirsiniz. Yasalar sizi mutlaka korur.”

“Onu tanımıyorsunuz. Yasalardan ve polislerden asla korkmaz. Çok parası ve tanıdığı bir sürü adam var. Onu şikâyet edersem bana bunun bedelini ödetir. O kadar güçlü değilim.”

“İyi bir avukat tutabilirsiniz. Sizin hakkınızı savunacaktır.”

“Bay Aries, bu ülkede iyi bir avukatın ne kadar para istediğini biliyor musunuz? Davayı kaybedersem çıkan faturayı ödeyemem.”

Aries ve Jennifer birbirlerine baktılar. Sonrasında Jennifer genç kadına cevap verdi. “Cesaretini kaybetme Emma.” dedi ciddiyetle. “O adamın parası ve öfkesiyle seni üzmesine asla izin verme. Hayatının sonuna kadar seni hak etmeyen bir adama katlanmak zorunda değilsin.”

“Çok üzgünüm Jen. Kapatmak zorundayım.”

Telefon kapanınca Jennifer derin bir iç çekti. Sonrasında yine yayına döndü. “Kısa bir ara ve sonra yine buradayım.”

Yayını kapattıktan sonra Aries’e döndü. “Kıcını tekmelemen gereken onlarca adam var Aries. Lanet olsun!”

Mark, kadehini alıp bahçeye çıktı. Verandadaki sallanan koltuğuna oturup bacaklarını öne doğru uzatarak bedenini ve başını geriye yasladı. Uzun zamandır yıldızları izlememişti. Manzara öyle huzur vericiydi ki tadını çıkarmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

Jennifer, program bitince Aries ve Paula'ya iyi geceler dileyip çıktı. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve bir an önce eve gitmek istiyordu. Otoparkta bulunan arabasına doğru yürürken birinin kendisini takip ettiği hissine kapıldı ama arkasına bakmaya cesaret edemedi. Adımlarını hızlandırıp kendini arabanın içine attı. Aynı anda dikiz aynasından arkaya bakıp arabayı çalıştırdı ve birini gördü. Birkaç metre ötesinde âdeta bir gölge gibi beliren insan silüeti...

Tanrım hayır!

Bu gerçek değil, sadece bir göz yanılması!

Otoparktan çıkıp ana caddeye girdiğinde elleri titriyor, direksiyonu tutmakta zorlanıyordu. Bakışları sürekli dikiz aynasından arkayı takip ediyor, birinin peşinde olup olmadığından emin olmak istiyordu. Birkaç araba dışında dikkatini çeken kimse yoktu. Işıklara gelince, kırmızı ışıktaki durmak zorunda kaldı. O an çantasına uzanıp telefonunu çıkardı. Kimi arayacaktı?

Polisi arasa elinde takip edildiğine dair bir kanıt yoktu. Zack'i arasa öfkeden deliye döner, günlerce peşini bırakmazdı. Belki de yanılıyordu. Gördüğü o şey, zihninin yarattığı bir hayaldi. Sabah gördüğü adamdan dolayı hâlâ tedirgindi ve o yüzden bunu yaşıyordu.

Yeşil ışık yanınca gaza sonuna kadar basıp diğer caddeye girdi. Kendine bunun saçma bir kuruntu olduğunu söylese de bakışlarını dikiz aynasından alamıyor, bir türlü sakinleşemiyordu. Yine telefona uzandı ve aklındaki kişiyi aradı.

Telefonun çaldığını duyan Mark, gözlerini açtı. Hâlâ bahçedeydi. Ne zaman uykuya daldığını ve ne kadar süredir orada

olduğunu hatırlayamadı. Bu saatte kim arayabilirdi ki? Hangi saçma sebeple? Usulca ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Mutfağa ulaşana kadar telefonun sesi kesildi. İsabet olmuştu. Kimseyle sohbet etmeye niyeti yoktu.

Jennifer, yolunu değiştirmesi gerektiğini düşündü. Şayet biri kendisini takip ediyorsa, hangi yolu kullandığını biliyor olabilirdi. Bu olasılıkla diğer caddeye geçti ve ara sokaklardan birine daldı.

Kahretsin!

Bu şehrin her sokağını bilmiyordu. Gecenin bir yarısı yolunu da kaybedebilirdi. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, geçtiği sokakları dikkatlice takip ediyor, arkasına bakmayı ihmal etmiyordu. O anda telefonu çaldı. Arayan Mark'tı. Anında açıp cevap verdi.

“Tanrım Mark!”

Mark, genç kadının endişe ve korku dolu sesini duyunca gerildi. “Jennifer ne oldu?”

“Bilmiyorum emin değilim. Birinin beni takip ettiğini hissettim.”

“Neredesin?”

“Ah lanet olsun onu da bilmiyorum! Yoldayım ve eve gitmeye çalışıyorum!”

“Jen! Kahretsin! Bana tam olarak nerede olduğunu söyle!”

“Bir dakika.” Sessizlik sonrası devam etti. “Tamam, sorun yok Mark. Bu caddeyi biliyorum. Birkaç dakika sonra evde olurum!”

Öfkeden ve meraktan aklını kaçırmak üzereydi Mark. Salonun içinde amaçsızca ve hızlı adımlarla volta atıyor, Jennifer için endişeleniyordu. “Eve ulaşmana ne kadar kaldı?” derken endişesi sesine yansdı.

“Sanırım beş dakika.”

“Seni takip eden biri var mı? Dikkatli bak Jen! Arkanda bir araba var mı?”

Jennifer, dikiz aynasından arkaya baktı. “Hayır, yok.” Sesi biraz daha sakindi. “Yanılmış olmalıyım. Neden böyle bir hisse kapıldım bilmiyorum. Başıma daha önce böyle bir şey gelmedi.”

“Gelmeyeceği anlamına gelmez Jennifer. Çoğu insanın dinlediği bir radyoda program yapıyorsun. İlişkilerini bitirmeleri gerektiğini de rahatça söyleyebiliyorsun.” Yine öfkelenmişti Mark. “Kahretsin Jen! Birinin takıntılı erkek arkadaşı bile sana bunu söylediğin için zarar vermek isteyebilir. Canını yakmak için peşine takılabilir.”

Jennifer, genç adamın söylediği şeye öfkelenmişti. “Bu söylediğin çok saçma! Ben kimseye zarar vermiyorum! Canımı neden yakmak istesinler?”

“Tanımadığın insanların hayatlarına ve ilişkilerine müdahale ediyorsun!”

“Yaptığım iş hakkında tek yorumun bu mu yani? Sana göre ben ara bozucu sahtekârın teki miyim? Ah! Bunu zaten daha önce söylemiştin. Neden şaşıyorum ki?”

“Astroloji saçmalığına inanmasam da işine saygı duyuyorum. Eleştirdiğim tek nokta bunu nasıl yaptığın. Tanrı aşkına, insanların özel hayatlarında ne halt yedikleri seni neden ilgilendiriyor ki? Kendini iyilik meleği mi ilan ettin Jen?”

Evinin önüne gelince arabayı park edip etrafına bakarak indi. Cadde boştu. Takip edildiğine dair bir iz de yoktu. Hızlı adımlarla oturduğu binaya yöneldi.

“Jennifer orada mısın?” dediğini duydu Mark’ın.

“Buradayım!”

“Evine ulaştın mı?”

“Evet, şu an içeri giriyorum.”

“Dikkatli ol. İçeride kimsenin olmadığından emin misin?”

Eve girer girmez kapıyı kilitleyip tüm ışıkları açtı. İçeride kimse yoktu. Aptalca bir his yüzünden kendisini korkuttuğuna inanamıyordu. Pencereye koştu ve caddeye bir kez daha baktı. Yine hiç kimse yoktu. Perdeleri indirip derin bir nefes alarak olduğu yere çöktü.

“Eminim kimse yok.” dedi usulca ve az önce Mark’ın sorduğu sorulara cevap verdi. “Kendimi iyilik meleği ilan etmedim bayım. Sadece işimi yapıyorum. Bunun için suçlu olduğumu da sanmıyorum. Ayrıca seni neden aradım ki? Ve hâlâ neden seninle konuşuyorum?”

“Sana en ufak bir sorunda beni arayabileceğini söylemiştim.”

“Sen kimsin Mark? Hakkında bildiğim tek şey adın. Onun da gerçek olup olmadığı meçhul.”

“Bana güvenmen gerektiğini kaç kez daha söyleyeceğim Jennifer? Sana zarar vermem!”

Jennifer, sesini yükselterek konuştu. “Niyetin ne dostum? Gerçekten bilmek istiyorum. Neden benim peşimdesin?”

“Senin peşinde değilim! Seni rahatsız edecek hiçbir şey de yapmam.”

“Ah tabii. Adamın biri beni arıyor, mesaj atıyor, her adımlımı takip ediyor ama sana asla zarar vermem diyor. İnsanlar bu şekilde tanışmaz Mark. Duyduğum tek şey sesin! Bunun dışında kalan her şey âdeta bir sır gibi. Benden gizlenmeni gerektirecek ne olabilir ki?”

“Senden gizlenmiyorum!”

“Bunun da bir önemi yok tamam mı? Hayatımda sorun istemiyorum. Gizemli bir erkek istemiyorum. Yaptığım işe saygı duymayan birini de asla istemiyorum.”

Ayağa kalkıp yatak odasına yöneldi. Üzerindeki kısa eteği ve bluzu çıkarıp yatağın üzerine attıktan sonra tek parça kısa geceliğini giydi.

Mark’ın telefonun ucunda derin derin nefes alıp verdiğini duyuyordu. Onu sinirlendirdiğinin de farkındaydı. Kendisi de derin birkaç nefes alıp verdi. Sakinleşmeye ve bu gece yaşadığı şeyi unutmaya ihtiyacı vardı.

“Her neyse.” dedi yatağının kenarına oturup usulca. “Artık kapatmak zorundayım. Seni asla aramamalıydım. Üzgünüm.”

“Şimdi ne yapıyorsun Jennifer?” Mark da sakinleşmiş, tane tane ve alçak bir sesle konuşuyordu.

“Uyumak istiyorum. Her şey yolunda. Peşimden gelen kimse yok, kesinlikle güvendedim.”

“Emin olmak istiyorum.”

“Ben eminim. Sana sorun yok dedim.”

“Pencereden yine bak Jen. Bir kez daha...”

Jennifer, ayağa kalkıp ağır ağır salona yöneldi. Pencereye ulaşınca, perdeyi birkaç santim açarak caddeye baktı. Yol boştu ama karşı kaldırımın kenarında markasını seçemediği bir araç duruyor, içinde ise yine karanlıkta yüzünü göremediği biri oturuyordu. Anında perdeyi kapatıp aynı korkuyu hissetti. Hissettiği panikle Mark’a cevap verdi.

“B-ben... Ben birini gördüm. Bir adam... Caddede bir arabanın içinde ve evimi izliyor.”

“Sakin ol Jennifer.” dedi Mark fısıldayarak. “O kişi benim.”

“Ne?”

“İyi olduğundan emin olmak istediğim için geldim.”

Jennifer o kadar çok şaşırdı ki genç adama ne diyeceğini o an bilemedi. Perdeyi bir kez daha aralayıp arabaya baktı.

“Evimi nasıl buldun?” derken genç kadının korktuğunu anladı Mark. Ona istediği kişinin evini ve telefon numarasını, hayatında neyi merak ediyorsa onu bulabileceğini söyleyemezdi. Paranın ve tanınan bir adın gücünden bahsedemezdi. Kim olduğunu da...

“Çok zor olmadı. Tanıdığım dostlarım var.”

Pencereden bakan genç kadının karanlık silüetini görüyor ama yüzünü bu uzaklıkta net göremiyordu Mark. İyi olduğundan emin olmak için buraya gelmişti. Üstelik buraya gelmesi çok zamanını da almamıştı. Gece yarısı boş olan caddelerde, iki yüz kilometre hız yapmak ciddi bir sorun değildi. Gerçek sorun buraya gelip onun kapısına kadar gidememektir.

Kendi kendine bunu yapmayı ona borçlu olduğunu söylüyor, bugün yaşadığı korku için kendisini suçluyordu. Jennifer masum ve küçük bir kız çocuğu gibiydi. Onun yanında kendini yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

“Beni korkutuyorsun Mark.”

“Korkma.”

“Tanrım lütfen git. Tanımadığım bir adamın bakıcılığına ihtiyacım yok. Ayrıca benim için endişelenmeyi de bırak. Bir gölge gibi peşimden gelme.”

“Aslında haklısın.” dedi Mark gülümseyerek.

“Benim de küçük ve kaprisli bir kızla uğraşacak vaktim yok. Biraz daha büyümüş olmanı isterdim.”

“Yaşlı bir adam olduğunu kabul ediyorsun yani?” Jennifer da gülümsedi. “Sonunda dürüst olmaya başladın.”

“Ben dürüst bir adamım ve sana karşı da her zaman öyle olacağım.”

“Bu çok iddialı bir cümle bayım. Sana az önce ne dediğimi duydun. Hayatımda gerçekten sorun istemiyorum. Şimdi lütfen git.”

Jennifer, pencereden uzaklaşıp koltuğa oturdu.

“Sadece iyi olduğunu görmek istedim.”

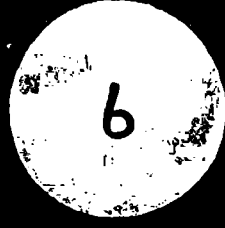
“Tamam, gördün işte. Daha fazlasına gerek yok.”

“İyi geceler Jennifer.”

“Hoşça kal Mark.” dedikten sonra yine pencereye yaklaştı.

Gizemli adamın ve aracın gittiğini görünce yatak odasına geçip yatağına uzandı. Işığı henüz kapatmamıştı. Bu gece karanlıkta uyumak istemiyordu. Yan tarafına uzanıp tek elini yanağının altına koydu. Gözleri bir boşluğa daldı. Mark’ı düşünmemek için kendini zorlasa da yapamıyordu. Başının belada olduğunu hissettiğinde onu aramak yaptığı en aptalca şey olarak tarihe geçmeye adaydı. Buraya gelmesine ne demeli? Üstelik çok kısa sürede... Peşindeki adam o olabilir miydi? Şayet o olsaydı o kadar öfkelenmez ve kendisi için endişelenmezdi değil mi? Peki, neden yüzünü göstermemiş ve arabadan inmemişti? Evinin adresini nereden bulmuştu? Polis ya da devlet için çalışan bir ajan olabilir miydi? Ya da onun gibi bir şey... Ne iş yaptığını ve nasıl biri olduğunu merak etmek istemiyordu. Ona da söylediği gibi hayatında sorun istemiyordu.

*Kıskançlık şaşırtıcı bir bomba gibidir.
Her an elinde patlayabilir.*

Mark, hızla geldiği yoldan bu kez yavaş ilerliyordu. Yolu izlerken düşündüğü tek şey Jennifer'di. Delirmiş bir hâlde kendini onun evinin önünde bulduğunda yapmak istediği tek şey onu görmek ve kollarının arasına almak olmuştu. Kendine bunun sebebinin yardıma ihtiyacı olan ve korkmuş genç bir kadına güvende hissettirmek olduğunu söylese de gerçek sebebin onu görmek ve dokunmak olduğunu çok iyi biliyordu. Hissettiği şey gerçekten aptalcaydı. Jennifer Andre uzak durması gereken bir kadındı. Durmak zorundaydı!

Sıradan bir pazar gününe uyanmıştı Jennifer. Sıradan olmayan bir gecenin sabahı yataktan kalkmakta zorlanırken tatil gününde tembellik yapmanın çok iyi olacağını düşündü. Bu sabah yürümek istemiyordu. Kitabının dosyasıyla da ilgilenmek istemiyordu. Akşam bir adamla randevusu vardı ve Cindy'e söz vermese onunla görüşmeye gitmek de istemiyordu. Sanki biri damarındaki tüm kanı çekmiş, enerjisini tüketmiş gibi bir hisle

yataktan kalkıp ayaklarını âdeta sürüyerek mutfığa girdi. Kahve makinesini çalıştırıp kendini banyoya attı.

Düşün altında hiç de hoş olmadığını düşündüğü sesiyle bağırarak en sevdiği şarkıyı söylemeye başladı. Sıcak suyun bedeninde yarattığı rahatlama hissine kapılarak, tüm gerginliğinden kurtulmayı başardı.

Vücudunu ve saçlarını havluya sarıp yatak odasına gitti. Kısa bir şort ve atlet giydi. Evde olduğu zamanlarda iç çamaşırı giymeyi sevmiyordu. Göğüsleri yeterince büyüktü. Bedeniyle ilgili hiçbir sıkıntısı yoktu. Giysi dolabındaki kıyafetleri bunu yeterince belli ediyordu. Çok az sayıda pantolonu, sayısını bilmediği kısa etek ve şortları vardı. Ruhu gibi vücudunun da özgür olması gerektiğine inanıyor, evrenin enerjisini hissetmeyi seviyordu.

Kahvesini içmek için salondaki koltuğa oturdu. Diğer elinde tuttuğu telefonun ekranına bakarken Mark'ı aramamak için kendisiyle savaşıyordu.

Hayır!

Bunu yapmayacaktı! Yapması için sebebi yoktu! Akşamki randevusunu düşünmesi gerekirken Mark'ı düşünmesi aptalcaydı. Telefonu koltuğa atıp arkasına yaslandı.

Mark yine koltukta uyumuştı. Sabaha karşı uyuduğunu biliyordu ama kaç saattir uyuduğundan haberi yoktu. Yerde duran telefonuna uzanıp saate baktı. Öğlen sonuna kadar uyuduğuna inanamadı. Duş almalı ve spor salonunda kasları acıyana kadar çalışmalıydı. Sıkıcı bir pazar gününü nasıl geçirebilirdi ki? Yine telefonuna uzandı. Kendine lanet ederken aklına gelen şeyi yaptı. Jennifer'a mesaj yazdı. Ararsa telefonu açmayabilirdi.

Mark

Dün gece için özür dilerim.
Yaptığım şeyin seni ürküteceğini
düşünemedim Jennifer. Oraya gelmemin
tek sebebi güvende olduğunu görmektir.
Bugün nasıl olduğunu merak ediyorum.

Mesajı yolladı ve telefonu koltuğun kenarına bıraktı. Genç kadının kendisine cevap vermeyeceğinden emindi ama düşündüğünün aksine birkaç dakika sonra bildirim sesi duydu. Telefonu hızla alıp mesajı okudu.

Jennifer

Seni aradığım için ben özür dilerim. Bugün daha iyiyim.
Tembellik yapıyorum çünkü yapacak daha önemli bir işim yok. Koltuğuma uzandım kahvemi içmekle meşgulüm.

Mark, genç kadının cevabını okuyunca gülümsedi. Keyfinin yerinde olduğunu bilmek güzeldi. Mesajına karşılık verdi.

Mark

Geceyi koltukta uyuyarak geçirmişim ve yeni uyandım.
Birinin bana kahve yapmasına ihtiyacım var.
Yoksa tüm gün burada yatabilirim.

Jennifer, Mark'ın mesajını okurken koltuğa uzandı. Yüzüne sevimli bir gülümseme yayıldı.

Jennifer

Üzgünüm dostum sana kahve yapmam mümkün değil.
Ayrıca evinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.
Adresini bulmak için arayacağım dostlarım da yok.
FBI'yi arasam bu konuda bana yardım ederler mi emin değilim.

Mark

Onlara ne diyeceğine bağlı tatlım.

Jennifer

Şunu demeliyim. Gizemli, sır dolu,
çok hoş bir sesi var ama sadece bacaklarına
bakarak onu tanıyabilirim. Bu yeterli olur mu?

Saniyeler sonra telefonu çaldı. Arayan Mark'tı. Mesajlaşmak daha kolayken onunla konuşmak garip bir şekilde heyecanlanmasına sebep oldu.

“Senin bugün bir adamla randevun olduğunu sanıyordum.” dedi Mark usulca. “Yoksa ekildin mi?”

Jennifer, ona cevap vermeden önce gülümsedi. “Randevum akşam bayım. Ayrıca bilmeni isterim bugüne kadar hiçbir randevumda ekilmedim.”

“Randevu verdiğin adamları neye göre seçiyorsun?”

“Listemi gözden geçirmem gerek.” diyerek alaycı bir ses tonuyla cevap verdi. “O kadar uzun ki isimlerini aklımda tutmakta zorlanıyorum.”

“Listenin en başında bir rock şarkıcısı olduğuna göre diğerlerini tahmin etmek zor değil. Savaş tanrısı da ikinci sırada sanırım. Aktör, sporcu, gezgin hatta bilim insanı bile olabilir.”

Jennifer kahkaha attı. Genç kadının hoş kahkahası Mark'ın içindeki kıvılcımı körükledi. Ses tonu yeterince tatlıyken gülümsemesini hayal etmek inanılmaz bir histi.

“Listemde ünlü erkekler yok.” dedi genç kadın samimiyetle. “Ünlü bir adamla asla çıkmam. Saydıklarının arasında eleme yapıyorum. Aktör ve sporculara şans tanımam.”

“Sporcular gayet hoş adamlar Jen. Kasları ilgini çekebilir.”

“Hangi sporla uğraştığına bağlı. Abim Zack yüzünden Amerikan futbolundan nefret ettim. Tanrı aşkına sahada birbirini acımasızca ezip geçen adamları izlemenin nesi keyifli? Kasları gayet iyi olabilir ama beyinlerinin zarar gördüğü ortada.”

Mark, ona emekli bir futbolcu olduğunu söylemeyi düşündü ama vazgeçti. Adını bile duymadığından emindi. Sporculara ve özellikle ünlü olanlara zaten şans vermiyordu.

“Neden ünlü ve zengin bir adam istemiyorsun?”

“Adamın parası umurumda bile değil dostum. Ünlü olması beni rahatsız eder. Çoğunun çıktığı ya da evlendiği kadın o kocaman isimlerinin altında eziliyor. Kendime bu kötülüğü asla yapmam.”

“Prenses Diana da sıradan bir kadındı. Prens Charles’la evlendi.”

“Ama mutlu değildi. Kraliyet ailesine girmek onu mutlu etmedi. Sıradan bir adamla evlenmiş olsaydı belki de daha mutlu olacaktı.”

“Bu akşam bir şarkıcı ile randevun var Jennifer. O da bir gün çok ünlü olabilir.”

“Cindy ısrar etmeseydi asla kabul etmezdim.”

“Cindy kim?”

“Zack’in eşi.”

“Ya çıkacağın adam?”

“Onun kuzeni. Tanrım Mark ne kadar çok soru sordun? Onu senin kadar merak etmiyorum.”

“Adı ne?”

“Parker Donovan.”

“Hoşuma gitmedi!”

“Nesi hoşuna gitmedi Mark? Ayrıca onu senin değil benim beğenmem önemli. Belki de aradığım prens odur.”

“Prensler şarkıcı olmaz tatlım. Daha düzgün bir işleri olur.”

“Peki, sen ne iş yapıyorsun? Geceleri sapık ve katilleri kovalamak dışında...”

Mark, derin bir nefes aldı. Genç kadına ne diyeceğini düşündü.

“Mark! Cevap verecek misin?”

“Sıkıcı bir muhasebeci olduğumu söylemeyi düşünüyorum.”

Jennifer, gülmeye başladı. “Buna asla inanmam.” derken saatine baktı. “Artık hazırlanmam gerek. Prensime daha ilk günden bekletmek istemiyorum.”

“İlk buluşmada seni kandırmasına izin verme ve lütfen çok güzel olmak için uğraşma.”

“Babam gibi davranmayı keser misin?”

“Tanrı’ya şükür baban olacak yaşta değilim.”

“Kaç yaşında olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bu senin için önemli mi?”

“Neden önemli olsun ki? Sadece merak ediyorum.”

“Otuz beş.”

“Yaşlı bir adam olmadığını tahmin etmiştim.”

“Sana göre yaşıyım.”

“Altı yıl farka yaşlı demek çok saçma.”

“Çıktığın adamlarda yaş sınırın var mı?”

“Yani... Aslında bu kadar fark olan biriyle çıkmadım ama sorun olmazdı.”

“Her neyse.” dedi Mark usulca. “Randevuna geç kalmanı istemem. Her ne kadar o adama güvenmesem de...”

“Ah! Ne yapacağım biliyor musun?” derken güldü genç kadın.

“Bilmek istemiyorum tatlım. Beni çıldırtacak bir şey duymaya hazır değilim.”

“Dolabımdaki en iddialı elbiseyi giyeceğim. Neye benzediğini hayal dahi edemezsin.”

“Tanrım Jennifer! Sırf bunun için tüm gün kapıda bekleyebilirim.” Mark da güldü ama onu en güzel hâliyle başka bir adamın kolları arasında hayal etmek canını sıktı. Üstelik adam bir rock şarkıcısıydı. Kim ne derse desin o adamlar hakkında olumlu tek bir düşünceye sahip değildi.

Dolabındaki en iddialı elbise mi?

Ciddi misin Jennifer?

Jennifer, boy aynasındaki yansımasına bakıyor ve söyleniyordu. Randevusuna gitmek için hazırdı. Üstelik hazırlanması yarım saatini bile almamıştı. Makyajı oldukça sadeydi. Doğal olmayı sevdiği için abartmamıştı. Uzun, kıvrırcık ve kabarık olan saçlarını sadece taramak da yetmişti. Kıyafetleri iddialı olmak dışında her şey olabilirdi. Üzerindeki elbise de bunlardan biriydi. Dizinin birkaç santim üzerine gelen fırfırlı eteği, kabarık omuz başı, kısa kesim kolları ve oldukça cüretkâr göğüs detayı ile fena görünmediğini düşündü. Altına giydiği kahverengi kovboy çizmesi, krem rengi ve çiçek desenli elbiseyle uyum sağlamıştı. Hava serin olduğu için kısa kesim kot ceketini giydi. Uzun askılı, boynundan aşağı sarkıttığı küçük çantasını da alıp evden çıktı.

Parker’la onun çalıştığı kulüpte buluşacaklardı. Arabasına binince Cindy’den aldığı adrese bir kez daha baktı. En fazla yirmi dakika süreceğini tahmin ettiği yolculuğu başladı. Heyecanlı mıydı? Hayır. Oysa çok uzun zamandır bir erkekle dışarı çıkmamıştı. Tabii buna dışarı çıkmak denirse... Parker orada buluşmalarını istemiş, keyifli vakit geçireceklerini söylemişti. Yani bunu Cindy’den duymuştu. Ayrıca genç adamın bu ara her akşam programı olduğu için orada buluşmaları zorunlu hâle gelmişti. Onu tanımıyordu. O da kendisini tanımıyordu.

Yakasına adını yazdığı bir kart taksa fena olmazdı. Bunu düşünürken gülümsedi. Bu aralar hayatına giren gizemli adamlara alışkındı değil mi? En gizemlisi de Mark'tı. Otuz beş yaşında, kaslı bacakları vardı. Muhtemelen vücudunun diğer kısımları bacakları gibi fitti ve testosteron salgısının kokusunu alabiliyordu. Ses tonunu hiç saymıyordu. Yüzünün neye benzediğini de hayal edemiyordu. Onu düşünmemeye karar verip radyoyu açtı. Bara ulaşana kadar hareketli bir müzik ona eşlik etti.

Hava kararmıştı. Kulübün bir bina ötesine arabasını park edip kapıyı kilitledi. Geldiği sokak hiç tekin bir yere benzemiyordu. Kaldırım boyunca gezinen insanların geceleri dışarıda olmayı ve eğlenmeyi sevdiklerini tiplerinden anladı. Havaya karışan tütün dumanı, neredeyse sevişecek kadar birbirinin içine düşen çiftler, yol kenarında müşteri bekleyen ve rengârenk boyalı bebeklere benzeyen kadınlar... Burası New York'un arka sokaklarıydı. Aykırı yaşamı tercih eden insanların mekânı... Neyse ki yol boyunca devriye araçları geziyordu. Kendini buraya ait hissetmese de sadece bir akşamı burada geçirmenin zararı olmayacağını düşündü. Cindy haklıydı. Eğlenmek için fırsat yaratmak ve anın tadını çıkarmak şarttı.

Kaldırımında hızlı adımlarla yürüdü ve kulübe girdi. Kapıda onu karşılayan adamın yüzüne bakmak için boynunu epey geriye atması gerekti. Çünkü adamın boyu kendisinin iki katıydı ve cüssesi de iriydi. Siyah teni loş ışıktaki görünmez olmasını da sağlayabilirdi. Ona Parker'ın arkadaşı olduğunu söyleyince adam itiraz etmeden içeri girmesine izin verdi.

İçeri girince olduğu yerde durdu. Hatta geri dönüp kaçmayı bile düşündü. Geniş bir alana sahip bir yerdi ama içerisi o kadar kalabalıktı ki insanların nefes alabilmesi bile mucizeydi. Elbette ki eğlenmeyi, dans etmeyi bazen de sarhoş olmayı seviyordu ancak daha önce böyle bir yere gelmemişti. En önemli sorunsu Parker'ı nerede bulacağını bilmiyordu. Bunu düşünürken müziğin şiddetli sesine rağmen birinin kendisine

seslendiğini duydu. Dans eden insanların arasından geçip kendisine doğru gelen genç adama baktı.

“Jennifer! Hey! Jennifer!”

Onun Parker olduğunu anlamakta gecikmedi. Tam da düşündüğü gibi biriydi. Omuzlarının altına kadar uzanan koyu sarı renk saçlar, yüzünün yarısını kaplayan yine aynı renk bir sakal, kahverengi gözler ve altına çekilmiş siyah renk bir kalem, dar kesim deri siyah pantolon, deri çizme, üzerinde salaş yine aynı renk bir gömlek. Rock müzik yaptığını ancak bu kadar belli edebilirdi.

Mark, Amerikan futbolunu sevenlerin günlerdir beklediği maçı, stadyumun VIP bölümündeki koltuğunda oturmuş dikkatle izliyordu. Bir zamanlar bu sahada onlarca maça çıkmış, üst üste üç yıl yılın futbolcusu ödülünü bile almıştı. Şimdi ise seyirci koltuğundan yaşlı ve işe yaramaz bir adam olduğunu hissediyordu. Kendisini yarı yolda bırakan bacağına lanet ederken maça odaklanmaya çalıştı. Yarın sabah gazetede bu maçın yorumunu okuyacak yüzlerce kişi olacaktı. Maç sonrasında baskıya yazısını yetiştirmesi gerekiyordu. Saatine baktı. Maçın üçüncü çeyreği bitmek üzereydi. Mola sonrası son çeyrek oynanacaktı. İki takım da hırslıydı ancak maç keyifli gitmiyordu. Anlaşılan o ki yarın yetiştireceği yazısında eleştirileri, çoğu futbolcuyu rahatsız edecekti. Yanına gelip oturan eski dostu Grant'ın kendisine seslendiğini duydu.

“Futbolcular kendi arasında sana ne diyorlar biliyor musun Mark?”

Maçtan gözünü almadan ona cevap verdi. “Merak etmiyorum.”

“Timsah Mark!” Grant, gülerek devam etti. “Adamları öyle acımasızca ve sert eleştiriyorsun ki neden timsah dediklerine şaşırmamalı.”

Grant da kendisi gibi eski bir futbolcuydu ama o futbolu bırakalı neredeyse on yıl olmuştu. Yaşı gereği emekliydi. Şimdi ise alt ligde yer alan bir takımın antrenörüydü. Kendisine de bu tür teklifler gelmişti ancak kabul etmemişti. Sahada oynamadığı sürece futbolun içinde yer almak istememişti. Adamın sözlerine belli belirsiz gülümserken cevap verdi. “Gerçekleri duymak hiçbirinin hoşuna gitmiyor dostum. Çoğu sahada amigoluk yapıyor. İyi bir oyuncu bulmak zorlaştı.”

“Senin gibi kimse olamaz. Çoğunun seni örnek aldığını da biliyorsun. Mark Thomson bir efsaneydi! Amerikan futbolu seninle gurur duyuyor.”

“Ama ben duymuyorum.” Bakışlarını Grant’a çevirdi. “Yaptığım en büyük hata ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Kendimi bir gün futbolu bırakmak zorunda kalacağım gerçeğine alıştırmamak. O zamanlar hayatımın sonuna kadar sahada olacağımı sanıyordum. Bir futbolcunun başına gelecek en kötü şeyi yaşadım.”

“Daha kötüsü de olabilirdi. Bacağını kullanamayabilirdin.”

Mark, bakışlarını yeniden maça çevirdi. Mola verilmişti. Son çeyrek öncesiydi. Grant’la yaptığı sohbetin keyfini bozmasını istemiyordu. Saatine baktı.

“Maçın başından bu yana sürekli saatine bakıyorsun? Gitmen gereken bir yer mi var dostum?” diyen arkadaşına olumsuz anlamda başını salladı. Cevabı hayır olsa da içinden geçen bu değildi. Aklı Jennifer’ın randevusundaydı. Buluştuğu adamın nerede şarkı söylediğini araştırmış, bulması çok zor olmamıştı. Kulübün adı ve yeri hiç tekin olmasa da genç kadının bu gece ne yaptığı kendisini kesinlikle ilgilendirmiyordu.

Jennifer, hayatında sorun istemediğini söylerken gayet ciddi-di. Birlikte olmak istediği adamların ne halt oldukları da onu ilgilendiriyordu.

“Öfke sorunun ne durumda?” dedi Grant.

Mark duymayı beklemediği bu soru yüzünden, arkadaşına soğuk bir yüz ifadesiyle bakıp ciddi bir ses tonuyla cevap verdi. “Öfkeli olmak bir sorun değil. Ayrıca benim öfke sorunun yok.”

“Olduğunu gayet iyi biliyorsun. Futbolu bırakınca bam-başka bir adama döndün. Eskiden tanıdığım adam sadece sahada hırslı ve öfkeliydi. Şimdi sürekli böylesin.”

“Yine başlama! Öfke kontrolü için birinden yardım almaya ihtiyacım yok!” derken ister istemez öfkelen-di Mark.

“Senin en büyük sorunun da bu zaten dostum. Kimsenin yardımına ihtiyacın olmadığını düşünmen... Yalnız kalmaya daha ne kadar devam edeceksin? Tüm hayatın futbol değildi.”

“Maçı izlemek istiyorum!”

“Boktan bir maç! İzlemeye değmez! Dikkatini bana ver Mark!”

“Aptalca nasihatlerini içinde tut!”

“Aptalca olan senin tavırların! Tüm hayatın futbolmuş da onunla bitmiş gibi davranıyorsun. Aile kurmanın zamanı gelmedi mi?”

“Bunları annemden yeterince duyuyorum. Sıkılmaya başladım.”

“Sıkıcı olan sensin. Mutlu olmak için belki de ihtiyacın olan tek şey âşık olmak!”

“Âşkın gerçekten var olduğuna inanıyor musun?” derken gözlerini devirdi Mark. “Ayrıca evlenmek isteseydim bunu yapardım. İnan bana hiç zor olmazdı.”

“Biliyorum dostum. Hangi kadın sana hayır diyebilir ki? Zor olan senin gerçekten istediğin kadını bulman ve onun da seni gerçekten istemesi.”

“Herkes senin gibi şanslı değil Grant. Doğru kadını bulmakta zorluk çekmediğin için bu kadar rahat konuşabiliyorsun.”

“Sen de bulabilirsin ama önce onu araman gerekiyor.”

Mark, ona cevap verirken alaycı bir kahkaha attı. “Nerede arayacağımı da söyler misin? Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum.”

Deri koltuklarla çevrilmiş, yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Jennifer yirmi dakikadır genç adamı dinliyor, ona kısa cevaplar veriyordu. Konuşmaktan hoşlanan bir adamdı Parker. Müzik hayatına ne zaman başladığı, katıldığı yerel yarışmalar, gelecekte ne beklediği... Sohbet esnasında ısmarladıkları ilk içkileri de bitmek üzereydi. Parker, bir saat sonra sahneye çıkacak, iki saat program yapacaktı.

Jennifer ona aklına gelen ilk şeyi sordu. “Burcun ne Parker? Astrolojik uyum hakkında ne düşünüyorsun?”

Parker kahkaha attı ve sonrasında cevap verdi. “Cindy bunu soracağın konusunda beni uyarmıştı. Daha önce hiç astrolog bir sevgilim olmadı. Burçların uyumunu da merak etmedim.”

Genç adamın sevgilim demesinden nedensizce rahatsız oldu. Henüz onun sevgilisi değildi. Hatta arkadaşı bile değildi. Bu akşam tanışmak için buluşmuşlardı. Tamam, hoş ve sevimli bir adamdı. Saçlarının kendi saçları kadar uzun olmasını da umursamıyordu. Ya da sakalının garip görünmesini... Ancak gözüne çektiği kara kalem hoşuna gitmedi. Bakışlarını etkileyici hâle getirse de kendisi bundan etkilenen kadınlardan biri değildi. Masaya oturdukları andan bu yana ona hayranlıkla bakan kadınları da fark etmişti. Erkek arkadaşı olsaydı,

başka kadınların ilgisini bu kadar yoğun üzerine çekmesinden kesinlikle rahatsız olurdu.

“İkizler.” dedi Parker devamında. “Değişken, hareketli, maceracı, güvenilir.”

“Sürekli değişen bir ruha sahipsin yani? Kararlarını da çabuk değiştirebilirsin. İkizler burcuna ayak uydurmak zordur. Her an ne yapacakları belli olmaz.”

Parker, keyifle güldü. “Sen bu işi gerçekten biliyorsun ha.” dedi. “Evet, öyleyim. Uzun süren işler ve ilişkiler beni çok yorar ancak bu da nasıl biri olduğuna bağlı.”

Jennifer, onunla astrolojik uyumları olduğunu biliyordu ama diğer tüm şeyler; burası, seçtiği iş ve tarzı hayalinin dışındaydı. Yine de bu adama bir şans verebilirdi. En azından olduğu gibi davranıyor, içinden geçeni rahatlıkla söylüyordu. Gizemli değildi.

“Çok güzel bir kadınsın Jennifer. Cindy bana güzel olduğunu söylemişti ama bu kadarını beklemiyordum.”

Jennifer, genç adama gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Birer içki daha alalım mı? Gece yeni başladı. Sahneye çıkmadan önce seninle daha çok sohbet etmek istiyorum.”

“Tamam.”

Sonrasında sohbetlerine devam ettiler. Jennifer tadını beğendiği içkiden kaçınıcı bardağı içtiğini bilmiyordu. Sarhoş olmak gibi bir niyeti yoktu, o yüzden ağırdan alıyor, bu arada eğlendiğini de hissediyordu. Parker sonunda sahneye çıktı. Yine aynı yerde oturmuş, içkisini yudumlarken onu izlemeye başladı. Adam sahnede bambaşka birine dönüşüverdi. Elinde kocaman bir basgitar, parlak ışıkların altında harika görünüyordu. Şarkı söylemeye başladığında sesine hayran kaldı. Boğuk, etkileyici ve gelecek vadeden bir ses... Ona hayran kalan sadece kendisi de değildi. Alkışlayanlar, dans edenler, şarkıyı onunla birlikte söyleyenler... Sanki çok ünlü bir yıldızın

konserine gelmiş gibi hissetti. Cindy, kuzeninin bu işte iyi olduğunu söylerken haklıydı. Parker'ı beğenmişti ama sanki eksik olan bir şeyler vardı.

Daha ayık bir kafayla neyin eksik olduğunu düşünecekti ama şimdi değil. Çünkü şimdi bu keyifli gecenin tadını çıkarmak istiyordu. Parker, ikinci şarkısına geçince gitarını bırakıp ona doğru geldi. Genç kadının elini tutup onu yanında sahneye sürükledi. Jennifer, ona itiraz etmedi ve sahneye neden çıktığını kollarının arasında dans ederken anladı. Hareketli bir müzikte, bedeni şarkıya uyum sağlarken Parker'ın da harika dansına eşlik etti. Elleri birbirine kenetlenmiş, bedenleri arasında boşluk yoktu. Onları izleyenlerin alkışları, harika bir dans çifti olduklarını kanıtlıyordu.

Jennifer, başını döndüren şeyin dans mı yoksa içki mi olduğunu çözemedi. Şarkı bittiğinde, kendini Parker'ın kolları arasında buldu. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki genç adamın kendisini öpeceğini hissetti. Daha ilk buluşmada ve onlarca insanın önünde bunu yapamazdı. Yorgun bedenine rağmen, bir adım geri çekilmeyi başardı ancak Parker kendisini bırakmak niyetinde değildi.

“Bizi izliyorlar ve onlara istediklerini verelim.” dediğini duyunca gerildi. İyi bir dansın sonu anlamsız bir öpücük olamazdı. Bu adam henüz hiçbir şeyi değildi.

“Bırak beni Parker.” dedi usulca. “Sahnedan inmek istiyorum.”

Parker, gözlerini devirip genç kadını bıraktı. Jennifer ağır adımlarla masasına geçti. Bardakta kalan içkisini bitirdi. Bulanık görmesinin sebebini ışıklara ve bulanık midesine bağladı. Tuvalet gitmesi ve iyice dolan idrar torbasını boşaltması şarttı. Tabii yürüyebilir ve tuvaleti bulabilirse... Kendi kendine gülümseyip ayağa kalktı. Bir kadına tuvaletin yerini sormayı da başarabildi. Kendisi farkında olmasa da dışarıdan bakan biri onun sarhoş olduğunu anlardı.

Tuvalete girince klozete oturup rahatlayana kadar kalkmadı. Biraz daha oturursa oradan kalkması çok zor olacaktı. İşi bitince iki eliyle kapıdan ve lavabodan güç alıp bölmeden çıktı ve ellerini yıkadı. Bu arada içeride çalan şarkıya eşlik ediyor, bir aptal gibi kendi kendine gülümsüyordu. Birkaç kadeh içkinin bu derecede çarpacağını bilse kesinlikle içmezdi.

Tuvaletten nasıl çıktığını bilmeden, yine masasına döndü ama hayır, aynı masa değildi. Başka bir masaya yöneldi ancak orada da başka birileri oturuyordu.

Lanet olsun masamı kim aldı?

Parker hâlâ şarkı söylüyor, insanlar deli gibi dans ediyordu. Onu beklemeli mi yoksa evine mi gitmeliydi? Evi mi? Ah... Evi neredeydi ki? Ya arabası? Sanki zihni tamamen silinmiş, hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Amaçsızca kapıya doğru yöneldi. Bu kapı nereye açılıyordu? Ya da nereye kapanıyordu?

Kapılar açılır ve kapanır Jen...

Aç... Kapat... Aç... Kapat...

İç sesi bile garipti... Çok garip... Başı dönmese doğru kapıyı zaten bulacaktı. Belki de bulmuştu. Öyle bir şey oldu ki açık tutmakta zorlandığı gözleri önündeki adama çarpmasına yardımcı olmadı. Kaya gibi sert bir adam. Belki de duvar... Ya da kapı...

“Üzgünüm.” dedi geveleyerek. “Her ne isen?”

Birinin kollarını tuttuğunu hissetti. Sonrasında bedeni yukarı doğru yükseldi. Gözlerini açabilse ne kadar yüksekten uçtuğunu görecekti. Sonra birinin adını seslendiğini duydu.

“Jennifer...”

Ve sonrası kesinlikle yoktu...

*Asla sır olmamalı çünkü sırlar ve
gizem karşılıklı güven sorunu yaratır.*

Bedenine göre oldukça küçük bir arabanın şoför koltuğuna oturmuş, arabayı cadde boyu sürerken bu akşam burada ne halt ettiğini düşünüyordu Mark. Dikiz aynasından arka koltukta uyuyan genç kadına kaçamak bakışlar atıyor, onun kendini kaybedecek kadar içmesine ve sarhoş olmasına sebep olan adama da içinden küfür ediyordu.

Lanet olası piç kurusu!

Gidip onun o aptal suratını dağıtmadığı için de pişmandı. Jennifer'a içmesi için ne ikram ettiyse içinde sadece içki olmadığından adı gibi emindi. Zihni stadyumdan çıkıp kendini tutamayarak buraya geldiği ana kaydı. Adı her ne haltsa, çalıştığı kulübü bulması zor olmamıştı. Sadece meraktan oraya gittiğini tekrarlayan iç sesinin yanında, o adamın Jennifer'a zarar vereceği düşüncesiyle kendini orada bulmuştu. Küçük bir kızın peşinden sürüklendiğine de inanamıyordu. Ona bakıcılık yapacak yaşta değildi ancak anlaşılan o ki bu gece küçük hanımın bakıcıya ihtiyacı vardı.

Kulübe girince onu bulması çok zor olmamıştı. Kendini rock yıldızı sanan o herifle bir masada oturmuş, gayet keyifli bir hâlde sohbet ediyordu. Jennifer'ı daha önce sadece fotoğraflarda görmüş olsa da onu tanımaması mümkün değildi. Minik elbiseli ve kovboy çizmeli bir kadın... Zaten saçları ve yüzü ben buradayım diyordu. Fotoğraflardaki kadından çok daha güzel ve çekici olduğunu da inkâr edemezdi. Hayal ettiği gülümsemesinin, hayalinden çok ötesinde muhteşem olduğunu, onu uzak bir köşede izlerken fark etmişti. Genç adamlar arasındaki yakınlık ise canını sıkmaya yetmişti. Ne konuştuklarını duymamıştı ama birbirlerinden hoşlandıklarını görebilmişti. Yanına gidip selam Jen, ben Mark demeyecekti. Onunla tanışmak için doğru zaman da değildi.

Bir saat boyunca tek başına oturduğu masadan, onları izlerken defalarca orayı terk etmesi gerektiğini tekrarlamış ancak yapamamıştı. Özellikle de o herifin onlara içki taşıyan garsonun kulağına bir şeyler fısıldadığını fark edince gitmek istememişti. İçgüdülerini orada kalması gerektiğini söylüyor, Jennifer için endişeleniyordu. Sonrasında yaptıkları dans...

Kahretsin!

Kovboy çizmeleri, gayet hoş olan vücudunun tüm güzelliklerini ortaya seren minik elbisesi, her hareketinde dalgalanan saçlarıyla sahnede dans eden kadına hayran olmamak mümkün değildi. Yirmi dokuz yaşında olduğunu mu söylemişti? Hayır! Kesinlikle çok daha küçük görünüyordu. Yüzündeki yıldızlar mavi renk gözlerine o kadar yakışmıştı ki o adamın Jennifer'dan etkilenmemesi için kör olması gerekiyordu. Piç kurusu onu öpmek için durunca istemsizce yerinden kalkmış, yumruklarını sıkarken oraya gitmemek için çok büyük bir çaba harcamıştı.

Ne yapacaktı ki? Zaten çıkmak için tanışan bu çiftin arasına mı girecekti? Ne hakla ve hangi sıfatla? Jennifer'ın onu öpeceğinden eminken genç kadın geri adım atmış, sahneden

inmişti. İşte tam o an hissettiği rahatlığın tarifi mümkün değildi. Tuvalete gittiğini, masasını zor bulduğunu birkaç adım ötesinden takip ediyor, ona gereğinden fazla yakın olmamak için âdeta gizleniyordu. Oysa Jennifer sarhoştı. Burnunun ucunu görececek hâli yoktu. Kapıyı ararken nereye gittiğinden emin bile değildi.

Kapıdan çıkmayı başardığında bilerek önüne geçmiş, yere düşmesini engellemek için onu tutmuştu. Kendisine yönelen bakışları, sıcak teni ve kokusu bir erkeği öldürmek için yeterliydi. Neye çarptığını bile bilmiyor, yüzüne baksa da kendisini görmüyordu. Birinin bu kadına bu hâlde tek başına dolaşmamasını ve bu adamdan uzak durmasını söylemesi şarttı. Onu kucağına almış, kulüpten çıkmış, konserve kutusu kadar küçük olan arabasına taşımış, arka koltuğa yatırmış, kendi arabasını orada bırakıp genç kızın evine gitmek için yola çıkmıştı. Gecenin özeti buydu ama henüz bitmemişti.

Evin bulunduğu caddeye girip arabayı park etti ve indi. Arka kapıyı açıp koltukta kıvrılmış uyuyan genç kadına baktı. Evinin anahtarlarının çantasında olduğunu tahmin edip önce eğilerek yere düşen çantayı aldı. İçinden anahtarları bulup cebine koydu. Çantayı da boynuna astı. Sonrasında genç kadını hafifçe dışarı çekerek yine kucağına yerleştirdi. Tek ayağıyla arabanın kapısını kapatıp elindeki uzaktan kumanda ile kilitledi. Jennifer öyle derin uyuyordu ki kıyamet kopsa duyacak gibi değildi. Onu taşımak da kolaydı. Binaya yöneldi, evin dış kapısına ulaşınca cebinden anahtarı alıp kapıyı açtı ve sonunda içerideydi.

Ne gece ama!

Karanlıkta prizi bulabilmek için dikkatle etrafa bakındı. Omzuyla, bulduğu prize dokunarak ışığı açtı ve genç kadını salonun içindeki geniş koltuğa usulca yatırdı. Kovboy çizimelerini zarif ayaklarından ağır ağır çekip alarak yere bıraktı. Boynundaki çantayı ve Jennifer'ın arabasının anahtarlarını da

çizmenin yanına koydu. Üzerindeki kot ceketini çıkarmak da zor olmadı. Jennifer kıvrılarak yan tarafına uzanınca uyandığını sandı ama hayır, hâlâ uyuyordu. Onun ayak ucuna oturup derin bir nefes alırken bakışları Jennifer'ın üzerindeydi. Uzun ve biçimli bacaklarını kapatmaya yetmeyen kısa eteği gayet hoş duran poposunun biraz altındaydı. Yaka kısmından kabaran göğüsleri de elbisenin azizliğine uğramıştı.

Dolabındaki en iddialı elbiseyi giyeceğini söylerken şaka yapmamıştı. O herifin aklını başından alacak kadar vardı. Bu gece onu görmek için o bara gitmeseydi başına ne geleceğini Tanrı biliyordu. Bu kadar sarhoş bir hâlde evine tek başına dönmesi zaten imkânsızdı. Sabah olduğunda o şarkıcı bozuntusunun yatağında da uyanabilirdi. Piç kurusu genç kadının ne durumda olduğunu bile umursamamış, kulakları tırmalayan sesiyle şarkı söylemeye devam etmişti. Sahneye çıkarken uyuşturucu aldığından da emindi. Sinsi bir yılandan daha tehlikeli olduğunu düşünüyordu.

Jennifer gibi zeki, tatlı, sevimli, güzel ve idealist bir kadının, bu serseriyle ne işi olabilirdi ki? Onun kendisi için doğru adam olabileceğini mi düşünmüştü? Yoksa ondan hoşlanmış mıydı? İçinden geçenleri ona sormayı isterdi ama şimdi imkânsızdı. Onu izlerken aklına gelen uyuyan güzel masalına ne demeli? Prenses, aşk öpücüğüyle onu uyandıracak prensini bekliyor...

Onu böyle izlemesi kesinlikle doğru değildi. Lanet olsun! Evine izinsiz girmesi de doğru değildi. Son günlerde onunla arasında geçen hiçbir şey doğru değildi! Peki, neden hâlâ burada oturuyor, neden bu evden arkasına bakmadan çekip gitmiyordu? Bunun cevabını kesinlikle veremedi. Telefonu çalınca hızla ayağa kalkıp mutfak tezgâhının bulunduğu alana geçti. Arayan gazetenin yayın müdürü Jacep'ti.

“Mark!”

“Evet!”

“Baskı için yazını bekliyoruz. Bir saat içinde elimizde olması gerek. Acele eder misin?”

Kahretsin!

Bu akşam için en önemli şeyi unutmuştu. Maç sonrası evine gidip yazacağı yorumu! Saatine baktı. Kalan bir saatin çeyreği yolda, diğer çeyreği hazırlık, düşünme, düzeltme zıvalıklarıyla geçecekken, yazıyı baskıya nasıl yetiştirebilirdi ki? O an Jennifer’ın öğürme sesini duydu. Telefonu, tamam halledeceğim diyerek kapatıp genç kadının yanına âdeta uçarak ulaştı.

Jennifer, başını koltuğun yan tarafından aşağı sarkıtmış, gözleri yarı açık şekilde öğürmeye devam ediyordu. İçkiyi fazla kaçırmanın sonucu elbette ki buydu. Yanına oturup usulca omzuna dokunurken fısıldadı.

“Jennifer. Tatlım iyi misin?”

Genç kadın hâlâ tam olarak ayılmadığının farkındayken ona bu soruyu sorması aptalcaydı. Kendisini duyuyor olabilirdi ama cevap vermesi için kendinde olması gerekirdi. Anlamadığı bir şeyler mırıldandı sonra yine öğürdü. Onu burada tutarsa, midesinde ne varsa kusacağından emindi. Genç kadını hemen kucağına alarak banyoya götürdü. Onunla yere oturup başını destekleyerek klozete eğdi. Jennifer bir kez daha öğürdü ve şiddetli bir şekilde kustu. Bir iki dakika sonra derin bir nefes alıp bedenini arkasında duran adamın bedenine yasladı.

Mark, onu kollarının arasına alıp rahatlamasını bekledi.

Biraz daha iyi olduğundan emin olunca onu yine kucağına alıp yatak odasına götürdü. Üzerindeki elbise de yeterince kirlenmişti. Yatağa oturtup elbiseyi başının üzerinden usulca çekip aldı. İç çamaşırlarına ve vücuduna bakmamak için direnirken kendi kendine bir kez daha küfür etti. Jennifer şimdi

kendine gelse sapık bir adam olduğunu düşünür, kendisinden korkardı. Ona neden burada olduğunu bile açıklayamazdı.

Kahretsin!

Öyle güzeldi ki ona dokunmak bile tenini yakıyor, unuttuğu birçok duyguyu hissetmesine neden oluyordu. Yatağa yatırıp üzerini örttü. Yastığa serilmiş saçlarına, masum ve sevimli yüzüne bakarken derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Gitme vakti gelmişti. Gitmesi gerekiyordu! Evindeydi... Güvendeydi...

Ya yine uyanır ve kendini kötü hissederse?

Bu düşünce beynini yerken odadan çıkıp salona girdi. Üzerindeki spor ceketini çıkarıp koltuğa bıraktı. Kendisine kahve yapmak için mutfığa geçti ve makinenin düğmesine bastı. Yazısını burada yazmaya karar vermişti. Telefonundan yazacak ve gazeteye yollayacaktı. Kahvesini alıp koltuğa oturunca köşede duran masaüstü bilgisayarını fark etti. Oraya gidip klavyeye dokundu ve ekran açıldı. Jennifer bilgisayarını kapatmamıştı. Kahvesiyle bilgisayarın başına oturdu ve mailini açtı. Yarım saat sonra bir sayfa dolusu maç yorumu hazırды.

İşi bitince arkasına yaslanıp kollarını iki yana açarak gevşedi. Artık kapanmak üzere olan gözleri, uyuması gerektiği mesajını verirken genç kadının evini incelemeye başladı. Rengârenk bir koltuk, küçük bir halı, bir köşede sallanan tek kişilik bir salıncak, bir duvarda yıldız haritasına benzeyen bir tablo... Sade ama hoş bir evdi. Onun başka bir odada uyuduğunu düşünmek bile bu gece yaşadıkları kadar garipti. Ayağa kalkıp ne durumda olduğunu görmek için sessiz adımlarla odasına girdi.

Jennifer aynı pozisyonda hâlâ uyuyordu. Yatağa yaklaşıp beline inen çarşafı usulca omzuna kadar çekti. Her şey yolunda olduğuna göre gitme vakti gelmişti. Birkaç saat sonra sabah olacaktı. O uyandığında hâlâ burada olursa hiç hoş

olmayacağı açıktı. Odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Çıkmadan önce bir kez daha ona doğru baktı.

Evine nasıl geldiğini, kendisini kimin getirdiğini, onunla yaşadığı anları asla hatırlamayacağını verdiği huzurla evden çıktı ve bir taksiye binip arabasını barın önünden almaya gitti. Jennifer hatırlamayacaktı ama onun bu geceyi unutmaması çok kolay olmayacaktı.

Yayın arasında çalan şarkıyı dinliyordu Jennifer. Masasının başında, koltuğa yayılmış hâlâ ağrıyan başına lanet ederken şarkının büyülü sözleriyle rahatlamaya çalışıyordu. Dün gece kendini kaybedecek kadar içtiğini hatırlıyordu ama eve nasıl geldiğini kesinlikle hatırlamıyordu. Arabayı nasıl kullanmıştı? Elbisesini çıkarıp yatağa nasıl girmişti? Tüm bunları birinin yardımını olmadan nasıl yapabilmişti? Kesinlikle hatırlamıyordu!

En son hatırladığı şey, Parker'la dans ettiği sahneydi. Sonrası sanki rüya gibiydi. Hayatında sarhoş olduğu anlar o kadar azdı ki ancak onları hatırlıyor, dün geceyi zihnini ne kadar zorlasa da hatırlayamıyordu. Yayından önce Cindy ile konuşmuştu. Onunla konuşunca kendisini eve getirenin Parker olduğu ihtimalinin de üzerini çizmişti. Arabası kapıdaydı. Çantası da çalınmamıştı. Evi de dağınık değildi.

Başının ağrımalarının sebebi içki olduğuna göre dün gece evine ışınlanarak mı gelmişti? Ya gördüğü o rüya? Bir adamın kolları arasındaydı. Sadece gözlerini gördüğü bir adamın... Bakışları öyle derin ve sıcaktı ki onun yanında kendini güvende hissetmişti. Adını seslendiğini duymuştu. Sadece bir rüyaydı. Gerçek olması mümkün değildi.

Mark, gazetedeki ofisinde radyoda çalan şarkıyı dinliyordu. Ofisin penceresinden gökyüzünü izlerken çalan şarkının sözlerine kendini kaptırmış, çok derin düşüncelere dalmıştı. İki eli kot pantolonun cebinde, ayakta dikiliyor, taş kesilmiş bir hâlde kımıldamadan duruyordu. Doğru düzgün uyumamıştı fakat hâlâ uykusu yoktu. Uykusunu kaçırın kadını da düşünmeden yapamıyordu. Dün gecedten sonra bu hâlâ geleceğini bilse yine onu görmeye gider miydi? Onun için endişelenir, yanında olmayı ister miydi? Sadece birkaç gündür tanıdığı bu kadını bu kadar çok düşünmesi normal miydi?

Kovboy çizmeleriyle dans eden, kollarının arasına sokulan, etkileyici bakışlarıyla kendisine bakan kadını zihninden atamıyor, kendini işine vermekte zorlanıyordu. Şimdi ise onun sesini duymak için radyoyu açmıştı. Hâlâ nasıl olduğunu da merak ediyordu. Onu arayabilirdi ama aramak istemiyordu. Hayatında sorun istemeyen, doğru adamı bekleyen genç ve güzel bir kadına saygı duymak zorundaydı. Jennifer ünlü biriyle de ilişki yaşamak istemiyor ve futbolcuları da beğenmiyordu. Aralarındaki yaş farkı her ne kadar çok olmasa da Mark onun yanında yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Dün gece buluştuğu adam gençti. Onunla eğlendiğine şahit olmuştu. Belki de yine görüşeceklerdi. Kendisi o adamdan zerre kadar hoşlanmasa da Jennifer'ın seçimini etkileyemezdi. Şarkı bitince radyodan gelen sesini duydu.

“Günaydın New York! Umarım hepiniz harika bir hafta sonu geçirdiniz ve yeni haftaya çok daha iyi başladınız.”

Yine canlı gelen bir ses ve neşeli, sevimli, hoş bir kadın... Mark, onun sabah nasıl uyandığını bilmiyordu ama dün gece hakkında ne hatırladığını da merak ediyordu.

“Ben harika bir hafta sonu geçirdim. İnanın hâlâ onun izlerini taşıyorum.”

İşte merakını gideren cevap! Demek ki o adamdan ve onunla geçirdiği anlardan hoşlanmıştı. Derin bir iç çekip koltuğuna oturdu.

“Her neyse diyelim ve bu haftanın astrolojik yorumlarına geçelim. Listenin başındaki burcumuz oğlak. Burnunun dikine giden, inatçı oğlaklar! Canınızı sıkmak istemem ancak yıldızlar bu hafta çok dikkatli olmanızı fısıldıyor. Yeni iş planlarını, kalıcı olmasını düşündüğünüz ilişkileri kısa bir süre erteleyin çünkü şans taşınız bugünlerde parlamıyor. Sanırım sizi harekete geçirecek çok güçlü bir enerjiye ihtiyacınız var.”

Mark, genç kadını dinlerken gözlerini kapattı. Jennifer, burçlar hakkında farklı yorumlar yaparken kendisi sadece onu düşünüyordu. Minik evinde, kocaman bir hayat yaşayan küçük kızı... Bilgisayarında kitap dosyasını görmüş, kendini tutamayıp açmış ve bir sayfasından birkaç cümle okumuştı. Aynen şöyle yazıyordu.

Kocaman evrenin içinde kendimizi yapayalnız hissediyoruz. Ruh eşimizin bir yerlerde olduğuna inanıyoruz. Onu bulmak için ihtiyacımız olan tek şey hayal kurmak. Ancak hayal kurduğumuzda gerçekten neyi istediğimizi bilebiliriz.

Hayal kurmak...

İşte en büyük sorunu buydu. Aptalca bir hayalin peşinden gidiyordu. Kendini toparlaması ve bu kadını hayatından çıkarması şarttı. Radyoyu kapatmak için yeltendiği anda odasına giren adamla göz göze geldi ve ayağa kalktı.

Drew içeri girip kapıyı kapattı. Yüzünde dayak yediğine dair hiç iz kalmamıştı.

“Konuşacağız!” dedi Drew. Ciddi ve soğuktu. Aynı zamanda tedirgin olduğunu hissetti Mark. Onunla dostluğunu tamamen bitirmiş olduğunu söylemesine gerek var mıydı? Elbette ki yoktu.

“Konuşacak bir şeyimiz yok.” derken genç adama çok daha ciddi bir yüz ifadesi ve sesle cevap verdi. Hemen sonra radyoyu kapattı.

“Evet, var!” Alaycı bir surat ifadesi takınarak yine alaycı bir ses tonuyla devam etti Drew. “O kadını mı dinliyorsun? Ne o Mark? Yoksa ondan hoşlanıyor musun? Ah tabii tahmin etmem gerekiyordu. Melanie gibi sen de ondan etkilendin. Yoksa tanıştınız mı?”

“Kes sesini ve dışarı çık!”

“Gerçekler canını mı acıtıyor dostum? Ona ne dedin? Ben aslında senin sahtekâr ve yalancı bir sürtük olduğumu düşünüyordum. Hâlâ aynı şeyleri düşünüyorum ama güzel bir kadına asla hayır demem! Nasıl bir oyun oynuyorsun Mark Thomson?”

“Oyun oynamak ve kirli işler çevirmek senin olayın Drew!”

“Özel hayatımda ne yaşadığım sadece beni ilgilendirir! Melanie’ye onu aldattığımı söylersen seni pişman ederim. Bir yolunu bulur, sana bunu çok ağır şekilde ödetirim.”

Genç adama seni ve dediğin şeyi asla umursamıyorum bakışı atarken yine aynı ses tonuyla cevap verdi. “Gerçekten erkeksen bunu sen yaparsın! Ama bir korkak ve aşağılık bir pisliksen yalanlarının arkasına gizlenmeye devam edersin! Melanie senden daha iyilerini hak ediyor. O yüzden onu daha fazla üzmeden bitir. Bir diğer konu, tehdit edilmekten asla hoşlanmam eski dostum! Dua et ki suratını bir kez daha dağıtmak için doğru yerde değiliz!”

Drew, kapıyı açıp dışarıya bir adım atarak durdu. “Sen dua et Thomson! Çünkü bu yaptığını asla yanına bırakmayacağım!” dedikten sonra kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Mark öfkeden dişlerini sıkarken kendi kendine sakin olmasını söylüyor, Drew’i aslında hiç tanımadığını düşünüyordu.

Kapı bir kez daha açılınca onun içeri tekrar girdiğini sandı ama gelen Melanie'ydi. Genç kadın, yüzünde endişeli bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

“Sorun ne Mark?” dedi aynı endişeyi sesine yansıtarak. “Son birkaç gündür ikiniz arasında neler oldu? Drew kızgın bir boğa gibi ortalıklarda dolaşıyor ve herkesle kavga ediyor.”

“Sorunun ne olduğunu ona sor Mel! O adam hakkında tek kelime dahi duymak istemiyorum!”

“Ona soramam çünkü ilişkimiz bitti.” Melanie, masanın önünde duran koltuğa oturdu. “Bazen insanları gerçekten tanıdığımızı düşünüyoruz ama yanılıyoruz. En büyük sorumuz da işte bu.”

Mark da sandalyesine oturdu. Biraz daha sakinleşmişti. “Sence birini gerçekten tanımak için sürenin önemi var mı Melanie?”

“Bilmiyorum... Galiba yok. Drew'i aylardır tanıyorum. Benim için doğru kişi olduğundan o kadar emindim ki ama şimdi kesinlikle emin değilim.”

“Kadınları anlamak gerçekten zor.”

“Erkekleri anlamak çok daha zor bayım!” Genç kadın gülmüsedti. “Bu arada bugün kiminle görüşeceğim tahmin et.”

“Tahmin edebileceğim biri mi?”

“Ah evet. Onu tanıyorsun.”

“Tanıdığım çok insan var ama artık görüştüğüm çok azı...”

“Geçen hafta benim yüzümden aradığın kadından bahsediyorum Mark. Jennifer Andre.”

Mark, onun adını duyunca gülümsememek için kendini zor tuttu. Melanie'e onu sadece aramakla kalmadığını, dün gece saatlerce evinde olduğunu ve sebeplerini anlatamazdı. Zaten bu garip hikâyeye bittiğine göre anlatmasına gerek de yoktu.

“Onunla röportaj yapmak istediğimi söyledim.” diyerek devam etti Melanie. “Tanrım ne kadar hoş ve tatlı bir hanım. Teklifimi kabul ederken gayet samimiydi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ne zaman görüşeceksiniz?”

“Bugün öğleden sonra bir kafede buluşup kahve içeceğiz. Sen de gelmek ister misin?”

İşte bu sözlere dayanamayarak ona cevap vermeden önce kahkaha attı Mark. “Onunla tanışmayı düşünmüyorum Mel ve bana bir iyilik yap, onu arayan adamın ben olduğumu sakın ağzından kaçırma.”

“Bunu neden yapayım ki? Eğer ona Mark adındaki adamın sen olduğunu söylersem, onu arayan kadının da kendim olduğumu söylemek zorunda kalırım. İnan bana hayatımda yapacağım en aptalca şey olur.”

“Çoğu zaman yaptığımız aptallıkların bedeli ağır oluyor. Daha fazla macera yaşamaya gerek yok.”

“Yine de onunla tanışmanızı isterdim. En azından Jennifer hakkındaki fikirlerin değişmiş olurdu.”

Jennifer hakkındaki düşüncelerinin değiştiğini inkâr edemezdi zaten. Astrolojiye hâlâ inanmasa da genç kadının güvenilir biri olduğunu hissediyordu.

“İkimizin anlaşılabileceğini düşünüyor musun Melaniee? Birbirimize kesinlikle benzemiyoruz.”

“Denemeden bilemeyiz. Bence herkese bir şans verilmeli. Hem Tanrı aşkına senin derdin ne? Kendini fazla küçümsüyorsun Mark Thomson! Aynaya daha sık bakmalısın bayım.”

“Aynada gördüğüm adam macera yaşayacak yaşı çoktan geçti. Küçük kızlar ilgi alanıma girmiyor.”

“Küçük kız derken... İyi bir gözlüğe ihtiyacın var sanırım. O gayet hoş ve güzel bir kadın. Küçük bir kız olmadığını kabul et.”

Mark, konuyu kapatmak için ayağa kalktı. “Senin yapacak işlerin yok mu Melaniee?”

Genç kadın da ayağa kalktı. “Elbette ki var. Jennifer’a soracağım soruları hazırlamam gerek. Peki, senin ona sormak istediğin bir şey var mı?”

Mark, gözlerini devirirken gülümsedi.

“Çık dışarı Mel.”

Jennifer, yayın sonrasına keyif kahvesini içiyordu. Saat 13.00’te kendisini arayan ve röportaj yapmak istediğini söyleyen bir gazeteci ile görüşecekti. İlk kez böyle bir teklif almıştı ve heyecanlı olduğunu inkâr edemezdi. İyi tiraj yapan bir gazetenin haber köşesinde yer almak elbette ki gurur vericiydi. Kitabı çıkmadan önce reklamını yapmak hiç de fena bir fikir değildi. Saatine baktı. Bir saat daha vakti vardı. Dinlenme odasındaki koltuğa oturmuş, önündeki magazin dergisine göz atıyordu. Paula bu dergilerin abonesiydi. Magazini takip edip ünlülerin hayatları hakkında yorum yapmaya da bayılıyordu.

“Selam Jennifer.” diyerek içeri giren Aries’e gülümsedi.

“Selam savaş tanrısı!”

Aries genç kadına aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi ve yanındaki boşluğa oturdu. “Programın yine harikaydı.”

“Teşekkür ederim. Senin yayında olman gerekmiyor mu?”

“Yirmi dakikam var. Bu arada çıkmadan seni yakalamak istedim.”

“Yakaladınız Avukat Bey.” Gülümseyerek devam etti. “Suçumun ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Jen!” Aries de güldü. “Enerjine bayılıyorum. Ciddeden ne içiyorsun? Tarifi gizli değilse bana da söyler misin?”

“İçmek mi? Kesinlikle hiçbir şey içmiyorum ve dün geceden sonra içkiyi fazla kaçırmayacağıma söz verdim.”

“Neden?”

“Uzun hikâye boş ver. Sen ne diyecektin?”

“Şey... Aslında ben... Eğer işin yoksa bu akşam birlikte takılalım mı diyecektim.”

Jennifer bunu beklemiyordu. Bu aralar kısmetinin açılması da bir diğer şaşkınlık sebebiydi. Önce Mark... Ah!

Mark’i sayma onu tanımıyorsun! Adamın bir hayalet olduğunu düşünüyorum.

Sonra Parker ve şimdi de Aries. Gökyüzünde neler oluyordu? Yıldızı ve gezegenler nasıl bir ilişki içine girmişti? Kendi burcu için bu haftaki yorumunu hatırladı.

Acele karar vermeyin koçlar! İlişkilerinizde seçici davranın çünkü kalbiniz bu aralar kırılmaya çok hevesli.

“Jennifer.”

Aries’in kendisine seslendiğini duyunca kafasını toparlayıp ona doğru baktı.

“Aslında çok isterim ama bu akşam dinlenmek istiyorum. Hâlâ dün gecenin yorgunluğunu atamadım.”

Genç adamın hayal kırıklığı suratındaki ifadeye yansdı. “Yani demek oluyor ki hayır...”

“Yarına ne dersin Aries? Bir planım yok ve seninle sohbet etmeyi çok isterim.”

Aries derin bir nefes alıp gülümsedi. “Tanrım... Bunun için sana minnettarım. Jennifer Andre teklifimi kabul etti. Söz veriyorum kiliseye daha sık bağışta bulunacağım.”

“Aries!” Jennifer, genç adamın omzuna hafifçe vurdu. “Avukatların inançlarınının zayıf olduğunu sanıyordum.”

“Kesinlikle haklısınız Bayan Jennifer. İnan bana kilise ve mahkeme salonundaki tek ortak nokta, günah çıkarmaya gelen insanlar ve hepsinin tek derdi affedilmek.”

Aries, saatine bakarak ayağa kalktı. “O zaman seni yarın akşam evinden alıyorum.”

“Kendim gelebilirim bayım. Arabam var.”

“Kesinlikle olmaz! Centilmen bir adam, hoş bir hanımı evinden alır ve yine evine bırakır. Davet eden benim.”

“Teşekkür ederim Bay Centilmen. Seni saat 19.00’da bekliyor olacağım.”

“Tam saatinde orada olacağım. Çünkü geç kalmayı asla sevmem.”

“İyi bir alışkanlık Avukat Bey, hâkimlerin geç kalan avukatlardan hoşlandığını hiç sanmam.”

“Ah evet, ben de!”

Jennifer, kendisiyle röportaj yapan genç kadından hoşlanmıştı. Bir saattir konuşuyorlardı ve hâlâ sıkılmamıştı. Melanie kibar ve hoş bir kadındı. Sorduğu sorular da onun kadar hoştu. Astrolojiye inandığını görmek de ayrıca güzeldi. Kitabı hakkında da yeterince bilgi vermişti.

“Ya o gizemli adam?” dedi Melanie gülümseyerek arkasına yaslanırken. “Adı Mark’tı değil mi? İkiniz hakkında çok fazla yorum okudum. Onunla tanıştınız mı?”

Jennifer genç kadının sorusu karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

“Yüz yüze gelmekten bahsediyorsan henüz tanışmadık. Beni her program arayan onlarca insan var. Her biriyle tanışmam mümkün değil. Zaten böyle bir isteğim de yok. Mark da onlardan biri ve onunla aramızdaki sohbetin neden bu kadar ilgi çektiğini anlamıyorum. Bu çok garip değil mi?”

“Evet, sana hak veriyorum Jennifer. Seni arayanların çoğu gerçek ismini gizliyor. Bir şekilde saklanmak istiyorlar. Ancak Mark onlardan biri gibi değildi. Açık sözlü olması seni rahatsız etti mi?”

“Kesinlikle hayır. Aksine hoşuma gitti. Herkesle aynı fikirde olamayız. Astrolojinin saçmalık olduğunu düşünen çok fazla insan var. Ben inananlar için program yapıyorum.”

“Mark’ı da inanması için ikna edeceğini düşünüyor musun?”

Jennifer gülümsedi. “Eğer onunla bir araya gelmiş olsaydık, bu şansı asla kaçırmazdım ama adam gizlenmeyi tercih ediyor. Sanırım kendine olan güveni çok zayıf. Belki de gerçekten kendini beğenmiyor.”

“Onun itici ve yaşlı bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Aslında onunla ilgili hiçbir fikrim yok.”

Melanie, o an Jennifer’a o adamı gayet iyi tanıyorum demeyi istedi ancak yapamadı. Mark’a bu konuda söz vermişti. Jennifer da onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Ne yazık ki bu ikisi belki de iyi bir ilişki şansını kaçıırıyordu.

“Hayatında biri var mı Jennifer? Bu özel bir soru. Yazımda yer almayacak endişelenme.”

“Şu an yok.”

“Umarım olur ve umarım sen de aradığın adamı bulursun.”

“Birini aramıyorum ama iyi giden bir ilişkiye kim hayır diyebilir ki?”

“Kesinlikle haklısın. Seninle aynı fikirdeyim. Bu aralar erkekler hakkında düşündüğüm tek şey hepsinin güvenilirmez olduğu.”

“Güvenilir bir adam bulursan haber ver Melanie! Ve senin için dua edeyim.”

“Ah evet!” Mel içtenlikle güldü. “Seni arayacağım ama dua etmen için değil, astrolojik uyumumuzu sormak için.”

Bu sözün üstüne ikisi de kahkaha attı. İkinci kahveleri ve sohbetleri bitince vedalaşıp bir gün yine görüşme sözü vererek ayrıldılar.

Jennifer arabasına bindi. Markete uğramak için yola çıktı. Eve gitmeden önce alması gereken birkaç şey vardı. Arabayı marketin otoparkına çekince, telefonu çaldı. Arayan numara kayıtlı değildi.

“Alo.”

“Jen! Jennifer! Ben Parker!”

Genç adamın kendisini aramasını beklemiyordu. Ona numarasını verdiğini de hatırlayamadı. Belki de sarhoşken vermişti ya da belki de Cindy’den almıştı. Ne önemi vardı ki?

“Merhaba Parker.” dedi ciddiyetle.

“Numaranı Cindy’den aldım bebeğim.”

“Tahmin etmiştim.”

“Dün gece çok erken ayrıldın. Seninle daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Eğlendiğini düşünüyordum. Yoksa yanıldım mı?”

“Çok eğlendim ama o kadar sarhoş olmaya alışkın değilim. Eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Galiba ben mükemmel bir şoförüm. Kaza yapmadığım için şanslıyım.”

“Kulüpten bir adamla ayrıldığını duymuştum. Arkadaşın olduğunu sanıyordum.”

Jennifer bir süre sessizliğe gömüldü. Yüzüne endişeli bir ifade yansıdı.

“Jen, orada mısın?”

“E-evet...” diyebildi usulca. “Arkadaşım mı dedin?”

“Hatırlamıyor musun yoksa? Kapıdaki güvenlik bir adamın seni kucağında taşıdığını söyledi. Onunla birlikte gittiğini duyunca seni aramadım.”

“Aslında ben...” Şaşkınlığı sesine yansiyordu.

Görevlinin onu başka bir kadınla karıştırdığını düşündü. Çünkü oraya kendisini alması için kimseyi çağırmamıştı. Abisini aramış olsa Zack bunu zaten ertesi gün söylerdi. Başka birini kesinlikle aramazdı. Tanımadığı bir adamın kucağına da atlamazdı. Sarhoşken öyle bir halt yese, adam onu evine neden getirsin ki? Hem evini ve arabasını nereden bilecekti? Hayır, bu işte kesinlikte bir hata vardı.

“Her neyse Jennifer boş ver!” dediğini duydu Parker’ın. “Dün gece sana yeterince zaman ayıramadım. Yarın akşam yine görüşelim mi? Ama bu kez daha sakın bir yerde. Ne dersin?”

Jennifer içinden geçenleri açıkça söyledi. “Teşekkür ederim. Gerçekten çok eğlendim ama ikimiz... Yani biz birbirimize çok uygun değiliz.”

“Henüz beni tanımıyorsun Jen. Ben iyi anlayacağımızı düşünüyorum.”

“Üzgünüm Parker.”

“Tamam... Pekâlâ... O hâlde yapacak bir şey yok. Kendine iyi bak güzel kız. Eğlenmek istersen nerede olduğumu biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Hoşça kal Jennifer.”

Jennifer telefonu kapatıp arabadan indi. Markete girerken Parker'ın söylediği adamı düşünüyordu. Düşünmesine gerek de yoktu. Dün gece evine tek başına gelmişti ve uyumuştı. Başka bir açıklaması olamazdı.

Eve geldiğinde hava kararmak üzereydi. Marketten aldığı iki poşet dolusu yiyeceği tek eline alıp diğer eliyle binanın dış kapısını açıp içeri girdi. Merdivenlere yöneldiği anda alt komşusunun kapısının açıldığını duydu ve o tarafa baktı. Bayan Elies gülümseyerek kendisine bakıyordu.

“İyi akşamlar Bayan Elies.” dedi onun gibi gülümseyerek.

“İyi akşamlar Jennifer. Nasılsın?”

“Gayet iyiyim siz nasılsınız? Uzun zamandır görüşmedik.”

“Evden dışarı çıkmıyorum biliyorsun. Dizlerim uzun süre ayakta kalmama izin vermiyor.”

“Kontrollerinize gidiyor musunuz?”

“En son geçen ay gidebildim. Doktorum beni daha sık görmek istiyor ancak hastaneye gitmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Anlıyorum Bayan Elies. Yardımcı olabileceğim bir konu olursa lütfen çekinmeyin. Size eşlik edebilirim.”

“Biliyorum tatlım. Sen iyi bir kızsın.” Kısa bir an duraksayıp yine konuşmaya devam etti Elies. “Dün gece seni kucağında eve getiren adam erkek arkadaşın mıydı?”

Jennifer, merdiveni çıkmak üzereyken durdu ve yaşlı kadına döndü. “Dün gece beni getiren adam mı?” dedi usulca.

“Evet. Saatin kaç olduğunu hatırlamıyorum. Bu aralar geceleri uyumakta da zorlanıyorum.”

“Nasıl bir adamdı?” demekten kendini alamadı genç kadın.

“Çok dikkatli bakmadım. Zaten hava da karanlıktı. Ama hoş bir yüzü olduğunu tahmin ediyorum. Kocaman da bir

gövdesi vardı. Güçlü görünüyordu ve gençti. Adamın kucağında uyuduğunu hatırlamıyor musun?”

Lanet olsun ki hatırlamıyordu! Adamın kim olduğunu da bilmiyordu! Önce Parker, şimdi de Bayan Elies... İkisi de aynı şeyi söylüyordu. Evine tek başına gelmemişti. Arabasını sarhoş bir hâlde kullanmamıştı. Zaten uyuyorken bunu nasıl yapabirdi ki?

“Sanırım gittiğinde henüz güneş doğmamıştı. Caddede bir taksiye bindi.”

Jennifer ağız ucuyla yaşlı kadına teşekkür edip koşarak merdivenleri çıktı ve evine girdi. Poşetleri mutfak tezgâhına bırakıp etrafa göz atmaya başladı. Eşyaları yerli yerinde duruyordu. Çalınan hiçbir şeyi yoktu. Yatak odasını, kitap odasını, salonu her yeri hızla dolaştı.

Sonrasında kendini salondaki koltuğa atıp düşünmeye başladı. Kimdi bu adam? Kendisini nereden tanıyordu? Evini nasıl bilebilirdi? Elbisesini çıkaran ve yatağa yatmasına yardımcı olan da o muydu?

Ah Tanrım!

Başını iki elinin arasına alıp sıktı. Hayatının ve evinin içine rahatça girebilecek kadar cesur bir adamdan bahsediyordu. Sapık ya da katil olsaydı kendisine zarar verirdi değil mi? Onunla sevişmiş olsaydı hatırlardı. Yoksa hatırlamaz mıydı? Koşarak yatak odasına gitti ve yatağa serili çarşafa baktı. Temizdi... Aklını kaçırmak üzereydi. Birinin peşinde olduğunu bilmek korkunçtu.

Onun kim olduğunu nasıl öğrenecekti? Lanet olası bina-ya henüz kamera da taktırmamışlardı. Bunu sürekli ertelediği için kendisine öfkelenmişti. Bayan Elies, genç bir adam demişti. İri gövdeli, hoş bir yüze sahip, güçlü bir adam! O adamın kucağında mı uyumuştum? Onun kendisine dokunmasına izin

mi vermişti? Ya adam dokunmayı seviyorsa... Ya cidden bir sapıksa! Gittiği o kulübe zaten normal insanlar da gelmezdi.

Kahretsin Jen!

Evin içinde dolanıyor, dün geceyi hatırlamak için beynini zorluyordu. Olmuyordu! Bir daha asla böyle bir hata yapmayacaktı! Sarhoş olacak kadar içmeyecekti. Sakinleşmek için kahve içmeye karar verdi ve mutfağa girdi. Makineyi çalıştırırken, zihninde şekillenen sözleri düşünmeye başladı.

Kapıda beklerim Jen... Sakın güzel olmak için uğraşma! Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?

Mark! O adam Mark olabilir miydi? Bu kadar ileri gitmeye cesaret edebilir miydi? Aklına gelen fikirle ürperdi. Tanımadığı bir adamın evinin içinde gezindiğini, kendisini yarı çıplak bir hâlde gördüğünü düşününce korkusu iki misli arttı. O an mutfaktan çıkıp aklına gelen ilk şeyi yaptı. Belki de polisi armalıydı ama hayır, önce bundan emin olmalıydı. Telefonu alıp koltuğa oturdu ve numarayı bulunca arama tuşuna bastı.

Mark, duştan yeni çıkmış, üzerini giyiniyordu. Çalan telefonun sesini duydu ama acele etmedi. Şortunu ve tişörtünü giyip alt kata inmek için merdivenlere yöneldi. Salona girince telefonun sesi kesildi. Arayanın kim olduğunu merak etmiyordu. Mutfaka yöneldiği anda telefon yine çalmaya başladı. Tam o anda annesinin kardeşiyle birlikte eve girdiğini gördü. İkisi de elinde yemek kabı taşıyordu.

“Sustur şu zımbırtıyı!” diye bağırdı Bayan Venessa. “Tanrı aşkına neden telefona cevap vermiyorsun?”

Mark onu umursamadan mutfağa girince Bayan Venessa salona geçip masanın üzerindeki telefonu alarak açtı.

“Alo.”

Jennifer, telefona cevap verenin bir kadın olduğunu düşünce ilk anda konuşamadı.

“Alo! Mark’ın telefonu buyurun! Orada kimse var mı?”

“Merhaba.” dedi Jennifer çekinerek. “Ben... Şey... Onunla konuşmak istiyordum.”

“Arkadaşı mısın?”

“Biz... Yani bilmiyorum, olabilir. Siz kimsiniz?”

“Ben mi?” Kadın güldü. “Ben bu inatçı ve aksi adamın annesiyim tatlım. Mark şu an mutfakta ve sanırım karnı çok aç. Aç olduğunda gözü kimseyi görmez. Karnını doyurana kadar ona bulaşma derim.”

Jennifer arkadan genç bir kızın sesini duydu. “Anne abimin telefonuna neden sen cevap veriyorsun ki? Tanrım bu evde hiç normal insan yok!”

“Sen kendine bak Soraya!” Venessa aynı anda hem kızına laf yetiştiriyor hem de telefondaki genç kadınla konuşuyordu. “Yemekleri götür ve masayı hazırla.”

“Neden ben hazırlıyorum? Burası abimin evi. Onun hazırlaması gerek!”

“Ah! Hadi git! Geliyorum.”

Jennifer, ikisinin konuşmasına kulak misafiri olurken suskunluğunu korudu. Mark’ın bir annesi ve kız kardeşi mi vardı? Hayatında değerli iki kadın varken başka kadınlara sapıkça şeyler mi yapıyordu? Sapıkların kadınlara düşman olduğunu sanıyordu. Ya da öyle bir şey...

“Mark’a kimin aradığını söyleyeyim tatlım?” dedi Venessa.

“Ben Jennifer. Ona beni aramasını...”

“Jennifer mı? Radyodaki kadın mı? Ah! Aman Tanrım! Siz ne zaman çıkmaya başladınız ki?” Venessa gülmeye başladı.

“Bir de bize aranızda hiçbir şey olmadığını söyledi. Sen kocaman bir yalancısın Mark!”

Jennifer, bir kez daha genç kızın sesini duydu. “Abim ve Jennifer çıkmaya mı başlamış? Anne sen ciddi misin? Vay canına... İnanamıyorum!”

“O arıyor işte Soraya! Bu adamın hayatında kaç tane Jennifer var?”

“Abimin hayatında uzun zamandır bir kadın oldu mu? Kesinlikle hayır! Dedim size, Jennifer harika!”

Onların arasına giren erkek sesini duyan Jennifer bir anda irkildi.

“Siz ikiniz orada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Anne telefonda kiminle konuşuyorsun?”

“Jennifer’la konuşuyorum bebeğim. Kız arkadaşınla bizi ne zaman tanıştıracığını merak ediyorduk.”

Mark hızla annesinin yanına gelip telefonu elinden aldı. Arayan kişinin Jennifer olacağını tahmin etseydi, telefona elbette ki cevap verirdi ama geç kalmıştı. Annesi ve kız kardeşi kendisinden önce davranmayı başarmıştı. İki kadın merakla onu izlerken telefona cevap verdi.

“Jennifer!”

“Mark!”

Mark annesi ve kardeşine soğuk bir bakış atarak “Hey, ikiniz! Başımda dikilmeyi bırakın!” dedi.

Venessa ve Soraya hiç istemese de salondan dışarı çıktı. Mark tekrar telefona döndü. Jennifer onu ararken öfkeliydi ama şimdi gülümsemekten kendini alamadı. Mark’ın annesinin sevimli bir kadın olduğunu hissetti. Kız kardeşi de sanki öyleydi. Ancak Mark hakkında henüz karar veremedi.

“Annemin telefona cevap verdiğini duymadım. Umarım seni kızdıracak bir şey söylememiştir.”

“Söylemedi. Sorun değil. Beni kızdıran onlar değil sensin.”

Mark, genç kadının sesini duyunca heyecanlandığına inanmadı. Daha birkaç saat önce onunla asla görüşmeyeceğine kendi kendine söz vermişken şimdi bu sözünü unutmuştu bile.

“Seni neden kızdırdığımı öğrenebilir miyim?”

“Soruları sen değil ben soracağım! Ve bana kesinlikle doğruyu söyleyeceksin!”

“Seni dinliyorum Jennifer.”

“Dün gece beni evime getiren adam sen miydin?”

Mark hemen cevap vermedi. Jennifer’ın bunu nasıl tahmin ettiğini düşünürken sessizdi.

“Mark! Cevap ver!”

“Bendim! Seni dün gece evine getiren adam bendim!” dedi ciddi bir sesle.

“Ah! Lanet olsun! Buna nasıl cesaret edebildin? Seni tanımıyorum! Sen de beni tanımıyorsun! Beni takip mi ettin? Sarhoş olmamdan faydalanıp benimle evime geldin ve beni çıplak... Kahretsin! Hakkında ne düşünüyorum biliyor musun? Akıl sağlığı yerinde olmayan, kadınlara karşı sapıkça hisler besleyen, manyak bir adam olduğunu düşünüyorum! Tanrı aşkına senin bir kız kardeşin var! Onun başına böyle bir şey...”

Mark, genç kadını dinlerken iyice öfkeleni. Öfke kontrolü seanslarının canının cehenneme olduğunu düşündü. Jennifer kendisini haksız yere yargılarken susmayacaktı.

“Sus ve beni dinle küçük hanım!” diye gürleyerek onun konuşmasını kesti. “İçinden geçen her şeyi söylediğini düşünüyorum. Şimdi sıra bende.” Derin bir nefes aldı ve devam

etti. “Seni takip etmiyorum, asla etmedim! Ben kadınlara dokunma fetişi olan bir sapık değilim! Yalancı, aşağılık, manyak da değilim! Evet, bir hata yaptım! Yaptığım tek hata senin o saçma programını aramak oldu! Bundan sonra asla yapmam! Diğer şeye gelince... O herifle nerede buluşacağını öğrenince senin için endişelendim. Çocuk bakıcısı olmaya da meraklı değilim!”

“Ben çocuk değilim!”

“Ah tabii ama çok da büyümemişsin Jennifer. Boktan bir barda, tek derdi kadınları sarhoş edip yatağa atmak olan ser-serinin tekiyle buluşuyorsun ve kendini kaybedecek kadar içiyorsun! O adamın umurunda mı? Elbette ki değil. Neden oraya geldim bilmiyorum! Mantıklı bir cevap bulabilseydim asla gelmezdim. Seni gece boyunca sadece izledim. Başına bir şey gelir endişesiyle oradan defolup gidemedim. Sonra ne oldu? Bayan Andre burnunun ucunu göremeyecek kadar sarhoş bir hâlde gezinirken kollarımın arasında yığılıp kaldı.”

Sesini çıkarmadan onu dinliyordu genç kadın. Mark’ın her kelimesi can yakıcı ve öfke doluydu.

“Seni o lanet yerde bırakıp gidebilir, sabah hangi piç kurusunun yatağında uyanacağını umursamayabilirdim. Ya da o şarkıcı bozuntusunun sana vereceği kafa yapan hapları da! Aklıma gelen ilk şeyi yaptığım için mi suçluyum? Arabanla seni evine getirip kucağımda taşımak zorunda kaldığım için mi suçluyum? Kusarken banyoda seni tuttuğum için de suçlu olabilirim! Elbiseni çıkarmak zorunda olduğum için de! Çünkü yeterince kirlenmişti! Yatağına yatırmam da bir suç! Başına bir şey gelir endişesiyle evinde kalmam da çok büyük bir suç değil mi? Geriye ne kaldı Jennifer?”

“Mark...” dedi Jennifer usulca.

“Evet, itiraf etmem gereken bir suç daha var.”

“Mark lütfen... Ben üzgünüm.”

“Üzgün olmalısın ama bana karşı değil, kendine karşı.”

Jennifer duyduklarını sindirmeye çalışıyor, Mark'ı suçladığı için vicdan azabı duyuyordu. Onun kendisine iyilik yaptığı aklının ucundan bile geçmemişti.

“Özür dilerim.” diyebildi fısıldayarak. “Mark... Orada mısın?”

Mark gergin bedenini koltuğa atıp derin birkaç nefes alırken genç kadına kısık bir sesle cevap verdi. “Buradayım.”

“Peki, neden beni aramadın? Sabah bana olanları anlatabilirdin.”

“Beni yine suçlaman için mi? Gerek görmedim çünkü zaten hiçbir şey hatırlamayacaktın.”

“Yine hatırlayamadım. Alt komşum Bayan Elies söyleyene kadar tahmin dahi etmedim.”

“Komşun benim kim olduğumu biliyor muydu?”

“Hayır. Sadece bir adam dedi...”

“Sen de o adamın ben olacağımı tahmin ettin. Aklına ilk ben geldim. Adı Mark olan bir sapık!”

“Tanımadığım ve sadece sesini duyduğum bir adam hakkında başka ne düşünebilirim ki?”

“Aslında haklısın. Suçlu olan benim. Aramızdaki bu şey gerçekten çok saçma.”

“Saçma olan benim seni hâlâ görmemem Mark. Bak... Yarın görüşür ve bunları yüz yüze konuşabiliriz. Ne dersin?”

“Olmaz.”

“Olmaması için sebep ne? Belki de arkadaş olabiliriz.”

“Jennifer.” dedi Mark usulca. “Ben senin arkadaş kriterlerine ya da astroloji kurallarına uyan bir adam değilim.”

“Sana çıkma teklifi etmiyorum bayım. Sadece tanışmamız gerektiğini söylüyorum.”

“Ben de sana bunun imkânsız olduğunu söylüyorum çünkü ben seninle sadece arkadaş olarak kalmayı düşünmem.”

Jennifer, genç adamın söylediklerinde ciddi olduğunu hissetti. Onun kendisinden beklediği şeyi, ona verebilecek miydi emin değildi.

“Üzgünüm Mark.” dedi fısıldayarak. “Bunu yapamam.”

“Yürümeyeceğinden emin olduğun için senden bunu istemiyorum. Sanırım daha fazla konuşmaya gerek yok.”

“Evet.” dese de emin değildi Jennifer. İçini sıkan şeyin ne olduğunu da bilmiyordu.

“Tamam.” diyerek sıkıntılı bir iç çekti Mark. “En azından dün gece için endişelerin kalmadı.”

“Teşekkür ederim. Bunu sana söyleyebileceğim aklımın ucundan geçmezdi.” Gülümsedi. “Çocuk bakıcılığı yaptığın için teşekkür ederim.”

“Başını belaya sokmamaya çalış Jen.”

“Son zamanlarda başıma gelen en büyük bela sensin.”

“Benim de küçük hanım.”

“İyi geceler Mark.”

“İyi geceler Jennifer.”

*Özür dileyemeyi bilmelisin
çünkü bazen kaybederken bile kazanabilirsin.*

Bilgisayarının başına oturmuş, kitap dosyası üzerinde çalışıyordu. Aslında buna çalışmak denmezdi. Son bir saattir yazdığı kelime sayısı onu geçmedi. Zihnini meşgul eden ve yazmasına engel olan şey Mark'la yaptığı telefon görüşmesiydi. Donuk bakışlarını ekrana dikmiş, parmak uçları klavyenin üzerinde sadece bekliyor ve düşünüyordu. Düşünmesi gereken şey kitabı olmalıydı ama hayır, dün gece kendisini eve getiren, rezil bir duruma düşmesine izin vermeyen adamı aklından çıkarması şarttı. Mark'a arkadaş olabileceklerini teklif etmiş, o da bu teklife hayır demişti. Daha fazlasını isteyebileceğini de açıkça söylemişti.

Zihnini toparlayıp yine kitap dosyasına odaklandı ve yazmaya başladı.

Sadece astrolojik uyum yetiyor mu? Elbette ki hayır! İyi bir ilişkinin olmazsa olmazı neler mi?

İlişkilerin birinci kuralı:

Asla sır olmamalı! Çünkü sırlar ve gizem karşılıklı güven sorununu yaratır.

İkinci kural:

İlişkinizi gizli yaşamayı tercih ediyorsanız, saklanmaya çalıştığınız insanlar var demektir.

Üçüncü kural:

Aşk ve cinsel çekimi asla birbiriyle karıştırmayın. Aşk sonsuza kadar sürebilir ancak seksin süresi asla o kadar sürmez.

İlişkinizde bu kuralları yakaladınız diyelim. Geriye ne kalıyor? Sevgilinizden beklentileriniz neler? İyi bir sevgili nasıl olmalı?

Onunla mutlu olmanız için size karşı nasıl davranmalı? İşte altın kurallar.

Sevgilinizin başarıları ile gurur duyun. İşine saygı gösterin ve onu tebrik etmeyi ihmal etmeyin.

Merhametli, dürüst ve yardımsever olun. Ona karşı ön yargılı davranmayın. Dinlemeyi öğrenin.

Hatalarında yargılamak yerine düzeltmesini sağlayın.

Onu sık sık arayın ve değer verdiğinizi gösterin.

Seksi asla bir silah olarak kullanmayın!

Özür dilemeyi bilin.

Onu annenizle mutlaka tanıştırın.

Her konuyu evliliğe getirmeyin. Çünkü evlilik gibi ciddi bir olay ilişkinize zarar verebilir. Zaten zamanı geldiğinde her şey kendiliğinden olacaktır.

Onun size güvenmesini sağlayın. Sürekli yalanlarınızı yakalıyorsa bu çok zor olacaktır.

Özel günlerinizi asla unutmayın!

Sevgilinizi mutlu etmek çok kolay... Küçük hediyeler, gülümseten şakalar, sevgi sözcükleri size yardımcı olur. Yeter ki isteyin.

Her erkek Romeo olmak zorunda değil asla unutmayın.

Her kadın da elbette ki Juliet...

Romantizmi dolu dolu yaşamak için hevesli olmanız yeterli.

Tüm bunlara sahip olmak için yakalamanız gereken uyum, astrolojik açıdan da önemli. Bundan daha önce bahsetmiştim.

Bir sayfayı daha bitirip, arkasına yaslandı. İnsanlara ilişkilerin nasıl olması konusunda bilgiler veriyor hatta sayfalar dolu su bir kitap bile yazabiliyorken kendi hayatında bunları neden bulamadığını düşünmeden edemedi. Sorun neydi? Neden o adam karşısına çıkmamıştı? Elindeki seçeneklerin de hiçbirini yanından bile geçmemişti. Uzun zamandır ilk kez çıktığı adam Parker'dı ve onunla uyumlu olmadığını daha ilk andan anlamalıydı. Ayık bir kafayla düşününce gerçeği görebilmişti.

Yarın akşam Aries'e randevu vermişti. Aslında buna tam olarak randevu gözüyle bakamıyordu. Sohbetinden keyif aldığı bir arkadaşıyla iyi bir akşam geçirmek demek daha doğru geldi. Elinde başka bir seçenek kalmış mıydı?

Hayır...

Mark'ı neden bu seçeneklerin arasına koyamıyordu? Nedeni çok basitti çünkü Mark birbirlerine uygun olmadıkları konusunda ısrarcıydı. Kendisi de bunu hissediyordu. Telefonda kendisine söylediklerini de unutamıyordu!

Ben hata yaptım Jennifer! Senin için endişelenerek en büyük hatayı yaptım.

Adamın ses tonundan etkilenmesi yetmezmiş gibi dün gece yaptıklarını duyunca ona doğru çekildiğini hissetmesi... Hayatını, işini, yüzünü merak ediyordu. Hakkında bildiği birkaç şey, adının gerçekten Mark olduğu, annesi ve kız kardeşiyle

yaşadığıydı. Saat uyuması gerektiğini işaret edince yatak odasına doğru yol aldı.

Mark, yatağın içinde sağa sola dönüp durmaktan, bir türlü gelmeyen uykusunu yakalamaya çalışmaktan yorulmuştu. Gözlerini kapattığı anda gördüğü kadın yüzünden uyuyamıyordu. Jennifer'ın koltukta kıvrılıp uyuduğu, etkileyici görüldüğü anları aklından atabilse uyumayı başarabilirdi.

Lanet olsun!

Yataktan kalkıp, banyoya girdi. Ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra yine yatağına döndü. Jennifer'ın buluşma teklifini kabul etmediği için pişman mıydı? Emin değildi. Işığı kapatıp yan tarafına uzandı. Telefonuna gelen bildirim sesini duydu ama nedenini umursamadan gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra merak edip telefona uzandı.

Jennifer

Uyudun mu?

Mesajı okurken gülümsedi. Yatakta sırtüstü devrilip genç kadına cevap yazdı.

Mark

Uyumadım... Uyumak için çitin üzerinden atlayan koyunları saydım. Kaç tane bilmek ister misin?

Jennifer da sırtüstü yatağına uzanmış, telefona gelen mesajı okudu. Gülümsemesine sebep olan adama neden mesaj attığını da bilmiyordu. Aslında biliyordu. Ona karşı hissettiği suçluluk duygusu...

Hadi ama Jennifer! Onunla sohbet etmekten hoşlandığını itiraf et. Gizemli hâli basbayağı ilgini çekiyor.

Ona cevap yazmakta gecikmedi.

Jennifer

Yıldızları saymaya ne dersin? Belki işe yarayabilir.

Mark

Bu aralar yıldızların benden
hoşlandığını hiç sanmıyorum.

Genç adamın cevabına gülümserken ondan bir mesaj daha geldi.

Mark

Sesini duymak istiyorum Jennifer.
Seni aramama izin verir misin?

Mark'ın isteğine karşı koymayı düşündü ama yapamadı.

Jennifer

Sanırım yıldızları saymaya
ara verebilirim. Kısa bir ara...

Saniye sürmeden telefonu çaldı. Telefonun açma tuşuna basmadan önce derin bir nefes aldı.

“Jennifer.” dedi Mark kısık ve hoş bir sesle.

Jennifer'in da ses tonu onunki gibi alçaktı. “Sana kaba davrandığım için üzgünüm Mark. Kendimi berbat hissediyorum.”

“Uyumama sebebin ben miyim?”

“Evet.”

“Ben de uyuyamadım.”

“Aramızdaki bu şey garip değil mi? Tanrım kendimi telefon sapığı gibi hissediyorum. Bu saatte seni aradım ve...”

Mark, “Seni arayan benim.” derken gülümsedi.

“İlk mesajı ben attım.”

“Rahatsız değilim Jennifer. Üzerimde ne olduğunu merak ediyorsan onu da söyleyebilirim.”

Jennifer’ın hoş kahkahası odasının içini doldururken onun gülümsemesine bayıldığını söylemek isterdi. Belki de hayatında gördüğü en güzel gülümsemeye sahipti.

Jennifer usulca devam etti. “Ne olduğunu tahmin edeyim mi? Muhtemelen iç çamaşırların.”

“İç çamaşırlarımla uyumayı tercih ederim ama bu akşam hiçbiri yok.”

Jennifer, alaycı ve rahat bir ses tonuyla cevap verdi. “Ah! Sapık olduğumu desteklediğin için teşekkür ederim bayım. Kendimi şu an mükemmel hissediyorum.”

Mark genç kadının cevabına keyifle gülerek karşılık verirken “O zaman şartları eşitleyelim tatlım. Senin üzerinde ne var?” demekten kendini alamadı. Bugüne kadar bir kadına gece yarısı telefonda böyle bir soru sormamıştı.

Jennifer, kısık ve yumuşak bir sesle ona cevap verdi. “Çok mini bir gecelik ayrıca belirteyim evimde iç çamaşırlarımı asla giymem. Kötü bir alışkanlık...”

“Jennifer...” diyerek derin bir nefes aldı Mark. Genç kadının kendisini ne hâle getirdiğinden haberi bile yoktu.

Dün gece vücudunun ne kadar güzel olduğunu zaten görmüştü. Kadınların bedenlerine şehvetle bakan aşağılık bir adam değildi. Yeterince uzun bacak, dolgun göğüsler, çıplak dolaşan kadınlar gören biri için zamanla bunlar sıradan hâle geliyordu. Ancak Jennifer farklıydı. Onu izlerken sıradan değil, eşsiz olduğunu hissetmişti.

Jennifer onun kendisini iç çamaşırlarıyla gördüğünü hatırlayınca Mark'ın yanında olmadığına şükretti. Yanında olsa yanaklarının kızardığını ve utanç duyduğunu görürdü. Ne? Hayatında kaç kez bir adamın önünde yarı çıplak kalmıştı? Hiç! Dün geceye kadar hiç!

“İkimizin de uyuması gerek Mark.”

“Evet.” dedi Mark hızlı ve derin nefes alıp verirken. “Jennifer.”

“Evet.”

“Birkaç yıl önceki adam olsaydım, şu an telefonun ucunda değil, kapıda dikiliyor olurdum.”

Jennifer içinden geçeni hiç tereddüt etmeden söyledi. “Birkaç saat önceki kadına bunu söylemiş olsaydın sana vereceği cevap hayır olurdu. Ama şimdi... Şimdi vereceğim cevap...”

“Jen... Hadi uyu.” dedi Mark genç kadının sözlerini tamamlamasına izin vermeden. Jennifer, o an kendini basit bir kadın gibi hissetti. Anın büyüğü dedikleri şeyi yaşamak galiba buydu. Mark'ı görmek ve ona dokunmak istemesinin neyi yanlış olabilirdi ki? O zaten kendisi üzerinde bu hakka sahip olmuştu. Bir şans verebilseydi, çok daha fazlasına sahip bile olabilirdi. Sadece sesini duyduğu bir adama, biraz önce evet diyecek kadar hazır hissetmişti. Oysa şimdi hissettiği tek şey utançtı.

“Jennifer.” dedi yine Mark.

Jennifer'ın ona verdiği cevap ise kısa ve netti. “Hoşça kal Mark.” Sonra telefonu kapattı. Bir daha Mark'ı aramayacağına ve onu düşünmeyeceğine kendi kendine söz vererek uykuya daldı. Aklından geçen tek şey, *hayatımda asla sorun istemiyorum* oldu.

Haftanın bazı günlerinin lanet ve işe yaramaz olduğunu düşünüyordu Mark. İnsanların yeni bir güne uyanırken neden mutlu olduğunu da merak ediyordu. Her gün biraz daha yaşlanmanın ve ölüme yaklaşmanın nesi güzel olabilirdi ki? Yarın için planı olmayan biri, amaçsızca yaşarken mutlu olacak ne gibi sebepler bulabilirdi?

Öfke kontrolü seanslarında bunları defalarca sorgulamış, sakatlanıp futboldan uzaklaştığında hissettiği acıyı, karşı koyamadığı öfkesiyle yansıtan bir adam hâline dönüşmüştü. Öfke insana hiç istemediği şeyler de yaptırabiliyordu. Çevresindeki insanların kendisinden uzaklaşmasına neden olan da buydu. Bacağı iyileşirken ruhu yara almıştı.

Birkaç saat süren uykuyla ayakta durmaya alışkındı. Sabah yataktan kalktığında yine lanet bir güne uyandığını düşünmesine sebep olan şey de gece Jennifer'la arasında geçen konuşmaydı. Aslında onun telefonu kapatırken söylediği son kelime!

Hoşça kal Mark!

Bunu hak etmişti! Onun kendisi hakkında düşündüğü her şeyi de hak ediyordu. Jennifer tanışmayı teklif ederken korkak bir adam gibi geri adım atmış, şimdi ise bunun pişmanlığını yaşıyordu. Gazetede ki odasının içinde arenadaki kızgın bir boğa gibi dolaşırken ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Belki de onu aramalı, akşam yemeğine davet etmeliydi.

Hayır!

Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Dün geceki tavrından, *sana artık şans vermiyorum Mark* mesajını açık bir şekilde almışken, Jennifer düşündüm de seninle yemeğe çıkabiliriz ne dersin ya da hey Jen, hazırlan geliyorum, seni harika bir yere götüreceğim veya Bayan Jennifer benimle dışarıda bir şeyler içmeyi kabul ederseniz çok sevinirim mi demeliydi?

Canın cehenneme Mark! Sen gördüğüm en aptal adamsın!

Kendi kendine küfür ederek masasına oturdu. Bakışları masanın üzerinde duran davetiyeye kaydı. Masasının çekmecesi onlarca davetiye ile doluydu. Son yıllarda ne önemli bir yemeğe ne de bir davete katılmıştı. Çoğu eski dostuyla bile görüşmüyordu. Davetiyeyi alıp üzerinde yazanı okudu.

Değerli Mark Thomson,

Sizin gibi değerli insanları misafir edeceğimiz ve bu yıl on altıncısı düzenlenecek olan New York Sanat Evi müzayede balosuna katılmanızı diliyoruz. Birbirinden güzel sanat eserlerinin sergileneceği ve satışa sunulacağı gecemizden elde edilecek gelirin büyük bir kısmı bilimsel araştırmalar alanında kullanılacaktır.

Hemen sonra davetiyeyi masanın çekmecesine attı. Uzun zaman önce bu tür balolara yeterince katılmış ve yardımda bulunmuştu. Sanatçılar, film yıldızları, futbolcular, ünlü gazeteciler, iş adamları misafirlerin arasında yer alıyorken kendisi de onlardan biriydi. Son iki yıldır uzak durduğu bu dünyanın içine tekrar girmeye hevesli olmasa da bir yerden başlaması gerektiğini fısıldayan iç sesine karşı koyamadı.

Jennifer, sabah radyo programından sonra günlerdir uğramadığı ofisine gitmişti. Kirasını zar zor ödediği bu yeri ilk açtığı günlerde astroloji meraklısı müşterileri oluyordu ama son birkaç aydır gelen giden yoktu. Böyle olunca yanına telefonlara bakması için aldığı sekreterini de işten çıkarmak zorunda kalmıştı. Zaten gelen müşterilerin çoğu kendisini falcı sanıyordu.

Falcılara inanan ve onlara geleceği hakkında sorular sormaya gelen insanların sayısı da bir hayli fazlaydı. Kendisine aşk falcısı diyenlere de şaşkınlıkla bakıyordu. Falcı ya da medyum değildi. İnsanlara gelecekte ne yaşayacaklarını asla söyleyemezdi. Bu işe ilk girdiği günlerdeki hevesinin sonucu açtığı bu yeri kapatmayı düşünüyordu. Mecburdu...

Radyodan aldığı para geçinmesi için ancak yeterken buraya daha fazla yatırım yapması imkânsızdı. Kontratının dolmasına sadece bir ay kalmıştı. Bir ay sonra buraya gelip eşyalarını toplamaya karar verdi. Girişteki bekleme odasında bulunan ve fazlasıyla pahalıya aldığı köşe koltuğuna oturup derin bir nefes alırken bakışları odanın içinde geziniyor, duvarlarda asılı duran tabloları seyrediyordu.

Kitabı çıktıktan sonra belki burayı kapatmak zorunda kalmayabilirdi. Ancak belkiler, olasılıklar ve hayallerle devam edecek durumda değildi.

Kolundaki saatine baktı. Akşam Aries'le dışarı çıkacaktı ve geç kalmak istemiyordu. Yeni bir randevu için hazır mıydı? Aslında hayır. Gün boyu aklına getirmek istemediği adamı düşünmemek için zihnini meşgul edecek başka bir şey bulmalıydı. Mark'ı düşünmek ve onunla ilgili hayaller kurmak istemiyordu. Ona açıkça görüşmeyi teklif etmiş, adam kendisini reddetmişti.

İlişki de birinci kural:

Asla gizemli ve sırlarla dolu biriyle çıkma.

Bayan Elies; yakışıklı, genç ve iri bir adam demişti. O zaman kendisini neden gizliyordu ki? Yoksa evli miydi?

Aman Tanrım hayır!

Annesiyle telefonda konuşmuştu. Evli olsaydı annesi kendisiyle o kadar samimi konuşur muydu? Ayrıca kız kardeşi de çıktıklarını düşünmüştü. Karısı olsaydı ikisi de aynı tepkiyi

vermezdi. Öyle olmadığını umut etti. Hayatındaki en önemli kurallardan biri de evli adamlardan uzak durmaktı. Ve gizemli...

Mark, çok uzun zamandır takım elbise giymemişti. Resmî giyinmekten hoşlandığı da söylenemezdi. Baloya gitmeye karar verdiğine de hâlâ inanamıyordu. Yatak odasındaki işini bitirip salona inince annesiyle karşılaştı. Venessa her akşam rutin olarak getirdiği bir kap yemekle kapının önünde dikilmiş, şaşkınlık ve beğeni dolu yüz ifadesiyle oğlunu izlerken “Ah! Aman Tanrım!” diyerek âdeta çılgılık attı. “Mark, harika görünüyorsun! Yoksa Jennifer’la yemeğe mi çıkıyorsunuz?”

“Anne!” dedi Mark tek kaşını yukarı kaldırıp. “Sana Jennifer’la çıkmadığınızı söylemiştim. Onunla yemeğe de gitmiyorum.”

“Seni o kadar uzun zamandır bu kadar şık ve yakışıklı görmemişim Bay Thomson. Bu akşam neden böyle giyindiğini ve nereye gittiğini merak etmem gayet normal.”

“Önemli bir yer değil. Yardım amaçlı yapılan bir davete katılıyorum o kadar.”

“Jennifer da gelecek mi?”

“Anne!”

“Ne? O kıza neden şans vermiyorsun ki tatlım? Seni ondan uzak tutan sebep yaşının küçük olması mı? Ah! İşte bu çok saçma! Babanla benim aramda dokuz yaş fark vardı ama biz mükemmel bir çifttik.”

“O yüzden mi seni terk etti? Aşağılık herif, bulduğu ilk kadınla defolup gitti. Seni iki çocukla tek başına bıraktı.”

“Her insan hata yapar bebeğim. O da hatasının bedelini çok ağır ödedi.”

“Ben hata yapmak istemiyorum! Jennifer’la birbirimize uygun değiliz. Uygun olduğumuzu düşünseydim hiç tereddüt etmezdim.”

“Denemeden asla bilemezsiniz. İçimde bir his, gayet iyi anlaşıcağınızı fısıldıyor.”

Portmantodan arabasının anahtarlarını alıp kapıya yöneldi Mark. Dışarı çıkmadan önce yine annesine baktı.

“Onu tanı mıyorsun bile! Bir kez telefonda konuştun diye nasıl anlaşılabileceğimize karar verdin Bayan Venessa?”

“Kabul ediyorum. Evet, o kızı tanı mıyorum. Onu hiç görmedim. Hakkında bildiklerim de çok az ama seni tanıyorum. Oğlumu ne hissettiğini anlayacak kadar tanıyorum. O kızı gerçekten hoşlandığını da görebiliyorum.”

“Yapma anne!” diyerek gözlerini devirdi Mark.

“Ben ne yapıyorum? Asıl yapmaması gereken sensin! İnsanları kendinden uzak tutarak yaşamaya devam edemezsin.”

“Hâlimden şikâyetçi değilim. Kimseye de ihtiyacım yok!”

“Elbette ki var... Sadece kabul etmek istemiyorsun.” Venessa gülümserken sağ elini umursamaz bir şekilde salladı. “Davetin canı cehenneme Mark, şimdi git ve o kızı dışarı çıkar. Onunla yemeğe git. Ne bileyim, dansa davet et! Sinemaya götür. Biz gençken bunları yapardık. Git onu öp koca adam! Gerçek bir öpücük, karar vermene yardımcı olacak tek şey.”

Mark annesine cevap verirken alaycı bir tavırla gülümsedi. “Aşk romanları yerine klasikleri okumanı öneriyorum anne ve lütfen bu aralar etrafımda aşk perisi gibi dolaşmayı bırak. Kendi kararlarımı verebilecek yaştayım.”

Mark, evden çıkıp arabasına binerken annesinin peşinden yine seslendiğini duydu. “Geç kalırsan pişman olursun Mark Thomson! Jennifer başka bir adamı tercih ettiğinde boktan kararlarını sorgulamak için yeterince vaktin olacak!”

Arabasına yerleşir yerleşmez yola çıktı. Annesinin dediklerini umursamayacağına dair söylenirken davetin yapıldığı büyük salona giden yola girdi.

Jennifer, Aries'in dakik biri olduğunu, tam kararlaştırdıkları saatte gelince fark etti. Genç adam, bir saniye bile geç kalmamıştı. Onun arabasında yol alırken henüz nereye gittiklerini bilmiyordu. Adamın arabası kendi arabasından daha lüks ve güzeldi. Yani mali açıdan parasının hesabını planlı yapan birine benziyordu. Bunun için ona artı bir puan verdi. Planlı insanları takdir ediyordu. Kendisi de planlı yaşamaya çalışıyordu. Camdan yolu izlerken arabayı kullanan Aries'e baktı. Gayet hoş giyindiğini de fark etmişti. Spor bir ceket, kot pantolon ve siyah renk bir tişört... Bunun için de bir puanı hak ettiğini düşünürken, "Hâlâ nereye gideceğimizi söylemeyecek misin?" dedi merakla.

Aries, ona kaçamak bir bakış atıp tekrar önündeki yola baktı. "Birazdan göreceksiniz Bayan Jennifer, sabredin." derken gülümsedi.

"Sinsi bir gülümseme mi yakaladım?"

"Hayatım boyunca sinsi biri hiç olmadım ama sürpriz yapmayı ve insanları şaşırtmayı severim."

"Bu demek oluyor ki beni de şaşırtacaksın."

"Amacım keyifli bir akşam geçirmemiz. İlk randevuyu batırmak istemem. İkinci bir şansım olmazsa çok üzülürüm."

Jennifer dikkatini yeniden yola verirken gülümsüyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra Aries arabayı otoparka çekmiş, arabadan inen Jennifer, geldikleri yeri sonunda görebilmişti.

"Central park mı?" dedi şaşkınlıkla gülümserken. "Buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum."

Aries yanına gelip tek eliyle usulca beline dokunurken cevap verdi. “Peki, Bayan Jennifer en son ne zaman buz pateni yaptınız?”

“Buz pateni mi?” Daha çok şaşırdı Jennifer. “Hayatımda giymediğim iki şey biri uzun topuklu ayakkabılar, diğeri ise paten. İkisiyle de adım atabilmem için süper güçlerimin olması gerekir.”

Aries, kahkaha attı. “Uzun topuklu ayakkabılar tarzım olmasa da patenlerle aram iyi. Yani bana güvenebilirsin.”

“Ayağımı ya da kolumu kırarsam sana yine güvenebilir miyim bayım? Çünkü o zaman bakıcıya ihtiyacım olacak.”

“Ah elbette. Sana bakmaktan onur duyarım.” İkisi de gülerken buz pateninin bulunduğu alana doğru yürümeye başladılar.

Balonun yapıldığı binanın önü gazeteciler ve ünlüleri merak edenlerle doluydu. Flaşlar patlıyor, davetlilerin fotoğraflarını çekmek için âdeta bir savaş yaşıyordu. Mark, bu tür davetleri bu yüzden sevmiyordu. İnsanların ilgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Uzun zamandır uzak kaldığı bu dünyaya tekrar dönmek gibi niyeti olmasa da bu akşamki müzayede ilgisini çekmişti. Sanatı seviyordu. Sanat yoluyla yapılan yardımlara da her zaman katılmıştı. İlgisini çekecek bir tablo bulmayı umut etti. Evinin duvarlarını süsleyen onlarca tablosu vardı. Her biri çok iyi ressamların fırçalarının eseri idi.

Balo salonuna girene kadar tanıdığı birçok kişiye selam vermiş, onların sorularına kısa cevaplar vererek geçiştirmişti. Müzayedede satılacak olan tabloların asıldığı alana ilerledi. Her bir resmi titizlikle incelemeye başladı. Çok güzel resmedilmiş, bir doğa tablosunun önünde durdu. Renkler, uyum ve çizim o

kadar güzeldi ki bakışlarını resimden alamadı. Yanına gelen ve kendisine seslenen genç kadını birkaç saniye sonra duyabildi.

“Muhteşem değil mi Mark? İnsana huzur veriyor.”

Mark’ın bakışları genç kadına kaydı. “Christian Force merhaba.”

“Merhaba, Mark Thomson. Çok uzun zaman oldu. Seni en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum.”

“Evet, çok uzun zaman oldu. Son filminde başrol için teklif aldığını duydum.”

Genç kadın gülümserken elindeki kadehten bir yudum içerek ona cevap verdi. “Artık sahnede en önde yer almanın zamanı geldi. Ben de fırsatları değerlendiriyorum.”

“Senin adına sevindim. Umarım hayal kırıklığına uğramayacağın bir proje olur.”

Mark, genç kadını çok uzun zamandır tanıyordu. Christian, sinemaya küçük ve önemsiz rollerle başlamış, hırsı ve elbette güzelliği sayesinde epey yol almıştı. Onunla bir kez yemeğe çıkmıştı. Yemeğin amacı o zamanlar reklama ihtiyacı olan genç bir yıldızla destek olmaktı. Şimdi olsa böyle bir şey yapar mıydı? Asla yapmazdı. Adının onlarca kadınla anılması hiç hoş değildi. Futbola ilk başladığı yıllarda, menajeri olan ahmak bir adam yüzünden bu tür reklamlara alet olmuştu. Christian, o kadınların arasında en dürüstü ve masumu olsa da şimdi gördüğü kadın çok farklıydı.

“Gazetede ki yazılarını takip ediyorum Mark. Yine de yapman gereken işin spor yazarlığı olduğunu düşünmüyorum.”

“Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Eski takımının kaptanı olmalısın. Çok daha iyi bir kariyer değil mi?”

“Kariyere ihtiyacım yok.” diyerek kestirip attı Mark. Futboldan anlamayan, hayatını daha çok para ve şöhret kazanmak için harcayan bu kadından nasihat dinleyecek değildi. “Paraya da yok... Keyif aldığım bir iş benim için yeterli.”

Christian, “Ah Mark.” diyerek gülümseyip sağ eliyle Mark’ın koluna dokundu. “Seninle bir akşam yemeğe çıkmayı çok isterim. Beni ararsan uygun olduğum...”

“Teşekkür ederim.” dedi ve bir adım geri çekildi. “Hiç vaktim yok. Hoşça kal Christian.”

Mark, genç kadının yanından uzaklaşıp sergiyi gezmeye devam etti. Bu arada yine çok sayıda davetli ile sohbet etmek zorunda kaldı. Emekli futbolcular, iş adamları... Sergi salonunun son kısmını gezerken, saatine baktı. Buraya geleli neredeyse iki saat olmuştu ama henüz almak için beğendiği bir eser karşısına çıkmamıştı.

Bir tablonun önünden diğerine geçerken bakışları karşı duvara asılmış tabloya kaydı. Büyülenmiş gibi gözlerini ondan ayırmadan o tarafa yürüyüp önünde durdu. Siyaha boyanmış tuvalin üzerine resmedilmiş muhteşem bir gece... Yıldızlar, hilal şeklinde bir ay, yıldızların ötesinde küçük gezegenler... Ressam sonsuz evreni öylesine güzel çizmişti ki hayran olmamak mümkün değildi. Tabloyu incelerken Jennifer’ı düşünmeden edemedi. Evrenin sırlarına tüm kalbiyle inanan ve evren kadar göz alıcı bir kadın... Bunun bir işaret olduğuna inanmalı mıydı?

Jennifer, eve dönüş yolunda yüzünde keyifli bir gülümsemeyle arabanın camından karanlık gökyüzünü izlerken yıldızların kendisine göz kırptığından emindi. Her biri öylesine parlak ve güzeldi ki büyüdüğü evdeki odasının penceresinden onları izlediği geceleri hatırladı. Küçük bir çocukken

onlarla konuşur, kalbinde gizlediklerini onlara anlatırdı. Çünkü biliyordu ki onlar sonsuza kadar sırlarını saklayacak tek dostlarıydı.

Bu akşam gerçekten eğlenmişti. Herhangi bir yerini kırmadan buz pistinde Aries'ten destek alarak kaymış, kahkahalar atmış, çok keyif almıştı. Kahvelerini de buzun üzerinde içmişlerdi. Aries sürprizlerle dolu bir adamdı. Kendisini güldürüyor, sohbetinden inanılmaz keyif alıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini de anlamamıştı. Yorgun olmasına rağmen uykusu yoktu. Aries arabayı kullanıyor, kendisi yan tarafındaki koltukta oturmuş dışarıyı seyreliyordu.

Evinin bulunduğu caddeye gelince Aries, arabayı binanın önüne park edip indi ve genç kadının oturduğu taraftaki kapıyı açtı. Jennifer ağır hareketlerle arabadan inip binaya doğru iki adım atarak genç adama döndü. İkisinin de yüzüne aynı keyifli ifade yayıldı. Eğlendikleri yeterince belli oluyordu.

“Teşekkür ederim.” dedi Jennifer içtenlikle. “Harika bir akşam geçirdim. İnanılmaz eğlendim.”

Aries, ona bir adım daha yaklaştı. “Ben teşekkür ederim Jennifer.” derken ses tonu alçaktı. “Ben de çok eğlendim.”

İkisi de kısa bir an sustular. Karanlık bir gece, sessiz bir sokak... Jennifer, böyle anların romantik olduğunu düşünürdü ama Aries ile arasındaki yakınlık için henüz bunu hissetmiyordu. Genç adam kendisine yaklaştıkça bakışlarını ondan kaçırma gereği duydu. Onun kendisini öpmek istediğini anlayabilecek yaştaydı ancak bu güzel arkadaşlığın o kadar ileri seviyeye geçmesi için çok erken olduğunu düşünmeden edemedi.

Aries, sağ elinin parmak uçlarıyla omzuna dokununca, ona doğru baktı.

“Jennifer.” dedi genç adam usulca. “Senden çok hoşlanıyorum. Birlikte daha çok zaman geçirebilir ve birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz. Yani sen de istersen...”

Benimle çıkar mısın demenin başka bir yolu da buydu. Jennifer, ona nasıl bir cevap vereceğini düşünürken bakışları karşı kaldırımın yanına, sokak lambasının altına park etmiş arabaya takıldı. Sadece birkaç saniye sonra arabadan inen adamı gördü. Aralarındaki mesafe çok uzak olmasa da karanlıkta yüzünü net görmesi mümkün değildi. Adamın üzerindeki takım elbise şık olduğunu belli ediyordu. Arabası da gayet iyiydi. Onun kendisini izlediğini fark edince kim olduğunu merak ederek dikkatini sadece ona verdi. Aries’in ne dediğini bile duymuyordu.

Adam olduğu yerde durmuş, sadece bekliyordu. Jennifer, ne kadar süre geçtiğinden habersiz Aries’in koluna dokunmasıyla irkildi.

“Bir sorun mu var?”

Jennifer, Aries’e bakarken “N-ne? Sorun mu?” dedi kelimeler diline takılırcasına.

“Evet. Sanki beni duymuyor gibisin.”

“Aries... Ben...”

Jennifer, derin bir nefes alırken Aries önüne geçti. Dikkatini çeken adamın görüntüsünü kapatınca genç kadın yan tarafa bir adım atıp yine o yöne baktı. Baktığı anda arabanın hızla oradan uzaklaştığını gördü. İçinden bir ses o adamın Mark olduğunu fısıldadı. Evet, Mark’tı. Gelmişti... O olmalıydı. Başka kim olabilirdi ki?

Aman Tanrım! Neden bu kadar heyecanlandım ki?

Yanında Aries olduğu için mi gitmişti? O olmasaydı gelecek miydi? Ben Mark diyecek miydi? İçini saran sıkıntıyla

Aries'ten uzaklaştı. Genç adamın kendisinden bir cevap beklediğini görebiliyordu.

“Üzgünüm Aries.” dedi usulca. “Arkadaş olarak kalmak istiyorum. Henüz diğeri için çok erken.”

Aries, hayal kırıklığı yaşamasına rağmen kibarca gülümse-di. “Yine de bu hayır demek değil. Hâlâ bir şansım olduğunu düşünüyorum.”

“İyi geceler Aries.”

“İyi geceler Jennifer.”

Jennifer binaya girip dairesinin bulunduğu kata çıkınca kapısının önünde duran ve her yeri sarılı büyük bir paket gördü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ancak üzerinde kendi adı yazıyordu. Kapıyı açıp paketi kucağına alarak içeri taşıdı. Salondaki koltuğa oturup paketi yanına koydu. Dikkatli bir şekilde ambalajı açmaya başladı.

Açma işini bitirince ortaya çıkan şeye inanamayarak ve hayranlıkla bakakaldı.

“Ah Tanrım. Çok güzelsin.” dedi usulca.

Öyle güzel bir resimdi ki bakışlarını ondan alamadı. Bunu kendisine getiren kişinin Mark olduğundan emindi. Biraz önce gördüğü adam da oydu. Ama neden kendisi vermemiştii? Neden hâlâ gizleniyordu? Ayağa kalkıp çantasında duran telefonunu aldı ve onu aradı.

Mark, eve henüz girmişti ve hiç susmadan çalan telefonuna bakıyordu. Arayan Jennifer'dı. Ona gelen hediye- nin kimden olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Ayrıca kendisini de görmüş- tü. Telefona cevap vermemek için direndi ve sonunda pes etti. Yatak odasına girip üzerindeki takımdan kurtulurken telefon- u açtı.

“Mark.”

“Jennifer.”

“Hediye için teşekkür ederim. Bak sakın bana ne hediyesi deme çünkü asla inanmam.”

“İnanmayacağını biliyorum.”

“Çok güzel. Onu nereden buldun? Çok pahalı olmalı.”

“Fiyatı önemli değil. Beğenmen önemli. Onu gördüğüm an aklıma sen geldin. Ona hak ettiği değeri verecek tek kişi...”

“Mark.” derin bir iç çekti Jennifer. “Sendin değil mi? Seni gördüm.”

Mark yarı çıplak bir hâlde yatağının kenarına oturdu. “Erkek arkadaşınla seni rahatsız etmek istemedim.” derken sesindeki iğneleyici tınıyı hissetti Jennifer.

“Aries benim erkek arkadaşım değil. Sadece arkadaşım. Yani henüz...”

“Henüz derken ona bir şans tanıdığını mı düşünmeliyim?”

“Bu seni neden rahatsız etsin ki bay gizemli prens?” İstemsizce sesinin tonunu yükseltti Jennifer. “Çıktığım adamları tanımak mı istiyorsun? Tamam, Parker pisliğin tekiydi. Ondan hiç hoşlanmadın. Haklısın ben de hoşlanmadım. Aries için de aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyorum ama bence hoş biri. En azından iyi bir arkadaş.”

Mark da sesinin tonunu yükseltti. “Vakit kaybetmeden bir adamla daha çıkıyorsun Bayan Andre. Her akşam birine randevu verdiğine göre sanırım benim hiç şansım yokmuş.”

“Sana da o şans vermek üzereydim ama kabul etmedin! Neden? Çünkü Bay Mark ilişkilerinde gizemli olmayı tercih ediyor? Tanrı aşkına aynı anda kaç tane kadına bunları yapıyorsun? Onlardan da gizleniyor musun?”

“Elbette ki hayır! Hayatımda senin dışında kimse yok!”

“Ben senin hayatında değilim Mark! Sen de benim hayatımda değilsin!”

“Olmamı da istemezdin!”

“Buna ben karar verebilirim. Eğer fırsat verirsen!”

“Öyle mi küçük hanım!” Mark, aniden ayağa kalktı. Nedsiz öfkesinin sebebi Jennifer’ı bir başka adamla daha görmesi olabilirdi ama hayır! Bunu kabul edemezdi. Yine de genç kadınla tartışmaktan kendini alamıyordu. “Yıldızlara sor bakalım! Uyumlu bir çift olabilir miyiz? Ne de olsa hayatını onlara göre planlıyorsun. Şu lanet burçtan istemem, ünlü istemem, aptal futbolcuları istemem! Zengin bir piç kurusu olsun istemem! Her ne halt istiyorsan!”

Jennifer, “Kapa şu koca çeneni Mark!” derken iyice gerildi. Onunla saçma sapan bir sebepten tartıştığına inanamıyordu. “Nasıl birini istediğimi gayet iyi biliyorum!”

“Lanet olsun! Tüm gece kapıda gelmeni bekledim!”

“Beklediğini nereden bilebilirdim ki? Arayabilirdin!”

“Arasaydım ne değişecekti tatlım? Harika randevunu iptal edip gelecek miydin? Çok saçma!”

“Saçma olan senin tavrın bayım! Elbette gelirdim. En azından daha erken dönerdim.”

“Neredeydin?”

“Buz patenine gitmiştik.”

Mark alay edercesine güldü. “Küçük bir kız olduğunu ve bakıcıya ihtiyacın olduğunu daha önce söylemiştim. Yanılmamışım!”

“Küçük bir kız değilim koca adam! Yirmi dokuz yaşında olgun bir kadıyım. Alt tarafı benden birkaç yaş büyüksün diye nasihatine ihtiyacım yok!”

“Muhteşem geceni mahvettiğim için özür dilerim Bayan Jennifer! İnan bana bir daha asla olmaz! Yarın akşam başka bir adamla da çıkabilirsin.”

“Bunun için senden izin alacak değilim! İstedğim adamla çıkarım! Sarhoş olursam da evime kendim dönebilirim!”

“Ah tabii... Burnunun ucunu görebilirsen!”

“Şu an yanımda olsan...”

“Ne yapardın küçük cadı!” diyerek genç kızın sözünü kesti Mark.

“Kahretsin bilmiyorum çünkü çok öfkeliyim!”

“Ben de çok öfkeliyim! Şu an yanında olsam çeneni kapaman için seni öperdim Jennifer! Ve inan bana cevap verecek hâlin kalmazdı!”

Jennifer, sık sık ve derin nefesler alırken sustu. Mark’ın kendisini öpeceğini söylemesi karşısında ona verecek cevap bulamadı. Kalbi öyle hızla çarpıyordu ki o anı düşünmek bile heyecanlanmasına yetti.

“Jennifer.” dedi Mark fısıldayarak. “Aklımdan geçen tek şey bu! Seni öpmek!”

Jennifer’in da sesi alçak ve sakindi.

“Mark...”

“Tamam, bu kadarı yeter. Sana bir hediye almak istedim çünkü özür dilemem gerekiyordu. Haklısın hayatında değilim. İkimiz diye bir şeyin olması imkânsız. Denememiz bile hata olur.”

“Hata olacağından eminsen daha fazla görüşmemize gerek yok.”

“Evet, yok.”

“Hediyen için teşekkür ederim.”

“Kendine dikkat et küçük kız.”

“Sen de koca adam... Umarım denemeye değer olan kadını bulursun.”

“Aries’le iyi şanslar Bayan Jennifer.”

“Ah evet, Aries...”

“İyi geceler.”

“Hoşça kal Mark.”

Mark, telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattı. Bu gecedен sonra Jennifer’ı asla aramayacağına dair kendi kendine söz verirken bunun üstesinden nasıl geleceğini düşünüyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

*Onun size güvenmesini sağlayın.
Sürekli yalanlarınızı yakalıyorsa
bu zor olacaktır.*

Jennifer, neredeyse bir haftadır gergindi. Radyo programlarından keyif almıyor, evde olduğu zamanlarda kitabını bitirmek için kafasını toparlamakta zorlanıyordu. Yine bir cumartesi akşamı programı için yayındaydı. Bu akşam birkaç telefon görüşmesi almış, sohbetleri de kısa tutmuştu. Yayının bitmesini ve eve gitmeyi merakla bekliyordu. Oysa daha önce hiç böyle olmamıştı. Neden canının sıkkın olduğunu da çözemiyordu. Aries yayın sonrası bir şeyler içmeyi teklif etmiş, ona kibarca hayır demişti. Müzik arası verip yarım kalan kahvesini içerken içeriye Paula girdi.

“Senin neyin var Jen?” dedi Paula, her zamanki neşeli hâliyle. Paula, hayatında ne olursa olsun gülümsemeyi ve espri yapmayı başarabilen biriydi. Onun canını sıkmak hiç de kolay değildi. Sürekli hayatımda yaptığım en iyi şey bu radyoyu satın almak derken haksız da sayılmazdı. Jennifer’in yanına gelip kalçasını masaya dayadı.

“Tanrı aşkına bu aralar hiç iyi değilsin Jen. Sanki tüm enerjini koca bir fil hortumuyla çekmiş gibi görünüyorsun. Canını sıkan her ne ise lütfen toparla kendini tatlım, seni böyle görmeye alışkın değilim.”

Jennifer genç kadına zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. “O fil sadece enerjimi değil, beni de tamamen yutmuş gibi hissediyorum.”

“Filler sevimli hayvanlar ama bana her zaman ürkütücü gelirler. Seni yutanın bir fil olmadığını düşünüyorum. Burnuma testosteron kokusu geliyor.”

Jennifer, kahvesini bitirip alnını masanın üzerine koydu. Yorgun ve sıkılmış bir hâldeydi.

“Çok sıkıldım Paula.” dedi usulca. “Hayatımdaki her şey beni bu ara o kadar sıkıyor ki. Her gün aynı şey, aynı insanlar, sabah, aynı şehir... Kitabımı da bitiremedim. Nefes alamadığımı hissediyorum.”

“Jen, çoğumuz zaman zaman aynı şeyleri hissederiz.” diyerek yanına oturdu Paula ve tek elini onun başının üzerine koydu. “Hayatımız çok sıkıcı bir hâle gelebilir. Bunun sebebi yorgun olmamız da olabilir. Çoğu zaman bizi harekete geçirecek bir enerjiye ihtiyaç duyarız.”

Jennifer başını çevirip genç kadına bakarken bu kez de yanağını masaya dayadı. “Sana öyle aptalca bir şey söyleyeceğim ki ama sakın gülme.”

“Komik değilse gülmem.”

“Paula!”

“Hadi ama bu ara aptalca şeyler duymaya ihtiyacım var.”

“Canın eğlenmek mi istiyor?”

“Evet, bebeğim. Hadi beni güldür.”

“Sakın gülme demiştim!”

“Tamam tamam. Gülmem.”

“Sürekli onu düşünüyorum.”

“Kimi?”

“Mark’ı.”

“Ne? Seni birkaç kez arayan Mark’ı mı?” Paula, Jennifer’ın onu terslemesine aldırmadan güldü.

“Sana gülme demiştim!”

“Ama bu çok komik Jen! Onu neden düşündüğünü anlamadım. Adamı tanımıyorsun ki.”

“Tanıyorum.”

“Ne yani tanıştınız mı?”

“Tam manasıyla olmasa da tanıştık.”

Genç kadının hikâyesini dinlemek için koltuğuna iyice yerleşen Paula, tüm dikkatini ona verdi.

“Yayını boş ver bebek ve dökül bakalım! Mark ve senin aranda ne geçti?”

Jennifer, Mark’la arasında geçenleri anlatırken Paula hiç konuşmadan onu dinledi. Jennifer bitirdiğinde yine gülmeye başladı.

“Sana gülme demiştim!” dedi Jennifer, ona Mark’la arasında geçenleri anlattığı için pişmanlık duyarak.

“Ama... Ama tatlım elimde değil. Vay canına. Mark gerçekten gizemli bir adammış. Neden seninle karşılaşmak istemediğini anlamıyorum. Evli olmadığına emin misin?”

“Eminim. Evli olsaydı annesi ve kız kardeşi o tepkiyi vermezdi.”

“Yaşlı da değil. Anladığım kadarıyla ekonomik durumu da iyi. Yani iyi kazandığı bir işi olmalı.”

“Ne kadar parası olduğu umurumda bile değil.”

“Biliyorum tatlım. Senin için önemli olan uyumlu olmanız.”

“Galiba değiliz. Mark bundan çok emin. Olay şu; kalbimin kırılmasından ve yanlış bir adama güvenmekten korkuyorum.”

“Tüm kadınların korkusu da zaten bu değil mi Jen? Hepimizin kalbi camdan bir vazo gibi...”

Jennifer gülümseyerek “Benim kalbim camdan değil.” dedi. “Olmadığını umut ediyorum.”

“Her zaman karşımıza prens çıkmıyor tatlım. Örneğin ben... Yatağa girene kadar hepsi prens, sonrasında birer sıçana dönüşüyorlar. Yine de denemeye devam ediyorum.”

“Senin kadar güçlü olmayabilirim Pal. Geçen hafta, önce Parker’la sonra da Aries’le dışarı çıktım. İkisile de olmadı.”

“Mark neden seni etkiledi?”

“Gerçekten ondan etkilendim öyle değil mi?”

“Neden onu kafandan atamıyorsun? Cevabı çok basit çünkü ondan etkilendin.”

“Çok aptalca! Yaklaşık bir haftadır hiç görüşmedik. Sanırım artık görüşmeyeceğiz.”

“Belki de böylesi daha iyi Jennifer. Mark’ın derdi ne bilmiyorum ama senden uzak kalmaya kararlı görünüyor. Aranan bir suçlu olabilir mi?”

Jennifer alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Hayal gücüne hayranım. Benim aklıma asla böyle bir şey gelmezdi. Belki de devlet için çalışan bir ajan. Bu ihtimal daha güçlü görünüyor.”

“Her şeyi düşünmek gerek bebeğim. Yalnız FBI’ın radyoda program yapan ve tek derdi astroloji olan bir kadınla ne işi olabilir onu anlamadım.”

“Paula dalga geçmeyi keser misin?”

“NASA da peşine düşmüş olabilir. Onların bilmesini istemediği bir sırrı mı keşfettin?”

“Ah! Tamam, düşünmem gereken tek şey kitabım. Gelecek ay baskıya girecek ve yayıncım sürekli arıyor, bense onu sadece oyalıyorum.”

“Kitabına zaman ayırmak için yapman gereken tek şey bir süre buralardan uzak kalmak tatlım. Neden bir tatile çıkmıyorsun?”

“Tatil mi?” derken şaşkındı Jennifer. “Ya programım...”

“Boş ver programı. Herkesin biraz tatil yapmaya ihtiyacı var. Dinleyicilerin sensiz de idare edebilirler.”

“Paula, sen ciddi misin?”

“Elbette ki ciddiyim. Patron benim ve sana tatile çıkmanı emrediyorum.”

Jennifer’in mutluluktan gözlerinin için parladı. “Çok isterim.”

“Nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Babamın evine elbette, uzun zamandır gitmedim. Tanrım buna o kadar çok ihtiyacım var ki.”

“O hâlde hemen yarın git ve kitabını bitir. İşlerini halledince dönersin.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Ah hiç önemli değil bebek! Bu arada Mark’ı tamamen unutursun.”

“Mark mı? O da kim?” derken güldü Jennifer.

“Bilmem, ben tanımıyorum. Ya sen?” Paula da güldü.

“Ben de tanımıyorum.”

Gazetenin toplantı odasında genel müdür, köşe yazarları, muhabirler aylık toplantı için yerlerini almış, bu ayki satışları ve haberleri değerlendirirken Mark her zamanki yerine oturmuş, onları izliyordu. Kendisinin köşe yazısı için söyleyeceği bir şeyi yoktu. Zaten oradaki herkes spor sayfasında en çok okunan köşenin ona ait olduğunu biliyordu.

Genel müdür, satış rakamlarını ve sansasyonel haberlerin değerini anlatırken Mark'ın bakışları karşısında oturan Drew'e kaydı. Drew, sansasyonel haber peşinde koşan bir gazeteciydi. Haberin yalan ya da gerçek olması onun için önemli değildi. Önemli olan gazetede ki satışı etkilemesi ve karşılığında alacağı primdi.

Onunla nasıl arkadaş kalabildiğini de düşünmeden edemedi. Son tartışmalarından sonra bir araya gelmemişlerdi. Gelmemeleri de isabet olmuştu. Yanında oturan Melanie'nin gazetede bugün çıkan haberine odaklandığını gördü. Mark'ın bakışları sayfanın bir köşesinde çıkan habere kaydı. Melanie'nin Jennifer'la yaptığı röportaj yayımlanmıştı ve genç kadının yine çok güzel bir fotoğrafı sayfadaydı. Mark, gözlerini o fotoğraftan alamadı. Kaç gündür aklından çıkarmak istediği kadın, bir şekilde karşısına çıkmayı başarıyordu.

Melanie'nin kendisine usulca seslendiğini duydu. "Onu aradım Mark. Haberin çıktığını söylemek istedim ama telefonu kapalı."

"Kimi?" dedi Mark merakla.

"Tanrı aşkına beni dinlemiyor musun? Jennifer birkaç gündür belki de bir haftadır radyoda program yapmıyor ve telefonu da kapalı."

Mark'ın merakı iyice arttı. "Neden? Yani neden program yapmıyor ve neden telefonu kapalı?"

“Keşke bilsem... Bugün radyoyu arayacağım. Ona ulaşmalıyım çünkü haberi görmesini istiyorum.”

“Mutlaka görmüştür dert etme. Belki o seni arar.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Umarım arar.”

Mark, sıkıntılı bir nefes verip arkasına yaslandı. Neredeyse on beş gündür Jennifer’la görüşmemiştir. Onu merak etmiş, aramak ve mesaj atmak istemiş ama kendine bir şekilde engel olmayı başarabilmişti. Melanie ona ulaşamadığını söyleyince sıkıntısı iki misli arttı. Kendini evine kapatmış ve kitabı üzerinde çalışıyor da olabilirdi.

“Dün evine uğradım. Orada da yok. Tatile gitmiş olabilir mi?” dedi Melaniee. “Alt katta oturan kadın bir haftadır eve gelmediğini söyledi.”

Melaniece bu ihtimali de yok edince iyice gerildi ve ayağa kalktı.

“Mark, nereye?”

“Çıkمام gerek önemli bir işim var.” dedikten sonra toplantı salonundan çıkıp odasına gitti. Odanın içinde birkaç tur atıp telefonuna yöneldi ve hiç düşünmeden Jennifer’ı aradı, telefonu kapalıydı. Sesli mesaja yönelmeden telefonunu kapattı. Belki de bir arkadaşıyla tatile çıkmıştı. Belki de bir erkek arkadaş...

Kahretsin! Kendisini neden ilgilendiriyordu ki? Eğer öyleyse onu merak etmesine gerek yoktu.

Abisi ve ailesiyle vakit geçiriyor olabilirdi. Tek başına da tatile gitmiş olabilirdi. Yine hiç düşünmeden radyoyu aradı. Telefona bir erkek cevap verdi.

“Selam Radyo W.M.”

“Bayan Jennifer Andre ile görüşmek istiyorum.”

“Jennifer şu anda burada değil. Onu kimin aradığını öğrenebilir miyim?”

“Gazetedeki röportajı için aramıştım.”

“Ah tamam, elbette, Jennifer bir süreliğine tatile çıktı. Ne zaman döneceğini bilmiyorum. İsterseniz bir saat sonra arayıp Bayan Paula’dan bilgi alabilirsiniz.”

Mark, “Teşekkür ederim.” diyerek telefonu kapattı. Daha fazlasını duymaya gerek yoktu. Jennifer tatile çıkmıştı ve belli ki kimsenin ona ulaşmasını, rahatsız etmesini istemiyordu. Onun nerede olabileceğini düşünmeden edemedi ve neden şimdi buna ihtiyaç duymuştu.

Lanet olsun! Neden aptal telefonunu kapatmak zorundaydı?

Mark, arabasını garaja park edip evine girdi. Salondan gelen sese odaklanıp o tarafa doğru yöneldi. Ses televizyondan geliyordu. Soraya, koltuğa yayılmış, televizyon izliyordu. Mark’ın içeri girdiğini fark eden genç kadın, “Bugün erkencisin Bay Mark.” diye seslendi.

Mark kumandadan televizyonun sesini kapatıp kız kardeşine bakarak, “Senin bu saatte okulda olman gerekmiyor mu?” dedi ciddiyetle.

“Öğlenden sonra tatildi. Ben de buraya geldim ve en sevdiğim filmi izliyorum.”

“Odanda zaten bir televizyonun var küçük kardeş.”

“Var ama seninki kadar büyük değil. Ayrıca annemin beni rahat bırakacağını sanıyor musun? Onunla aynı evde yaşamak hiç kolay değil.”

Kız kardeşine belli belirsiz gülümserken içinden sessizce ona hak vermekten kendini alamadı. Annesi ile yaşamamanın zor olduğunu biliyordu.

“Otursana.” diyerek yan tarafındaki boşluğu işaret etti Soraya.

Mark, onun gösterdiği yere oturup sırtını koltuğa yasladı ve bakışlarını televizyona çevirdi. “Ne izliyorsun?”

“Aşk Hiçbir Zaman Masum Değildir.” Soraya’nın bakışları da televizyona kaydı. “Çok güzel bir film, kaç kez izledim bilmiyorum.”

“Ne anlatıyor?”

“Bilirsin işte zengin, kaba, aşka inanmayan bir adam ve parasız, masum genç bir kız.”

“Bu konuda yeterince film ve kitap zaten var. Neden güzel olduğunu düşünüyorsun?”

“Aralarındaki aşk beni çok etkiliyor. Tamam, adam çok sinir bozucu ama âşık olunca o kadar tatlı oldu ki... Bir kadın bir erkeği kesinlikle değiştirebilir.”

Mark, keyifle gülümsedi. “Bu bir film.” dedi. “İnsanları değiştirmek çok kolay değil Soraya. Bunu anlamak için daha çok büyümen gerekiyor.”

“Neden zor olsun ki? Tamam, senin değişmen çok zor kabul ediyorum. Seni değiştirecek bir kadın olur mu bilmiyorum. Olursa da Tanrı yardımcısı olsun Bay Thomson.”

“O kadar korkunç bir adam mıyım?” derken somurttu Mark. “Teşekkür ederim.”

“Ah hayır, onu demek istemedim. Korkunç değilsin. Sadece bazen bir keçi gibi inatçı, aksi ve öfkeli biri oluyorsun. Son birkaç yıldır gerçek manada mutlu olduğunu ve güldüğünü görmedim. Futbolu bıraktıktan sonra çok değiştin Mark.”

“Hâlimden şikâyetçi değilim.”

“Neden kendini kasmayı bırakıp hayattan zevk almaya çalışmıyorsun ki? Yeterince paran var. Tipin de fena sayılmaz.”

Mark, kardeşinin bu sözleri üzerine bir kez daha gülümsedi. “Fena sayılmaz mı? Bunca zaman yakışıklı ve çekici bir adam olduğumu sanıyordum.”

“Her kadın için değil. Örneğin ben, sana benzeyen bir adamla asla çıkmam.”

“Ne tür bir adamı tercih edersin Fındık Faresi?”

“Boş ver beni. Şimdi konumuz sensin. Jennifer’la hâlâ görüşüyor musunuz? Merak ediyorum.”

Mark, derin bir nefes alıp yine televizyona baktı. “Jennifer’la aramızda sizin düşündüğünüz manada bir şey olmadığını söylemiştim.”

“Olmasını ister miydin?”

Mark’ın bakışları kız kardeşine kaydı. “Küçük kız kardeşimle bunları mı konuşacağım? Biraz daha büyümen gerekmiyor mu?”

“Beş yaşında değilim abi. Büyüdüğümü kabullenmenin vakti geldi. Yakında üniversiteye gideceğim ve kendime ait bir evim olacak.”

“Ayrı bir ev hayal ediyorsan unut Soraya. Ancak kendi parayı kazanmaya başladığın zaman buna izin veririm.”

“En azından annemden daha insaflısın. Ona göre evlenince evden ayrılabilirmişim. Tanrım, evlenmek için yıllarca beklemek istemiyorum. Abim hâlâ bekârken kendim için umudum kalmadı.”

“Benim evlenmek gibi bir niyetim yok.”

“İyi o zaman. Zaten yaşlanınca huysuz ve çekilmez bir adam olacaksın. Karın için endişelenmek istemeyiz.”

İkisinin de bakışları bir kez daha televizyona kaydı. Soraya hâlâ sesi kapalı olan filmin ekranda yansıyan sahnesini anlatmaya başladı.

“Âşık olduğunun farkında değil. Neden erkekler bunu çok geç algılıyor anlamıyorum. Kız gitti ve peşinden gitmemek için kendisine onlarca bahane sundu. Saçmalık! Eğer birini gerçekten seviyorsan ona bunu hissettirmelisin.”

“Geri dönecek mi?” dedi Mark usulca.

“Üzgünüm ama dönmeyecek. Sanırım hiçbir kadın, bir erkeğe defalarca şans vermez. İşte bu yüzden hiçbir aşk masum değildir.”

Mark oturduğu yerden ağır ağır kalkıp salonun çıkış kapısına yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” dedi kız kardeşi.

“Duş alacağım ve...” Mark, konuşmasının devamını getirmedi.

“Dışarı mı çıkacaksın?”

“Evet.”

“Annemi görürsen burada olduğumu söyleme Mark. Lütfen.”

“Görüşürüz Soraya. Dolapta atıştıracak bir şeyler var mı bilmiyorum. Uzun zamandır alışveriş yapmadım.”

“Fark ettim. Annemin akşam yemekleri olmasa ikimiz de açlıktan ölebiliriz.”

“Haklısın.”

Michigan

Michigan'ı seviyordu. Burada yaşamayı, havasını ve insanların da seviyordu. Jennifer, doğduğu ve büyüdüğü evde hayatının en güzel günlerini geçirmişti. Babasının ölümünden sonra buraya çok fazla gelemese de nefes almak ve kafasını dinlemek için sığındığı bir yerdi. Evin her odası ve bahçesi

unutamayacağı hatıralarıyla doluydu. Babası, iki çocuğuna hem annelik hem de babalık yaparak ömrünü geçirmişti. Annesinin onları neden terk ettiğini hâlâ bilmese de sebebini merak da etmiyordu.

Gölün kenarında, iki katlı ve geniş bahçeli bu evi satmaya niyeti yoktu. Zack bu konuda defalarca baskı yapmış, ona direnmişti. Zack, evin tamire ihtiyacı olduğunu, yıllar geçtikçe köhne bir barakaya dönüşeceğini söylerken haklıydı. Şu anki mali durumu burayı tamir etmeye elbette ki yetmezdi. Ancak ileride bir gün bunu yapabileceğini düşünüyordu. En azından şimdiki hâli çok da kötü değildi. Evin içindeki eşyaların bir kısmını geçen yıl tamirattan geçirmiş, hiçbirini atmamıştı. Babasından kalan her şey onu hatırlatırken bunu yapamazdı.

Ahşaptan yapılmış verandadaki sallanan sandalyeye oturmuş, yıldızları izliyordu. Kahvesi ve dizüstü bilgisayar da önündeki sehpadaydı. Buraya geleli yaklaşık bir hafta olmuştu ve geldiği için mutluydu. Telefonunu kapatmıştı. Elbette ki Zack'e nerede olduğunu da haber vermişti. Kendisine ulaşamazsa meraktan deliye döneceğinden emindi. Günlerdir yazamadığı kitabını da yazmaya başlamıştı. Bir haftanın her gününü keyifle geçirmişti. Sabah erkenden gölün kenarında yürüyüş yapıp kahvaltı sonrası evle ilgili ufak tefek işleri hallediyor, akşamını da saatlerce yazmaya ayırıyordu. Kafasını meşgul eden her şeyden uzak olmak kesinlikle iyi gelmişti. Bundan daha iyi bir tatil düşünemezdi. Sessizlik ve huzur terapi gibiydi. Etraftaki en yakın evle bile aralarındaki mesafe oldukça uzaktı. Yani gürültücü ve meraklı komşuları da yoktu.

Kahvesinden bir yudum daha içip bilgisayarına uzandı. Kitap dosyasını açmadan önce web sayfasına girip gelen maillere göz attı. Kayda değer bir mesaj da yoktu. Bakışları bilgisayarın yanında duran telefonuna kaydı. Günlerdir kapalı olduğu için kendisini arayanlar olduğunu da tahmin ediyordu.

Acil bir durum olursa Zack ve Paula evdeki telefonda ona ulaşabileceklerini biliyordu. Onlar dışında kendisini kim acil bir durum için arayabilirdi ki?

Yine de merakına yenik düşüp telefonu eline aldı ve açtı. Birkaç dakika sonra mesajlar yağmaya başladı. Sıradan mesajlar, günlük haberler, fatura bilgileri ve kendisini arayan numaralar... Hemen sonra bir başka mesaj dikkatini çekti. Mesajdaki tarih önceki güne aitti.

Mark

**Başını belaya sokmadığından emin olmak istedim.
Lanet telefonun neden kapalı anlamıyorum!
İşe yaramaz bir alet olduğunu düşünüyorsan
çöpe at ve kurtul Jennifer. Ben de seni
merak etmek zorunda kalmayayım.**

Mesajı okuyunca istemsizce gülümsedi. Mark'ın kendisini merak etmesi ve araması nedensizce hoşuna gitti. Son günlerde zihnini gereksiz yere meşgul eden bu adamın anlaşılan o ki pes etmeye niyeti yoktu. Bir başka mesaj daha geldi. Önceki gün gece yarısı yollanmıştı.

Mark

İyi tatiller Jennifer.

Telefonu kapatıp aldığı yere bıraktı ve arkasına yaslandı. Ona cevap vermeyecekti. Bunun için sebebi de yoktu. Mark, gizemli olmayı tercih ediyordu ve gizemli adamları her zaman tehlikeli bulmuştu. Başını belaya sokacak erkeklere bulaşmama kararını bir kez daha yenileyip gözlerini kapattı. Harika bir nisan gecesinin tadını çıkarmaya koyuldu.

Sabah yine güneş doğar doğmaz uyanıp üzerine bacak kısmı fazlasıyla kısa bir bahçıvan pantolon geçirdi. Üst kısmını

askılı bir atlele tamamladı. Kovboy çizmeleri ve açık bıraktığı saçlarının üstüne çizmeleriyle aynı renk olan kahverengi tonlarında bir kovboy şapkası taktı. Mutfığa inip bir fincan filtre kahve hazırladıktan sonra kahveyi termos bardağına boşalttı. Kahvesini gölün kenarında içecek, bulutlu ve kapalı olmasına rağmen havanın ve doğanın tadını çıkaracaktı. Evden çıkıp garajdan bisikletini aldı. Boynuna astığı küçük çantaya bardağı yerleştirdi ve artık gitmeye hazırdı.

Gölün kenarına yapılmış bisiklet yolunda ağır ağır ilerlerken etrafı izliyordu. Yüzyıllık olduğunu düşündüğü ağaçların birinin altında durup bisikletinden indi. Bisikleti ağaca dayayıp sepetinde bulunan örtüyü yeni yeni yeşermeye başlamış çimenlerin üzerine serdi. Hazırladığı yere oturdu ve sırtını ağaca yasladıktan hemen sonra çantasından kahvesini çıkarıp yüzünde hoş bir gülümsemeyle içmeye koyuldu.

Harika bir manzara, doğanın sesi, göldeki yosunların kokusu ve huzur... Bir tatilde bundan daha iyi ne olabilirdi ki? Babasıyla burada balık tuttuğu ve kayıkla gezdiği anları anımsayınca bakışları buğulandı. Yıldızları izledikleri gecelerde onun anlattığı hikâyeleri dinlemeyi severdi. O hikâyeler sayesinde astrolojiye ilgi duymuş, evrenin büyüğü olduğuna inanarak büyümüştü. Hâlâ aynı şeyi düşünüyordu.

Derin bir nefes alıp bacaklarını karnına çekerek kollarını etrafına sararken çenesini dizlerinin üzerine dayadı. Hayatının sonuna kadar burada yaşayabilmeyi umut etse de para kazanması için New York'a dönmek zorundaydı. En azından ilk kitabını çıkarınca bunu bir kez daha düşünebilirdi ve galiba hayatının sonuna kadar yalnız olacaktı.

Tüm bunları gölün manzarasına dalmış düşünürken yanına gelen ve birkaç adım ötesinde dikilmiş, kendisine seslenen genç adamı duydu.

“Tatil için çok güzel bir yer. Şimdi neden burada olduğunu anlayabiliyorum.”

Anında nefesini tuttu ve yutkundu. Bu sesi çok iyi tanıyordu. Onun kim olduğu hakkında yanılması mümkün değildi. Bakışları genç adama kaymadan önce derin bir nefes alabilmeyi başardı. İstemsizce titreyen ellerini yan tarafa usulca indirip başını ağır hareketlerle arkasına çevirdi. Gözleri adamın gözleriyle buluştuğunda, onu ilk kez görmesine rağmen sanki uzun zamandır tanıyormuş gibi hissetti.

Yüzlerce kilometre yol katedip, kendisini görmeye gelen kişi...

Mark'tı...

*Her erkek Romeo olmak zorunda değil
ve her kadın da elbette ki Juliet...*

Kalbinin neden çok hızlı attığını ve neden heyecanlandığını anlamaya çalışırken karşısında duran adamı inceliyordu. Daha önce Mark'ın nasıl bir görünüme sahip olduğunu hayal ettiği söylenemezdi. Nihayetinde o da diğerleri gibi bir erkekti. Üzerinde çok fazla düşünme gereği duymamış, belki de düşünmek istememişti. Aralarında geçen son konuşmadan sonra onunla karşı karşıya geleceğine ihtimal vermemişti.

Vay canına... Gizemli Mark demek bu adamdı! Gördüğü şeye inanmakta güçlük çekti. Böyle bir adamla sokakta karşılaşsa kendisini kesinlikle görmezdi. Bir barda ona içki ısmarlama ihtimali bile olamazdı. Paula'nın magazin dergilerinde fotoğraflarına hayranlıkla baktığı adamlardan birine benziyordu. Onu tarif edecek doğru kelimeleri aradı. Havalı ve ulaşılmaz.

Hayal dahi edemeyeceği biriydi Mark. Onun sıradan, dikkat çekmeyen, kendine güveni olmayan biri olduğunu düşünmekte ne kadar büyük bir hata yapmıştı. Genç adamın fiziksel görünümündeki her detayı incelemekten kendini alamadı. Boyu kendi boyundan en az bir baş uzundu. Geniş omuzları

tıpkı bacakları gibi kaslı kollara sahip olduğunu belli ediyordu. Üzerindeki gömleğin ön kısmı da oradaki kasları gizleyemiyordu. Vücudunda fazladan bir gram bile yağ olmadığı konusunda bahse girerdi. Altına giydiği dar kot pantolon bacak kaslarını sarıyordu.

Tanrı aşkına, bu adam hayatı boyunca spor mu yapmıştı?

Siyah renk saçlarında bir tane bile beyaz tel yoktu. Kendisine küçük kız derken ne düşünüyordu ki? Aralarındaki yaş farkına takılması kadar aptalca bir şey olamazdı. Sert ve köşeli çenesindeki minik çukur, biçimli duran dudakları, kahverengi olmasına rağmen gümüşe çalarak parlayan gözleri... Onun ne iş yaptığı konusunda hiçbir fikri olmasa da film yıldızı olabileceğini de seçenekleri arasına koydu. Ama hayır! Ünlü biri olsaydı onu mutlaka tanırdı. Mark, bir kez görüp daha sonra unutulacak bir yüze sahip değildi.

Bu kadar çekici ve yakışıklı bir adam görmeyi elbette ki beklemiyordu. Sapık ya da katil olduğunu düşündüğüne inanmadı. Mark, görünüşüyle çoğu kadını zaten kendisine hayran bırakırdı. Polis veya ajan da olabilirdi. Bu kadar kasa sahip olmak için spor yapmasının başka ne sebebi olabilirdi ki? Kaliteli ve şık giyinmişti. Kısa kesim saçları yüz hatlarını ortaya çıkarmış ve kesinlikle ona yakışmıştı. Onu dikkatle incelediği için ister istemez utandı. Mark hâlâ kendisini izlerken utancını gizlemek için bakışlarını yine göle çevirerek ondan kaçırıldı. Şaşkınlığının sebebi sadece fiziksel görünüşü de değildi. Burada karşısına çıkmasını kesinlikle beklemiyordu.

Mark, gözlerini bile kırpmadan günlerdir hayatını ve aklını işgal eden kadına bakıyordu. Belki de hayatında ilk kez delicesine bir hissin peşinden sürüklenmiş, kendini burada bulmuştu. Bin iki yüz kilometre yolu saatlerce araba kullanarak gelmesinin sebebi onun iyi olduğunu görmektir değil mi? Başka ne sebebi olabilirdi ki? Bir haftalık süreçte uçak bileti

olmadığı için arabasıyla doğru düzgün mola bile vermeden buraya gelmişti. On dört saat araba kullanmasına rağmen en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Bozuk yollar, lanet trafik ve araba kullanmayı bilmeyen aptallar yüzünden süre yeterince uzamış, gelene kadar rahat bir nefes alamamıştı.

Lanet olsun!

Jennifer yine çok güzeldi. Kısa şortunun altındaki biçimli bacaklarında kovboy çizmeleri çok güzel duruyordu. O çizmeler hiçbir kadına ona yakıştığı kadar yakışamazdı. Ya dağınık saçlarının üzerindeki şapka? Saçları yeterince güzel ve havalıyken çok daha güzel görünmesi adil değildi. Dikkat çekmediğini düşünüyorsa yanılıyordu Jennifer. Böyle ıssız bir yerde tek başına ne halt ediyordu ki? Başına lanet bir şey gelmesinden hiç mi korkmuyordu? Babasının evine yakın, başka bir ev de yoktu. Şehir merkezi cehennem kadar uzaktaydı. Onu merak etmekle ne kadar haklı olduğunu bir kez daha anlarken kendisinden kaçırdığı bakışlarındaki anlamı görememek canını sıktı. Onu rahatsız mı etmişti? Yoksa kendisinden korkuyor muydu? Belki o da Soraya gibi düşünüyor, olgun adamlardan hoşlanmıyordu. Anlaşılan o ki nasıl görüldüğü onun için önemsizdi.

Kahretsin!

Jennifer'ı evden çıkarken görmüş, buraya kadar arabasıyla takip etmiş, ağacın altına oturduğunda yanına gelip gelmemekte kararsızca beklerken kendini burada bulmuştu. Gözlerini de ilk defa bu kadar yakından inceliyordu. Açık ve göz alıcı bir mavi... Siyah ve dalgalı saçlar... Yüzünde gece parlayan yıldız dövmelemleri... Kendisine ifadesizce bakarken ne düşündüğünü merak etse de buraya neden geldiği konusunda ona ne diyeceğini henüz bilmiyordu. Sadece gelmişti. Burada olduğunu tahmin ederek yola çıkmış, abisi Zack'in babasının

evine tatillerde geldiğini hatırlayınca evin adresini bulmak zor olmamıştı.

Hava kapalı ve bulutluydu. Yağmur çiselerken her an şiddetle yağacağını sinyali veriyordu. Jennifer bakışlarını kaçırınca karşısına çıkmak konusunda hata yaptığını düşünmeden edemedi. Ya da kendisini tanımamıştı. Tanrı aşkına nasıl tanıyacaktı? Henüz kim olduğunu ona söylememişti.

“Artık neye benzediğini biliyorum.” dedi Jennifer gölü izlerken. Yüzüne bu kez hoş bir gülümseme yayıldı. “Ne derler? Ah polisiye kitaplar okumayı hiç sevmem. Katilin yüzünü kara kalemle çizerler ve tarif etmeye...”

“Robot resim...” diyerek gülümserken ona hatırlamasında yardımcı oldu Mark. Kendisini tanıdığını görmek biraz olsun rahatlamasına yetti. Gülümserken hâlâ kovulmaması ve yardım çılgılığı atmaması da iyiye işaretti.

“Evet, robot resim. Seni tarif etmekte zorlanmayacağım Mark.”

Mark, ağır bir adım atarak genç kadının yanındaki boşluğa oturdu. Aralarına iri bir insan rahatlıkla sığabilirdi.

“Katil olduğumu düşünüyorsan beni tarif etmen için yeterince zamanın olmayabilir. Çünkü ölüler konuşamaz.”

Jennifer gülerek ona doğru baktı. “O zaman ölmeden önce arkamda bir kanıt bırakmam gerek. Seni nasıl bulacaklarına dair bir iz... Yeterince sürem varsa tabii...”

Jennifer’la karşılaşınca neler konuşacaklarını ve birbirlerine nasıl davranacaklarını hayal etmemişti Mark. Açıkçası kendisine samimi davranacağı konusunda da şüpheleri vardı. Oysa şimdi sohbet etmeye başlamışlardı ve en önemlisi Jennifer gülümsüyordu. Telefonda konuştuklarında da böyleydi ama bu kez birbirlerini görüyorlardı.

“Telefonunda mesajlarım var. Bu yeterli olabilir. Süreye gelince... Katiller vakit kaybetmekten asla hoşlanmazlar.”

“Teşekkür ederim bayım. Şimdi daha rahatım.” diyerek gözlerini devirip alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

İkisi de güldü. Bir an sonra birbirlerine dalan bakışları sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi sıcaktı.

“Burada olduğumu nasıl öğrendin?” dedi Jennifer usulca.

“Yıldızlara sordum.”

“Ah, yıldızlar... Onlara inanmadığını söylemiştin.”

“Galiba bazen inanmak gerekiyor.”

“Katil olmadığına göre polis misin?”

“Ov... Hayır.” dedi Mark. “Polis olmayı asla düşünmedim. Hayatımı suçluları kovalayarak geçiremezdim.”

“Muhasebeci olduğunu söylemiştin.”

“Matematikten nefret ederim. Sayılarla aramdaki tek yakınlık sevdiğim maçlardaki skorlar.”

“Ne iş yaptığını sormaya korkuyorum bayım.”

“Sıkıcı bir iş, ilgini çekeceğini sanmam.” Yağmur çiselemeye başlayınca “Artık gitsek iyi olur. Yoksa çok fena ıslanacağız.” dedi.

“Sorun değil. Yağmuru severim.”

“Ben de ama sadece pencereden izlerken.”

Mark ayağa kalkınca Jennifer da kalktı. Çiseleyen yağmur bir anda öyle şiddetlendi ki ikisi de nasıl olduğunu anlamadı.

Jennifer, “Tanrım! Bu ne şimdi?” diyerek bisikletine yöneldi. Mark, ondan önce bisikleti iki eliyle yukarı kaldırdı.

“Arabaya girelim! Bisikletle eve dönemezsin.”

“Kesinlikle haklısın! Araban nerede?”

“Beni takip et.”

Arabanın bulunduğu yere saniyeler sonra ulaştıklarında Mark bisikleti bagaja attı. Hemen sonra ikisi de hızla arabaya bindi. Kısa sürede bile yeterince ıslanmışlardı. Jennifer, şapkasını çıkarıp kucağına alırken Mark arabayı çalıştırdı.

“Buraya arabayla mı geldin?” dedi Jennifer merak ve şaşkınlıkla.

“Evet, çünkü uçak bileti bulamadım.”

“Tanrım! Sen delinin tekisin Mark! Onca yolu arabayla gelmek kaç saatini aldı?”

“Yaklaşık on dört.”

Jennifer şaşkınlıkla, “Vay canına!” dedi gülerek. “Ben asla yapmazdım. Uçaklar iyi ki var.”

Mark da gülerek ona doğru baktı. “Bazen biraz çılgınlık yapmaya ihtiyacımız var.”

Genç adam, birkaç dakika sonra arabayı Jennifer’in evinin önündeki garaj yoluna park etti. Yağmur hâlâ aynı şiddette yağmaya devam ediyordu. Jennifer, önündeki camdan dışarıyı izlerken onu içeri davet edip etmemek konusunda kararsız kalmış, sadece düşünüyordu. Ona güvenmek için bahanesi var mıydı? Elbette ki vardı. Sarhoş olduğu gece evine girmiş, kendisine zarar da vermemişti.

Ulu Tanrım bunca yolu arabayla gelmişti!

Mark da yağmuru izliyordu. Arabadaki sessizliği neşeli sesiyle bozan genç kadın oldu. “Beni öldürmeyeceğine söz verisen, seni kahvaltıya davet edebilirim yolcu.”

Mark da ona aynı neşeli ses tonuyla cevap verdi. “Sanırım kahvaltı için seni öldürme fikrimden vazgeçebilirim. Tabii bana ne ikram edeceğine bağlı.”

“Portakal suyu, peynirli krep, bal ve...”

“Kesinlikle bayıldım. Açlıktan ölmek üzereyim ve ne olursa yerim.”

“Ben de.”

İkisi de aynı anda arabadan inip evin önündeki merdivenlere yöneldiler. Üstü kapalı verandaya ulaştıklarında fazlasıyla ıslanmışlardı.

“Yüce Tanrım!” dedi Jennifer hiç durmadan ve şiddetle yağın yağmuru izlerken. “Uzun zamandır böyle bir hava görmemiştim.”

Mark da onun gibi bahçedeki olukları dolduran yağmuru izliyor ve yine aralarındaki mesafeyi koruyordu. “Sel olmadığı sürece sorun yok.”

Bakışları bu kez iki katlı eve kaydı. Uzun süredir bakım yapılmadığını yer yer dökülmüş boyasından, çökmek üzere olan merdivenlerden, kepenkleri her an kırılacakmış gibi duran pencerelerden anlayabiliyordu. Buranın ciddi bir tamirata ihtiyacı olduğu belliydi ve bu tamirat için gidecek parayla belki de burada başka bir ev bile alabilirdi. Jennifer’ın buranın masrafını karşılamakta zorlanacağını tahmin etti. Yine de ailesinden kalan bu eve değer vermesi güzeldi.

“Merdivenlerin tamir edilmesi gerek.” dedi genç kadına dönüp. Hâlâ onun yanında olduğuna inanmakta güçlü çekiyordu.

Jennifer dalgınlıkla, “Evet, ama bunun için ne yapacağımı bilemedim.” derken ıslak saçlarını sıkıyordu. “Bu civarda tanıdığım bir marangoz yok.”

“Burada ev bile yok Jen! Tek başına korkmuyor musun?”

“Neden korkayım ki? Burası New York’tan daha güvenli.”

Mark yine dikkatini eve verip “Sana bu konuda yardımcı olabilirim.” dedi.

“Yoksa marangoz musun?”

“Ah hayır.” diyerek güldü genç adam. “Tamir işinden her erkek biraz anlar.”

Ona cevap verirken Jennifer da gülümsedi. “Abim Zack dışında her erkek... Ona kalırsa burayı satıp kurtulmamız gerekiyormuş.”

“Anladığım kadarıyla sen bunu istemiyorsun.”

“Kesinlikle istemiyorum. Yeterince para kazandığımda burayı tamir ettireceğim. Asla satmam.”

“Anlıyorum.”

“Artık içeri girelim. İkimiz de çok ıslandık.” Genç adamı baştan aşağı süzdü. “Yanında yedek giysin vardır umarım. Çünkü benimkiler sana asla olmaz.”

“Arabada küçük bir valizim var.”

“O zaman hadi git al ve içeri gel. Ben de kahvaltı hazırlamaya başlayayım.”

Jennifer eve girerken Mark yine koşarak arabaya gitti. Arka koltukta duran valizi alıp hızla eve ulaştı. Kapıdan içeri girince karşısına üst kata çıkan ahşap merdivenler çıktı. Birkaç adım sonraki kapı salona açıldı. Salon ve mutfak iç içe yapılmıştı. Burası eski ve yeninin bir karışımı gibiydi. Mobilyaların tamirattan geçtiği belli oluyordu. Bir duvarda yer alan eski ve bakımsız duran şömine hoşuna gitti.

Kullanılacak durumda olup olmadığını merak ederek o tarafa doğru yürüdü. Yere kalın tüylü ve rengi solmuş bir halı serilmiş, koltukların kadife kumaşları ile renkleri garip bir tezat oluşturmuştu. Yine de evdeki sıcak hava hoşuna gitti. Mutfak tezgâhı ile salonu birbirinden ayıran geniş ada da ağaç kütüklerinden yapılmıştı.

Dolaplar da ev kadar eskiydi. Valizini yere bırakıp içinden bir tişört ve kot pantolon çıkardı. Jennifer'ın giysilerini değiştirmeye gittiğinden emindi. Kendisi de hızla aynı şeyi yaptı. Islanmış gömleğini ve pantolonunu şöminenin önündeki demirin üzerine asarken genç kadının sesini duydu. “Yan taraftaki bölmede odunlar var Mark. Şömineyi yakmayı becerebilirsen giysilerin daha çabuk kurur.”

Mark mutfak tezgâhına geçen genç kadına baktı. Jennifer üzerine kısa bir şort ve tişört giymiş, saçlarını başının üzerinde toplamıştı.

“Bu konuda zorlanacağımı hiç sanmıyorum.” derken gülmüseddi.

Jennifer kahvaltı hazırlama işine girişmiş, malzemeleri adanın üzerine koymakla meşguldü. Bu arada Mark'ı izliyordu. “Senin hakkında ne düşünüyorum öğrenmek ister misin?”

Mark odunları alarak, şömineye yerleştirdi. “Ne düşünüyorsun?”

“Tüm işini paranla başkalarına yaptırdığını ve daha önce hiç şömine yakmadığını.”

Mark, bakışlarını ona çevirip kahkaha attı. “Katil olduğumu düşünmenden daha iyi. Bir konuda yanıldın Jennifer. Ben de bu ev gibi eski bir evde büyüdüm. Üstelik oranın sadece iki odası vardı. Şöminemiz yoktu ama teneke sobamızı yakmak konusunda fazlasıyla ustaydım.”

“Sonra nasıl zengin oldun?”

“Zengin bir adam olduğumu nereden çıkardın?”

“Araban, giysilerin...” Genç kadının bakışları Mark'ın kolundaki saate kaydı. “Bana onun orijinal olmadığı yalanını sakın söyleme çünkü asla inanmam. Benim bir yıllık maaşım bile bu saati almaya yetmez.”

Haklıydı. Saati çok pahalı bir markaya aitti. Saatlere karşı özel bir ilgisi olduğunu ve evde daha birçok çeşidine sahip olduğunu söylemedi.

“Tamam, mali durumum fena değil.” dedi yine gülümseyerek. “Kiralık katiller sandığından çok fazla kazanıyor.”

Jennifer, genç adama alaycı ve tatlı bir şekilde cevap verdi. “Kiralık katil olmak için nereye başvuru yapmam gerek? Çünkü astrolog olmak yeterince para kazandırmıyor.”

Mark odunları tutuşturup adanın salon tarafındaki sandalyesine oturdu. Aynı anda genç kadının krepleri pişirmesini ve masayı hazırlamasını izliyordu. Aslında daha çok onu izliyordu. Güzel bir fiziğe, etkileyici ve sevimli bir yüze sahipti. Mutfak konusunda becerikli olduğunu da görebiliyordu. Ayrıca ses tonu da çok hoştu. Sohbet etmeyi sevdiği belliydi. Gülümsemenin ona çok yakıştığını söylemek istedi ama vazgeçti. Buraya onunla flört etmeye gelmemişti. Hakkında yanlış düşünmesine izin veremezdi.

Jennifer iyi niyetle evine aldığı adamın çıkarıcı bir pislik olduğunu düşünebilirdi.

Jennifer da masayı hazırlarken kaçamak bakışlarıyla Mark’ı izlemekten kendini alamadı. Onun burada olduğuna hâlâ inanamıyordu ve bu hoş adamın telefondaki adam olması da çok garipti. Kibar biriydi, kendisine saygı duyduğunu bakışlarından hissediyordu. Bedenini bir sapık gibi incelemiyor, kur yapmaya çalışmıyordu. Onu evine davet ettiği için hata yapmadığını umut ederek, kahvaltı hazırlama işini bitirdi ve sandalyeye yerleşti.

Mark, hayatında yaptığı en çılgınca şeyin buraya gelmek olduğunu düşünüyordu. Onu izlerken bu çılgınlığın başına çok büyük bir bela açacağını hissediyordu. Bir süre öncesine kadar adını dahi duymadığı genç kadının evindeydi. Üstelik

onunla aynı masada oturmuş, kahvaltı ediyordu. Kendisini evine davet edeceğini de hiç tahmin etmemişti. O Mark Thomson'ı kendisi de Jennifer Andre'yi tanımıyorken yerel bir radyonun sayesinde tanışmaları gerçekten çok garipti. Hayat bazen insanların karşısına ilginç olaylar ve insanlar çıkarabiliyordu. Jennifer'a biraz olsun benzeyen hiçbir kadınla çıkmamış hatta sohbet dahi etmemişti. Onunla telefonda konuşmak elbette ki daha kolaydı ama karşısında olmak... Bu bambaşka bir histi.

Önündeki tabakta duran krepten bir parça alıp ağır ağır çiğneyerek yuttu. Tadını beğendiğini genç kadına söylemek istedi fakat biraz önceki sohbetlerinin yerini derin bir sessizlik almış, ikisi de tabağına odaklanmıştı. Jennifer'ın kendisinden kaçırdığı bakışları, yabancı bir adamla baş başa kalmanın hissettirdiği tedirginliği ele veriyordu. Elbette ki böyle hissetmesi normaldi. Ona kendisi hakkında yeterince bilgi vermemişti. Kim olduğunu, ne iş yaptığını, hayatını nasıl kazandığını bilmiyordu ve galiba merak da etmiyordu. Diğer yandan kendisini de tanımamıştı. Bu demek oluyordu ki genç kadın futbolu ve futbolcuları takip etmiyordu. Zaten onlar hakkındaki fikrini daha önce söylemişti. Yine de ona yalan söylemek, daha doğrusu kim olduğunu gizlemek hoşuna gitmedi.

Elindeki çatalı masaya bırakıp portakal suyundan bir yudum içtikten sonra bakışlarını Jennifer'a çevirdi. Ona her baktığında nefesini kesen şeyin güzelliği olduğunu kendine tekrar ederken dürüst olmaya karar verdi.

“Alışılmışın dışında bir karşılaşma yaşadık Jennifer.” dedi usulca ve ciddiyetle. Bunu söyleyince Jennifer da ona doğru baktı. “Birbirimizi tam olarak tanımıyoruz ve şimdi oturmuş kahvaltı ediyoruz. Sana da çılgınca gelmiyor mu?”

Jennifer gülümseyerek arkasına yaslandı. Hemen sonra bacaklarını yukarı kaldırıp ayaklarını sandalyenin üzerine

koyarak, iki koluyla dizlerini sardı. Genç kadının bu hareketi Mark'a küçük ve sevimli bir kız çocuğunu hatırlattı.

Kahretsin!

Neden onun karşısında kendini yaşlı ve tükenmiş bir adam gibi hissediyordu? Neden onun enerjisinin üçte birine sahip değildi. Bu kız yüzünden yaşlı kalbine zarar verecekti.

“Çok çılgınca ama...” diyerek nefesini içine çekti Jennifer. Nefesini tekrar dışarı verip birkaç saniye genç adamın yüzünü inceledi. “Haklısın, seni tanımıyorum Mark. Hakkında pek bir şey bildiğim de söylenemez. Öğrenmek istiyor muyum? Aslında hayır ama emin olduğum tek bir şey var. Bana zarar vermeyeceğin... Bunun dışında hayatın beni ilgilendirmiyor. Evini, işini, en çok hangi yemeği sevdiğini, sevgilin olup olmadığını duymak istemiyorum çünkü...”

“Çünkü şu kapıdan çıktıktan sonra yine birbirimize yabancı olacağız. Bunu mu demek istedin?” dedi Mark usulca.

“Olması gerekenin bu olduğunu hissediyorum.”

“Hislerine her zaman güvenir misin?”

“Güvenmek zorundayım.” Jennifer, yine ondan bakışlarını kaçırdı. Her geçen dakika etkilendiği bu adamın kendisi için doğru biri olmadığını düşünüyordu. Evet, hislerine ve astrolojik uyuma güveniyordu. Mark'la arasındaki çekimin birbirlerine zıt olan yıldızlarından kaynaklandığını düşündü.

Dedikleri gibi zıt kutuplar birbirini çekiyordu ama bu çekim sonsuza kadar süremezdi. Kalbini kıracak bir adam istemiyordu. Parasıyla her şeyi satın alabileceğine inanan tiplere tahammülü yoktu. Tamam, belki Mark böyle biri olmayabilirdi. Onun için para önemsiz bir ayrıntı da olabilirdi ama banka hesapları şişkin olan adamların asla sıradan hayatları olamazdı. Milyon dolarlık bir adamın yanında, kendini değersiz hisseceğinden emindi. Camdan bir kalbi yoktu ancak kalbi

paramparça olmuş birinin nasıl yaşadığını yeterince görmüştü. Babası...

“Sana kendim hakkında her şeyi anlatabilirim Jennifer. Ne öğrenmek istersen...” dedi Mark aynı ciddiyetle devam ederek. “Hayatımda gizleyecek önemli bir sırrım yok.”

“Herkesin sırları vardır.”

“Elbette ki vardır. Örneğin ben dişçi koltuğundan korkarım ama korkanlara abartılacak bir şey olmadığını söylerim. Diş tedavime gitmeden önce sakinleştirici aldığımı hiç kimse bilmiyor. Ya sen? Bana bir sırrını söyler misin? Söz aramızda kalacak.”

Jennifer, başını hafifçe arkaya atarak güldü. “Dişçinin senden korkması gerek bayım. Canını yakarsa başına ne geleceğini görüyor olmalı.”

“Canımı sıkanın suratına yumruk atsaydım, sabıka kaydım epey kabarık olurdu Jen.”

“Yani hiç suç kaydın yok mu?”

“Trafik cezalarını saymazsak yok.”

“Ben sadece bir kez kırmızı ışıktaki geçtim çünkü acelem vardı. Gelen cezayı tahmin edemezsin. Ödemek için arabamı satmayı bile düşündüm. Tabii senin için bu cezalar çok önemli değil.”

“Yine konu ben miyim?”

“Ne? Sıra bende mi yani? Sana bir sır vermemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Tamam, ama benimle bir sırrını daha paylaşırsan olur.”

Bu kez Mark kahkaha attı. “Hile yapıyorsun Bayan Andre.”

“Hadi ama... Sadece bir sır daha...”

“Bunun için adımı gizleyip radyo programını arasam...”

“Ah hayır! Başımı belaya sokmaktan vazgeç Mark. Herkes seni tanıyor ve ikimiz hakkında yeterince iyi dilek mesajı aldım.”

“Uyumlu bir çift olacağımızı düşünüyorlar. Onlara kızma.”

“Brad ve Angelina’nın da uyumlu olduğunu düşünmeyen yoktu ama onlar boşandılar.”

“Yine de gayet iyilerdi. Belki yine bir araya gelirler.”

“Hadi Mark.”

“Tamam. Bir sır daha...”

“Evet.”

“Bir süre öncesine kadar öfke kontrolü seanslarına katılıyordum.”

Jennifer, bunu duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. Mark’ın bu konuda neden tedavi gördüğünü merak etti. Aslında çok çabuk öfkelenen biri olduğunu tahmin ediyordu ancak bunun şiddetli olacağı aklına gelmemiştir.

“Sebebini öğrenmek istesem kabalık etmiş olur muyum?” dedi yumuşak bir sesle.

“Sebebi benim. Tüm öfkem kendimeydi. Bir zaman sonra farkında olmadan çevremdeki herkesi kırmaya başladım. İnsanlara tahammülüm yoktu. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Kendimi işe yaramaz ve boktan bir adam gibi hissettim.”

“Buna sebep olan bir şey yaşamış olmalısın.”

“Yaşadım ve bitti. Şimdi çok daha iyiyim.”

“Senin adına sevindim.”

“Teşekkür ederim.”

“Evet, sıra bende sanırım.” dedi genç kadın dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini devirerek. “Uzun zamandır insanlara uyum ve ilişkiler hakkında onlarca şey anlatıyorum. Beni arayanlara onun için doğru kişinin nasıl olacağını tarif ediyorum.”

“Biliyorum Jennifer. Bu zaten bir sır değil. Neredeyse şehrin yarısı seni tanıyor. Astrolog Jen ve sihirli küresi...”

“Bunu demek istemedim.”

“Ne demek istedin?”

“Uyumlu bir ilişki nasıl olur bilmiyorum. Yani ben... İlişkiler konusunda tecrübeli değilim. Tanıdığım adamların çoğu işe yaramaz pisliklerdi.”

“Parker gibi mi?”

Jennifer, “Mark!” derken somurttu. “Onunla tam olarak çıkmış sayılmam.”

“Onun tek derdi seninle kafa bulup seks yapmaktı.” dedi Mark öfkesini gizleme gereği duymadan.

“Zaten erkeklerin tek derdi seks değil mi?”

“Çoğunun öyle ama...”

“İşte bu! Demek istediğim... Sihirli kürem galiba sadece bir hayalden ibaret ama insanlara bu konuda umut vermeyi seviyorum.”

“Astroloji de mi öyle? Sadece bir umut...”

“Ah! Hayır!” diyerek ona çıkıştı Jennifer. “O tamamen gerçek!”

Mark, alaycı bir şekilde gülümsedi ve aynı ses tonuyla cevap verdi. “Eminim öyledir. Yalnız çok merak ediyorum. Yıldızlar ve gezegenlerin astrolojiden haberi var mı? Yani Mars ve Venüs milyonlarca ışık yılı uzaklıktayken selam Mars bugün hangi burcun canını sıkacaksın ya da hey Venüs yine çok güzelsin diyor mu? Yıldızlar bu konuda ne düşünüyor? Mitoloji ve burçlar da ne? Bunu uyduran adamın o gece ne içtiğini merak ediyorum.”

Jennifer, ona cevap verirken kendini tutmayı bırakıp gülmeye başladı. “Çok can sıkıcı bir adamsın Bay Mark! Aslan burcu olmana hiç şaşırmıyorum.”

“Ne! Aslan olmak hiç de fena değil. En azından güçlü, korkutucu ve kararlıyım. Tüm orman bana ait.”

“İşte bu yüzden aslan ve koç anlaşılamaz çünkü ikisi de lider olmak derdinde. İlişkilerinde ipleri elinde tutmak isterler.”

“Anlaştığımız bir nokta vardı değil mi?”

“Tanrım bu adam tam bir baş belası!”

Mark’ın hoş görünüşünün altında ciddi bir adam olduğunu görebiliyordu. Neden kendisine küçük bir kızsın dediğini de anlayabiliyordu. Belki de yaşı ve yaşadıkları yüzünden yaşlı bir adam olduğunu söylemişti. Otuz beş yaşındaydı. Onun yaşında biri için mali durumu gayet iyiydi. Kendisini korkutan şey de işte buydu. Mark, kararlarından kolaylıkla vazgeçmeyen, çok çabuk öfkelenen, insanlara karşı güven problemi yaşayan bir adamdı. Böyle biriyle anlaşması elbette ki çok zordu.

O an ayağa kalkıp tezgâha yönelerek genç adama arkasını döndü ve derin bir nefes aldı. Kendisine bir bardak daha portakal suyu doldurma bahanesinin işe yaramasını umut etti. Aslında niyeti onun yüzündeki ifadeyi görmesini engellemekti.

Tanrım... Mark çok hoş ve çekici bir adam... Benim için bu kadarı gerçekten çok fazla. Aramızdaki bu şey beni çok geriyor!

Bardağı eline alıp arkasına döndüğü anda bir adım ötesinde duran genç adamla göz göze geldi. Onun arkasından geldiğini duymadığı için şaşkıındı. Mark, etkileyici bakışlarıyla kendisini izlerken aralarındaki mesafenin fazlasıyla yakın olması tehlike sinyali veriyordu. Mark, elindeki bardağı usulca alıp tezgâhın üzerine bırakmasa her an yere düşürebilirdi. İnsanlar arasındaki yoğun elektriği duymuştu. İşte o yoğun elektriğin şimdi Mark’la kendi arasında olduğunu hissetti.

“Buraya neden geldiğimi bilmiyorum Jennifer.” dedi Mark alçak ve boğuk bir sesle. “Günlerdir seni neden bu kadar çok düşündüğümü, senin için neden endişelendiğimi de bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var. Yanında olmak beni mutlu ediyor. Çılgınca olan da bu...”

“Şu an senden gitmeni istemeliydim Mark. Hatta seni evime asla davet etmemeliydim. Benim için çok tehlikelisin.”

“İstersen giderim.”

“İstemiyorum. Burada olmandan dolayı rahatsız değilim. Ayrıca istemediğim bir şey daha var.”

“Ne?”

“Hayatın hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyorum. Aramızdaki bu şey belki de gizemli olduğu için çekici geliyor. Gerçekler her zaman can sıkıcıdır. Bu sıra dışı bir tatil. New York’a dönünce birbirimizi bir daha aramayız sanırım.”

“Senden gizlemeye çalıştığım karanlık bir hayatım yok Jen.” diyerek gülümsedi Mark. Genç kadına yakın olmak yeterince heyecan vericiyken onun açık davranması ve gitmesini istemediğini söylemesi hoşuna gitti. “Sen nasıl istiyorsan... Ama ben seni aramak isterim.”

“Telefon numaramı değiştirmeliyim.” dedikten sonra gülümseyerek genç adamın yanından geçip salondaki koltuğa oturdu.

Mark, olduğu yerde kalırken genç kadının kendisinden kaçtığını da anlamıştı. Bir an sonra kendisi de aynı şeyi yaptı. Ağır adımlarla ona doğru yaklaşıp koltuğun diğer ucuna oturdu. Şöminede yanan odunların yaydığı sıcaklık dışarıdaki soğuğu unutturmuştu.

Mark, aralarındaki resmiyeti koruyarak “Buralarda bildiğin bir otel var mı?” dedi.

“Kalmayı mı düşünüyorsun?”

“En azından bu gece dinlenmek istiyorum. Yarın yine yola çıkabilirim.”

“Sanırım en yakın otel şehir merkezinde.”

“Tanrım evet. Buraya gelirken gördüğüm tek şey dağ ve ormandı.”

“Muhteşemdi değil mi?”

“Evet. Güzeldi.”

Jennifer, genç adamın kilometrelerce yolu kendisini görmek için geldiğini hatırlayınca ona cevap veremedi. Mark da sessiz kaldı. Durmadan yağan yağmur da can sıkıcıydı. Birkaç dakika önlerine baktılar. Mark, bir süre sonra ayağa kalkıp valizine yöneldiği anda Jennifer sinir bozucu sessizliğe son verdi.

“Mark!”

Mark ona doğru döndü.

“Zack’in odasında kalabilirsin. Bu havada kalacak bir otel araman beni çok rahatsız eder. Yani en azından bu akşam...”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Jennifer da ayağa kalktı. “Benim hakkımda bilmediğin bir şey daha bayım. Kimse bana istemediğim hiçbir şeyi yaptıramaz. Özellikle bir aslan asla!”

Mark ona cevap verirken belli belirsiz gülümsedi. “Bu konuda birbirimize benzediğimizi söylemem gerek. Ben de bir koça boyun eğmem. Fakat teklifin çok cazip geldi.”

“Çok fazla ortak noktamız yok ama bu da fena sayılmaz.” derken Jennifer da gülümsedi. “Pekâlâ, sana odayı göstereyim. Duş al, dinlen ve rahatına bak.”

“İyi bir ev sahibi olduğunu hissediyorum.”

“Herkes için değil. Sadece dostlarım ve ailem için...”

“Haklısın. Ben sadece bir yabancıyım. Teşekkür ederim Jennifer.”

“Sana olan borcumu ödenmiş say.”

“Hangi borç?”

“Beni sarhoş olduğum gece evime getirdin, kusmama şahit oldun, rezil olmaktan kurtardın ve sabah uyandığımda hâlâ yaşıyordum, bu çok büyük bir borç Mark.”

İkisi de gülümserken biraz önce aralarında oluşan elektriğin biraz olsun azaldığını hissetti Jennifer. Ona kalmasını söylerken aklı da başındaydı. Bir gece misafiri olmasının ne gibi bir sakıncası olurdu ki? Ve onunla zaman geçirmekten hoşlandığını hissetmişti. Günlerdir yalnızdı. Tek yaptığı şey de kitabı üzerinde çalışmaktı. Misafiri ile bir akşam vakit geçirmenin zararı olmazdı.

Mark genç kadının gösterdiği odaya girip valizini yatağın üzerine bıraktı. Hemen sonra bakışları duvarlarda asılı olan resim ve gazete kupürlerine kaydı. Zack’in fanatik bir Amerikan futbolu hayranı olduğunu görebiliyordu. Eski takımının resimlerinde kendisini bulmakta zorlanmadı. Elbette ki o zamanlar daha gençti. Daha sağlıklı ve daha güçlü... Jennifer’ın bu resimlerle ilgilenmediği açıktı. Eğer biraz ilgilenmiş olsaydı evine aldığı adamın Mark Thomson olduğunu kolaylıkla anlayabilirdi. Futbol hayranı olan kadınlar da vardı ancak Jennifer onlardan biri değildi.

Yatağın ayak ucuna oturunca düşünmeye devam etti. Jennifer’dan hoşlanıyordu. Bunu inkâr edemezdi. Buradan bir an önce gitmezse ondan daha fazla etkilenmekten de korkuyordu. Jennifer’ın da aynı şeyi hissettiğini düşündü ama hayır! Hissetmiş olsaydı biraz olsun belli ederdi. Canını sıkkan düşüncelere bir son verip odadaki banyoya yöneldi. Sıcak bir duş ve biraz uykunun iyi gelmeyeceği hiçbir şey olamazdı.

Jennifer, yatak odasının içinde amaçsızca dolaşıyordu. Mark’ın gitmesine izin vermemenin, onu bu akşam misafir

etmenin doğru bir karar olup olmadığını sorgulayıp duruyor, neden heyecanlı olduğunu da anlamıyordu. “Tanrım...” dedi usulca pencereye yaklaşırken. Günlerdir buradaydı ve ilk kez bugün yağmur yağıyordu. Üstelik durmaya da niyeti yok gibiydi. Birkaç dakika yağmuru izledi. Sonrasında dizüstü bilgisayarını alıp salona indi.

Mark, gözlerini açınca odanın karanlık olduğunu fark edip akşam olduğunu anladı. Duş aldıktan sonra yatağa uzanmış ve yorgunluktan uyuyakalmıştı. Saatlerce doğru düzgün mola vermeden araba kullanmasa asla bu kadar uzun süre uyumazdı. Baş ucunda duran prize basıp duvardaki lambayı açtı. Saate baktı. Biraz daha uyumaya devam ederse gece yarısı olacağı kesindi.

Ağır hareketlerle doğrulup yatağın kenarına oturdu. Üzerine sadece şort giymiş olmasına rağmen evin içi gayet sıcaktı. Jennifer’in ısıtma sistemini açtığını tahmin ederek ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü.

Banyodaki işi bitince, üstüne siyah renk bir tişört giyerek odadan çıkıp alt kata inen merdivenlere yöneldi. Evin içi sessizdi. Jennifer’in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece salonun ışığı yanıyordu. İçeri girince onu mutfaktan gelen yemek kokusu karşıladı. Yemeğin tavuk ve mantar olduğunu kokusundan anlarken midesi aç olduğunun sinyalini vermeye başladı.

Bakışları koltuğa uzanmış, dizüstü bilgisayarını önündeki masaya koymuş genç kadına kaydı. Jennifer üzerine bir battaniye almış, yan tarafına dönmüş uyuyordu. Sessiz adımlarla ona doğru yaklaşıp battaniyeyi omzunun üzerine çekti. Onu uyurken daha önce de izlemişti ama bu kez çok daha farklıydı.

Onu rahatsız etmemek için ağır adımlarla mutfığa yöneldi. Ocağın üzerindeki yemekten bir tabağa koyup oradaki masaya oturdu. Karnını doyurması çok uzun sürmedi. Tabağını ve çatalını makineye yerleştirdikten sonra salonun ışığını kapatıp tekrar odasına çıktı.

Jennifer, uyanmasına sebep olan sesle etrafına bakındı. Koltukta uyuduğunu gözlerini açınca fark edebildi. Dün akşam birkaç saat kitap dosyası üzerinde çalışmış, yorulduğunda da koltukta uyuyakalmıştı. Kitabını bitirmek üzereydi. Son düzenlemeleri yaptıktan sonra yayıncısına göndermek için hazır olacaktı. Heyecanlıydı... Aylardır harika bir iş çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Sağ eliyle, tutulan boynunu ovarken bu ev kadar eski olan koltuğa baktı. Onun üzerinde çocukken uyuduğu akşamları hatırlayınca geçmişi gözlerinin önüne geldi.

Koltukta uyumayı o zamanlar da seviyordu. Babası şömineyi yakar, dışarıda lapa lapa kar yağarken ona ve Zack'e inanılmaz hikâyeler anlatırdı. O hikâyelerin hepsini ezberlemişti. Bir gün kendi çocukları olursa onlara anlatmak için zihni onlarca hikâye ile doluydu. Babası okumayı seven bir adamdı. Şehre indiğinde kütüphaneden kitaplar alır, işinin olmadığı çoğu zaman akşam saatlerinde kendi köşesine çekilir, kitaplarını saatlerce okurdu. Yeni kitaplar almayı da ihmal etmezdi. Şimdi bu kitapların çok büyük bir kısmı kendi evindeydi. Babasına ait olan özel eşyaları da saklıyordu. Şapkası, cebinde taşıdığı minik bıçağı, sigara içmemesine rağmen yanında bulundurduğu çakmağı... Ona göre ne zaman ateş yakmaları gerekeceği hiç belli olmazdı.

Doğal bir afet olabilir ya da ormanda çaresiz bir hâlde de kalabilirlerdi. Karısı gittikten sonra kitaplara sarılmıştı. Sanki

kitaplar kalbindeki boşluğu dolduruyor, kitaptaki karakterler en yakın arkadaşları oluyordu. Akşamları dışarı da çıkmazdı. Oto tamiri atölyesini kapattıktan sonra, eski dostlarıyla da görüşmemişti. En önemlisi bir kadın arkadaşı olduğunu da görmemişti. Duygusal boşluğunu çocuklarıyla doldurmuş, yeniden evlenmeyi asla düşünmemişti.

Kanser olduğunu öğrendikleri o yıl, çok zor bir dönem geçirmişti Jennifer. Hastalığın durdurulamaz derecede ilerlediğini duyduklarından beş ay sonra da babasını kaybetmişti. O günleri hatırlayınca gözleri doldu. Acı veren anıları düşünmek istemese de aklına geliyor, bu ev geride bıraktığı tüm hayatını bir şekilde hatırlatıyordu. Dikkatini yeniden sese verip geçmişin içinden çıkabildi. Uykusunu bölen ses dışarıdan geliyordu. Tıkırtıların sebebini merak ederek ayağa kalktı. Misafirin hâlâ uyduğunu düşünerek salondan çıktı. Evin giriş kapısını açtığı anda sesin sebebini görünce gülümsemeden edemedi.

Mark, elinde bir çekiç ve yeni olduğunu tahmin ettiği kesilmiş ahşap parçalarıyla merdiveni tamir ediyordu. Onu burada bulmayı kesinlikle beklemediği için şaşkındı. Neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışırken Mark'ı izlemeye başladı.

Üzerine bir kot pantolon ve tişört giymiş, başına spor şapka takmıştı. Tüm tamirciler onun gibi görünseydi çok hoş olmaz mıydı? Genç adamın yaydığı koku kesinlikle depoladığı testosterondan geliyordu. Fazlasıyla seksi görüldüğünü düşünmeden edemedi. Neredeyse beli kadar olan kol kaslarının ve fit olan vücudunun, her çekiç darbesinde güçlü olduğunu ilan edercesine kasılmasını izlerken ister istemez yutkundu.

Mark başını kaldırıp ona bakınca çok yakışıklı ve etkileyici bir adam olduğunu bir kez daha fark etti. Şapkanın ona çok yakıştığını da inkâr edemezdi. Bu adam etrafındayken beyninin durduğunu ve aklının karmakarışık olduğunu hissediyordu. Duyguları bazen kendisine ihanet ediyordu çünkü

duygular değişkendi. Ancak aklı bunu yapmazdı. Mantık işte bu yüzden önemliydi.

Mark, fiziksel açıdan göz korkutucu görünse de iri ve güçlü bedeninin altında hassas bir kalbi olduğuna inanıyordu. Tabii nankör duyguları yalan söylemiyorsa... Yine de duygularına fazla güvenmemeye karar verdi.

“Günaydın.” diyerek ayağa kalktı Mark. “Seni uyandırmak için sessiz olmaya çalıştım ama sanırım başarılı olamadım.”

“Günaydın.” dedi Jennifer ona tatlı bir şekilde gülümseyerek.

Mark, bu gülümsemeyi hayatının sonuna kadar görmek istediğini hissedince boğazına sanki bir yumru oturdu. O yumru göğüs kafesine inerken nefes almasını engelleyecek kadar ağırlaştı. Lanet kalbi bu kadar hızlı atmaya devam ederse yaşlı bir adam gibi yığılıp kalacağı kesindi. Jennifer’ı izlerken onun uykudan uyandığında bile çok güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Darmadağın olan saçlarına dokunmak ve onları okşamak isteğiyle dolduğunda kendisine öfkelenip dikkatini genç kadının bakışlarına verdi.

Ah tabii! Bu daha da korkunç!

Gözlerinin parlaklığı ve rengi gün ışığında çok daha güzel göründü. Yüzünün bir köşesinde yer alan yıldızların, ne kadar şanslı olduğunu da düşünmeden edemedi. Onunla burada olmaktan keyif alıyordu. Sanki dünyanın bir ucundaydı. İnsanlardan, her türlü kötülükten, saçma hayat kargaşasından, boğucu şehir gürültüsünün uzağında rahat bir nefes aldığını hissediyordu.

Buradan çok daha iyi bir evi ve araziyi alacak parası elbette ki vardı. Sorun zaten para değildi. Sorun aradığı huzura sahip olacağı, o büyülü yeri bulabilmekti.

“Tamir işini ben hallederim derken bunu kastettiğine inanmıyorum.” dedi genç kadın hâlâ gülümserken. “Yapmak zorunda değilsin Mark. Bu iş için birilerini bulabilirim.”

Mark, aptalca hayallere dalan zihnini toparlayıp genç kadına cevap verdi. “Hiç sorun değil Jennifer. Tamir etmeyi severim.” Elindeki ahşap parçasını gösterdi. “Buraya yakın bir yerde bir hırdavatçı buldum. Açıkçası itiraf edeyim ki bu kadarını beklemiyordum. Adamın elinde yüzlerce ikinci el parça var. Muhtemelen yıkılacak olan evlerden satın alıyor, fiyatları da gayet uygun. Fırsatı kaçırmak istemedim. Tamam, biraz garip biriydi ama pazarlık konusunda hiç anlamıyor. Dükkânın ayakta durabilmesi bile mucize.”

“Bu yüzden mi erken kalktın? Burayı tamir etmek için mi?”

“Evet.”

“Tanrım nesin sen? Benim için yeterince iyilik yaptın. Daha fazlasına gerek yok.”

“Henüz hiçbir şey yapmadım. Tamirat ve pazarlık konusunda çok iyiyimdir.”

“Bu kadar mütevazı olmayın bayım.”

Jennifer merdivenin üst basamağına oturunca Mark da hemen yanındaki boşluğa yerleşti. Bugün yağmur yağmıyordu ama hava açık da sayılmazdı. Bahçenin bir kısmı çamur içinde kalmış, bir kısmında su birikintileri küçük çukurları doldurmuştu. İkisi de kollarını dizlerinin üzerine koyarak bahçeye daldı. Sohbeta başlayan ise Mark’tı. “Burayı sevdim. Bir gün satmak istersen bana haber ver.”

“Satmayı düşünmüyorum. Burası benim hayatım. Bana babamdan kalan en değerli şey. Belki benden çocuklarıma kalır.”

“Evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?”

“Neden düşünmeyeyim ki? Çocuklar muhteşem yaratıklar. Zack’in ikizlerine âşığım. Onlara benzeyen çocuklarım olabilir. Ya sen?” derken genç adama baktı.

Mark, başını iki yana olumsuz anlamda sallarken cevap verdi. “Evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı hayal dahi edemiyorum. Çocuklar çok büyük bir sorumluluk. Galiba baba olmak bana göre değil.”

“Yani hiç evlenmedin.”

“Evet, hiç evlenmedim.”

“Baba olmaktan korktuğun için mi?”

“Hayır. Beni korkutan baba olmak değil. Birine sonsuza kadar seni mutlu edeceğim sözünü vermek.”

“Sözünde duramamaktan mı korkuyorsun?”

“Belki de öyle çünkü hayatının sonuna kadar birini mutlu edebilmen imkânsız. Evliliklerin çoğu bu sebepten bitmiyor mu?”

“Bilmiyorum Mark. Hiç evlenmedim ama kalbimi kıracak bir adamı hayatımda istemiyorum.”

“Ben de bir kadının kalbini kırmak istemiyorum.”

Kısa süren sessizlikten sonra yine Mark devam etti. “Baban, abin ve sana ait fotoğrafları gördüm.” dedi usulca. “Sadece üçünüz... Anneni merak ettiğimi söylesem kabalık etmiş olur muyum?”

Jennifer birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi. Ses tonu da genç adam gibi alçaktı. “O bizi terk etti. O zamanlar beş yaşındaydım. Zack ise dokuz. Ona ait hatırladığım o kadar az şey var ki... Neden gittiğini bilmiyorum. Babam da hiç anlatmadı.”

Mark’ın yüzündeki soluk ifade onun için üzüldüğünü belli etti. “Onu bir daha görmedin mi?”

“Görmedim. Hiç gelmedi. Sesini de duymadım. Yaşayıp yaşamadığını bile biliyorum.” Bunları anlatırken durgundu. Çok üzgün görünmese de üzüntüsünü içinde yaşadığını hissetti Mark. Küçük bir kız çocuğu için annenin ne demek olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir yanı her zaman eksik büyümüştü. Bu eksikliği babasıyla tamamlamıştı ki onun için babasından kalma bu eve fazlasıyla değer veriyordu.

Jennifer, başını çevirip Mark’a baktı. “Senin bir annen olduğunu biliyorum.” Yine gülümsedi. “Adı ne?”

“Venessa.”

“Çok samimi ve hoş biri olduğunu hissettim. Yanılıyor muyum?”

Mark gözlerini devirip gülümsedi. “Yanılmıyorsun. Annem konuşmayı çok sever. Soraya ve benim hayatıma karışmaktan da zevk alır. O kadar inatçı bir kadın ki onunla baş etmekte zorlanırsın.”

“Soraya kız kardeşin mi?”

“Evet, on sekiz yaşında ve gelecek yıl üniversiteye gidecek.”

“Ya baban?”

Mark’ın yüzündeki gülümseme solarken bakışlarını bahçe-ye çevirdi.

“Tıpkı annen gibi... O da bizi terk etti. On sekiz yaşındaydım ve senin aksine onunla ilgili her pisliği hatırlıyorum. Uyuşturucu bağımlısıydı. Kadınlara da düşküncü. Annem onu o kadar çok seviyordu ki yaptığı tüm saçmalıkları görmezden geliyor, sırf mutlu olsun diye ona uyuşturucu almak için çalışıyordu. Soraya’ya hamile kaldığı zaman lanet herif bir kadınla çekip gitti. Birkaç yıl sonra öldüğünü duyduk. Sebebi de yine o lanet şeydi.”

“Annen için üzüldüm. Sizin için de... Ve neler hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Annem hâlâ aynı Jen.” Genç kadına baktı. “Kocasının kendisini asla terk etmek istemediğini ve zorunda kaldığını düşünüyor. Ona göre ikisi dünyadaki en mutlu ve uyumlu çiftti.”

“Tekrar evlendi mi?”

“Hayır.”

“Babam da evlenmedi. Birini sevmesini ve mutlu olmasını isterdim.”

“Ben de isterdim. İyi bir adamla yeniden başlayabilirdi.”

“Babanı çok sevmiş olmalı.”

“Evet. Aptalca bir sevgi.”

“Aslında birini neden sevdiğimizi asla anlayamayız. Galiba o yüzden ilişkiler bu kadar karmaşık. Her neyse...” diyerek ayağa kalktı Jennifer. “Kahve yapacağım, ister misin?”

“Harika! Asla hayır demem.”

“Ve Mark... Teşekkür ederim. Merdivenler için...”

Mark da ayağa kalktı. “Önemli değil. Onarmam gereken birkaç yer daha var. Sanırım tüm gün sürebilir. Sonra da kalmak için bir otel bulacağım.”

“Bugün yola çıkacağını sanıyordum.”

“Yarın gitmeye karar verdim. Tamirat işini halletmezsem rahat edemem. Ya sen? Sen ne zaman döneceksin?”

Derin bir nefes alarak tek eliyle başını tuttu Jennifer. “Aslında dönmem gerek ama kitap dosyamı bitirmeliyim. Birkaç gün daha buralarda olacağım.”

“Bu kitap senin için çok önemli olmalı.”

“Ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin. Çok uzun zamandır astroloji ile ilgileniyorum. Bilgilerimi ve düşüncelerimi paylaşmak beni çok mutlu edecek.”

“Astroloji ilgimi çekmese de kitabını okuyacağım Bayan Jennifer.”

“Teşekkür ederim Bay Mark. Belki fikrin değişebilir ve yıldızlara inanmaya başlayabilirsin.”

Mark gülümsedi. “Yıldızlar ikimizin asla uyumlu olmadığını söylüyor değil mi? Onlara inanmam için bunun aksini söylemeliler.”

“Umutsuz olma Mark. Dünyada uyumu yakalayabileceğin biri mutlaka vardır.”

“Ne yani, onu bulmak için dünyayı mı dolaşmalıyım? Bunun için vaktim yok. Ayrıca bu yıllarımı alabilir. Yaşlanınca ne önemi var ki?”

Jennifer da güldü. “Sen umutsuz bir vakasın dostum.” dedi ve sonrasında eve girdi. Mark tekrar işine dönerken Jennifer’ın söylediği şeye gülümsemekle meşguldü.

Mark, kısa bir ara verdiğinde kahvesini içti. Jennifer kahvaltıyı hazırladığında onunla keyifli geçen kahvaltı sohbeti sonrası işlerine devam etti. Hava kararmaya başlarken pencerelerin kepenklerini bitirmek üzereydi. Jennifer verandadaki sallanan koltuğa oturmuş, gülümseyerek onu izliyordu.

“Yeterince yoruldun Mark. Tanrı aşkına artık dur ve git duş al. Her şey gayet güzel oldu.”

“Bitmek üzere Bayan Sabırsız, yardım etmek istersen şu tahtayı tutabilirsin.”

“Tamir işinden hiç anlamam dostum. Beni bulaştırma.”

Mark tek kaşını kaldırıp ona alaycı bir bakış attı. “Tırnaklarının kırılmasından mı korkuyorsun tatlım?”

Jennifer ellerini incelerken muzip bir ifadeyle güldü. “Ah evet. Bakımları için harcadığım para o tahtalardan daha önemli.”

Mark, genç kadının dalga geçtiğini görebiliyordu. Onunla sürtüşmek hoşuna gitti. “Çamur banyosu için de tonlarca para harcıyor olmalısın. Bahçende yeterince çamur var. Sana yardımcı olmamı ister misin?”

Jennifer, “Tanrım! Bunu sakın aklından bile geçirme bayım! Yoksa seni pişman ederim.” diyerek sesini yükseltti.

Genç adam, çekici ve tahtayı yere bırakıp ürkütücü bir yüz ifadesiyle ona doğru adım attı.

“Duş almadan önce biraz spor hiç fena olmaz tatlım. Hem sen de hareket etmiş olursun. Yeterince oturdun.”

Jennifer, hızla ayağa kalkıp sandalyenin arkasına geçti. “Adamın içinden bir canı çıktı! Bir de bana, sana asla zarar vermem Jen diyordu! Seni yalancı! Erkeklerle kesinlikle güven olmuyor.”

Jennifer da Mark da aynı anda gülerken genç kadın hızla koşmaya başladı. Evin içine girmek için bahçeden geçmesi şarttı. Yolu uzatmak zorundaydı ama çamurun içinde yuvarlanmayı asla düşünmediği için sorun değildi. Ancak Mark sandığından daha hızlı ve akıllı çıktı. Jennifer evin etrafında ayağında hasır sandaletleriyle, tazıdan kaçan bir tavşan gibi âdeta zıplayarak koşuyor, Mark peşinden ayrılmıyordu. Genç adam, istese daha hızlı bile olabilirdi.

“Vay canına! Bayan Jennifer koşmayı biliyormuş ha!” Mark’ın kahkahasına ve sesine aldırış etmeden arka bahçeyi geçti. “Çok uzağa gidemezsin tatlım.”

Jennifer, “Yenildin Mark! Pes etmeye ne dersin?” diyerek yine ön bahçeye ulaştı. Verandadaki merdivene adım atacağı sırada bedenini arkadan saran iki güçlü kolun arasında sıkışıp kaldı. Ayakları yerden kesilirken gülmekten ve ona söylenmekten kendini alamadı.

“Bırak beni serseri! Sakın! Ah Tanrım! Sakın yapma! Bunu ödeyeceksin!”

“Biraz daha yalvarırsan fikrimi değiştirebilirim bebeğim.”

Mark da kahkaha atıyor, genç kadının çırpınan bedenini bırakmamakta kararlı görünüyordu.

“Asla!”

Mark, bu cevaptan sonra onu bahçeye taşıyıp çamurlaşmış toprağın üzerine bıraktı. Jennifer’a kendisini toparlama fırsatı tanımadan onu sırtüstü yere yatırdı. Genç kadın kahkahaları arasında çığlık atarken yüzünü ve bedenini çamura bulayan adama hâlâ direnmeye çabalıyordu. Mark’ın iri bedeninin altında sıkışıp kalmıştı. Onu iterek kalkması da imkânsızdı.

“Bunu ödeyeceksin dedim Mark! İlk fırsatta yemeğine zehir koyacağım!”

“Bana canı diyene bakın! Sen tam bir cadısin! Misafirlerini besleyip yiyor bile olabilirsin! Çok korktum Jen!”

Jennifer da iki elinin avucunu çamurla doldurup genç adamın yüzüne attı. Onları bu şekilde gören biri olsa çok fazla eğlendiklerine yemin edebilirdi.

“Evet, seni yiyeceğim Mark! Hem de büyük bir zevkle. Ben bir cadıyım!”

“Tahmin etmeliydim!”

Mark, yeterince çamura bulandıklarını düşünüp genç kadının ellerini yukarıda birleştirerek toprağa dayadı ve usulca üzerine uzandı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Hâlâ derin ve sık nefesler alarak birbirine bakarken yüzleri ve dudakları tehlikeli boyutta yakındı. Sıcak nefesleri her saniye daha çok karışıyor, gözleri birbirine kilitleniyordu. Jennifer usulca çırpınmayı bıraktı. Mark da... Birkaç saniye daha süren bakışmanın sonrası dudakları birbirini bulunca ikisinin de gözleri istemsizce kapandı.

Seksi asla bir silah olarak kullanmayın çünkü sonucunda kimin yara alacağı belli olmaz.

Jennifer, yumuşak, tatlı ve arzu dolu bir öpücükle sarsılıyordu. Mark'ın dudakları dudaklarını âdeta esir almışken ona karşı koyacak gücü bulamadı. Aynı arzu ve istekle genç adama karşılık verdiğinde, Mark genç kadının ellerini bırakıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Jennifer, parmak uçlarıyla Mark'ın omuzlarına tutundu. Tanrı'ya şükür yerdeydi. Bu öpücüğü ayaktayken alsaydı kesinlikle başı döner hatta bayılabilirdi.

Mark da aynı şeyi düşünüyordu. Genç kadının dudaklarının tadı ve yumuşaklığıyla büyülenmiş gibi kendinden geçmek üzereydi. Alt ve üst dudağını emiyor, dilini ağzının içinde gezdiriyor, onun tatlı nefesini içine çekerken bu anın bitmesini diliyordu. Genç kadını öpmeyi hayal etmişti ancak bu kadar tatlı ve doyulmaz olacağını tahmin etmemişti. Onun kendisine karşılık vermesi de hayalinin ötesindeydi.

Dudakları usulca ayrıldığında Mark, hızla ayağa kalktı ve onu elinden tutarak yerden kalkmasını sağladı. Aynı anda kucığına alınca Jennifer itiraz etmeden bacaklarını genç adamın bedenine sardı. Mark'ın kendisini eve taşımasına izin verdi.

Mark, merdivenleri hızla çıkıp genç kadını odasına taşıırken tutkuyla öpüşmeye devam ettiler. Soluğu banyoda aldıklarında elbiseleriyle duşun altına girdiklerini, yüzüne vuran sıcak suyla anlayabildi Jennifer. Sanki bir rüyanın içinde gibiydi... Muhteşem bir an yaşıyordu. Mark'ı istediğini daha fazla nasıl belli edebilirdi ki?

İkisi de birbirlerinin giysilerini ağır ağır çıkarıp yere atınca çıplak bedenleri bir kez daha birleşti.

Mark'ın dudakları boynundan göğüslerine inerken Jennifer ona tutundu. Elleriyle omuzlarından destek aldı. Tatlı ve tutku dolu inlemesi genç adamı çıldırtmaya yetti. Her yerini öpüyordu Mark. Göğüs uçlarını emiyor, elleriyle vücudunun tüm kıvrımlarını okşuyor, sertleşen erkekliğini onu ne kadar istediğini ilan edercesine bacaklarının arasında sürtüyordu.

Jennifer, hayatında ilk kez yaşadığı bu anın sarhoşluğuyla kendini onun kolları arasına bıraktı. Suyun altında sevişmenin bu kadar güzel olabileceğini asla düşünmemişti. Mark'ın dudakları bacaklarının arasına inince çıldırmak üzereydi.

Lanet olsun! Bu kesinlikle harika bir histi! Mark bu anı yaşamaya değer bir adamdı!

Hayır! Burada olamazdı! İlk anını banyoda ve ayakta mı yaşayacaktı? Mark'a daha önce seks yapmadığını nasıl söyleyecekti? Dudakları kadınlığını emerken, bunu nasıl başarabilecekti? Başını arkasındaki duvara yaslamış, nefes alamıyor, gözlerini açmakta zorlanıyordu. Hissettiği zevkin tarifi de yoktu.

Eriyor ve tükeniyordu Mark. Genç kızın diline bulaşan tadını emiyor ve içine çekiyordu. Kahretsin! Her yeri çok güzeldi! Bacakları, göğüsleri, teni... Artık zonklayan erkekliği âdeta şaha kalkmış, onun içinde olmak için can çekişirken Jennifer'ı kucağına alıp saniyeler sonra odadaki yatağa yatırdı ve üzerine uzanıp kaldığı yerden devam etti. Yine dudaklarını öperek

başladı ve yine muhteşem olduğunu gördüğü göğüslerine kayd. Odanın içini saran inlemeleri birbirine karışırken ikisi de o büyümlü an için sabırsızlıkla bekliyordu.

Mark'ın hayal ettiğinden çok daha güzel ve tatlıydı Jennifer. Ona dokunmak bile alev alev yanmasına yetiyordu. Cinsellik ilkel bir dürtüydü. Öylesine ilkeldi ki şehvet doruk noktasına ulaştığında insan kendini kaybediyor, zihni mantıklı düşünemiyordu. İkisi de işte tam bu noktadaydı. Masum başlayan öpücüklerinin sonrasında kendilerini odaya nasıl attıklarını bile hatırlamıyor, genç kadının vücudunun her noktasını öperken hissettiği tadı tarif edemiyordu. Bakir bir adam değildi ancak sanki hayatında ilk defa sevişiyormuş gibi heyecanlı olmasının sebebi, daha önce bir kadına böylesi bir şehvetle dokunmamış, onu arzuladığı kadar hiçbir kadını arzulamamış olmasıydı. Ve tatmin olmak için dakikalarca beklememişti. Oysa şimdi, bu eşsiz anın bitmemesini diliyordu.

Dudaklarının arasındaki göğüs uçlarını iştahla emerken Jennifer'ın çıkardığı sesler, bilincini yitirmesine sebep olacak kadar erotik ve tatlıydı. Omuzlarına batan tırnakları, onun da ihtirasını ele veriyor, kendisini ne kadar çok istediğini belli ediyordu. Jennifer titriyordu.

Tomurcuklarının üzerinde dilini gezdirirken bakışları genç kadının yüzüne kayd. Pembeleşen yanakları, öpölmekten kırmış ve şişmiş dudakları masumiyetin resmiydi. Onu izlerken daha çok sertleşti Mark. Kendisine itiraz etmemesi ona sahip olma isteğini daha çok artırdı. Jennifer'ın sessizce mırıldandığı, anlaşılması güç olan kelimelerinden sadece birini duyabildi.

“S-saçmalık...”

Kahkaha atmak istedi Mark. Bu duymayı asla beklemediği bir kelimeydi.

“Saçma olan ne Jenny?” dedi fısıldayarak.

“Bu kadar güzel olması...” diyebildi Jennifer soluk soluğa. Göğüs uçlarından yayılan zevkin etkisiyle sayıklıyor, daha fazlasını bekliyordu.

“Bir daha söyle! Bir daha söyle bebeğim.” dedi Mark sesine yansıyan arzusuyla fısıldayarak.

Jennifer, açık tutmakta zorlandığı göz kapaklarını aralamayı başarinca genç adamın tutkuyla kararmış bakışlarını görebildi. Ona cevap vermeye nefesinin yetmediğini hissederken sanki bedeni ve duyguları kendisine ait değildi. Sevişmenin bu kadar can yakıcı ve güzel olduğunu nereden bilecekti? Mark'ın öptüğü ve dokunduğu her noktadan aldığı hazzın içinde kaybolmuş, onun kendisine vereceği şeyi delicesine istiyordu. İlk anın büyüsunü onunla yaşamak, bunun için pişman olmamak da istiyordu. Aralarındaki çekimin bu kadar ileri gideceğini, kendini onun kolları arasında bulacağını bilemezdi. Bunun yıldızlarla ilgisinin olduğunu da düşünmeye başladı.

“Mark...” diyebildi nefesi yettiği kadar. “Bu şey, ah Tanrım saçmalık!”

Mark adını tatlılık ve heyecanla söyleyen genç kadının daha fazlası için hazır olduğunu gördüğünde, Jennifer'dan duyduğu kelimeyi kendisi de tekrar etti.

“Saçmalık... Evet! Hayatımda yaşadığım en iyi şey bu Jenny.”

“E-evet... Benim de...”

“Saçmalamaya hazır mısın? Duymak istiyorum bebeğim. Bana hazır olduğunu söyle.”

“Mark... E-evet... Evet...”

Mark, bedenini yukarı kaydırıp yönetimi ele geçirmek isteyen erkekliğini onun kasıklarına dayadığında bir kez daha inledi Jennifer. Bacaklarını aralayıp genç adamın bedeninin

oraya yerleşmesine izin verirken mantığının değil hormonlarının çalıştığının farkındaydı. Bir kez olsun mantığının sesini duymayı reddetti. Hayatında ilk kez bir adamı gerçekten arzuluyor, onunla sevişmekten başka bir şey düşünemiyordu. Sevişmek istemenin nasıl mantıklı bir açıklaması olabilirdi ki?

Aralarındaki çekimin sebebini idrak edemiyordu. Mark muhteşemdi. Bedenine yaptıkları ve hissettirdikleri karşısında ona karşı koyacak gücü yoktu. Elleri, güçlü genç adamın kaslarında geziniyor, ona dokunmaktan bile zevk alıyordu. Vücudu çok güzeldi. Bir erkeğin sahip olmak isteyeceği her şeye sahipti.

Bu kadın yüzünden aklını kaçırmazsa şanslı olduğunu düşünüyordu Mark. Çok uzun zamandır bir kadınla sevişmemişti ve Jennifer'ı arzulamasının sebebi elbette ki bu olamazdı. Onu gerçekten istiyordu. Bedenini doyurmak için değil, ruhunu doyurmak için istiyordu.

Arasına yerleştiği zarif ve pürüzsüz bacakları tek eliyle biraz daha aralayıp sertliğini genç kadının mahremiyetine dayadığında yine onun gözlerinin içine bakarak, orada ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Korku, arzu, şehvet, endişe... Jennifer'ın hazır olmadığını hissetse, biraz daha dayanabilirdi ama hayır! Hazırdı. Ona doğru eğilip yüzünü avuçlarının arasına alınca Jennifer, kollarını omuzlarının altından bedenini sıkıca sardı.

"Jennifer..." dedi Mark nefesi onun yüzünü okşayıp, dudakları dudaklarını bulunca. Bu kez daha tutkulu ve sert olan öpücüğüne, aynı tutkuyla cevap verdi Jennifer.

Mark, daha fazla beklemeden hedefine ulaştı. Ani ve sert bir hareketle genç kadının mahremiyetine girdi. Karşısına çıkan engeli hissederken Jennifer'ın inlemesi ağzının içini doldurunca onun acı çektiğini anlaması zor olmadı.

Lanet olsun!

Bakireydi! Bakire bir kadınla ilk kez yatıyor olması, bunu anlamayacak kadar aptal bir adam olduğu anlamına gelmiyordu. Onunla sevişen ilk adam olduğunu davranışlarından nasıl tahmin edememişti? Ona neden daha nazik davranmamıştı? Jennifer neden bunu gizlemişti? Kafasından geçen sorular, kalbini parçalarken genç kadının daha önce biriyle sevişmediğine inanmakta güçlük çekti. Güzel ve çekici bir kadının bunu başarabilmesinin bir sebebi olmalıydı. Doğru adamı mı bekliyordu?

Kahretsin!

Erkekliğini saran sıcaklık dayanılması zor bir hâle gelmişken Jennifer'ın masumiyetinin içinde hareket etmeden beklemesi bile mucizeydi. Gözlerini açıp alnını onun alnına dayayarak buğulanan gözlerine odaklandı. Artık geri dönüşü olmayan bu ana devam edebilmesi için onun ne hissettiğini görmeyi istiyordu. Bekâretin önemli olduğunu asla düşünmese de ona ilk dokunan, onunla bu anı ilk kez yaşayan adam olmak garip ama çok güzel bir histi. Bunu da izah edecek kelime bulamadı.

“Canını yaktım mı Jennifer?” dediğinde içinde kopan fırtına sesine yansdı Mark'ın.

“Çok az.” diyebildi Jennifer. Hâlâ sızlayan mahremiyetindeki acı yavaş yavaş hafifliyor, yerini tatlı bir hisse bırakıyordu. “Devam et Mark. Lütfen...”

“Bana neden söylemedin bebeğim? Neden gizledin?”

“Mark...” dedi genç kadın onun gibi fısıldayarak. “Pişman değilim.”

“Şu an ne hissettiğimi asla anlatamam Jenny. Bu anı hayatımın sonuna kadar unutamayacağım.”

Jennifer, sağ elinin parmak uçlarıyla genç adamın yanğını okşarken alçak ve titreyen bir sesle cevap verdi. Öyle etkileyici ve öyle sıcak bakıyordu ki onun söylediklerinde

ciddi olduğunu gördüğünde rahatlayabilmişti. “Pişman değilim dedim. Asla da olmayacağım. Lütfen... Seni hissetmek istiyorum Mark.”

O anda onu öptü Mark. Şiddetle, tutkuyla, ilahi bir aşkla öptü. Hayatı boyunca yüzlerce ödül alan, Mark Thomson’ın bu gece aldığı şey kadar değerli bir hazinesi olmamıştı. Jennifer’den çok hoşlanıyordu. Ona değer veriyor, kalbini kırmaktan ölesiye korkuyordu. Canını yakmamak için üzerinde yavaş yavaş hareket ederken bu kez daha nazik, canını yakmaktansa ölmeyi tercih edecek kadar kararlıydı.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Çok sıkı, çok kaygan ve çok sıcaktı Jennifer! Hissettiği mutluluktan şimdi bile ölebilirdi. Genç kadın daha fazlasını istediğinde biraz daha hızlandı. Altında kıvranan vücudu ve kalçası bedeniyle uyum içinde hareket edince onun adını bu kez âdeta haykırdı.

“Jennifer!”

Jennifer düşmekten korkarcasına genç adama sıkıca tutunmuş, Mark’ın sertliğinin mahremiyetine yaptığı her baskıda, içinden kopup gelen garip seslere engel olamıyor, acıdan başka her şeyi hissederken asıl hissetmek istediği tatmin duygusunu sabırsızlıkla bekliyordu.

“Mark... Hadi! Evet! Ver onu bana!” derken ellerini Mark’ın kalçalarına geçirdi. Daha fazlasını istiyor, daha hızlı olması için yardım ediyordu Jennifer. Çıldırılmış gibiydi. Kendini tanıyamıyordu. Nerede olduğunu unutmuş, şekiller, renkler, görüntüler kaybolmuş, sesleri de duyamaz hâle gelmişti. Kasıklarından bedenine yayılan sıcaklık inanılmazdı.

Mark’ın da ondan farkı yoktu. Birbirine kenetlenmiş bedenleri aynı zevkle ve aynı anda uçmaya başlayınca şiddetli bir

sarsıntıyla üst üste iki kez çılgılık attı Jennifer. Genç adamın adını fısıldarken nefesini tuttu. Aynı sarsıntı Mark'ı da ele geçirip genç kadının tatmin olduğunu yeterince ıslanan mahremiyetinden anladığında, artık acı çekmeye başlayan erkekliği âdeta bir volkan gibi patladı. Zevkin doruklarına ulaşırken gerçekten yaşadığını hissetti. İkisi de aynı anda aynı zevkle darmadağın olmuş, bedenleri küçük parçalara ayrılmış gibiydi...

Mark, onun içine tohumlarını son damlasına kadar bıraktığını birkaç saniye sonra idrak edebildi. Korunmasız ilişkiye asla girmezdi ancak bunu düşünecek durumda bile değildi. Jennifer'ın sıcaklığı ve darlığı düşünmesine engel olmuştu. Pelte gibi olmuş vücudu genç kadının üzerine yığılıp kaldığında, yüzünü onun boynuna gömdü. Dudakları orayı usul usul öpüyor, hâlâ ona doyamıyordu. Bugüne kadar yaşadığı en iyi seksti. Bundan daha iyisini yaşayamayacağını biliyordu.

Jennifer'ın yitip giden bilinci yavaş yavaş yerine gelirken sızlayan ve hissettiği zevkin izini taşıyan, kasıklarından yayılan garip bir hisle baş etmekte zorlandı. Mark'la yaşadığı bu şeyi hayatının sonuna kadar unutamayacağını düşünmekten kendini alamadı. İlk anını muhteşem sevişen bir adamla yaşamıştı. Bunun için pişman da değildi. Elleri genç adamın sırtını okşuyor hâlâ içinde olan erkekliğinin baskısını hissediyordu.

“Teşekkür ederim bebeğim.” diyerek fısıldadı Mark. “Hayatımda yaşadığım en güzel şeydi... Sen... Tanrım sen muhteşemsin.”

“Benim de.” dedi Jennifer usulca. “Sen de öylesin. Çok güzeldi Mark.”

Mark başını kaldırıp genç kadının gözlerinin içine daldı. Onun pişman olmadığını bakışlarından anladığında mutluluğu iki misli arttı. Üzerinden yana doğru kayıp Jennifer'ı kollarının arasına alarak ona sıkıca sarıldı. Jennifer da onun

bedenine sokulup bacaklarını genç adamın bacaklarının arasına sıkıştırdı. Göğüslerini Mark'ın kaslı göğsüne yasladı. Çıplak bedenleri birbirine dayanmış, aynı hızla ve heyecanla atan kalpleri yaşadıkları zevkin etkisindeydi.

Konuşacak hiçbir şeyleri yokmuş gibi ikisi de sessizdi. Tanışmalarının üzerinden çok uzun bir zaman geçmemesine rağmen kendilerini seks yaparken bulmuşlardı. Jennifer, bunun neden olduğunu sorgulamak istemiyordu. Mark da aynı düşünceye sahipti. Muhteşem olan bir anı sorgulamak aptallık olurdu.

Yaşanan yaşanmıştı.

*İlişkinde mantık mı arıyorsun?
Öyleyse yanılıyorsun.
Aşk kalbinindir, mantık beyninin.*

Mark, uyandığında yatakta yalnızdı. Hâlâ çıplak olan bedeninin neden ürperdiğini şimdi anladı. Sıcaklığına çabucak alıştığı genç kadın yanında değildi. Sabah olduğunu pencereden içeri sızan gün ışığından fark edebildi. Gece boyunca Jennifer'a sarılıp uyuduğunu hatırlayınca yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hayatında yaşadığı en güzel seksin izlerini taşıyan bedeni, Jennifer'ı yine yanında istiyor, ona sarılmak ve öpmek için sabırsızlanıyordu.

Neden yanında olmadığını bilmesede de evin içinde bir yerlerde olduğunu tahmin ederek ağır ağır yataktan kalktı ve banyoya girdi. Banyodaki lavaboda yüzünü yıkadıktan sonra aynaya baktı. Saçları darmadağındı. Dudakları kurumuş, dün gecenin tatlı yorgunluğu göz altlarındaki hafif şişlikten belli oluyordu. Gözlerinin içinin ise parladığına yemin edebilirdi. İki omzunun üzerindeki tırnak izlerini görünce gülümsemekten kendini alamadı.

Saçlarını düzelttikten sonra yine odaya dönerek valizinden bir gömlek ve pantolon çıkarıp giydi. Odadan çıkarken Jennifer'ın nerede olabileceğini düşünüyordu. Belki de mutfaktaydı. Yine o muhteşem kahvaltılarından birini hazırlamakla meşguldü. Belki de kahve yapıyordu. Onu öpmek için bundan daha iyi bir sebep olamazdı değil mi? Harika bir kadınla uyanmak hayal gibiydi. Bugün, yarın ya da sonraki gün aralarındaki ilişkinin ne olacağını ve nereye gideceğini kestiremese de ona bunun denemeye değer olduğunu söylemeye hazırdı. Genç kadın hayalini süslerken salona girdi ve mutfağa yöneldi.

Jennifer'ı göremeyince hayal kırıklığıyla odasına bakmak için salondan çıkacağı sırada masada duran ve dumanı tüten bir fincan kahveyi fark etti. Hemen sonra fincana dayanmış duran kâğıt parçası gözüne ilişti. O tarafa gidip tabureye oturdu ve katlanmış kâğıdı eline alıp açtı.

Jennifer'ın yazdığı şeyi okumaya başladı.

Mark,

Kahven hazır. Senin de benim gibi sabahları kahve içmeyi sevdiğini artık biliyorum. Yani en azından birbirimize benzer birkaç yönümüz var. Bu konuda haksızlık etmek istemem. Tanrım... Bunu nasıl anlatacağımı kesinlikle bilmiyorum. Dün gece inanılmaz güzeldi. Bana harika anlar yaşattın. İkimiz de bunun olmasını istedik. Tamam, belki buna saçmalık diyebilirsin ama ben daha fazla saçmalamak istemiyorum! Daha fazlasına hazır değilim. Üzgünüm...

Teşekkür ederim gizemli Mark... Her şey için... Tamirat için... Seni tanımak güzeldi...

Kendine iyi bak koca adam!

Mark, kâğıdı masaya usulca bıraktı. Jennifer'ın yazdıklarını bir kez daha okumaya tahammül edemezdi. Onun kendisine

bu şekilde veda etmesi, canını fena hâlde sıkarken yüzünde koca bir hayal kırıklığı ile ayağa kalktı. Genç kadının dün kendisine söylediği şeyi hatırlayınca, kalbinin ağırlaştığını hissetti.

Kalbimi kıracak bir adam istemiyorum!

Jennifer ne istediğini bilen bir kadındı. Geçici ilişkiler yaşamadığını da artık biliyordu. Onunla yatan ilk erkek olmak, hayatının sonuna kadar hayatında olacağı anlamına da gelmezdi. Aralarındaki çekimin ikisi de farkındaydı ve Jennifer bu ilişkinin sonsuza kadar sürmeyeceğini hissetmişti. İster istemez öfkelen-di.

Ne de olsa hislerine güveniyordu değil mi?

Aradığı adam Mark Thomson da değildi!

Anlaşılan prenses masallara inanıyor, onu hayatı boyunca mutlu edecek prensini bekliyordu!

Ah! Kahretsin!

Mark, öfkesine hâkim olmakta zorlandı. Genç kadının sadece küçük bir not bırakıp kibarca evimden ve hayatımdan defol demesi canını yaktı. Bu saçmalıkları yüzüne bakarak da söyleyebilirdi. Küçük bir kız gibi yazmasına gerek yoktu! Dün gecenin karşılığında kendisine sunduğu şey sadece bir fincan sıcak kahve miydi? Kahrolası bir kahve!

Lanet olsun!

“Jennifer!” diye bağırdı olanca sesiyle. Evin her odasını hızla gezip bahçeye çıktı. Onu hiçbir yerde bulamayınca, odasına çıkıp valizini alarak aşağı indi. Arabasına atlayıp göl kenarında yol boyunca sürmeye başladı. Orada da yoktu.

Lanet olsun!

Lanet olsun!

Lanet olsun!

Arabayı yol kenarına park edip derin bir nefes alarak, rahatlamaya çalıştı. Jennifer'ı bulursa ona ne diyeceğini bilmiyordu. Onun fikrini değiştiremeyeceğinden emindi. Peşinden koşacağını ve ayaklarına kapanacağını mı sanıyordu? Ona yalvaracak mıydı?

Saçmalık!

O kadar gurursuz bir adam değildi! Kendisini hayatında istemeyen bir kadın için parmağını dahi kıımıldatmayacaktı! Bayan Jennifer Andre bu defa kazanmıştı!

Eminim bir gün astrolojik uyum saçmalıklarıyla baş edecek başka bir adam bulur, hayatının sonuna kadar kalbi kırılmadan yaşardı!

Arabayı çalıştırıp gaz pedalına sonuna kadar basarak yola çıktı. Gölü, dağları ve ormanı arkasında bırakırken sürekli Jennifer'ı düşünüyor, en çok kendisine öfkeleniyordu.

Mark Thomson oyundan çıkıyordu! Yenilerek değil, yenecek çıkıyordu. Futbol hayatında hiçbir maçı kaybetmemişti! Özel hayatında da küçük bir kıza yenilmeyecekti! Olgun kadınları işte bu yüzden tercih ediyordu. Jennifer henüz büyümemiş, hayal âleminde yaşayan, aşk denilen aptal duygunun peşinden giden bir kadındı. Evet, kadındı!

Çünkü lanet olsun ki dün gece onunla sevişmişti!

Jennifer, pencereden içeri vuran ay ışığı salonu aydınlatmaya yeterken ona eşlik eden şöminede yanan odunların yaydığı ısıyla salondaki geniş koltuğa uzanmış, üzerine aldığı battaniyenin altında yaklaşık bir saattir alçak bir sesle telefonda konuşuyordu. Konuştuğu kişi de Cindy'di. Canı ne zaman sıkılsa ve biriyle konuşma ihtiyacı hissetse aradığı tek kişiydi Cindy. Zack, abisi olmasına rağmen onunla Cindy'le

konuştugu kadar rahat olamaz, sırlarını paylaşamazdı. Zaten Zack'e, Mark'la arasında geçenleri anlatması asla mümkün de değildi. Ona ben dün gece bir adamla yattım ve bu sabah onun kışına tekmeyi bastım diyemezdi. Zack'in bunu öğrenmesine gerek yoktu.

Elbette ki bir gün onunla tanıştıracığı biri mutlaka olacaktı. Ama o kişi Mark değildi. Olamazdı... Gün boyu o kadar yoğun duygularla dolmuştu ki birine içindekileri dökme ihtiyacı hissetmiş ve Cindy'i aramıştı. Önce Zack'ten sonra çocuklardan, daha sonra da kitabı hakkında konuşmuşlar, Cindy canının sıkkın olduğunu anlayınca ona Mark'ı ve aralarında geçenleri hiçbir şeyi gizlemeden anlatmıştı. Dün gece onunla seviştiği ve sabah ona bıraktığı not da dâhil...

Çok şaşkındı Cindy. Jennifer'ı sadece dinlemiş, her şeyi anlatmasını beklemişti. Jennifer hikâyesini bitirince konuşma sırası Cindy'e geldi. "Bu kadar mı Jenny?" dedi usulca. Çocukları yeni uyuttuğu için alçak bir sesle sordu. Zack barındaydı ve eve bu saatte asla dönemezdi. İki kadının rahatlıkla sohbet etmesi için gayet uygundu.

Jennifer, "Tüm hikâyem bu kadar." derken derin bir iç çekti.

Sabah garajdaki eski kamyonetle şehre inmiş, kafasını dağıtmak için alışveriş yapmış, bu arada en sevdiği çilekli şarabı da almayı ihmal etmemişti. Eve dönüş yolunda kamyoneti bozulmasa daha erken gelecekti ama tamircinin gelmesi çok uzun sürdüğü için hava kararınca evde olabilmışti. Mark'ın gittiğini de tahmin etmişti. Hangi akli başında adam o nottan sonra gitmezdi ki? Mark da o akli başında olan adamlardan biriydi ki sadece gitmiş, kendisini de aramamıştı. Bunun için ona minnettardı çünkü aramış olsaydı onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu.

“Seni anlıyorum Jenny ve seni çok uzun zamandır tanıyorum.” diyerek devam etti Cindy. “Elbette ki bir adamla yatman sonsuza kadar ona bağlı olacağın ve onunla bir ilişki yaşayacağın anlamına gelmez.”

“Sen bu konuda benden daha tecrübelisin Cindy.”

“Kesinlikle evet. Yani en azından ilk ilişkiyi yirmi dokuz yaşında yaşamadım. Zack’ten önce birlikte olduğum birkaç adam daha oldu. Ama inan bana çoğunun adını bile hatırlamıyorum. Biriyle sevişirken, ondan daha iyisini yaşamayacağını düşünürsün... Çünkü o an çok farklıdır. Ancak ilişkiniz bitip hayatına başkaları girdiğinde çok daha iyisi olduğunu fark edersin. Sen bunu ilk kez yaşadın. Kafanın karışması çok normal, normal olmayan hâlâ onu düşünmen.”

“İnanılmaz güzeldi. Belki de bu yüzden...” dedi Jennifer usulca. Mark’la geçirdiği gecenin her anını hatırlıyor, onu düşünmekten kendini alamıyordu. Belki de bunu ilk kez yaşadığı içindi. Daha önce başkalarıyla yaşamış olsaydı, bu kadar etkisi altında kalmayabilirdi. “Mark... Tanrım... Muhteşemdi Cindy. Daha iyisini yaşayacağımı hiç sanmıyorum.”

“Peki, neden ona kapıyı gösterdin tatlım? Birkaç gün daha harika vakit geçirebilirdiniz.”

“Daha fazlasına hazır değilim. Mark ve ben birbirimize uygun değiliz.”

“Sorun cüzdanının kabarık olması mı? Ya da ona âşık olmaktan korkman mı?”

“İki günde tanıdığım bir adama nasıl âşık olabilirim ki? Bu çok saçma!”

“Ama ondan hoşlandın.”

“Elbette ki hoşlandım. Yoksa onunla asla sevişmezdim. Zengin olmasına gelince... Evet, bu konu beni rahatsız ediyor. Ben her zaman babam gibi sıradan bir adamı hayal ettim.

Babam zengin bir adam değildi ancak mükemmeldi. Onu mutlu etmek çok kolaydı ve o da insanları mutlu etmeyi biliyordu.”

“Bunun altında yatan sebebin, annenin zengin bir adamla kaçması olabilir mi?”

“Ah... Hayır!” dedi Jennifer itiraz ederek. “Bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Yoksa Zack hâlâ aynı fikirde mi?”

“Zack, annen hakkında konuşmaktan asla hoşlanmıyor biliyorsun. Sadece bir kez, sanırım o zaman da sarhoştı. Annenin çok güzel bir kadın olduğunu ve çok zengin bir piçle kaçtığını söyledi.”

Jennifer da bunu duymuştu. Babası asla gerçeği söylemese de Zack o zamanlar kendisinden büyük olduğu için annesinin kaçtığını daha iyi hatırlıyordu. Ona inanmak istememiş, annesi hakkında her konuştuğunda kulaklarını kapatmıştı.

Sonunda pes ederek, “Belki de bu yüzden.” dedi Jennifer. “Mark’ın kim olduğunu bilmiyorum. Bana anlatmak istedi ama ben duymak istemedim. O hayatının sonuna kadar bir kadına bağlı kalamayacağını açıkça söyledi Cindy. Tanrı aşkına yirmi dokuz yaşındayım. Birkaç ay sonra otuz olacağım. Geçici ilişkiler yaşamak bana göre değil. Yıllar çok çabuk geçiyor. Kırk yaşına geldiğimde Zack ve sen kadar şanslı olmayabilirim.”

“Doğru adamı bulup evlenmek mi istiyorsun?”

“Hangimiz istemeyiz ki? Tamam, belki bu çok çılgınca ancak evlenmek için sadece âşık olmayı beklemek daha çılgınca. Her yönden uyumlu olduğum biriyle de gayet mutlu olabilirim.”

“Mantıklı davranmak istediğinin farkındayım Jenny. Ancak unutmaman gereken bir şey daha var tatlım. Sadece mantık, evliliği yürütmek için yeterli değil. Kocana âşık olmalısın.

O sana her dokunduğunda, seni her öptüğünde dünyanın en şanslı kadını olduğunu hissetmelisin. Sıradan bir adam isteyebilirsin. Mark'ın hayatı seni korkutabilir fakat para aşkın yerini tutamaz. Onu sorun olarak düşünme.”

“Onun hayatındaki yerimi hayal etsene Cindy. Adam her istediğini elde etmeye alışmış. Eminim hayatından geçen onlarca kadın vardır. Lanet parasıyla onları nasıl mutlu ettiğini tahmin edebiliyorum. Pahalı mücevherler, son model arabalar ya da malikâne gibi evler umurumda bile değil. Mark, dünyada hiçbir kadının kendisine uygun olmadığını düşünüyor çünkü o koca bir ahmak!”

Cindy, içtenlikle bir kahkaha attı. “O ahmak dün gece seni büyüledi Jen. Ondan o kadar korkuyorsun ki gitmesini isterken bile karşısına çıkmaya cesaret edemedin.”

“Çok daha iyisini yaptım.”

“Çok daha iyisi bir fincan kahve mi? Mark'ın şu an ne hissettiğini inan bilmeyi çok isterdim. Eminim hayatında ilk kez, bir kadın onu seviştikleri günün sabahı terk etti. Egosunu yerle bir ettiğin için senden sonsuza kadar nefret edecek.”

Jennifer da kahkaha attı. “Her şeyin bir ilki vardır değil mi?” dedi. “Erkekler istedikleri her kadını elde edemeyeceklerini anlamalılar. Bir diğer yönden düşünelim. Belki o beni terk edecekti. Ona bu fırsatı vermedim.”

“Bunu hiç sanmıyorum tatlım. Mark, seni görmek için oraya gelmiş ve merdivenlerini tamir etmiş. Sarhoş olduğun gece seni evine götürmüş ve dün gece sana unutamayacağın bir seks deneyimi yaşatmış. Şimdi bu adamın seni terk edeceğini mi söylüyorsun? Ulu Tanrım, Jenny! Kendinin farkına var! Adamın aklını başından almışsın. Şaşıyor muyum? Elbette ki hayır! Jennifer W. Andre çok zeki, çok güzel ve çok seksi bir kadın. Zavallı Mark... Hâlâ seni düşündüğünden

adım gibi eminim. Ona bir şans daha vermen için her an kapını bile çalabilir.”

Jennifer, yarı karanlık salonda irkilerek pencereye baktı. Mark’ın hâlâ oralarda olma ihtimalini düşününce ister istemez gerildi. Onunla yüz yüze gelirse, yine etkisi altına girmekten elbette ki korkuyordu.

“Gecenin bir yarısı, beni korkutmayı keser misin Cindy?” dedi ciddiyetle. “Mark’ın beni öldürmek için evimin etrafında dolaştığı gibi aptalca bir hisse kapıldım.”

Cindy gülümsedi. “Adam seni öldürmek isteseydi dün gece yapardı Jen! Aynı yatakta uyudunuz. Yani bunun için bıçak kullanmasına da gerek yok. Yastık da pekâlâ işe yarayabilirdi.”

“Ah!” diyerek isyan etti Jennifer. “Seni neden aradım ki? Bunun yerine korku filmi de izleyebilirdim.”

“Tamam, tatlım sakın ol ve yine de kendine dikkat et. Hâlâ o adamın hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Seni yine ararsa ve konuşmak isterse yapacağın ilk şey kim olduğunu sormak olsun. Adı Mark... Ee Jen? Mark sadece bir isim. Çok daha fazlasına ihtiyacın var.”

Jennifer, ona cevap verirken kendisini toparlayıp ciddiyetini takındı.

“Mark beni asla aramayacak Cindy ve ben de onu aramayacağım. Seviştik ve bitti. Ne yani tek gecelik ilişkiler yaşamak yasak mı? Güzeldi... Hatta çok güzeldi. İşin garip yanı ne biliyor musun?”

“Neymiş?”

“Ben artık bakire değilim! Vay canına... Bunu nasıl başardım bilmiyorum.”

“Sen mi başardın? Bunu başaran Mark tatlım, bacak arana girmeyi başaran tek erkek olduğu için onu tebrik etmeliyim.”

“Başka biriyle de yapabilirdim. Bunun Mark’la ilgisi yok!”

“Ah evet! Eminim öyledir. Yanık kokuları alıyorum Jen!”

“Ne yanığı?” derken telaşlandı Jennifer.

“Koku senden geliyor Jenny! O adam için yanıp tutuştuğunu inkâr etmeye devam edebilirsin fakat sadece kendine...”

“Mark konusu kapandı sevgili yengeciğim. Daha güzel şeylerden bahsedebiliriz.”

“Seks gibi mi?”

“Cindy!”

“Şaka yaptım. Tamam, söz Mark konusu kapandı. Sen de artık onu düşünme. Hadi yat uyu. Ne derler? Yarın başka bir gündür.”

“Ah evet!” dedi Jennifer gülerek. “Ne derler! Rüzgâr gibi geçti!”

İkisinin kahkahası salonda yankılandı.

Bir hafta sonra...

Jennifer, havaalanından taksiye binmiş eve dönüyordu. Tatili bitmişti ve New York’a dönmeyi hiç istemese de buradaydı. Taksinin arka koltuğunda oturmuş, batmak üzere olan güneşi izlerken yaşadığı son birkaç haftayı düşünüyordu. Mark’ı da düşünmeden edemedi. Her ne kadar onu aklına getirmeye çalışsa da çok kolay olmuyordu. O günden sonra hiç görüşmemişlerdi. Son bir haftasını kafasını toplayıp kitabını düzenleme işine ayırmış, sonunda dosyasını bitirip yayınevine yollamıştı.

En azından hayatında mutlu olabileceği gelişmeler de yaşıyordu. Yayınevi, editör ve tasarım işlerini kısa sürede halledebilirse birkaç haftaya kadar kitabı satışa çıkacaktı. Bundan

daha iyi bir haber olamazdı. Taksi evinin önünde durunca arabadan inip valizini alarak binaya yöneldi.

Eve girer girmez kendini banyoya attı. Sıcak su, tüm yorgunluğunu alırken biraz olsun rahatladığını hissederek, kendine atıştıracak bir şeyler hazırlayıp salondaki koltuğa oturdu. Karnını doyurunca orada uzanıp kaldı. Yarın pazartesiydi ve tatil sonrası işindeki ilk gününde her zamankinden daha enerjik olması gerekiyordu.

Sabah her zamanki saatinde uyanıp yine her zamanki tarzında eteği kısa, ince askılı bir elbise ve altına dizlerine kadar uzanan siyah renk çizmelerini giydi. Saçlarını sadece taradı. Hafif bir makyajla tamamlayıp sırt çantasını da alarak evden çıktı. Arabasıyla yoğun trafikte radyoya ulaşması yaklaşık bir saatini alsa da yayına yetişmeyi başarabildi.

Radyonun bulunduğu kata çıkınca orada çalışan birkaç kişiyi selamlamayı ihmal etmese de bu sabah insanların kendisine garip bir şekilde baktığı hissine kapılmadan edemedi. Tatilden döndüğü için olabilirdi. Sanki çok uzun zamandır burada değilmiş gibiydi. Yayın odasına girince orayı özlediğini fark edip gülümsedi. Çantasını sandalyesinin arkasına asarken kapının açıldığını duyup o tarafa baktı. İçeri giren kişi Paula'ydı.

Paula aynı anda kendisine sarılınca nefesini tuttu.

“Jen!” diyerek âdeta çığlık attı kadın. Jennifer, bu kadar etkileyici bir karşılanma beklemediği için şaşkındı. “Tanrım iyi ki geldin! Seni özledik!”

“Ben de.” dedi usulca. “Nefes almak istiyorum Pal...” Genç kadın geri çekilip kollarını bedeninden ayırdığında derin bir nefes alabildi. “Beni bu kadar özleyeceğini bilseydim daha erken gelirdim. Karşılama komitesi nerede? Bir yerlerde saklandıklarını düşünmeye başladım.”

Paula, her zamanki neşeli hâliyle kahkaha attı. “Senin için bir parti vereceğim bebeğim! Ne zaman biliyor musun? Kitabının çıktığı ilk gün.”

“Teşekkür ederim Paula. Tanrı aşkına beni ağlatmaya mı çalışıyorsun? İnan bana böyle bir niyetim yok. Bugün hiçbir şey keyfimi bozamaz.”

“Elbette ki bozamaz Jen! Her zamanki gibi harika görünüyorsun. Tatilin nasıl geçti?”

“Kesinlikle harikaydı.” dedi Jennifer, gereksiz anıları düşünmemeye çalışarak. “Kitabımı bitirdim ve teslim ettim.”

“Bu çok güzel bir haber! O zaman ne yapıyoruz? Akşam bunu kutlamak için dışarı çıkıyoruz. Ne dersin?”

“Tamam. Yapacak bir işim yok.”

“Hadi yayın için hazırlan Bayan Andre. Eminim dinleyicilerin seni çok özledi.”

“Ben de onları özledim.” dedikten sonra masasına oturup kulaklıklarını taktı. Paula odadan çıktıktan birkaç dakika sonra programını, Brayn Adams’ın Summer Of 69 Live şarkısıyla açtı.

Mikrofona yaklaşp “Selam New York!” dedi oldukça neşeli ve canlı bir sesle. “Jennifer’ın sihirli küresi birazdan burada olacak. Şarkıdan hemen sonra!”

Hareketli ve inanılmaz güzel olan müziğe başını sallayarak eşlik ederken önündeki notları okuyor, bugün için hazırladığı burç yorumlarını bir kez daha gözden geçiriyordu. Başını kaldırıncaya yayın odası ve teknik oda arasındaki büyük camın arkasından Paula ve diğer çalışanların kendisini izlediğini fark etti. Onlara gülümseyip şarkı bitince tekrar yayına girdi.

“Bu sabah her burçtan ve sizi bu hafta nelerin beklediğinden biraz bahsedeceğiz. Önce koç diyelim. Koçlar bu hafta çok dikkatli olun çünkü her an canınızı sıkacak olaylarla

karşılaşabilirsiniz. Soğukkanlılığınızı korumanızı öneriyorum. Bir koç asla pes etmez. Hadi bakalım boğalar! İştahınızın arttığı bir döneme girdiniz. Sürekli buzdolabının önünde dolaşmaktan vazgeçin! Sağlığınızı bozmaya gerek yok. İkizler burada mı? Bu hafta önemli kararlar sizleri bekliyor. Artık seçim yapmanın zamanı geldi. İş ve aşk aynı anda yürüyebilir ancak ikisini de idare edebilmeyi başarabiliyorsanız. Yengeçler! Enerjinize bayılıyorum ama bu hafta tembellik yapmak için fırsat kollayacaksınız. Yeni işe girenler dikkat. Henüz tembellik için çok erken. Ayrıca lütfen bu kadar duygusal olmayı bırakın! Hayat karşınıza başka birini mutlaka çıkarır! Hey aslan!” O an Mark’ı hatırladı. Birkaç saniyelik süren sessizlik sonrası enerjisini toplayıp yine devam etti. “Aslanlar bu hafta... Çok şanssız. O yüzden şans oyunlarından, yeni iş görüşmelerinden ve karşı cinsle olacak randevulardan uzak durun!”

Jennifer, bir şarkı arası daha verdi. Paul’a yayın boyunca telefon bağlamayıp yorumlarla devam etmesini söyleyince ona itiraz etmedi. İki saatlik yayın bittiğinde ise sandalyesine yaslanıp başını geriye atarak gözlerini kapattı.

Bir saatlik müzik yayınından sonra başka bir program başlayacağı için burada biraz oylanmasının ne sakıncası olurdu ki? Kulaklığında çalan yavaş parçayı dinlerken kahretsin, aklına yine Mark geldi. Şarkının sözleri lanet olsun ki onu hatırlatıyordu.

Daha iyisi için yanımda olmalısın

Sadece bir şans daha...

Denemeye değersin, dokunmaya ve sevmeye,

Ne hissettiğimi görmen için

Yanımda olmalısın...

Şarkı bitince gözlerini açtı, kulaklığını masanın üzerine bıraktı. Çantasını alıp yayın odasından çıkınca Paula ile karşı karşıya geldi.

“Gidiyor musun?” dedi Paula. Geldiği ilk anın aksine ses tonu durgun hatta sanki tedirgin gibiydi.

“Evet.” diyerek gülümsedi Jennifer. “Eve gitmeden önce yapacak birkaç işim var. Akşam zaten dışarı çıkacağız değil mi?”

“Jenny.”

Jennifer, arkadaşının tavrı karşısında bu kez endişelendi. Endişesi de ses tonuna yansıdı. “Paula bir sorun mu var? Canını sıkacak bir şey mi yaşadın?”

“Odama geçelim Jen. Seninle konuşmak istiyorum. Bilmen gereken bir şey var çünkü bunu daha fazla erteleyemeyiz canım.”

“Tanrım, beni korkutuyorsun Pal. Yakında öleceğim falan deme sakın.”

“Jen. Hadi...”

İki kadın odaya girince Paula ofisinin kapısını kapattı. Hemen sonra odanın ortasında merakla bekleyen genç kadının karşısına geçti. Birbirlerine bakarken Jennifer dayanamayıp yine sordu. “Ne! Paula ne var? Bu hâlin beni endişelendiriyor.”

“Bak Jen.” dedi Paula son derece tatlı ve hoş bir sesle. “Sana bir şey göstereceğim ama sakın ol tamam mı? Seni kimsenin üzmesine de izin verme! Sen çok güçlü bir kadınsın.”

“Ne göstereceksin? Hadi lütfen! Burada meraktan ölüyorum ve senin yaptığın tek şey beni iyice germek.”

“Tamam... Bak...” Usulca arkasına uzanıp masanın üzerinden bir gazete aldı ve çekinerek Jennifer’a uzattı. Jennifer gazeteyi onun elinden hızla çekip alırken söyleniyordu.

“Yine saçma bir magazin haberi okudun ve canın sıkıldı değil mi? Tanrı aşkına bu haberleri okumayı bırak artık Pal. Ünlülerin hayatından bize ne?”

“Şu sayfayı oku ve...”

Paula'nın gösterdiği sayfayı açtı. Magazin ve dedikodu sayfası olduğu için tahmin ettiği gibi hiç şaşırmadı. Sayfanın üst kısmına kayan bakışları, yarım sayfa haberi okurken donuk bir hâl aldı.

Ünlü oyuncu Mark Thomson'ın küçük oyuncuğu!

Yazan başlığın altında Mark'la çamurun içinde öpüşürken çekilmiş bir fotoğraf duruyor ve altında da haberin devamı yazıyordu.

Astrolog ve ilişki uzmanı olduğunu iddia eden Jennifer W. Andre'nin gizemli takipçisi olan Mark Thomson, radyo dinleyicilerinin merak ettiği adamdı. Mark kim olduğunu gizlemiş, Jennifer'a iyi bir ders vermek istemişti. Canlı yayında Mark'la aralarında asla bir ilişki olamayacağını ve yıldız uyumlarının imkânsız olduğunu savunan genç kadın, dinleyicilerine ise bu konuda farklı tavsiyeler veriyor ve birçok insanın ilişkisini bitirmesine sebep oluyordu. Kendi hayatında astrolojik uyumu umursamazken başkalarına bu konuda akıl vermek ne kadar doğru?

Mark Thomson ile ilişki yaşadığını belgeleyen bu fotoğraflarda Jennifer Andre isimli sahtekârın tek derdi ünlü olmak mı? Yakında çıkacak olan kitabına sponsor bulabilmek mi? Zengin ve ünlü bir adamı arkasına alarak bunu yapması çok ilgi çekici doğrusu!

Mark Thomson'ın kim olduğunu zaten bilmeyen yok. Futbolu bıraktıktan sonra spor yazarlığına devam eden Mark, sahtekâr ve yalancı dediği kadınla öpüşürken yakalandı. Sanırım adamın tek derdi, astrolojik uyumun saçmalık olduğunu kanıtlamaktı. Başardığı da ortada, tebrik ederim Mark... Kesinlikle başardın.

Yazan Drew Shields.

(Dedikodu Köşesi)

Jennifer, gazeteyi elinden düşürürken başının döndüğünü hissetti. Okuduğu her kelime zihninin içinde dönüp duruyor, sakın olmaya çalışıyordu. Paula'nın kollarında koltuğa oturduğunu bile fark edemedi. Genç kızın uğultulu sesini duysa da ne dediğini anlamıyordu. Çok kötüydü. Kendini berbat hissediyor, nefes bile alamıyordu.

Gizemli bir şekilde hayatına giren adamın ünlü bir futbolcu olduğunu bilmiyordu. Onu tanımıyordu! Adını bile duyamamıştı.

Ah Tanrım!

Onun kendisiyle oynadığını nasıl fark etmemişti? Öyle bir oyundu ki öpüşürken fotoğraflarını çekmelerini bile planlamıştı. Kendisine sahtekâr dediğini hatırlıyordu ancak bunun üzerinde durmamıştı. Ondan etkilenmiş, onu evine almış, onunla sevişmişti. Şimdi bu haberi okurken gülümsediğinden, intikamını aldığını düşünerek mutlu olduğundan emindi.

“Ondan nefret ediyorum.” dedi titreyen dudakları arasından usulca. Ağlamaktan da nefret ediyordu ama şimdi bunu engellemesi çok zordu. Birkaç damla yaş yanaklarından süzülürken canını yakan, hakkında çıkan sahtekâr haberi değil, kalbini kıran adamdı.

Hayatındaki en önemli anını onunla yaşarken asla pişman olmayacağım demişti.

Hayır! Pişmandı! Aşağılık, piç kurusu ve adi bir pislikti Mark Thomson. Üüne, parasına ve çekiciliğine güvenen domuzun tekiydi! Onu hayatının sonuna kadar görmek istemiyordu!

Mark, öfkeden patlamak üzere olduğunu hissediyordu. Sabah ofisine gelir gelmez gazetede gördüğü haberi yazan adamı öldürme isteği geçecek gibi değildi. Bir hafta önce buradaki işinden istifa eden ve başka bir gazetede işe başlayan Drew'in bunu neden yaptığını da şimdi daha iyi anlıyordu. Önünde duran masayı kaç kez yumrukladığını bile hatırlayamadı. Melanie ve gazetenin müdürü Jim'in onu sakinleştirme çabaları da boşunaydı. İkisi de odanın içinde sürekli konuşuyordu. Onların ne dediği ise umurunda değildi. Hiç kimse içindeki öfkeyi hafifletemez, Drew'i affetmesini sağlayamazdı.

O adama yaptığı alçaklığı ödetmedikçe, onu kendi elleriyle boğmadıkça öfkesi geçmeyecekti. Gazetede çalışanların, ortalığı inleyen sesini duymaması da imkânsızdı. Masada duran gazeteyi ateş saçan bakışlarıyla yaklaşık bir saattir izlerken Jennifer'ın haberi okuduğunda neler hissettiğini düşünüyordu. Onu aramalıydı ama bu konu telefonda konuşarak çözülecek bir konu değildi. Onunla yüz yüze konuşmalıydı. Tabii kabul ederse...

Kahretsin!

Jennifer'ı biraz olsun tanıyorsa, ona açıklama yapmasına bile izin vereceğini sanmıyordu. Haklıydı! Drew işleri öyle berbat bir hâle getirmişti ki toparlaması kesinlikle imkânsızdı. Gazetede ki fotoğrafı nasıl çekmişti? Jennifer'ı mı yoksa kendisini mi takip etmişti? İnsanların hırsları uğruna başka insanlara zarar vermekten asla çekinmediğini gördükçe midesi bulanıyor, iyi niyetini de kaybediyordu. Jennifer bunu hak etmemişti! Onu bu lanet işe bulaştıran kendisiyken faturayı ona çıkarmak tam da Drew'e göre idi ki adam fırsatı kaçırmamıştı.

Onun Jennifer'ın peşinde olduğunu tahmin edemezdi. Bununla ilgili en ufak şüphesi olsa asla izin vermezdi. Son görüştükleri gün kendisini tehdit ederek, bedelini fena ödeyeceksin demişti. Bedelini ödeyen kendisi değil, Jennifer'dı.

Mark Thomson, onun sahtekâr ve yalancı bir kadın olduğunu kanıtlamaya çalışan bir adam olarak lanse edilirken Jennifer'ın gördüğü zararı düşünemiyordu.

Mark Thomson'ın küçük oyuncağı!

Bu başlığı yazabilmeye nasıl cesaret etmişti Drew? Ona yapacaklarından korkmuyor muydu? Canını yakacağını bilmiyor muydu? Bu nasıl bir cüretti?

“Onu öldüreceğim!” diye bağırdı bir kez daha Mark. Aynı cümleyi defalarca kuruyor, her defasında yüzündeki ciddiyetten Jim ve Melanie ister istemez ürküyordu çünkü ikisi de Mark'ı gayet iyi tanıyordu.

“Sakin ol Mark!” dedi Jim. Mark'ın haklı olduğuna tüm kalbiyle inansa da onu sakinleştirmeden odadan çıkmasına izin vermeye niyeti yoktu. “Boktan bir adam için daha fazla rezalete gerek yok. Hemen bir basın açıklaması yapar ve olayın bu şekilde olmadığını, Bayan Jennifer'ın yakın bir arkadaşın olduğunu duyururuz.”

“Yakın bir arkadaş mı?” Mark daha çok öfkelenerek bağırdı. “Dünyanın en aptal insanı bile bu yalana inanmaz Jim!”

Melaniee araya girdi. İki adama göre ses tonu gayet sakin olsa da olanlar yüzünden üzgün olduğu yüz ifadesinden belli oluyordu.

“Jennifer'ın kız arkadaşın olduğunu söyleyebilirsin Mark. Tabii önce Jennifer'la konuşman gerek. Ona mantıklı bir açıklama yaparsan seni anlayabilir!”

“Hangi mantıklı açıklama Mel? Onu neden aradığımı biliyorsun! Evet, o gün amacım sahtekâr olduğunu söylemekti ama onu tanıyınca düşündüğüm şey için kendimden utandım. Aşağılık Drew bunu o kadar güzel kullandı ki Jennifer'ı nasıl ikna edeceğimi kesinlikle bilmiyorum.”

“Gerçeği söyle! Onu tanıyınca fikrinin değiştiğini, bu haberle bir ilgin olmadığını...”

“Jennifer kim olduğumu bile bilmiyordu. Ona anlatma fırsatım olmadı. Sence haberi görünce hakkımda ne düşünür? Eminim görmüştür. New York’un yarısı bizi konuşuyorken görmemesi zaten imkânsız.”

“Üzgünüm ama şu an senden nefret ettiğini düşünüyorum.”

“Ah, sağ ol Mel!”

“Melaniee haklı.” dedi Jim. “Onunla konuş ve birlikte başına açıklama yapmaya ikna et. İşin aslı bu açıklama en çok onun için önemli. Kariyerini düşünüyorsa seninle anlaşma yapmak zorunda.”

“Ne anlaşması? Jennifer’ı tanımıyorsun! Kariyerinin umurunda olduğunu bile sanmıyorum. Onu üzen tek şey Mark Thomson’ın oynadığı oyun! Gururunu kırdım! Onu küçük düşürdüm. Bana güvenmesini sağladım.”

“Yine güvenebilir!” diyerek sözünü kesti Melaniee. “Drew’in saçmalıkları yüzünden üzülmesine izin verme!”

O sırada Mark’ın telefonu çaldı. Sabahtan bu yana onlarca kişi arıyordu. Grant, annesi, kız kardeşi, tanımadığı onlarca numara... Hiçbirini açmamıştı. Bu kez arayan kişi de avukatıydı. Onunla sabah görüşmüştü ve aramasını merakla bekliyordu. Hemen telefona cevap verdi.

“Brayn!”

“Mark sakın ol ve beni dinle. Haberi yayımlayan gazete ve yazarı hakkında savcılığa başvurunu yaptım. Özel hayatın gizliliği yasasını da sundum. Ciddi bir tazminatla karşı karşıya kalabilirler.”

“Derdimin para olduğunu mu sanıyorsun?” diyerek gürledi Mark. “Drew’in canını yakmak için daha fazlasına ihtiyacım

var. Aslında bunu sen değil, ben yapmalıyım! Ne kadar kefalet ödeyeceğim umurumda bile değil!”

“Adamı döversen kefalet bile seni kurtarmaz.”

“Tahrik denen bir unsur var! Ayrıca hapiste yatmak hiç sorun değil.”

“Aptalca konuşmayı bırakıp beni dinle! Sen zengin ve güçlü bir adamsın dostum. Paran ve ilişkilerin o adamı bitirmeye yeter! Drew mesleki lisansını kaybederse zaten her şeyini kaybetmiş olur. Gazeteye gelince. Tam sayfa bir özür yazısı isteriz. Buna itiraz edebileceklerini de hiç sanmıyorum çünkü mali konularda çok iyi durumda değiller.”

“O zaman yap Brayn! Yoksa kendimi tutmayı bırakıp...”

“Sakin ol dedim! Mark Thomson hayatına ve kariyerine zarar verecek bir adam olamaz! Onlara istediği şeyi sakın verme! Bir diğer konu... Jennifer Andre ile görüşmelisin. Bana onun zarar görmesini istemediğini söylemiştin.”

“Evet!”

“Kariyeri için seninle iş birliği yapmalı. Bir ilişkiniz olduğu yalanı insanlara daha sevimli gelebilir. En azından ikiniz hakkında olumlu düşünürler. Sen de genç kadını kandıran adam olmaktan kurtulursun!”

“Onunla evlenmemi de ister misin?” diyerek alaycı bir şekilde güldü Mark. “Jennifer kafama bir silah dayamazsa inan bana çok şanslıyım.”

Brayn sesli bir kahkaha attı. “Evlilik fikri de çok sevimli ancak o kadarına gerek yok. Başını daha fazla belaya sokmanı istemem.”

“Sabırla bekleyeceğim Brayn! Şayet dediklerin olmazsa Drew’i ve o lanet gazeteyi ateşe veririm haberin olsun. Jennifer’a zarar verecek hiçbir şeye izin vermem! O bunları asla hak etmiyor.”

Telefonu kapatınca biraz daha sakindi. Öfkesi bedenini ve zihnini o kadar yormuştu ki sandalyesine oturup arkasına yaslandı. O sakinleşince Jim ve Melaniece odadan çıktı. Tek başına kaldığında son bir haftadır aklından çıkmayan tek şeyi yine düşünmeye başladı.

Jennifer...

Onunla geçirdiği iki günü düşünmediği tek bir an bile yoktu. Gölün kenarında gülümsüyor, kendisine kahvaltı hazırlıyor, kahve yapıyor, içtenlikle sohbet ediyordu. Her anın görüntüsü gözünün önünden geçerken derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Bahçede koşuyor, gülüyor, yaramaz küçük bir çocuk gibi çırpınıyordu...

Sonra onu öptüğü an... İşte o an hissettiği şeyi tarif edemiyordu. Her anısı canını yakarken banyoda ve yatakta seviştikleri anı asla unutamıyordu. Ona dokunmayı, onu öpmeyi, onu hissetmeyi özlemişti. Gözlerine bakarken gördüğü samimiyeti özlemişti. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarındaydı. Onları bir kez daha öpebilmek imkânsız olsa da ona ait her şeyi özlemişti.

Jennifer'ın haberi gördüğünden emindi. Kendisini hâlâ aramamıştı. Aramayacaktı! Hesap sormayacaktı! Onu o kadar iyi tanıyordu ki gururunun bunu yapmasına izin vermeyeceğinden emindi. O zengin ve ünlü bir adamın arkasına gizlenmezdi. Sorun kariyeri de olsa kirli bir oyunda yer almazdı.

Tanıdığı en dürüst ve en güçlü kadındı Jennifer Andre... Kendisiyle sevişirken bile bu gücü hissetmişti. Sabah bıraktığı notta yazdıkları da gerçekçi olduğunun kanıtıydı.

Daha fazlasına hazır değilim Mark...

"Lanet olsun Jen!" diyerek ayağa kalktı Mark. Burada oturup bekleyemezdi. Jennifer ellerinin arasından tamamen kayıp giderken onun gitmesine seyirci kalamazdı. Onu ikna etmek

için elinden geleni yapması gerekiyordu. Evet! Gerekirse çok daha fazlasını...

Jennifer, hayatının en kötü gününü geçiriyordu. Tamam, en kötü ikinci günü de denebilirdi. Birinci gün babasının öldüğü gündü. İkinci kötü günse işte bugündü. Radyodan çıkıp arabasına binerken onlarca gazeteciyi, yolunu kesmiş ve kendisine soru yöneltirken buldu. Onları atlatmayı ve bir suçlu gibi kaçmayı başarmıştı.

Onlarca saçma soru!

“Mark Thomson sevgiliniz mi?”

“Yazan haber doğru mu?”

“Hakkınızda yapılan yoruma ne diyeceksiniz? Sahtekâr olduğunuzu düşünüyorlar.”

“Yakında bir kitabınız çıkacakmış. Reklam için Mark Thomson’ı kullandığınız söyleniyor.”

“Mark’la aranızda kaç yaş var? Olgun erkeklerden mi hoşlanıyorsunuz?”

Her birinin bakışlarındaki ve sözlerindeki küçümsemeyi hissetmişti. Mark Thomson gibi bir adamın, sıradan ve gösterişsiz bir kadınla nasıl birlikte olduğunu anlamadıklarını da bakışlarında görebilmişti. Kendisini o adamı kullanmakla suçlamaları canını yaksa da umursamayacaktı. Hiçbirine cevap vermemiş, arabaya atlayıp evine gelmişti.

Üzerine bir şort ve yakası düşük, sağ omzunu açıkta bırakan bir tişört giydikten sonra salondaki koltuğa oturdu. Canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Karnı açtı ama iştahı da yoktu. Çantasında duran telefonu bugün aralıksız çalmış, arayanlar her kimse açmamıştı. Hâlâ çalmaya devam ediyordu ve o hâlâ açmıyordu.

Mark'ın kim olduğunu artık öğrenmişti. Bu kadar ünlü bir adamı tanımadığı için aptal olamazdı değil mi? Futbola birazcık ilgisi olsaydı onu tanıyabilirdi. Anlamalıydı! Sporcu olduğunu belli eden vücudunu çok yakından ve çıplak görmüşken bunu düşünmeliydi. Ünlü bir adamın yatağından geçen kadınlardan biri olmaktan rahatsızdı. Oysa o gece onun için özel olduğunu hissetmişti. Öyle hissetmesini sağlamıştı Mark. Adamın futbolculuğunun yanında, rol yapma yeteneklerinin de olması ne hoştu değil mi?

Onu düşünmemeye karar verip kendine bir sandviç hazırlamak için ayağa kalktı. Önemsiz insanlar için sağlığını bozmaya niyeti yoktu. Bir süre sonra tüm bu yaşananlar unutulacak ve asalak medya peşini bırakacaktı. Ayrıca ölse bile Mark'ın karşısına çıkıp hesap sormayacaktı. Onu önemsemediğini bundan daha iyi başka bir yolla kanıtlayamazdı. Kalbi zaten kırılmıştı. Gururunu da kırmasına gerek yoktu.

O an kapı çaldı. Birini beklemiyordu ve kimseyle de görüşmek istemiyordu. Kapı bir kez daha sert bir şekilde çalınca o tarafa yöneldi. Aynı anda Zack'in ve Cindy'nin sesini duydu.

"Jennifer evde olduğunu biliyoruz! Aç şu lanet kapıyı! Yoksa kıracağım!"

"Jenny biz geldik tatlım. Abin kapıyı kırmakta kararlı! Açsan iyi olur!"

Zack dediğini yapardı. Sadece kapıyı değil, duvarı bile yıkabilirdi. Onların kendisi için endişelendiğini tahmin ediyordu ama bugün yalnız kalmak istemişti. Pes ederek derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Açar açmaz Cindy kendisine sarıldı. Zack de hızla içeri girdi. Abisinin yüzündeki öfkeyi görünce duygulandı. Onların ailesi olduğunu zaten biliyordu ama zor anlarında yanında olduklarını görmek harika bir histi. Çocukları bakıcıya bırakıp geldiklerini tahmin etti.

“Jen nasılsın?” derken sanki ağlıyormuş gibiydi Cindy. Jennifer bir anda onların düşündüğü kadar mutsuz olmadığını fark etti ya da ilk şoku atlattığı için daha iyiydi. Cindy ve Zack içeri girince kapıyı kapatıp onlara döndü.

“O adamı elime bir geçirsem hadım edeceğim!” dedi Zack bağırarak. Kalın ve tok sesini Bayan Elies’in duyduğuna emindi Jennifer. Tabii kulakları yeterince iyi duyabiliyorsa... “Kız kardeşime yaptığı bu şeyin bedelini ödeyecek!”

“Hey sakın ol Zack!” dedi Cindy ona çıkışarak. “Buraya Jen’i üzme için gelmedik.” Sonra Jennifer’a döndü. “İyi misin tatlım? Sabahtan bu yana seni arıyoruz. Telefona cevap verince geldik. Tanrım Jenny... Haberi görünce çok şaşırdım. O adamın Mark Thomson olabileceğini rüyamda görsem inanmazdım.”

Jennifer, “Kim olduğu umurumda değil Cindy.” derken mutfağa geçti. “Ayrıca ben iyiyim. En azından artık bu kötü habere alıştım.”

Zack salondaki koltuğa oturdu. “O adamı seviyordum Jen! Onun en büyük hayranıydım ama şimdi onun adını dahi duymak istemiyorum. Yüzünü görsem suratının ortasını yumruğumla süsleyip kırılmadık kemiğini bırakmayacağım. Ona bir kadının kalbini kırmanın bedelini çok fena ödeteceğim!”

“Kapa çeneni Zack!” derken kızarak onu uyardı Cindy. Buraya Jennifer’ın canını sıkmaya gelmemişlerdi. Zack’i gelmeden önce uyarmış, sakın olmasını defalarca söylemişti. Hemen sonra Jennifer’a döndü. Jennifer buzdolabından sandviç için malzeme çıkarmakla meşguldü.

“Aç mısınız?”

“Ah hayır bebeğim. Aç değiliz.” Cindy, sandalyeye oturdu. “Onunla görüştün mü?”

“Hayır! Bunu asla yapmam!”

“Belki de o haber koca bir yalandır Jenny. En azından bunun sebebini sorman gerek.”

“Sebebi umurumda bile değil. Canımı bunun için sıkırmaya karar verdim. Hayatımda yaşadığım daha kötü günler oldu. Bunu da atlatabilirim.”

“Elbette ki atlatacaksın. Saçma bir haberdi. Göreceksin birkaç gün sonra herkes unutacak. Mark da senden özür dileyecek.”

“Benden özür dilemesini istemiyorum. Onunla karşılaşmak bile istemiyorum.”

Zack duymasın diye daha alçak sesle devam etti Cindy. “Eğer senden gerçekten hoşlanıyorsa açıklama yapmak için arayacaktır tatlım.”

Jennifer ona doğru baktı. “Biz onunla sadece yattık Cindy. Sadece bir kez... Bunun hoşlanmakla alakası yok. Cinsel çekim demek daha doğru olur.”

“Yani evet... Öyle de diyebiliriz.” dedi Cindy geveleyerek. “Sen iyiysen sorun yok.”

“İyiyim ve karnım aç. Ayrıca düşünmem gereken daha önemli şeyler var.”

“Kitabın gibi...”

“Evet.”

Aralarına Zack girdi. “Dolapta bira var mı?”

“Hayır!” dedi Jennifer.

“Hiç şaşırmadım.”

Jennifer yemeğini hazırlayıp tabağa koyduğu anda kapı çaldı. Zack, kapıyı açmak için ayağa kalktı. “Ben bakarım!” Genç adam, kapıyı açınca olduğu yerde kaldı. Göz göze geldiği adam bugün görmeyi en çok istediği adamdı. Şaşkınlık ve öfkeyi aynı anda yaşarken Cindy’nin sesini duydu.

“Kapıdaki kim Zack?”

“Kim mi?” dedi ağır ağır ve alçak bir sesle. “Mark Thomson.”

Cindy, o an âdeta uçarak kapıya geldi ve kocasının önüne geçti. Sesi gayet sakin ve yumuşak çıktı. “Bay Thomson?”

“İyi akşamlar. Jennifer’la görüşmek istiyorum.”

Zack yine o ağır ve öfkeli sesiyle araya girdi. “Onunla görüşmek mi istiyorsun? O benim kız kardeşim ve sen onun kalbini kırdın dostum!”

Mark, Zack’in aksine kibar ve çok sakindi. “Biliyorum Zack. O yüzden geldim. İzin verirsiniz...”

Zack arkasına döndü ve salondaki koltuğa oturmuş, yemeğini yiyen kız kardeşine baktı. Jennifer, kapıda kimin olduğunu duymuştu ama hiç de umursuyor gibi görünmüyor, o tarafa da bakmıyordu.

“Thomson seninle görüşmek istiyor Jenny!”

Jennifer bacaklarını poposunun altına yerleştirmiş, koltuğa yaslanmış yemeğini yerken ağzı dolu bir şekilde ve yine umursamaz bir tavırla abisine cevap verdi. “Ona cehenneme gitmesini söyle.”

Zack kapıdaki adama döndü. “Duydun. Cehenneme gitmeni istiyor!”

“Evet, duydum.” dedi Mark usulca. “İçeri girebilir miyim? Gerçekten onunla konuşmak istiyorum.”

Cindy, genç adamın tavrından üzgün olduğunu görebiliyordu. Buraya kadar gelmesi de bunun işaretiydi. Jennifer görüşmek istemese de herkesin bir açıklama yapmaya ihtiyacı vardı.

“Elbette Bay Thomson.” derken Zack’in yüzüne baktı. “Onlar yetişkin Zack. Sorunlarını kendileri çözebilir.”

“Bu adam kız kardeşimle yattı Cindy! Ve onun...”

“Zack... Lütfen!”

Zack, derin bir nefes alıp geri çekilince Mark içeri girdi.

Jennifer’ı günler sonra ilk kez görüyordu. Genç kadın, yüzüne bakmıyor ve onun varlığından rahatsız olduğunu belli ediyordu. Mark, yine de onunla konuşmaya kararlıydı. Birkaç adım daha atıp Jennifer’ın oturduğu koltuğun diğer ucuna oturdu. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip hafifçe öne eğilerek başını Jennifer’a çevirdi. Zack ve Cindy’nin kapıdan dışarı çıktığını da duydu.

Jennifer elindeki sandviçi yavaş yavaş yiyor, ilerideki bir noktaya bakıyordu. Genç kadının hoş kokusunu alabiliyordu Mark. Yine çok güzeldi.

“Üzgünüm Jennifer.” dedi usulca. “Sana buraya suçsuz olduğumu söylemeye gelmedim çünkü suçluyum. Seni aradığım o ilk gün sahtekâr olduğunu düşünüyordum. Amacım... Evet, amacım sana bunu söylemekti. Ama sonra...” Derin bir nefes alarak yutkundu Mark. “Bir şeyler söyle Jen! Sessizliğin canımı acıtıyor.”

Jennifer başını ona doğru çevirdi. Mark, genç kadının gözlerindeki soğuk ifadeden neler hissettiğini görebiliyordu. Kendisine ilk defa böyle bakıyordu.

“Buraya neden geldin Mark Thomson?” dedi Jennifer buz gibi bir sesle ve ciddiyetle. “Senden bir açıklama isteseydim ben sana gelirdim.”

“Gelmeyeceğini biliyordum.”

“Beni tanıdığını sanıyorsun değil mi?”

“Evet, seni tanıyorum Jennifer. Çok iyi tanıyorum.”

“Ama ben seni tanımıyorum.”

“İstemedin Jen! Sana kendim hakkında her şeyi anlatabilirdim.”

“Anlatman neyi değiştirecekti ki?”

“Ovv... Evet, tabii senin kendi kuralların var.”

Jennifer, o an ayağa kalktı. “Mark Thomson’ın oyuncuğu değilim bayım! Senin kim olduğun da umurumda değil. Adını kullanarak ünlü olmak gibi bir derdim de yok ayrıca benim peşimden sen geldin!”

Mark da ayağa kalktı. “Olanları düzeltebiliriz. Sadece bana güven... Kariyerine zarar verecek hiçbir şeye izin vermem.”

“Ah, bunun için sana minnettar olurum Bay Thomson.” derken alaycı ve soğuktu. “Bu kez ne yapacaksın? Yeni planın ne?”

“Ciddiyim Jennifer! Kahretsin! Keşke bu şekilde olmasaydı. Yine de geç kalmış değiliz. Yarın herkese senin kız arkadaşım olduğunu ve çıkan haberin tamamen yalan bir haber olduğunu duyuracağım. Sen de yanımda olacaksın.”

Jennifer öfkелendi. “Hayır! Senin kız arkadaşın değilim! Biz sadece seviştik Mark. Sadece seviştik... Daha fazlası yok.”

“Olabilir de...” derken genç kadına doğru bir adım attı Mark. Ona sarılmak ve her şey yoluna girecek demek istiyordu.

“Birine sonsuza kadar bağlanmaktan korktuğunu sanıyordum Bay Thomson.”

“Hâlâ korkuyorum. Sana evlenme teklifi etmiyorum Jen. İkimiz için de bu çok erken ama birlikte daha çok zaman...”

“Seninle asla evlenmem! Bunu aklımdan bile geçirmedi! Seninle bunun için yatmadım.”

Mark, istemsizce bozuldu ama kendisi de aynı şeyi söylemişken Jennifer’ın ciddiyeti karşısında diyecek bir şey bulamadı.

“Lütfen Mark. Gitmeni istiyorum! Şimdi!”

“Jennifer...”

“Bay Thomson...” Sustu ve başını yere çevirdi. “Benim için bu kadarı çok fazla. Teklifini kabul etmiyorum. Bu hatanın bir bedeli varsa ödemeye de hazırım. Kariyerimi düşünme. Dünya sadece New York’tan ibaret değil.”

“Aslında ikimiz hakkında haklısın!” derken sesinin yükselmesine engel olamadı Mark. “Kesinlikle uyumlu değiliz. Çünkü sen beni çıldırtıyorsun Jennifer!”

“Sen de beni!”

“Evli olduğumuzu hayal bile edemiyorum! Asla yürümezdi!”

“İşte bunda çok haklısın!”

“Çünkü ben vahşi bir aslanım değil mi?”

“Ben de inatçı bir koçum!”

Birbirlerine olan bakışları soğuk ve öfke dolu olsa da tartışmaları garip bir şekilde komikti. Mark, bir şey daha söylemek istercesine dudaklarını araladı ama sadece nefes alıp kapattı. Sonrasında hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce arkasına dönüp genç kadına son kez yine baktı. Jennifer da onu izliyordu. Ve Mark ağır adımlarla kapıdan çıktı.

Jennifer onun ardından koltuğa uzanırken Mark Thomson’ı hayatından sonsuza kadar çıkarmış olduğunu düşünüyordu. Hatta emindi.

Kendi kendine usulca söylenip somurttu.

“Seninle evlenmek mi? Aklımı henüz kaçırmadım Mark Thomson!”

*Gururun aşkına engel oluyorsa gerçekten
âşık olmamışsın demektir.*

Mark, yolun nasıl bittiğini, evine nasıl ulaştığını hatırlamıyordu. Jennifer'ın evinden çıktıktan sonra geri dönmek için sebepler aramış ama bulamamıştı. Onun hayatını yeterince kötü hâle getirdiğini düşünüyor, ondan uzak kalması gerektiğine inanıyordu.

Tabii başarabilirse!

Evinin önünde pusu kurmuş, onunla konuşmak için gelen gazeteciler bahçe kapısının açılmasını beklerken arabanın etrafını sarmıştı. Onlarla konuşmaya ve sorularına cevap vermeye niyeti yoktu. Arabadan inip her birinin suratına yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu. Futbolda zirveye oturduğu yıllarda hakkında çıkan haberlerin çoğu özel hayatıyla ilgiliydi. O zamanlar dikkat çekici olmak hoşuna gitse de artık kesinlikle istemiyordu.

Kapı açılınca gaz pedalına sonuna kadar basıp içeri girdi ve kapı arkasından kapandı. Birkaç gün daha bu saçmalığın devam edeceğini biliyordu. Magazin medyası yıllar sonra Mark

Thomson hakkında sansasyonel bir haber yakalamışken, olayın üzerine gitmekten ayrı bir zevk duyar, daha sansasyonel haberler bulabilmek için birbirleriyle yarışır. Jennifer teklifini kabul etseydi, bu leş yiyicilerden daha çabuk kurtulabilirdi. Lanet olsun! Kabul etmemiştir!

Jennifer, inatçı ve gururluydu. Kariyeri için bile olsa kendisiyle iş birliği yapmaya yanaşmamıştı. Gözlerine bakarken kalbinin kırıldığını görmüştü. O an hissettiği şeyi tarif etmesinin bir yolu yoktu. Oysa hayatına giren kadınların duygularını hiçbir zaman önemsememiştir. Jennifer'la kurduğu bağı hiçbirlikle kurmamıştı. Kahretsin ki bir kadının, ilk kez ilişkiye girdiği adam da olmamıştı. Canını acıtan belki de buydu... Belki de bu yüzden ona karşı kendini sorumlu hissediyor, başka bir herifin ona dokunacağını, onu öpeceğini, onunla sevişeceğini aklından geçirmek dahi istemiyordu.

Jennifer'a aslında ne istediğini de açıkça söyleyememiştir. Bu kez gerçekten denemeli ve ilişkimizin nereye gideceğini görmeliyiz demek istemiştir ama onun bunu duymaya bile tahammülü yoktu. Tamam, haklıydı. Adını bir gazetenin dedi-kodu köşesinde görmeyi elbette ki beklemiyordu. Üstelik güvendiği ve seviştiği adam tahmin edemeyeceği biriydi.

Hâlâ kendisini suçlamaktan vazgeçmiyordu Mark. Arabayı garaja park ettikten sonra garajdaki iç kapıdan eve girdi. Kafasını dağıtmak için sert bir şeyler içmeye ihtiyaç duyuyor ve bu akşam hiçbir şeyi düşünmeden sadece uyumak istiyordu. Üst kata çıkacağı sırada salondan gelen klasik müziğin sesiyle olduğu yerde durup o tarafa baktı. Ağır birkaç adım atıp salonun içine girdi.

Annesi geniş salon penceresinin önünde durmuş, dışarıyı seyrediyordu. Müziğin yumuşak ve insana huzur veren ezgisi evin içini sararken odasına gidip gitmemekte kararsız kaldı. Klasik müziğin insanlara terapi gibi geldiğini duymuştu.

Galiba öyleydi çünkü oradan gitmek yerine, koltuğa oturup bacaklarını öne doğru uzattı. İyice ağırlaşmış başını geriye devirdi ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Müziğin tatlı dokunuşları zihnini dinlendirmeye ve gerilen sinirlerini yatıştırmaya başladığında kendini biraz daha iyi hissetti. Birkaç dakika sonra yanına oturan ve kendisi gibi koltuğa yayılan annesinin sesini duydu.

“Onunla konuştun mu?” dedi Venessa.

Neredeyse tüm şehrin duyduğu haberi, annesinin duymaması zaten imkânsızdı. Mark, onun bu konuda ne düşündüğünü de tahmin ediyordu. Jennifer’ı üzdüğü için kendisine kızgındı.

“Jennifer’la artık konuşmuyoruz anne.” derken zihninin yorgunluğunu sesine yansıttı. Tüm gün o kadar çok gerilmişti ki kaslarının bile tutulduğunu koltuğa oturana kadar fark edememişti. “Sadece tartışıyoruz ve sanırım artık bitti. Benden nefret ettiğini hissediyorum.” diyerek devam ederken kalbini sıkıştıran şeyin müziğin ezgisi mi yoksa Jennifer’ın bu akşamki tavrı mı olduğuna karar veremedi.

“Birinden nefret etmek çok kolaydır Mark. Zor olan birini gerçekten sevebilmektir. Kalbi kırılmış bir kadının seni hemen affetmesini bekleme. Jennifer doğru olanı yapıyor.”

“Doğru olan mı? Onun ne yapmak istediğini nasıl bilebilirsin ki? Onunla tanışmadın bile. Jennifer hayatımda tanıdığım en inatçı kadın. Yani senden sonra...”

“Zamana bırakıyor. Doğru olan da bu... Evet, onunla tanışmadım ama benim de kalbim bir zamanlar onun kalbi gibi kırıldı. Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Jennifer kolay bir kadın olsaydı, ondan bu kadar etkilenmezdin Mark. Sen zor olanı seviyorsun.”

Başını çevirip annesine baktı. “Sen de benim aşağılık bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?”

Annesi de yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oğluna döndü. “Elbette düşünmüyorum. Sen iyi bir adamsın. Kadınlara karşı her zaman kibardın. Tek sorunun kör ve sağır olman, gözünün önündekini görmüyor, içindeki sesi duymuyorsun. Sadece inatçı olan Jennifer değil. Şişkin olan egon ve gururun kışına tekme yemeyi hazmedemiyor. Özellikle de o tekme atan bir kadınsa...”

“Bunları kendimi daha kötü hissetmem için söylüyorsan doğru yoldasın Bayan Venessa!” derken gözlerini devirdi Mark. “Siz kadınları asla anlamıyorum.”

“Bizler duygularımızla hareket ederiz ama siz erkekler duyguları ve hormonları birbirine karıştırırsınız.”

“Belki de babama benziyorum.”

“Babana benzemiyorsun. Kendini onunla kıyaslamaktan vazgeç. Anne ve babalar çocuklarına kendilerinden çok küçük parçalar bırakabilirler ancak insanların karakterleri birbirinden çok farklıdır. Baban evliliğini yürütemedi ve bağlılık sorunu vardı diye senin de öyle olacağın anlamına gelmez.”

“Genetik diye bir bilim var. O adamın aptal hücreleri dünyaya gelmeme sebep olmuşsa, onunla aynı özellikleri taşımam garip olmaz.”

Venessa cevap verirken gülümsedi. “Babanın başka biri olduğunu söylemek isterdim ama mümkün değil.”

“Bunu duymak hoşuma gider miydi bilmiyorum.”

“Örneğin Soraya... Tanrı biliyor ya biraz şüphem olsa doğumdan sonra bana yanlış bebeği verdiklerinden emin olacağım. Kız kardeşin bana hiç benzemiyor. Karakterinden bahsediyorum. Ah her neyse... Jennifer’in gerçek Mark’ı tanımasına izin vermelisin. Hâlâ kavga ediyorsanız bile doğru yolda

olduğunuzu gösteriyor. İyi bir kavga iyi bir seks demek tatlım ve tüm sorunlar yatakta çözülür.”

“Aman Tanrım!” dedi Mark hem alaycı hem de ciddi bir ses tonuyla. “Seninle bunları konuşmak için on yedi yaşında falan olmalıydım! Otuz beş yaşındayken çok garip geliyor!”

“Garip olan sensin Mark Thomson! Onunla yatmadığını söyleme çünkü asla inanmam.”

“Bunu bilmek zorunda değilsin anne!”

“Ben değilim ama sen zorundasın. Bu hâlde olmanın sebebi de işte bu! Jennifer’a karşı hissettiklerinin sadece hormonlarından kaynaklandığını düşünüyorsan yanılıyorsun! Hâlâ onu düşünüyor ve kırılan kalbini önemsiyorsan, işin içinde duygular var demektir.”

“İkimizin anlaşabilmesi için bir mucize gerekli. Duymak istiyorsan anlaştığımız tek nokta da yatak!”

“Tahmin etmiştim.”

“Ne? Aklından ne geçiyor?”

“Jennifer artık senin hayatında koca adam! Arkasına saklanacak bahaneler üretmeyi bırakıp onu yeniden nasıl kazanacağını düşünmeye ne dersin?”

“Bahane mi? Sana gerçek olanı açıklıyorum bayan ilişki uzmanı! Onunla tartışmak beni çok yoruyor çünkü küçük bir kızla oyun oynayacak yaşta değilim. Hayatındaki ilk erkek olmamı umursamayan bir kadının sorumluluğunu da almıyorum.”

“Tanrım... Sen ciddi misin Mark?”

“Evet, çok ciddiyim! Jennifer’a zorla hiçbir şey yapmadım. Hayatını doğru adamı bekleyerek geçirmek istiyorsa da kendi bilir. Üzgünüm ama doğru adam diye bir şey yok çünkü hiç kimse mükemmel değil!”

“Mark.” dedi Venessa usulca. Mark öfkesini gizlemeden hâlâ konuşuyor ve içini dökmeye devam ediyordu.

“Astroloji saçmalıklarına o kadar inanıyor ki ona göre biz asla uyumlu bir çift olamayız. Diğer nedenleri ise çok daha saçma! Ünlü, zengin ve futbol oynamış bir adam da istemiyor. O kim sence? Ben! İstemediği her özelliğe sahip olduğum için ne kadar şanslıyım değil mi?”

“Mark.”

“Şunu dinle! Evlenirsek asla anlaşılamayacağımız konusunda da emin! Aslında ben de eminim! Bayan Andre!” Ayağa kalktı Mark. Salonun içinde küçük adımlar atarken içindeki öfkeyi sesine yansıtıyordu. “Tanrım, bu kadın beni gerçekten çıldırıyor! Onu aradığım güne lanet olsun! Peşinden asla gitmemeliydim. Duygular mı? Şu an ne hissediyorum biliyor musun? Koca bir aptal olduğumu. Onunla evlenmek için büyük bir sebebim olması gerek değil mi? Çok büyük bir sebep!”

O an oğluna bağırarak onun sesini kesti Venessa.

“Bebek!”

“Ne?” dedi Mark olduğu yerde durup annesine bakarak. Onun ne demek istediğini anlamadığı yüzündeki şaşkın ifadenin belli olurken bir kez daha sordu. “Ne dedin anne?”

“Bebek dedim Mark. Onunla evlenmek için çok önemli bir sebep istiyordun. Bundan daha önemli bir sebep var mı?”

Keyifli ve gür bir kahkaha savurdu Mark. “Hayal gücün konusunda endişelerim var Bayan Venessa. Tanrı’yı bile şaşırtmayı başarıyorsun. Jennifer hamile değil!”

Venessa oğlunun aksine rahat ve sakindi. Bir yandan gülümsemeye devam ederken diğer yandan düşündüğü şeyi ciddi ses tonuyla tekrar etti.

“Bundan emin olamayız Mark. Olabilir miyiz?”

Mark eminim demek istedi ama Jennifer’la korunmasız ilişkiye girdiğini hatırlayınca kelimeler boğazına takılırcasına öksürdü.

Venessa “Cevap vermediğine göre...” derken ona şiddetle karşı çıktı Mark.

“Sadece bir kez birlikte olduk! Hamile kalması için daha fazlasına ihtiyacımız var! Tanrı aşkına! Neden saçma hayallerini kendine saklamıyorsun? Böyle bir şey olursa kesinlikle bana söyler.”

“Emin olmadığın bir şey daha Mark Thomson! O kız hamile kalırsa sana asla söylemez.”

“Bunu gizlemeye cesaret edemez! Ayrıca evlilik dışı bir çocuğu doğurmak için çok cesur olmak gerek!”

“Sana göre öyle tatlım. Dışarıda kaç tane kadının bekâr anne olduğunu biliyor musun? Ya da kaç kadının kürtaj olduğunu?”

Mark kürtaj olasılığını duyunca kanının donduğunu hissetti. Jennifer’ın böyle bir şeyi yapacağını hayal etmek bile korkunçtu. Onun hamile kalacağını hayal etmekten çok daha korkunçtu! Baba olmak gibi bir hedefi olmasa da Jennifer hamile kalırsa bunu görmezden gelemezdi!

“Bebekten kurtulmak isteyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Neden istemesin ki? Senin bebeğini doğurmak hayatını daha zor hâle getirir.”

“Sadece benim değil, onun da bebeği!”

“Benim de torunum!”

Mark, şimdi gerçekten çıldırmak üzere olduğunu hissetti. Asla olmayacak saçma bir olasılık için gerçekmiş gibi konuştuğuna inanamıyordu.

Jennifer hamile değildi!

Hamile olması da imkânsızdı!

“Odama gidiyorum!” dedi Mark bağıarak. “Bir daha asla bu konunun açılmasını istemiyorum.” Salondan çıkmadan önce annesinin kendisine seslendiğini duydu.

“Soruma cevap vermedin Mark!”

“Sana yeterince cevap verdim anne! Saçmalıklarınla beni boğmayı bırak ve evine git!”

“Jennifer hamile kalırsa onunla evlenir misin?”

“Anne!”

“Hadi ama... Sadece merak ediyorum! Yoksa şimdi kaçtığın gibi kaçır mısın?”

“Ben babam değilim!” derken oldukça ciddi ve sertti Mark. “Jennifer’ın hamile olduğunu duyduğum ilk gün yapacağım tek bir şey olur!”

“Ne?”

“Onunla evlenirim!”

“Ya o kabul etmezse?”

Mark’ın gülümsemesinde gizlenen öfkeyi hissetti Venessa. Cevabı da gülümsemesi kadar anlamlıydı.

“Hayatının sonuna kadar bana her konuda itiraz edebilir ama bu konuda asla edemez! Beni tanımadığını söylüyor. Evet, tanımıyor. Ona kendimi tanıtmakta hiç tereddüt etmem.”

Mark salondan çıkınca Venessa gülmeye başladı. Oğlunun aklına böyle bir fikri sokmayı son anda düşünmüştü ancak hayatta olasılıklar ve mucizeler her zaman vardı. Jennifer ve Mark’ın tekrar bir araya gelmesi için bundan daha güzel bir mucize olamazdı.

Beş hafta sonra...

Jennifer, son bir haftadır kendini berbat hissediyordu. Sürekli yorgun, hâlsiz ve uykusuzdu. Bunun sebebinin yaşadığı olaylardan kaynaklandığını düşünse de bir türlü toparlanamıyordu. Geciken reglisi için ilaç almayı da düşünmüştü. Bu dönemlerde çoğu kadın gibi gerginlik yaşıyordu.

Mark Thomson'ın hayatında bıraktığı izler de içler acısıydı. Radyo programlarını dinleyenlerin sayısı azalmıştı ve telefon bağlantıları eskisi kadar keyif vermiyordu. Bir hafta önce çıkan kitabının satış oranları ise bedeninde hissettikleri kadar berbattı. Hakkında haber yapan gazete, olaydan bir hafta sonra tam bir sayfa özür yazısı yayınlamıştı. Jennifer, onun bunda parmağı olduğunu bilse de Mark'ı affetmek niyetinde değildi.

Hayatından bir rüzgâr gibi geçmişti Mark. Rüzgârdan çok kasırga gibi demek daha doğrudu. Onunla son görüşmelerinin üstünden haftalar geçmesine rağmen, yalnız kaldığında onu düşünmekten de nefret ediyordu. Dünyada en olmaz adamla yatmıştı. Aries, kendisine şans vermesi için sürekli peşindeyken Mark'tan sonra buna hazır olmadığına inanıyor, onunla çıkmayı göze alamıyordu.

İşte hikâyenin özeti! Mark Thomson hayatında iyi giden birçok şeyi tepetakla etmiş, duygularını incitmiş, kalbini kırmış, kariyerine zarar vermiş, en ufak bir hasar almadan kendi hayatına dönmüştü. Bunu yine düşünürken Cindy'i bekliyordu. Bugün pazardı. Onunla kahve içmek için sözleşmişler, kafeye biraz erken gelmişti.

Pencere kenarındaki masada oturmuş, dışarıyı izlerken yanına gelen garsona daha sonra sipariş vereceklerini söyleyince genç adam gülümseyerek oradan uzaklaştı. Cindy asla geç kalmazdı ama belli ki çocukları Zack'e bırakmak uzun sürmüştü.

Bunu düşünürken Cindy'nin bir taksiden inip koşarak kafeye girdiğini gördü. Masaya ulaştığında da telaşlıydı.

“Çok özür dilerim Jenny.” diyerek genç kadını öptü ve sandalyesine oturdu. “Anne olmanın bu kadar zor olabileceğini bilseydim yine de bu çocukları doğurur muydum emin değilim. Tanrım! Bazen nefes almaya o kadar ihtiyaç duyuyorum ki... Buraya gelebilmek için bile onlarca plan yapmam gerekiyordu.”

“Seni anlıyorum.” derken gülümsedi Jennifer. “Ve bence sen harika bir annesin. Zack çok şanslı bir adam.”

Cindy de gülümsedi.

“Teşekkür ederim tatlım. Eee sen nasılsın? Kitap satışları nasıl gidiyor?”

“Çok iyi değil. Aslında hiç iyi değil. Daha iyi olacağını hayal etmiştim ama olmadı.”

“Hemen umutsuzluğa kapılma. Kitabın yeni çıktı. Bir haftada binlerce satmasını bekleyemeyiz.”

“Haklısın.” dedi Jennifer gülümsemeye çalışarak. “Mutluyum. En azından artık bir kitabım var.”

“Evet, tatlım. Bu bile yeterli. Ama...” Genç kadını daha dikkatli inceledi Cindy. “Çok solgun görünüyorsun Jennifer. Kilo mu verdin yoksa bana mı öyle geldi?”

“İki kilo. Tam bir haftada iki kilo verdim.”

“Sakın diyet yapıyorum deme çünkü ihtiyacın yok. Gayet iyi durumdasın.”

“Hayatımda hiç diyet yapmadım. Kilo vermemin sebebi midem. Bu aralar o kadar midem bulanıyor ki iki gündür de sabahları kusmak için kendimi banyoya zor atıyorum.”

Ses tonundan ve yüz ifadesinden onun için endişelendiğini belli eden Cindy, “Sebebi stres olabilir bebeğim.” dedi. “Son bir ay senin için kolay geçmedi. Şikâyetlerin devam ederse

hemen bir doktora git. Daha fazla kilo kaybetmek sağlığın için hiç iyi olmaz.”

“Biliyorum.” dedi Jennifer derin bir nefes alıp. Garson iki fincan kahve getirip oradan uzaklaşınca konuşmaya devam etti. “Tanıdığın bir jinekolog var mı?”

“Jinekolog mu?” diyerek şaşkınlıkla genç kadına baktı Cindy. “Miden için soruyorsan onların baktığı tek yer rahmin tatlım ve kullandıkları masalar son derece korkunç. Orada yatmayı asla istemezsin.”

Jennifer gülerek ona itiraz etti. “Midem için değil, geciken regli dönemim için ilaç almam gerek. Reçetesiz ağrı kesici bile vermiyorlar ve ben gerginlikten patlamak üzereyim.”

“Reglin mi gecikti?” dedi Cindy şaşkınca.

“Sanırım sadece birkaç gün. Daha önce de gecikmelerim olduğu için çok umursamadım ancak bu kez cidden çok iyi değilim.”

“Jenny, bunun sebebi başka bir şey de olabilir.”

“Ne olabilir ki?” Yine güldü Jennifer. “Menopoza girmek için yaşım uygun değil. Tabii erken menopoz olasılığını da düşünmek gerek.”

“Ondan bahsetmiyorum. Bir kadının gecikmesi için en önemli sebep...” Cümlesini tamamlamaya korkuyormuş gibi sustu. Jennifer, onun ne demek istediğini anlayacak kadar zekiydi ve şiddetle itiraz etti.

“Ov hayır! Hamile değilim! Yani bunun olması imkânsız. O-olmaz...”

“Bir adamla yatmadıysan ya da sperm bankasından alışveriş yapmadıysan elbette ki imkânsız. Bunu iddia bile edemem.”

“Cindy... Biz... Mark’la...” Birkaç saniye nefesini tuttu. “Sadece bir kez... Neredeyse otuz yaşımdayım ve yumurtalarımın

o kadar iyi çalıştığını sanmıyorum. İmkânsız... Yo hayır, hamile değilim.”

Cindy, sana inanmıyorum bakışı attı. “İlişkinizin üzerinden ne kadar süre geçti?”

“Beş ya da altı hafta, of bilmiyorum.”

“Ondan sonra regli oldun mu?”

“Sanırım olmadım. Kafam o kadar karışık ki takip etmedim. Ayrıca dediğin gibi stres de gecikmeye sebep olabilir.”

“Ya mide bulantıların ve kilo kaybın?”

“Tamamen tesadüf. Bunların da sebebi stres!”

“Jenny emin olmak için yapmamız gereken tek şey gebelik testi.”

“Beni geriyorsun Cindy. Teste gerek yok. İhtiyacım olan tek şey ilaç. Hatta bak göreceksin birkaç güne...”

“Jennifer lütfen. Bu konuda tecrübeliyim ve sana doğru olanı söylüyorum.”

“Doğru olan ne?”

“Bir an önce hamile olup olmadığını öğrenmen. Şayet geç kalırsan kürtaj olamazsın.”

Jennifer, dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. “Kürtaj olmak mı? Hamile değilim! Kürtaj da olmayacağım. Başka şeylerden konuşamaz mıyız? Daha çok midem bulanıyor ve sebebi de senin uçuk fikirlerin.”

“İtiraz istemiyorum Jen! Hemen bir doktora gidiyoruz ve emin oluyoruz. Sonuca göre ne yapacağımıza karar veririz.”

“Bugün pazar! Her yer kapalı.”

“Test için hastaneye gideriz tatlım. Sağlık sigortan karşılar.”

“Neden etrafımdaki herkes hayatımı zorlaştırmaya çalışıyor anlamıyorum.” diyerek sıkıntılı bir iç çekti Jennifer.

Hamile olmadığına emindi ama Cindy'nin teorisi yüzünden şüphe duymaya başladı.

Jennifer, koluna giren iğne yetmezmiş gibi hastanenin midesini daha çok bulandıran kokusuna katlanmak zorunda kalıyordu. Bir saat önce verdiği tahlil sonucunu beklemekten inanılmaz sıkılmış, bu süre boyunca yanında oturan Cindy'i boğmamak için kendini zor tutmuştu. Onun yüzünden keyifle başlayan pazar sabahı, tam bir kâbusa dönüşmüştü.

Biraz önce içtiği bir fincan kahveyi de kusmasının sebebi hamile olması değil, yaşadığı gerginlikti. Yani kesinlikle emindi. Mark Thomson'ın çocuğunu taşıyor olamazdı! Sadece bir kez onunla sevişti diye hamile de kalamazdı. Bu tür şeyler sadece filmlerde oluyordu! Gerçek hayatta nasıl olabilirdi ki?

Doktor odasının kapısından birinin kendisine seslendiğini duyunca ayağa kalktı.

“Bayan Jennifer Andre! Sıra sizde. Lütfen içeri girin.”

Cindy ile birlikte odaya girerken ona, tüm bunların suçlusu sensin bakışını atmayı da ihmal etmedi. Hayatında gördüğü en yaşlı doktor olan kadının bakışları üzerinde gezinince, masanın önünde bulunan koltuklardan birine oturdu. Cindy de diğerine yerleşti. Kadının önünde duran kâğıttaki garip sayıların ne anlama geldiğini kesinlikle bilmiyordu ancak bunun iyi bir haber olacağını umut ederek rahat bir nefes aldı.

“Bayan Andre.” dedi doktor hanım garip İngilizcesiyle.

“Evet, benim.”

Kadının bakışları kâğıdın üzerinde gezinip yine kendisine yöneldi.

“Regli gecikmenizin sebebi...” Yine nefesini tuttu Jennifer. “Hamilesiniz. Yaklaşık beş haftalık olabilir. Tabii bundan emin olmak için haftalık takip de yapmalıyız. Gebelik hormonunun ne kadar yükseleceğine göre karar veririz.”

Hamilesiniz kelimesinden sonrakileri kesinlikle duymamıştı. Orada takılıp kalmış, tuttuğu nefesini bile vermeyi unutmuştu. Ağlamak istiyordu. Konuşmaya gücü olsa tahlil sonucunun hatalı olduğunu söyleyecek, itiraz edecekti. Ancak gücü tükenmiş, kelimeler boğazında düğümlenmiş sanki göğsünün üzerine çok iri bir boğa oturmuş gibi hareketsiz kalmıştı.

Hamileydi!

Bedeninde yaşadığı en garip ve en acı verici maceranın bedelini taşıyordu. Mark Thomson’la sevişmiş, ondan hamile kalmıştı. Onu hayatından tamamen çıkardığını düşünürken çok daha zor olan başka bir şeyle karşı karşıyaydı.

Anne olmaya hazır değildi!

Bir bebeğe bakabilecek kadar güçlü de değildi.

Bekâr bir anne olmak için sebebi de yoktu!

Hayır!

Hayatında bir çocuğa yer açamaz, onu doğuramazdı!

Anne ve babası ayrı olan çocukların ne hissettiklerini çok iyi biliyordu. Kendi çocuğuna bunu yapmaya hakkı da yoktu.

Cindy onun kadar şaşkın olsa da sessiz kalamadı. “Jennifer.” dedi usulca genç kadının elini tutarak. “Ne karar verirsen ver yanımdayım tatlım. Her zaman da olacağım. Bu bebek sadece onun değil, senin de bebeğin. Lütfen iyi düşün.”

Jennifer, gözlerini yakan gözyaşlarına aldırış etmeden, ciddi bir yüz ifadesiyle doktora baktı.

“Doğurmayacağım.” dedi yine aynı ciddiyetle. “İstemiyorum. Lütfen bana yardım edin.”

“Elbette ki bu sizin yasal hakkınız Bayan Andre. O zaman yarın sabah saat 07.00’de burada olun. Aç gelmenizi rica edeceğim. Küçük bir anestezi ile bunu hallederiz. Öğleden sonra da evinize gidebilirsiniz.”

“Tamam.” diyerek ayağa kalktı. Odadan çıkarken verdiği kararı sorgulayacak durumda değildi. Doğru olanı yapıyordu. Doğru olmak zorundaydı. Dönen başı yüzünden sırtını kordordaki duvara yasladı. Elleri istemsizce karnının üzerine giderken kendisine ihanet eden duygularına lanet ediyor, her zaman dürüst olduğuna inandığı mantığının sesini duyuyordu.

Hamileydi! Ve Mark Thomson’ın asla umursamayacağı çocuğunun doğmasına izin vermeyecekti.

Mark, neredeyse bir aydır ilk kez bir pazar günü evde değildi. Grant’ın küçük kızı Bianca’nın onuncu yaş günü partisine davet edildiği için onun doğum gününe katılmıştı. Sadece kendisi değil, tüm eski dostları ve takım arkadaşları da buradaydı. Çoğunu çok uzun zamandır da görmemişti. Sakatlığı sonrası her türlü daveti geri çevirmiş, dostlarıyla eskisi kadar görüşmemişti. Bugün onlarla birlikteyken kaçırdığı günlere üzüldüğünü fark etti. Bazen insan farkında olmadan hayatındaki güzel şeylere sırtını dönüyordu. Son birkaç yılının özeti de tam olarak buydu.

Onların kendisini gördüğüne şaşırdığını yüz ifadelerinden anlarken sohbete başlamaları çok zor olmadı. Kazandıkları maçlar, komik anılar, yolculuklar, kavgalar... Hayatları futbol olan bu adamların konuşacak daha başka neyi olabilirdi ki? Çoğu hâlâ futbol oynuyor, birçoğu da emekli olmuş başka bir işle uğraşıyordu. Evlenen, çocuk yapan, boşanan, ikinci kez evlenen... Kendisi gibi hiç evlenmemiş bekâr arkadaşı belki birkaç kişiydi.

Parti için hazırlanmış bahçenin bir köşesinde olan biteni izliyor, şampanya dolu kadehini yudumluyordu. Gerçekten güzel bir partiydi. Davetliler de çok şıktı.

Grant'ın kızı için kesenin ağzını sonuna kadar açtığını da yapılan hazırlıklardan anlayabiliyordu. Özel olarak gelen müzik grubunun hareketli şarkısında havuz başında dans eden çiftlere doğru baktı. Bahçede oraya buraya koşan çocukların neşeli sesleri müziğin sesini neredeyse bastıracak kadarken bakışları çocuklara kaydı. Annesinin söylediği ve hâlâ saçma bir fikir olduğuna inandığı Jennifer'ın hamile kalma olasılığı aklına gelince istemsizce gülümsedi.

Baba olmaya hazır değildi. Özellikle de kendi babasını düşündükçe çocuk sahibi olmanın çok zor olduğuna inanıyordu. Elbette ki onun gibi olmazdı. Bir çocuğun dünyaya gelmesine sebep olursa ona sahip çıkabilirdi. Böyle bir olasılık olmadığına göre rahattı.

“Muhteşem bir his.”

Yanına gelen Grant'ın kendisine seslendiğini duyunca başını ona doğru çevirdi.

“Neymiş muhteşem olan?”

“Baba olmak Mark. Bianca doğduktan sonra tüm hayatım değişti. Onun büyüdüğü görmek, futbol hayatım boyunca aldığım kupalardan bile daha değerli. Bunu asla anlayamazsın dostum çünkü sen henüz baba olmadın.”

“Bunun için üzüldüğümü söylersem yalan olur. Baba olmak bana çok uzak. Çocuklarla anlaşabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Başkalarının çocuklarıyla evet ama kendi çocuğun çok farklı çünkü o senden bir parça. Bianca'nın canı acıdığına benim de acıyor. Hasta olduğunda uyku bile uyuyamıyorum. Başına kötü bir şey gelir korkusunu yaşamak dünyanın en berbat hissi Mark!”

“O zaman bir çocuğum olmadığı için şükretmem gerek. Hayatımı endişe ve korku içinde yaşamak niyetinde değilim. Kimsenin sorumluluğunu da almak istemiyorum.”

“Kendine karşı acımasız davranıyorsun dostum. Dünyanın en güzel hissini yaşamadan ölmeni asla istemem. Evlilik ve çocuklar elbette ki sorumluluk ancak yaşamın gerçek anlamını onlarla bulduğunu fark ettiğinde mutlu olmak için daha fazla şeye ihtiyacın olmadığını da anlıyorsun.”

Mark bakışlarını yine dans eden çiftlere çevirdi. Bu kez daha sakın ve romantik bir şarkı söyleyen gruba eşlik eden çiftleri izlerken düşünmek istemese de kendini Jennifer’ı düşünürken buldu. Haftalardır bir kez bile olsa ne yüzünü görmüş ne de sesini duymuştu. Hayatından öyle bir kadın geçmediğini ve onu asla tanımadığını tekrar edip duruyor, Jennifer aklına geldiği her an zihnini başka şeylerle meşgul etmeye çalışıyordu.

Bunu engelleyemediği tek an, yatağına girdiği ve uyuma-ya çalıştığı anlardı. Onunla seviştiği geceyi unutabilse her şey daha kolay olacaktı ama olmuyordu! Ve onu düşündüğünde hissettiği arzu bazen inanılmaz canını yakıyor, rüyalarında onunla seviştiğini görüyordu. Çoğu sabah bu rüyaların gerçek olduğuna inanarak uyandığı bile olmuştu.

Gececekti! Geçmek zorundaydı!

Belki de birkaç ay sonra onun adını dahi hatırlamayacak, yaşadıkları o anları tamamen unutacaktı. Jennifer unutmayı başardığına göre kendisi de başarabilirdi.

“Artık onunla görüşmüyorsunuz sanırım.” diyerek kendisine soran adama baktı Mark.

“Kiminle?”

“Jennifer’la. Hâlâ görüşüyor olsaydınız o da burada yanınızda olurdu değil mi? Tabii gizlemeyi tercih ediyorsanız...”

“Görüşmüyoruz.” dedi Mark ciddiyetle. “O bir hataydı Grant. Çok büyük bir hata... En azından basın bu konuda peşimizi bıraktı. Kimsenin Jennifer’ı rahatsız etmesini istemiyorum.”

“Karım onun kitabını okuyor.” Grant gülümseyerek devam etti. “Dün bana ne dedi tahmin edemezsin.”

Mark, o kitabı almış ama henüz okumamıştı. Okumaya cesareti de yoktu. Jennifer’ın doğru adam ve uyum teorileriyle astroloji yorumları canını sıkacaksa okumaması çok daha iyiydi.

“Ne dediğini öğrenmeye korkuyorum. Yoksa uyumlu bir çift olmadığınızı mı düşünüyor? Bunca yıl sonra buna karar vermiş olamaz. Ah tabii o kitabı okursa her şeye karar verebilir.”

“Öyle bir şey değil dostum. Bana tam olarak şunu söyledi. Mark Thomson koca bir aptal çünkü bu kadını nasıl elinden kaçırdı anlamıyorum. Jennifer kitabında yazdıklarında ciddiyse gerçekten mükemmel olmalı. Onun uyumlu olamayacağı bir erkek olabilir mi?”

“Karına saygılarımı ilet Grant.” diyerek soğuk bir kahkaha attı Mark. “Jennifer mükemmel ama ben değilim. Zaten tüm sorun da bu!”

“Kendine haksızlık ediyorsun dostum. Hayatında birinin olmasını gerçekten istersen olur.”

“Buraya canımı sıkmaya gelmedim. Gidip diğer misafirlerle ilgilen. Hayatımdan şikâyetçi değilim.”

“Aslında tanışmanı istediğim biri var.” Grant bakışlarını bulundukları yerin uzak bir köşesinde karısı ile sohbet eden genç bir kadına çevirdi ve orayı işaret etti. Mark’ın bakışları da oraya kaydı. “Adı Sienna. Kozmetik ürünler üreten bir şirketin genel müdürü. Hoş bir kadın değil mi?”

Mark, Grant'ın söz ettiği kadına öylesine bir bakış attı. Güzel olduğunu görmemek imkânsızdı. Sarışınları bir zamanlar daha çekici bulsa da Jennifer'dan sonra hiçbir kadın kendisine çekici ve etkileyici gelmiyordu. Cüretkâr giyim tarzından, yüzü kadar güzel bir vücudu olduğu da belliydi.

“Karımın yakın bir dostu. Başarılı, bekâr ve kariyer sahibi güçlü bir kadın. Ayrıca da eğitilmiş. Ailesi İngiliz. Oxford mezunu olduğunu da bilmeni isterim.”

Arkadaşına soğuk ve alaycı bir bakış atarken, “Çöpçatanlık işine girdiğini bilmiyordum Grant.” dedi. “Onunla tanışmak istersem araya birilerinin girmesine gerek görmem.”

“Kesinlikle tanışmalısın. Seni tanıyor ve tanışmayı da istiyor.”

Genç kadına kısa bir bakış daha atınca, onun da kendisine baktığını yakaladı. İçgüdüleri bunun aptal bir fikir olduğunu fısıldasa da mantığı onunla tanışmanın zararı olmadığını savunuyordu. Güzel, çekici ve eğitilmiş bir kadınla sohbet etmesi onunla çıkacağı anlamına da gelmezdi. Belki de çıkabilirdi... Hayatının sonuna kadar Jennifer'ı düşünerek geçiremezdi.

“Tamam.” diyerek mantığının sesine kulak verdi. “Tanışabiliriz.”

“İşte benim adamım! O zaman hadi o tarafa gidelim. Hanımları daha fazla bekletmeyelim.”

Cindy bu akşam onunla kalmayı teklif etse de Jennifer, yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu için kabul etmemişti. Hastaneden çıktığı andan bu yana kendinde değildi. Hamile olduğunu kanıtlayan testlerin yanlışlığına inanmak istese de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Anlamalıydı!

Geciken reglisinin üstüne mide bulantıları ve diğer belirtiler de eklenince tahmin etmeliydi. Ancak o kadar zor bir

dönemden geçmişti ki aklına böyle bir olasılık gelmemiştir. Bedenindeki olumsuzlukları yaşadığı strese bağlamış, geçeceğini düşünmüştü. Cindy ısrar etmese belki de hâlâ bu olasılığı aklına getirmeyecekti. Onunla korunmasız ilişkiye girerken aklı neredeydi acaba? Cinsellik konusunda tecrübeli bir kadın olsa asla böyle bir hata yapmazdı. Çantasında prezervatif ve korunma hapları taşıyor, ovulasyon dönemlerini takip etmiyordu. Yine de bu kadar aptal ve saf olmak zorunda mıydı? Ya Mark? O neden akıl edememiştir? Onun aklına böyle bir olasılık hiç mi gelmemiştir?

Bunları sorgulamak ve suçlu aramak için geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı!

Eve gelince duşa girmiş, kendini salondaki koltuğa atmış, bir kutu mendili yanında, daha çok ağlamak için bir drama filmi açmış onu izliyordu. Aslında izlemek de denmezdi. Mendiller birbiri ardına ıslanırken hiç ağlamadığı kadar ağlıyor, içine düştüğü duruma lanet ediyordu.

Bedeninin içinde henüz çok küçük bir bebek olduğunu bilmek garip ve dehşet verici olsa da buna alışmak hiç kolay değildi. Elbette ki anne olmayı isterdi. Gerçekten sevdiği ve evli olduğu bir adamdan çocuk sahibi olmayı hangi kadın istemezdi ki? Otuz yaşına merdiven dayamış, doğurganlığı her geçen gün azalırken anne olmak hayatın bir mucizesi olurdu. Ama şimdi kâbusuydu!

Yapamazdı! Tek başına bu sorumluluğun üstesinden gelemezdi. Bunları düşünürken bir türlü bitmeyen gözyaşlarını siliyor, duyguları ve mantığı âdeta savaşıyordu. Bebeğini doğurmaya karar verirse hayatının ne hâle geleceğini hayal etti. Kitap odasını boşaltıp oraya bir bebek odası yapabilirdi. Bir bebek yatağı, onlarca oyuncak, biberon, mama, bebek bezi, bebek giysileri, puset... Odayı da boyaması şarttı. Belki pembe, belki de mavi bir renk...

Bebeğini büyütürken bakıcıya da ihtiyacı olacaktı. Kazancı bakıcı ve bebek masraflarını ödemek için kesinlikle yetmezdi. Tüm bu sorunların ötesinde bebeği büyüdüğünde kendisine babasının kim olduğu sorarsa ona ne diyecekti ki? Onun bunu bilmek istemesi kadar doğal ne olabilirdi? Ona senin baban Mark Thomson diyemezdi. Kendisi o adamın hayatında yokken yıllar sonra karşısına çıkacak olan çocuğunu asla kabul etmezdi.

Baba olmayı ve evlenmeyi asla düşünmüyorum demişti Mark. Onu arayıp hamile olduğunu söylese bebekten kurtulması gerektiğini söyleyeceğini adı gibi biliyordu.

Gururlu ve güçlü bir kadındı Jennifer Andre. Yaptığı hatanın bedelini tek başına ödemeye hazırdı. O adamı arayıp aciz biri gibi davranamayacaktı! Ünlü ve zengin bir adamın evlilik dışı çocuğunu doğuran kadın durumuna düşmeyecekti. Her şeyden önce bunu çocuğuna yapmaya hakkı yoktu.

İçti çıkana kadar ağlamayalı yıllar olmuş ve kendini hiç bu kadar çaresiz ve mutsuz hissetmemişti. Bebeği olacağını duyan bir kadının sevincini yaşamak, onunla ilgili hayal kurmak, gebelik ve doğumla ilgili eğitimler almak hakkı değil miydi? Kime benzediğini, cinsiyetinin ne olduğunu, ne zaman dünyaya geleceğini düşünmek yerine, yarın sabah ondan kurtulmayı beklemek ne kadar adıldı?

Küçük bir bebeğin yaşama şansını elinden alıyor, ona seçim hakkı tanımıyordu.

“Tanrım.” dedi burnunu çekip içli içli ağlarken. Ona dokunmaya, bedenindeki varlığını hissetmeye cesaret edemiyordu.

Bir saat önce Paula’ya mesaj atmış, birkaç gün radyoya gelemeyeceğini bildirmiş, açıklama da yazmamıştı. Kür-tajdan sonra bir süre dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Nihayetinde bedenine zor bir işlem yapılacak, büyük ihtimalle kanaması olacaktı.

Bunları düşünmek canını inanılmaz yaksa da doğru bir karar aldığına inanmaya çalışıyordu. Bir kutu mendilin yarısı bitmek üzereydi. Gün boyu ağzına değen tek şey suydı ama en ufak bir açlık hissetmiyordu. Bıçak gibi kesilen iştahı yüzünden, birkaç kilo daha kaybedecekti!

Lanet olsun!

Keşke kaybedeceği tek şey sadece kilo olsaydı! Ya da iştahı ya da sağlığı! Bebeğini kaybediyordu! Bu bebek kendisine de aitti. Neden sadece Mark'a ait olduğunu düşünüyordu ki? Onu bedeninde taşıyan kendisiydi! Ona hayat veren de! Onu doyuran, onu hisseden, onu doğuracak olan da kendisiydi!

Üst üste inatla çalan kapının zilini duydu ama kimseyi görmek istemediği için koltuktan kalkmadı. Cindy mi gelmişti? Ya Zack?

Ah hayır!

Abisinin hamile olduğunu duyması çok büyük bir felakete sebep olabilirdi. Eğer gelen Zack'se ve duymuşsa onunla konuşmalı ve Mark'a zarar vermesini engellemeliydi. Bu düşünceyle gidip kapıyı açtı.

"Jen!" diyerek hızla içeri girdi Paula. Girer girmez Jennifer'ın yüzündeki ifadeye ve gözlerine takıldı. "Yüce Tanrım! Senin neyin var tatlım? Berbat görünüyorsun! Jennifer... Ağlıyor musun?" Paula endişelenmişti. Bu endişesi sesine de yansiyordu.

Jennifer, kapıyı kapatıp ona cevap vermeden yine koltuğuna döndü. Hamile olduğunu bilmesini istediği en son kişi Mark'tı ama ikinci kişi de Paula'ydı.

Paula, peşinden gelerek yanına oturdu.

“Kötü bir şey olduğunu hissettim ve buraya geldim. Asla yanılmam çünkü sen işine ne olursa olsun gelir ya da beni mutlaka ararsın. Mesaj atmazsın. Tanrı aşkına Jennifer ne oldu? Neden bu hâldesin! Meraktan her an ölebiliyim.”

İyice kızarmış ve küçülmüş gözleriyle hâlâ ağlarken sadece arkadaşına bakabiliyordu.

“Bir şey söyle Jen!”

“Paula... B-ben iyiyim...” dedi Jennifer, yalan söylediği anlaşılrsa da.

“İyi misin? Kesinlikle değilsin! Ben senin dostunum tatlım. Sorun her ne ise benimle paylaşabilirsin. Sana destek olmak için buradayım ve seni önemsiyorum. Canını acıtan şeyi benimle paylaş. Arkadaşlar bugünler için değil mi?”

Jennifer, Paula’nın samimiyeti karşısında pes etti. Konuşmaya ve içindekileri dökmeye ihtiyaç duydu.

“Ben... Ben hamileyim.”

Paula, tek eliyle anında ağzını kapatıp şaşkınlıkla gözlerini sonuna kadar açtı. “Ne?” derken sesi kısılmıştı. “Hamile misin? Tanrım!”

“Bugün öğrendim.”

Paula, elini indirip genç kadının elinin üstüne koydu. “Babası da Mark Thomson değil mi?”

“Lanet olsun evet!”

“Ah bebeğim, şimdi ne yapacaksın? Ona haberi verdin mi?”

“Hayır! Mark’ı arayıp asla ben hamileyim demem. Bunun yerine kendimi yakmayı tercih ederim.”

“Tek başına bunun üstesinden gelemezsin. Çocuk sahibi olmak dünyanın en zor şeyi ve onun da sorumluluk alması gerekiyor. Çocuğuna sırtını dönecek kadar adi olmaz! Tabii bir kalbi varsa...”

“Bebeği doğurmayacağım Paula. Yarın sabah gidip kürtaj olacağım.”

“Emin misin Jen? Bu çok büyük bir karar.”

“Eminim. Onu doğurmayı düşünmem çok daha büyük bir karar olur. O kadar cesur değilim. Bunu yapamam. Tek başına bir bebeğe bakamam.” Jennifer bir kez daha ağlamaya başladı. “Ben büyürken annem yanımda değildi. Annenin ya da babanın eksikliğinin ne hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Bebeğime bunu yaşatmaya hakkım yok. Ona mükemmel bir hayat verebileceğime biraz olsun inanabilsem doğururdum ama veremem.”

“Seni anlıyorum tatlım ama inan bana çocuğunu tek başına büyüten milyonlarca anne var. Bir bebeğe sahip olmak için heyecanla bekleyen binlerce kadın var. Belki birkaç yıl sonra evlenecek ve anne olmak isteyeceksin. O zaman vücudun buna izin vermezse çok pişman olursun Jenny.”

“Kendini benim yerime koy. Bebeğini doğurmaya cesaret edebilir miydin?”

“Bebeğimin babası Mark Thomson olsaydı... Sanırım edemezdim. O adam bir çocuğu olduğunu öğrenirse sana dava açabilir ve bu süreçte sen de çocuğun da çok yıpranırsınız. Sana yaptıklarından sonra hakkında hiç iyi niyetli düşünemiyorum.”

“Ben de Paula. Ben de...” diyerek genç kadının omzuna başını yaslayıp ağlamaya devam etti. Hayatından sonsuza kadar Mark Thomson’ı çıkarmak istiyorsa ona ait hiçbir şeye sahip olmaması şarttı. Özellikle de bir çocuk ikisi arasındaki en büyük sorun olurdu.

Jennifer, güneş doğana kadar yatakta dönüp durmuş, hiç uyumamıştı. Saat 07.00'de hastanede olacağı için yataktan saat 06.00'da kalkarak duş aldı. Doktor aç gelmesini söylemişti. Zaten dünden bu yana hiçbir şey yemediği için midesi yeterince boştu. İlk kez kendisine özenmeden, makyaj yapmadan, üzerine dizleri yırtık bir kot ve siyah renk bir tişört giyip sırt çantasını alarak evden çıktı. Hastaneye arabasıyla gidemezdi çünkü eve onu kullanarak dönemeyebilirdi. Bir taksi çağırdı.

Cindy yanında olmak istediği için onunla hastanenin önünde buluşacaklardı. Taksiye binip arka koltuğa oturdu. Camdan dışarıyı izlerken hâlâ verdiği kararın doğruluğunu sorguluyor, cesaretini kaybetmemek için güçlü olmaya çalışıyordu.

Mark, lanet bir baş ağrısı ile uyanmış, ağrısı için dolapta ilaç arıyordu. Dün gece eski dostlarıyla içkiyi fazla kaçırmış, eve gelince yatağın üzerinde giysileriyle sızıp kalmıştı. Çok uzun zamandır bu derecede sarhoş olmamıştı. O kadar alkolle rağmen sabahın köründe uyanması ise mucizeydi. Bir saat sonra gazeteye gitmesi gerekiyordu. Akşam da çok önemli bir maça gidecekti. Amerikan futbolunda sezon sonu yaklaşırken final maçları için yazması gereken onlarca yazı vardı. En azından kafasını meşgul edecek bir iş yaptığı için memnundu.

Aradığı ilacı bulunca bir bardak suyla içerek mutfaktaki kahve makinesinin düğmesine bastı. Kafein almazsa tamamen ayılmasının kolay olmayacağını düşündü. Masaya oturup başını ellerinin arasına alarak sıktı. Bir anda dün tanıştığı genç kadını hatırladı. Sienna ile bir süre sohbet etmişler, bir ara dışarıda bir yerde kahve içmek için sözleşmişlerdi.

Hoş, güzel, olgun ve kültürlü bir kadındı. Tam bir İngiliz leydisi olduğunu gizlemiyordu. Ailesinin İngiliz

aristokratlarının soyundan geldiğini anlatmış, babasının siyasete olan ilgisinden de bahsetmişti. İyi bir eğitim aldığını ve kariyerinde çok iyi yerlerde olduğunu görmemek imkânsızdı. Onlarca mükemmel özelliğe sahip olan kadına merak ettiği tek bir soru sormuştu Mark.

Burcun ne?

Sienna'nın cevabı yay olurken astrolojik uyum hakkında ne düşündüğünü de sormuştu. İlginçtir ki bu kadar eğitilmiş ve kültürlü bir kadın, astrolojik uyuma biraz olsun inanıyordu. Kendi burcunun özelliklerini de saymış, her birine sahip olduğunu belirtmişti.

Öz güveni yüksek, baskın bir karakter, iyimser, içten, heyecanlı ve tam bir aşk kadını.

Mark, aslan ve yay burcunun birbirine en uyumlu burçlar olduğunu söylediğinde de gülümsemişti. Jennifer bir gün dünyanın herhangi bir yerinde, her yönüyle kendisine uygun bir kadını bulacağını söylemişti. Belki de bulurdu. Ya da belki de bulmuştu. Sienna'yı, Jennifer'dan önce tanımış olsaydı belki ona bir şans verebilirdi. Belki de vermezdi. Bu konuda asla emin olamıyordu ama burçları, hayatları, mali durumları, karakterleri uyumlu bile olsa ona karşı hissettiği hiçbir duygu yokken çıkma teklifi etmeyi aklının ucundan bile geçirmedi.

Kahvesi hazır olunca bir fincan alıp bahçeye çıktı. Temiz hava ve kahve kadar mükemmel bir ikili olamayacağını düşünürken akşam salonda bir yere attığı cep telefonunun çaldığını duydu. Sabahın bu saatinde kendisini arayan kişinin kim olduğunu merak ederek içeri girdi.

Ekrandaki numarayı ise tanıımıyordu. Telefonu açar açmaz yine hiç tanımadığı bir kadın sesi duydu.

“Umarım sen Mark Thomson’sındır.” dedi kadın. Tiz ve yüksek sesi kulağını tırmalayınca suratını buruşturdu Mark. Baş ağrısını tetikleyen bu ses tonu hiç hoşuna gitmedi.

“Benim ama siz kimsiniz?” diyerek cevap verirken ona kızdığını yeterince belli etti.

“Ah Tanrı’ya şükür, telefon numaranı bulmak için kaç kişiyi aradım tahmin edemezsin. Neyse ki babamın her yerde dostları var.”

Mark, onun kendisine hayran ve takıntılı bir kadın olduğunu düşündü. Bu tip kadınlar yüzünden telefon numarasını çok fazla değiştirmiş olsa da son yıllarda arayan hiç olmamıştı.

“Sizi incitmek istemem bayan ama konuşmak için bu saatte aramanız çok sinir bozucu. Şimdi kapatıyorum. Rahatsız etmeye devam ederseniz...”

“Sakın telefonu kapatayım deme serseri! Öyle bir şey yaparsan birkaç dakika sonra kapıda olurum!”

Araması yetmezmiş gibi bir de tehdit ediyordu. Buna çok daha fazla kızdı. “Hey! Senin derdin ne? Başını belaya sokmak mı istiyorsun?”

“Bela ben değilim sensin Mark Thomson! Jennifer’ın hayatını altüst edip hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatına devam ediyorsun! Bu hiç ama hiç adil değil!”

Kadının Jennifer dediğini duyunca şaşırdı ve duraksadı. Onun Jennifer’ı tanıyan biri olduğunu anladı.

“Jennifer mı?”

“Aslında seni aramayı asla düşünmüyordum ama sabah magazin gazetesinde o kadınla fotoğrafını görünce kendimi tutamadım.”

Sienna'dan bahsettiğini anladı. Magazin peşinde olması artık umurunda bile değildi. "Bunun Jennifer'la ilgisi ne? Ayrıca siz kimsiniz? Beni o fotoğraf için aradıysanız..."

"Hayatında ne halt yediğinden bana ne? Kiminle yattığın da beni ilgilendirmez! Benim umursadığım tek şey Jennifer'a verdiği zarar! Ona bunu yapmaya hakkın yoktu! Canını yakarak ne elde ettin Mark? Jennifer yaptığın hiçbir şeyi hak etmedi!"

"Jennifer'a bilerek ve isteyerek zarar vermedim! Bunu ona da söyledim ama bana inanmadı."

"Onun yerinde ben de olsam inanmazdım! Tanrım sen utanmaz adamın tekisin! Kalbinin yerinde ne var? Koca bir taş mı?"

"Yeter artık! Gerçekten derdinin ne olduğunu anlamıyorum! Ve hâlâ kim olduğunu söylemedin! Yoksa cesaretin yok mu?"

"Sandığından daha cesur bir kadını ve adım Paula. Onun çalıştığı radyonun sahibiyim."

"Jennifer beni aradığını biliyor mu?"

"Elbette ki bilmiyor. Öğrenirse hayatının sonuna kadar benimle konuşmaz."

"O zaman neden aradın? Sabahın köründe hangi lanet sebepten seninle konuşmak zorunda kalıyorum?"

"Lanet olan sensin bayım! Öylesine büyük bir lanetsin ki Jennifer senin yüzünden acı çekiyor!"

"Ne acısı?" dedi Mark âdeta kükreyerek. Ona kötü bir şey olduğu düşüncesi beynini kemirirken kendini kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

“Umurunda mı?” diyerek bağırdı Paula. “Onun acı çekmesi gerçekten umurunda mı? Ah tabii ki değil. Hayatına bir başka kadını daha aldığına göre...”

“Umurumda! Jennifer’a ne oldu? Of Tanrım lütfen!”

“O hamile Mark Thomson. Bil bakalım bebeğinin babası kim? Sensin! Ama endişelenme çünkü bu bebek başına asla bela olmayacak. Yani mutlu olabilirsin. Jennifer... Saat kaç? Ah... Birazdan kürtaj...”

Mark delirmek üzereydi. Jennifer’ın hamile olduğunu duymayı beklemiyordu ancak duymayı asla beklemediği başka bir şeyi daha duyunca alev alev yanan kalbinin bir volkan gibi patlayacağını hissetti. Bu alev sesine yansıdı.

“O nerede Paula? Jennifer şimdi nerede?”

Paula, genç adamın gür ve sert sesiyle irkildi. Onu aramaması gerekirken aramış, ona olan öfkesini kusmuştu. Jennifer’ın hamile olduğunu söylemek hataydı ama en büyük hatayı kürtaj olacağını söyleyerek yaptığını fark ettiğinde geç kaldığını anladı.

“Bay Thomson...” dedi usulca. “Lütfen sizi aradığımı ona söylemeyin.”

“Bir kez daha soruyorum. Jennifer nerede? Eğer söylemezseniz radyonuzu, hayatınızı ve hayatınızdaki her iyi şeyi hatta bu şehri başınıza yıkarım! O zaman Mark Thomson’ın kim olduğunu daha iyi anlarsınız!”

Paula korkudan yutkundu. Genç adamın tehditlerinde ciddi olduğunu hissettiğinde, sorusunun cevabını vermekten başka çaresi olmadığını anladı.

*Ona karşı ön yargılı davranmayın.
Dinlemeyi öğrenin, gerçekler can sıkıcı olsa da...*

Jennifer, hasta odasında, üzerinde sadece bir hasta önlüğü ile yatağa oturdu. Koluna açılan damar yolu canını acıtırken hissettiği en büyük acının sebebinin birazdan yaşayacağı şey olduğunu biliyordu. Kürtaj olması için yapılan tüm hazırlıklar bitmiş, kendisinden önce alınan hastanın çıkmasını bekliyordu. Cindy de yanındaydı. Bugün ikisi de çok sessizdi. Sürekli bulanan midesi ve dönen başı yüzünden hiç iyi değildi. Açlık ve stres bir aradayken iyi olması da beklenemezdi.

Cindy, telefonu çalınca izin isteyip odadan çıkarken arayanın çocukların bakıcısı olduğunu söyledi. O an, onu düşündü Jennifer. Bebeğini doğurmaya karar verseydi onun gibi bir anne olabilir miydi? Zorluklara rağmen bebeğine yaşam şansı tanımalı mıydı? Mark'ın varlığından asla haberi olmayacak bir çocuğu büyütebilir miydi?

Başka bir şehre giderdi. Belki de doğduğu eve... Orada bir iş bulur, kazandığı parayla bebeği ve kendisine yeni bir hayat kurabilirdi. Babası iki küçük çocuk büyütmişti. Onun kadar

fedakâr ve cesur olamaz mıydı? Şimdi yanında olsaydı bebeğinden vazgeçmesine izin verir miydi?

Vermezdi!

Babası, çocukların hayatta insanların başına gelecek en güzel şey olduğunu söylerdi. İyi ki onun gibi bir babaya sahipti. Parmak uçları karnının üzerinde gezinmeye başlayınca gözyaşlarını tutamadı. Hamile olduğunu öğrendiği ilk andan bu yana, sadece şimdi içindeki küçük insanı merak etti.

Kız mı yoksa erkek mi?

Belki de Zack gibi ikiz çocuk sahibi olacaktı. Tanrım... Bir değil, iki tane... Buruk gülümsemesi gözyaşlarına karışırken kapıdan tekerlekli sandalyeyle giren iki kişiyi gördü. Biri hemşire diğeri de hasta bakıcıydı.

“Sıra sizde Bayan Andre.” dedi hemşire. Jennifer, ona öyle bir bakış attı ki. Sanki şu an Azrail’ine bakıyor gibi gergin ve korku doluydu.

“Aslında ben...” derken kelimeler dudakları arasında inilti gibi çıktı.

Hasta bakıcı kolundan tutup sandalyeye oturmasına yardımcı olmasa yere düşecek kadar dengesini kaybetmişti. Şiddetli baş dönmesi yürümesine ve konuşmasına izin vermiyordu. Sandalyesinde odadan çıkıp koridor boyunca ilerlerken hâlâ konuşmaya çabalıyordu.

“D-durun... Lütfen... Yapamam...”

“Cesur olun Bayan Andre.” dedi hemşire. Daha önce bu şekilde hastalar gördüğü için tecrübeli olduğu anlaşılıyordu. “Çoğu kadın aynı tereddüdü yaşıyor. Uzun bir işlem değil. Anestezi sonrası da fazla ağrınız olmayacak. Yani hiç acı hissetmeden bitecek.”

Sözlerini ısrarla tekrarladı Jennifer. “Yapamam diyorum. Lütfen durun...”

Kocaman bir cam kapının önüne geldiklerinde daha çok gerildi. Midesi daha çok bulanıyor, başı çok daha fazla dönüyor, önündeki görüntü bulanıklaşıyor ve şekilleri seçemiyordu.

“Lütfen...” dedi bir kez daha fısıldayarak. “İstemiyorum... Lütfen bebeğimi almayın.” Ağladığını fark eden hasta bakıcının sesini uğultu şeklinde duyarken sandalyenin üzerinde bayılıp kaldı.

“Kendinize gelin Bayan Andre. Birazdan bitecek...”

Bitti mi?

Beni bırakıp gittin mi bebeğim?

Seni bir daha asla göremeyeceğim değil mi?

Benden nefret ediyorsun...

Özür dilerim... Çok özür dilerim...

Jennifer, odadaki yatağa alındığını gözlerini usulca açınca anlayabildi. Baygınken sayıkladığının farkında değildi. Tavana yanan ışıkların bulanıklığı yavaş yavaş netleşince, anestezi sonrası uyandığını düşündü. Karnında ya da herhangi bir yerinde ağrısı yoktu. Hissettiği tek şey yorgunluk ve hâlâ mide bulantısıydı. Koluna takılan serumu başını hafifçe sağ tarafına çevirince görebildi. Galiba bitmişti. Bastırmaya çalıştığı ağlama isteğiyle boğuşurken çok büyük bir hata yaptığı için pişmandı. Bebeğini öldürdüğü için kendisini asla affetmeyecekti. Bunu nasıl yapabilmmişti? Neden hatasının bedelini o ödemişti? Kendisiyle hesaplaşırken onun sesini duydu.

“Jennifer.”

Mark’ın odada olduğunu başını diğer tarafa çevirince görebildi. Hâlâ uyuyor olamazdı değil mi? Belki de uyuyor ve rüya görüyordu. Ama hayır, rüya değildi. O buradaydı. Yatağın iki adım ötesinde karşısına dikilmiş, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, yüzünde hiç görmediği soğuk ve sert bir ifadeyle

kendisine bakıyordu. Bakışları da soğuktu. Ne yaptığını bildiği açıktı.

“Mark.” dedi usulca Jennifer. “Senin burada...”

“Ne işim var değil mi? Beni görmek seni hiç memnun etmedi.” Sesinin tonu bile buz gibiydi. İçindeki öfkeyi gizlemiyordu.

“Çok üzgünüm.”

“Demek üzgünsün Bayan Andre. Ne için üzgünsün? Benden gizlediğin için mi? Yoksa tek başına bu kararı aldığın için mi? Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Lütfen git Mark. Seninle konuşmak istemiyorum.”

Mark, onun sözlerine rağmen yatağa doğru bir adım daha attı. Üzerine doğru gelirken adamın devleştiğini, kendisinin küçük bir böcek gibi ezildiğini hissetti.

“Gitmiyorum Jennifer! Beni bu odadan hiçbir güç çıkaramaz! Özellikle de sen asla!”

“Konuşacak bir şeyimiz kalmadı.”

Başını genç kadına doğru eğerek, gözlerini onun gözlerine dikti. Sıcak nefesi tenini yakıp geçince daha sert ve daha soğuk bir sesle cevap verdi. “Yanılıyorsun. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Yok!”

“Var!”

“Mark lütfen...”

“Buraya nasıl geldim biliyor musun? Buraya gelirken neler hissettim? Bilmiyorsun. Şayet gelmemiş olsaydım onu öldürecektin.”

“O zaten öldü...” derken ağlamaya başladı Jennifer. “Lütfen yapma.”

“Ölmedi Jennifer. Buna izin vereceğimi mi düşündün? Geç kalmış olsaydım, yaptığın bu şeyin bedelini sana çok fena ödetirdim.”

“Seni anlamıyorum Mark.”

“Neyi anlamıyorsun? Bana olan nefretini masum bir çocuktan çıkarmak... Jennifer bunun için seni asla affetmeyeceğim.”

“Senden nefret etmiyorum.”

“Kes artık ve sadece beni dinle! Bebek hâlâ yaşıyor ancak ona zarar verecek herhangi bir şey daha yapmaya kalkarsan bedelini çok ağır ödersin.”

“Yaşıyor mu?” derken genç kadının eli karnına gitti. “Tanrı’ya şükür.”

“Ne acı değil mi? Çok üzölmüş olmalısın.”

“Hayır... Üzölmedim. Bebeğim gerçekten yaşıyor mu?” Jennifer bastırıldığı gözyaşlarını salıverdi.

Mark hızla geri çekilip yine devleşti.

“Masum bir bebeğe zarar verecek kadar ileri gideceğın aklımın ucundan geçmezdi. Benden bunu yapacak kadar nefret ettiğini bilmiyordum.”

Islak bakışlarını Mark’a çevirdi. Ne derse desin onu ikna edemeyeceğine emin olduğu için suskundu.

“Baba olmayı asla hayal etmedim Jennifer ama bana ait olan bir çocuğun hayatının sonuna kadar piç damgası yiyerek yaşamasına kesinlikle izin vermem. Onu öldürmene izin vermediğim gibi... Bundan sonra bu oyunda kuralları ben koyacağım.”

“Bu bir oyun değil Mark. Bebeğim için senden hiçbir şey talep etmiyorum. Onun yanımda olması yeter. Ona tek başıma da bakabilirim.”

“Elbette yanında olacak. Tabii dediklerimi yaparsan.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Seni anlamıyorum.”

“En kısa sürede evleneceğiz Bayan Andre. Çocuk doğana kadar evliliğimiz sürecektir. Doğumdan sonra ortak velayetle boşanırız. Yani ikimiz de dilediğimiz zaman onun yanında olabileceğiz. Anne ve babasız büyümenin ne demek olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. O yüzden bana itiraz edeceğini sanmıyorum.”

“Evlenmek zorunda değiliz! Bu çok saçma!”

“Zorundasın Jennifer. Kabul etmezsen çocuğu elinden almak için tüm gücümü kullanırım. Hayatın mahkemelerde velayet davaları açmakla geçer. İnan bana hiçbirini de kazanamazsın.”

“Parana ve adına güveniyorsun değil mi? İşte bu yüzden asla senin gibi bir adam hayal etmedim.” derken gözyaşlarını gizlemeye çalıştı.

“Daha fazla uzatmaya gerek yok. Bu hafta avukatım gerekli belgeleri hazırlar ve sana gönderir. Bu arada sade ve sıradan bir nikâh olmayacak. İkimizin de kariyeri için gerçek bir düğün yapacağız. Böylece boşandığımızda çocuğa zarar verecek dedikoduları da engellemiş oluruz.”

“Canın cehenneme Mark Thomson! Senin için gelinlik giyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun!”

Mark, alaycı ve gür bir kahkaha atarken cevap verdi. “Giyeceksin Bayan Thomson. Ayrıca boşanana kadar benimle aynı evde yaşayacaksın. Dışarıdan bakınca mutlu bir çift olduğumuzu düşünecekler.”

“Umurumda bile değil. Hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yaparım.”

“Bir cadıyla evlenmek hiç akıllıca olmasa da bebek için dayanabilirim.”

“Sen tanıdığım en aşağılık adamsın!”

“Henüz tam olarak beni tanıımıyorsun Jenny. Hemen karar verme!”

Jennifer, tartışmalarının ortasında odaya giren Cindy’i görünce derin rahat bir nefes aldı. Mark’la yaptığı keyifsiz ve anlamsız konuşmanın bittiğini ümit ediyor, onun odadan hatta sonsuza kadar hayatından defolup gitmesini diliyordu.

“İyi misin Jennifer?” diyerek yatağa yaklaştı Cindy.

Jennifer ve Mark’ın aralarında esen soğuk rüzgârı hissetmemesi olanaksızdı. Mark, hastaneye geldiğinde Jennifer’ı baygın bir hâlde sedyenin üzerinde yatarken görmüş, onun kürtaj olduğunu düşünerek ortalığı birbirine katmış, bir adamın öfkesinin bu derece yıkıcı olduğuna ilk kez şahit olmuştu. Önüne gelene tehditler savurmuş, izni olmadan bebeğini öldürmeye kalktıkları için doktoru ve yasaları suçlamıştı. Hastanenin müdürü olduğunu tahmin ettiği bir adam onu yatıştırmaya gelmese hiç iyi şeyler olmayacağı da açıktı. Jennifer’ın kürtaj olmadığını sadece bayıldığını duyunca sakinleşebilmişti.

“Daha iyiyim.” dedi Jennifer bakışlarını Mark’ın üzerinden çekip Cindy’e yöneltirken.

Bedeni iyiydi ama akıl sağlığı konusunda emin değildi. Böyle hissetmesine sebep olan şey de Mark’tı. Hiç olmadık bir anda ortaya çıkıp dünyanın en saçma teklifini sunmuştu. Teklif etmiyor, emir veriyordu. Hamile olduğunu kimden ve nasıl duyduğunu da merak ediyordu. Cindy ve Paula dışında kimseye söylemediği için ikisinden birinin ona haber verdiği açıktı. Cindy’e sonsuz güvenirdi ancak Paula’nın sır tutmak konusunda başarılı olmadığına defalarca şahit olmuştu.

“Doktor Hanım kendini iyi hissediyorsan çıkabileceğini söyledi Jenny. Her şey yolunda. Yani şimdilik. Gebeliğini devam ettirmeye karar verirsen...”

Mark'ın sert sesi odada yankılandı. "Kürtaj meselesi burada bitti Cindy. Bu konuda tek bir şey daha duymak istemiyorum."

"Galiba öyle görünüyor." dedi Cindy usulca.

Jennifer, Mark'ı söylediklerini ve odadaki varlığını umursamadığını belli ederek Cindy'e seslendi. "Şu an istediğim tek şey buradan çekip gitmek. Ayrıca o kadar açım ki... Yemek yemek istiyorum."

"Bize gideriz. Hatta birkaç gün misafirimiz ol. En azından kendini toparlayana kadar..."

"Gerçekten iyiyim." Hemen sonra Jennifer'ın bakışları Mark'a kaydı. Ses tonu bu kez daha sakindi. "İzin verirsen bir an önce giyinmek istiyorum. Hâlâ neden burada olduğunu da anlamıyorum. Konuşacak bir şeyimiz kalmadı Mark. Bebeğimi doğurmaya karar verdim ve senin yardımına ihtiyacım olmadığını söyledim. Şimdi gidebilirsin."

Mark, yine o hınzır ve alaycı gülümsemesiyle anında cevap verdi. "Seni daha önce de üzerinde giysilerin yokken gördüm tatlım. Benden utanmana gerek yok. Bebeğimizin olması seni daha önce nasıl gördüğümü kanıtlıyor ve hiçbir yere gitmiyorum." Mark, Cindy'e baktı. "Nazik teklifiniz için teşekkür ederiz. Jennifer bugünden itibaren yanımda olacak. Ona gayet iyi bakacağım konusunda endişeniz olmasın."

Mark'ın Cindy'nin yanında bunu bilerek ve kendisini sinirlendirmek için söylediğinden emindi. Gardiyan gibi tepesine dikilmiş, ifadesiz yüzü ve bakışlarıyla kendisini izlemeye devam ediyor, odadan çıkmak için adım atmıyordu. Sinir bozucuydu!

Jennifer, "Çok kaba bir adamsın Mark Thomson!" diyerek onu tersledi. "Futbolcular hakkındaki düşündüklerimin doğru olduğunun kanıtısın. Belli ki kafana aldığın darbeler beyinde geri dönüşü olmayan hasarlar bırakmış. İyi bir tedaviye

ihtiyacın var. Başımın çaresine bakacak kadar büyüdüm ve seninle hiçbir yere gitmiyorum! Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranma!”

Mark, ukala ve küstah bir tavırla güldü.

“Emekli olana kadar bir kez bile kafamdan darbe almadım. Akıl sağlığım konusunda endişe etme.”

“Endişe edeceğim son insan sensin!”

“Ama ben senin için endişeliyim tatlım. Sevgili karımı hastaneden çıkarıp evimize götürmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bunu bilerek yapıyorsun. Küçük beynin benden intikam almaya çalışıyor ama sana bu zevki asla tattırmam. Ayrıca senin karın da değilim! Söylediğin her şey midemi daha çok bulandırmaktan başka işe yaramıyor.”

“Birkaç gün sonra resmî olarak karım olduğunda bana itiraz etmek için sebebin kalmayacak ve o güne kadar benimle kalacaksın. Bir hata daha yapmana izin vermeye niyetim yok!”

Cindy, “Hey burada neler oluyor?” diyerek ikisinin arasına girdi. “Çocuk gibi tartışmayı bırakıp iki yetişkin gibi davranarak aranızdaki sorunu çözmeye başlasanız olmaz mı? Madem ikiniz de bu bebeği istiyorsunuz, en azından onun iyiliği için mantıklı davranın ve bundan sonra ne yapacağınıza karar verin.”

Cindy’e cevap veren Jennifer oldu. “Mark Thomson onunla evlenmem için beni tehdit ediyor. Sen de duydun! Mahkemede şahitliğine ihtiyacım olacak. Ona bu yaptığı şeyin yasalara aykırı olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama kafası o kadar kalın ki beni bir türlü anlamıyor.”

Cindy, Mark’a döndü. “Onu seninle evlenmesi için tehdit mi ediyorsun? Bunu daha kibar bir dille söylemek çok zor olmamalı bayım. Sonuçta bu kadın senin çocuğunu taşıyor ve sırf bu yüzden bile ona saygı duymak zorundasın.”

Mark bakışlarını Cindy'e çevirdi. "Ona gayet mantıklı bir teklif sundum. Çocuk ve kendisi için yapmamız gereken mantıklı şeyin resmî bir evlilik olduğunu daha nasıl anlatabilirim? Ama hayır! Jennifer öyle inatçı ki yaptığı tek şey itiraz etmek!"

"Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım ama size hak veriyorum Bay Thomson. Ortada masum bir çocuk varken ikiniz de aptalca gururunuzu bir kenara bırakıp anlaşabilirsiniz."

"Onunla evleneyim mi Cindy?" diyerek şiddetle itiraz etti Jennifer.

"Bebegin için neden olmasın?"

"Bu çok saçma!"

"Saçma değil Jennifer!" dedi Mark ciddiyetle. "Bebek doğduktan sonra boşanmayı kabul edeceğimi söyledim. Ortak velayette de anlaşabiliriz."

"Baba olmayı istemiyorum demiştin!"

"Dedim ama senin yapmayı düşündüğün şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Bebeğini öldürmek istedin Jennifer! Bu kararı verirken fikrimi sorma gereği bile duymadın!"

"Hayatımda yeri olmayan bir adamın fikirlerini önemsemem oldukça normal. Sadece bir kez seviştik ve hamile kaldım. Bebek yapmayı planlamadığımız için bu kararı vermem gayet doğal değil mi?"

"Değil! Beni aramış olsaydın bunu asla kabul etmezdim!"

"Seni asla aramazdım!"

"Ah evet, biliyorum! Seviştığımız gecenin sabahı bana bir fincan kahve ve saçma bir not bırakan kadının sağlıklı kararlar vermesini beklemiyorum."

"Ne yapmamı isterdin Mark? Yatağına kahvaltı getirip seninle sevişmeye devam etmemi mi?"

“Hoşuna gitmedi mi tatlım?” derken gülümsedi Mark. “Adımı sayıklarken zevk aldığını sanıyordum.”

“Konumuz bu değil!” diyerek yataktan hızla kalktı Jennifer. Giysilerini almak için dolaba yöneldi. Mark hâlâ onu izliyordu. Giysilerini alınca Mark’a sert bir bakış attı. “Arkanı dön serseri! Karşında soyunmak gibi bir fantezim yok.”

Cindy, ikisinin tartışması arasında kalmaktan rahatsız olunca, onları baş başa bırakıp odadan dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Çıkmadan önce ikisine “Sizin tek sorunuz bu bebek değil. Önce birbirinizi anlamayı deneyin.” dedikten sonra dışarı çıktı.

Mark, Jennifer üzerindeki önlüğü çıkarıp giysilerini giyerken gözünü kırpmadan onu izliyordu. Genç kadın karşısında soyunduğunda bacak arasında beliren sertliğine lanet etti.

“Bana öyle bakmaya devam edersen odamda bir sapık var diye bağıracağım Mark Thomson!”

“Bağırabilirsin bebeğim.” diyerek güldü Mark. “Tüm hastane senin bebeğinin babası olduğumu öğrendi. Muhtemelen medya da öğrenecek. Habere sapık olduğumu da eklemeleri umurumda bile değil.”

Giyinip sırt çantasını da alınca kapıya yöneldi. Ancak daha dışarı çıkamadan Mark’ın sert ve güçlü elini kolunda hissetti. Kendisini ona doğru çekti. Bedenleri birbirine çok yakınken Mark, genç kadının kulağına doğru fısıldadı.

“Dediğim gibi Jennifer, benimle geliyorsun. Şimdi!”

“Gelmiyorum. Evime gideceğim. Sakın beni tehdit etme.”

“Ben tehdit etmem Jenny. Söylediğim her şeyi hiç çekinmeden yaparım.”

“Senin çocuğunu taşıyor olmam, sana ait bir mal olduğum anlamına gelmez.”

“Bizim çocuğumuz.”

Kolunu adamın elinden kurtarıp yürümeye başladı. Mark inatla peşinden gidiyordu. Hastaneden çıktıklarında taksi bulmayı umuyordu ancak kendini Mark’ın arabasındaki ön koltukta nasıl bulduğunu anlayamadı. Evine giden yol boyunca ikisi de sessizdi. Mark yolu izliyor, Jennifer yan camdan dışarıyı seyrediyordu.

Jennifer, araba evinin önündeki caddede durunca inmek için kapıyı açmaya çalıştı ama başaramadı. Kilitli olduğunu anlayınca kendisini izleyen adama döndü.

“Kapıyı açacak mısın yoksa camdan mı ineyim?”

“Camlar da kilitli.”

“İnmek istiyorum Mark! Aç şu lanet kapıyı!”

“İki saat sonra seni almaya geleceğim. Sadece iki saat...”

“Seninle yaşamayacağım! Bu konuda ısrar etmekten artık vazgeç.”

Mark, kapının otomatik kilidine bastı. “Bekletilmekten hiç hoşlanmam tatlım. Şimdi git ve işlerini hallet.”

İçindeki tüm nefesi öfkeyle dışarı verip genç adama ters bir bakış atarak arabadan indi ve kapıyı sert bir şekilde kapattı. Araba caddede gözden kaybolunca eve girdi.

Karnını doyurup duş aldığı anda rahatladığını hissedebildi. Mark’ın verdiği sürenin bir saati geçmiş olmasına rağmen valizini toplayıp onun yanına taşınmayı kesinlikle düşünmüyordu.

Tanrım ne kadar inatçı bir adamdı!

Çocukları olacak diye üzerinde hak sahibi olduğunu mu sanıyordu? Onun yanına taşınmasını nasıl isteyebiliyordu? Sadece bu değil, evlenmelerini istemesi de yeterince ürkütücüydü! Bunları düşünürken vücuduna sardığı havluyla yatağına uzandı. Dün gecedan bu yana uyumadığı için üzerine çöken

ağırlıkla istemsizce uykuya daldı. Öyle derin bir uykuydu ki gözlerini açıp Mark'ı karşısında görene kadar onun eve kapıyı zorlayarak girdiğini, evin içinde dolaştığını, kahve içtiğini bile duymamıştı.

Havanın kararmak üzere olduğunu bile farkında değildi.

Mark, yatağın ayak ucuna oturmuş onu izliyordu. Bedenini saran havlu güzel vücudunun sadece alt kısmını kapatıyor, tadını hâlâ hatırladığı göğüslerini gizleyemiyordu. Nemli saçları yatağa dağılmış, muhteşem bir yağlı boya resmi gibi görünüyordu Jennifer. Uzun ve biçimli bacaklarından, kadınsı kıvrımlarından ve yüzündeki tatlı ifadeden gözlerini alamadı.

“Evime nasıl girdiğini sormaya korkuyorum.” dedi Jennifer usulca. Havlunun ucunu çekip, göğüslerini kapatırken sersem hâlinden sıyrılmaya çabaladı. Hâlâ uykusu varken ve yorgunken yataktan kalkacak gücü bulamadı.

“Buraya saatler önce geldim.”

“Akşam mı oldu?”

“Evet.” Alçak bir sesle ağır ağır cevap veriyordu Mark. Gün içindeki öfkesinin yerini sükûnet almıştı.

Jennifer, yan tarafına devrilip gözlerini genç adamdan çekti. Tek elini yanağının altına, diğer elini ise karnının üzerine koydu.

“Çok uykum var Mark.” dedi yine fısıldayarak. “Hamile olmak çok zor. Kendimi çok yorgun hissediyorum.”

“Yemek yedin mi?”

“Hmm... E-evet yedim.”

“İstediğin bir şey var mı?”

Kapalı gözleri ve yorgun sesiyle cevap veriyordu Jennifer. “Ne gibi?”

“Kadınlar hamileyken inanılmaz şeyler yemek isterlermiş. Bir yerlerde duydum sanırım. Emin değilim.”

“Canım ne istese alır mısın?”

“İstediğin şey dünyanın öbür ucunda bile olsa yine alırım. Bundan şüphen olmasın.”

Genç kadın keyifle gülümsedi. “Teşekkür ederim.” dedi. “Bebegin için...”

“Bizim bebeğimiz tatlım. İkimizin.”

“Hmm...”

“Jennifer...”

“Immm...”

“İyi geceler.”

“Hmmm...”

Mark, tüm geceyi koltukta uyuyarak geçirmişti. Koltuğun geniş ve rahat olmasına şükrederek uyandı. Dün akşam Jennifer’ı almaya gelmiş, onu uyurken bulduğu için geceyi burada geçirmeye karar vermişti. Bakışları mutfakta gezinen genç kadına kayınca gülümsemekten kendini alamadı. Üzerinde kısa bir şort ve sporcu atletiyle ortalıkta dolanıyor, belli ki kahvaltı hazırlıyordu.

Lanet olsun! Neden evinde iç çamaşırı giymek gibi bir âdeti yoktu?

Tüm gün yanında böyle dolaşmaya devam ederse, ona hissettiği arzudan dolayı çıldırabilirdi. Bir yanı bebeğini öldürmek istediği için ondan nefret ediyor, diğer yanı onu kollarının arasına sıkıştırıp nefesi kesilene kadar öpmek istiyordu.

Boktan bir durumun içinde debeleniyor, kendine bir çıkış yolu arıyordu. Jennifer’la evlenmeye kesinlikle kararlıydı. Kararından vazgeçmesi imkânsızdı. Bebek doğunca boşanmaya

da kararlıydı. Kendisini istemeyen bir kadınla hayatının sonuna kadar evli kalamazdı.

Jennifer tepesine dikilip “Selam.” dediğinde zihninden geçenleri bir kenara atıp ona cevap verdi.

“Selam tatlım. Kahvaltı mı hazırlıyorsun?”

“Ah evet, tatlım. İkimiz için kahvaltı hazırlıyorum.” Jennifer oradan uzaklaşıp mutfağa geçerken gülümsedi. Mark da usulca doğrulup oturdu.

“Harika kokular alıyorum.”

“Ne düşünüyorsun biliyor musun Mark?”

“Ne düşünüyorsun bebeğim?”

Masaya tabakları ve hazırladığı jambonlu tostları koyarken aynı anda genç adama kaçamak bakışlar atıyordu. “Bu evlilik fikri sence de çok saçma değil mi? Benimle evlenmeden de ona soyadını verebilirsin. Hiç sorun değil.”

“Hm... Demek Bayan Andre tüm gece boyunca bu işten nasıl sıyrılacağını düşündü öyle mi? Ve beni ikna etmek için bu sabah çok sevimli olmaya karar verdi.”

“Ben her zaman sevimliyim.”

Mark, ayağa kalkıp birkaç adım atarak masadaki diğer sandalyeye oturdu.

“Tatlı niyetine seni yemek istiyorum Jen.” diyerek genç kadına sıcak ve tutku dolu bir bakış attı. “Bu hâlin beni delirtiyor.”

Jennifer, ona içten bir gülümsemeyle karşılık verip usulca yanına yaklaşarak yüzünü genç adamın yüzüne yaklaştırdı. Alt dudağını ısırırken Mark’ın aklını başından alacak kadar sekti.

“Umarım jambon seviyorsundur.” demesi bile gözlerini genç kadının dudaklarından almasına yetmedi.

“Seviyorum.” derken genç kadını kolundan çekip çevik bir hareketle kucağına oturttu. Jennifer’ın bacakları arasında kalan bedeni ve kadınlığına baskı yapan erkekliği pes etmek üzereydi.

“Ben de seviyorum Mark.”

Mark, dudaklarını önce boynuna ardından çenesine ve sonra dudaklarına usulca sürterken Jennifer, ellerini genç adamın geniş omuzlarına koyarak çok derin ve kısa nefesler alıp gözlerini kapattı. Başını geriye hafifçe yatırdığında Mark’ın sıcak nefesini yine boynunda hissetti.

“Yeni oyunun bu mu?” dedi Mark boğuk bir sesle. “Beni baştan çıkararak evlilik fikrinden vazgeçmemi sağlamak mı?”

Jennifer yine rahat bir tavırla gülümsedi. “Ah, evet. Kesinlikle bu. İşe yarıyor değil mi?”

Genç kadının kalçasını iki eliyle yakalayıp sıkarak, kadınlığını sert ve arzu dolu erkekliğine bastırdı. O an birbirlerine kilitlenen gözlerinden ne hissettikleri anlaşılıyordu.

“Tehlikeli, seksi, tatlı ve sevimli... Küçük oyunlarına rest diyorum Jennifer.” Fısıldayarak konuşuyordu Mark. “İki gün sonra evleniyoruz ve beni her sabah böyle uyandırırırsan başına geleceklerin sorumlusu sensin.”

“İki gün mü?” dedi Jennifer kendini geri çekip hızla genç adamın üzerinden kalkarken. “Hayır, Mark Thomson. Ben senin küçük oyuncağın değilim. Tanrı şahidim olsun ki seninle asla evlenmeyeceğim.”

Mark, önündeki tostı midesine indirmeye başladığında kısa bir kahkaha attı. “Tanrı şahidim olsun ki Jennifer, onun huzurunda karım olacaksın. Bu arada tost harika olmuş tatlım. Immm... Bayıldım.”

Jennifer öfkeyle “İçine zehir koymalıydım!” dedi.

Mark yine umursamazca yemeğine yöneldi. “Valizini hazırla Jen. Kahvaltıdan sonra gidiyoruz.”

“Ben değil, sen gidiyorsun!”

Mark, sert ve soğuk bakışlarını genç kadının yüzüne dikti. “Birbirimize katlanmamızın tek sebebi o bebek Bayan Andre! Ortada bu kadar önemli bir sebep varken geri adım atmaya hiç niyetim yok! Bir kez daha tekrar ediyorum. Baba olmaya hevesli olmayabilirim ancak babasının ben olduğunu bildiğim bir çocuğun hayatı için seninle sonuna kadar savaşmaktan asla çekinmem. Evlilik dışı doğmasına da asla izin vermem. Boşandığımızda yüklü miktarda para alacaksın. En azından karım olarak saygınlığın da olacak. Biraz olsun mantıklı düşünsen bu işten zararlı çıkmayacağını anlayabilirsin.”

Mark’ın arabasının ön koltuğunda oturmuş yolu izlerken yaptığı şeyi sorguluyordu. Kahvaltı sonrası valizini hazırlamış, içine gerekli gördüğü eşyalarını koymuş, dizüstü bilgisayarını da alarak evden çıkmıştı. Elbette ki aldıkları uzun bir süre için yeterli değildi. Evine sonsuza kadar veda etmediğine göre ihtiyaç duyacağı eşyalarını da almaya gelecekti. Mark tepesinde dikilirken her şeyi alması da olanaksızdı. Onunla hayatının sonuna kadar yaşamak gibi bir planı elbette ki yoktu.

Sadece bebeğinin iyiliği için ona katlanıyordu. Kafasından kürtaj fikrini attığı andan bu yana bebeğini daha fazla kabullenmiş, annelik heyecanını yaşamaya başlamıştı. Henüz küçük bir kan pıhtısı olsa da onun nasıl olacağını merak ediyor, doğumun hangi tarihe geleceğini de hesaplıyordu. Tahminine göre aralık ayı sonunda doğum yapacaktı.

Oğlak burcu!

Anne olacağını bilmek gerçekten çok garip bir histi. Bebeği doğduğunda hayatının sonuna kadar onun sorumluluğunu

taşıyacak, onu asla terk etmeyecekti. Asla kendi annesi gibi olmayacaktı. Bir anne çocuklarını arkasına dahi bakmadan nasıl terk edebilirdi ki?

Mark'ın teklifini kabul etmesinin sebebi de hissettiği sorumluluktan. Anne ve babası arasında kalmış, hayatı mahkeme salonlarında geçecek bir çocuğun ruh hâlinin nasıl olacağını hayal edince Mark'a itiraz etmekten vazgeçmişti. Ayrıca Mark tehditlerinde o kadar ciddi idi ki onunla baş edecek gücü bulamamıştı. İnsanların, bebeğine evlilik dışı ilişkiden doğmuş bir çocuk olarak bakmasına izin veremezdi.

Mark'la evlenirse en azından bu konuda sorun yaşamayacak, boşandıklarında ise ortak velayetle çocuğuna zarar verecek hiçbir şeye izin vermeyecekti. Tabii Mark babalık yapmayı becerebilirse ki bundan şüpheliydi! Vereceği para umurunda bile değildi. Onun parası olmadan da bebeğini büyütebilirdi.

"Aramızda bir anlaşma olacak değil mi?" dedi arabasını kullanırken yolu izleyen Mark'a bakarak. "İmza atmadan önce şartlarının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Mark, ona kısa bir bakış atıp dikkatini tekrar önünde uzanan yola verdi. Hızlı değildi. Sıkışık trafik yüzünden aracı yavaş kullanıyordu.

Mark, "Henüz düşünmedim." derken ciddi mi yoksa değil mi anlayamadı Jennifer. Onun aklından geçenleri okuyabilmeyi ne çok isterdi.

"Sana inanmıyorum Bay Thomson. Plan yapmadan hareket eden birine kesinlikle benzemiyorsun. Mutlaka düşündüğün şartların vardır. Bana kötü bir sürpriz hazırlamayı planlıyorsan şimdiden söyleyeyim o anlaşmaya asla imza atmam."

Genç adamın, belli belirsiz gülümsediğini hafifçe kıvrılan dudaklarından anlayınca sinirlendi.

“Sana güvenmemi istiyorsan bana karşı her zaman dürüst olacaksın. Arkamdan iş çevirdiğini fark edersem...”

“Senin gibi mi?” dedi Mark bu kez alaycı gülümsemesini gizlemeden. “Dün yaptığın şey ne kadar dürüst davrandığının kanıtı Jennifer. Benden dürüst olmamı bekliyorsan sen de dürüst davranmayı dene.”

“Bebekten sana söz etmemem yalancı biri olduğumu göstermez. Sadece bilmeni istemedim. Ayrıca senin bana yaptıklarının yanında bunun lafı bile olamaz. Gerçekte kim olduğunu aptal bir gazeteden öğrendiğimi hatırlatırım ünlü futbolcu Bay Thomson.”

“O haberin çıkacağını bilmiyordum. Bunu yapan kişi de bedelini çok fena ödedi. Aramızdaki gizemi korumak senin fikrindi Bayan Andre!”

“Haberin yalan olmadığını söyleme. Beni aradığın o gün sahtekâr olduğumu söylerken gayet iyi eğleniyordun. Bunu neden yaptığını da hâlâ anlamış değilim.”

Mark, ters ve soğuk bakışlarını genç kadına dikti. “Sürekli geçmişten bahsedersek asla anlaşılamayız Jennifer. Kişisel saldırıları bırakıp bebek için biraz olsun iyi geçinmeyi deneyebiliriz.”

“Bebeğim henüz doğmadı. Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu bilmiyor.”

“Kadınların hamileyken yaşadıkları stres bebeği de etkiliyormuş.”

“Gerçekten merak ediyorum Mark. Önemsediğin şey bebek mi yoksa hakkında çıkmasından korktuğun dedikodular mı? Benimle bunun için mi evleniyorsun? Ünlü Mark Thomson’ın sıradan bir kadınla olan kaçamak ilişkisinden bir çocuk... Epey ilgi çeker sanırım.”

“Neye inanmak istiyorsan ona inan. İnsanlara açıklama yapmaktan asla hoşlanmam. Düşündün gibi alçak ve karakersiz

bir adam olsaydım peşinden gelmez, bebeğini öldürmeni de umursamazdım.”

“Bebeğimi öldürmeyecektim. Hastaneye gidince fikrimi değiştirmişt看.”

“Bunu aklına getirmen bile yeterli.” derken arabayı hızlandırıp trafiğin olmadığı çevre yoluna girdi. “Dediğim gibi geçmiş konuşmanın hiçbir anlamı yok.”

“İki gün sonra evleneceğimizi söylerken ciddi miydin?”

“Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem.”

“Tören ya da gelinlik istemiyorum. Seninle evlenmeyi kabul ettiğime dair imza atmam yeterli. Olayı büyötmeye hiç gerek yok.”

“Kilisede evlenmek için doğru adamı mı bekliyorsun tatlım? Gelinliği de onun için giymek gibi bir hayalin mi var?”

“Düğün ve gelinlik hayalim hiç olmadı. Doğru adamı da beklemiyorum. Tamam, belki seninle karşılaşp hamile kalmasaydım bunları hayal edebilirdim ama artık edemem.”

“Bunun için benden nefret ediyor olmalısın.” dedi Mark içinden geçen hayal kırıklığını gizleyerek.

“Senden nefret etmiyorum. Bunu daha önce de söyledim. Sadece bu şey... Birbirimizin hayatından tamamen çıktıktan sonra yaşadığımız bu şey çok acımasızca.”

Bahçe kapısından geçerek, arabayı garajın önüne park etti ve genç kadına döndü. Onunla tartışmanın sinirlerini germekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Ayrıca en büyük sorunu Jennifer’in bitmeyen şikâyetleri de değildi. Bunun üstesinden elbette ki gelebilirdi. Asıl sorunu sabah kahvaltı masasında olduğu gibi ona tekrar dokunmak ve onunla çılgınca sevişmek istemesiydi. Bunu engelleyecek ve ondan uzak durmasını sağlayacak bir şeyler bulması şarttı. Jennifer etrafında iç çamaşırları olmadan gezinirken onu izlemeye nasıl

dayanabilirdi? Vücudunun tadını ve içindeyken neler hissettiğini hatırlıyorken ondan uzak durmayı nasıl becerecekti? Ona bir kez daha dokunursa devamının geleceğinden korkuyordu.

“Anlaşmanın birinci şartı.” dedi Mark, içindeki korkunun sesine kulak vererek. “İç çamaşırlarını giymeden etrafta dolaşmanı istemiyorum.”

Jennifer daha ciddi bir şart beklerken bunu duyunca kahkahasına engel olamadı. “Sebebini sormuyorum çünkü nedeni biliyorum.”

“Biliyorsan sorun yok.”

“Yani bu demek oluyor ki aynı odada uyumayacağız. En azından bu konuda güvendeyim. Şartını ise düşüneceğim.”

“Rahip değilim Jennifer. Ya da cinselliğe tövbe etmiş bir keşiş de değilim. Evliliğimiz boyunca başka bir kadınla yatmayı da düşünmüyorum. Yine de bunun benim için ne kadar zor olduğunu da bilmen gerek.”

“Ben yokken kimseyle yatmadın mı?”

“Açık olmamı mı istiyorsun? Çok uzun zamandır seviştiğim tek kadın sendin. Senden sonra da kimseyle yatmadım.”

“Ben de kimseyle yatmadım. Evliliğimiz sürecinde de böyle bir şeyi asla yapmam.”

“Yapamazsın Jennifer. Değil bir adamla yatmak, biriyle çıkmaya dahi yeltenemezsin.”

“Aynı şey senin için de geçerli Mark. Beni aldatmaya kalkarsan bebeği unut.”

“Anlaşmada bu madde de olacak. Endişelenme.”

“Olması şart değil. Verilen sözler kâğıtta yazılı olan maddelerden daha geçerlidir.”

Mark'ın bakışları dudaklarında, boynunda ve göğüslerinde gezinince huzursuz bir yüz ifadesiyle kımıldadı. Artık ne

anlama geldiğini bildiği bu bakışların etkisiyle bedeninin ısındığını hissetti.

“Aslında...” diyerek fısıldadı Mark. “İkimiz de bu bedeli böyle ödemek zorunda değiliz. Karımla sevişmek istersem beni kim engelleyebilir?”

“Karın seninle sevişmek istemiyor Mark Thomson. Bir kez seviştik ve düştüğümüz durum ortada.” Hemen sonra bakışlarını eve çevirdi. “Sarayda yaşadığını söyleseydin yanıma buraya uygun giysiler alırdım.”

Mark’ın kahkahası arabanın içinde yankılandı. “Burası saray değil.”

“Zengin ve ünlü erkeklerden hoşlanmadığımı söylemiştim. Neden insanlar hayal ettiklerinin tam tersini yaşar anlamıyorum. Yine de bu kâbusun çok uzun sürmeyeceği için şükretmem gerek.”

“Önümüzdeki bir yıl kadar.”

“Sekiz ay!”

“Doğumdan hemen sonra mı boşanacağız?”

Jennifer, genç adama baktı. “Ne zaman boşanmak istersin Mark?”

“Çok uzatmak istemem ama doğum sonrası olması doğru değil. Kendine bile bakamazken bebeğe nasıl bakmayı düşünüyorsun?”

“Bakıcılar ne işe yarıyor?”

“Bunu daha sonra konuşuruz. Nasıl olsa yeterince vaktimiz olacak.”

Jennifer arabadan inip bagaja yöneldi. Mark, bagajın kapağını açınca valizini almak için eğildiğinde “Ben taşıyım.” dedi. “Hamilesin ve daha dikkatli olman gerek.”

“Hamile olmam hayatıma aynı şekilde devam etmeyeceğim anlamına gelmez.” diyerek itiraz etti Jennifer. “Bu arada arabamı istiyorum. Radyoya gitmek için her gün taksi bekleyemem.”

Mark, valizi alıp bagajın kapağını kapattı ve eve yöneldi. Jennifer da onun peşine takıldı. “Arabam dedim Mark! Beni duyuyor musun?”

“Sen ona araba mı diyorsun? Küçük bir konserve kutusu bile ondan daha güvenlidir.”

Kapının önünde ikisi de yüz yüze geldiğinde Mark, Jennifer’ı sinirlendirdiğini görebildi.

“Demek paranla beni ezmeye başladın Mark Thomson! Senin kadar zengin olsaydım daha iyisini alabilirdim.”

“Bunu demek istemedim. Şehir merkezi buraya uzak ve o arabayla her gün gidip gelmen çok zor. Asla güvenli olmaz.”

“İyi bir sürücüyüm. Büyük bir kaza da yapmadım.”

“Hamilesin. Araba kullanmak bir süre sonra seni zorlayabilir.”

“O zaman da başımın çaresine bakarım.”

“Ben planımı yaptım tatlım.”

Mark kapıyı açıp içeri girince Jennifer arkasından seslendi. “Bir de bana planım yok diyordun? Sen koca bir yalancısın bayım!”

Eve girince buranın bir saray olduğunu düşünmekte haklı olduğuna karar verdi. Hayatında gördüğü en güzel ev demek de doğru olurdu. Mark’ın sadece futbol oynayarak böyle bir yere sahip olmasına şaşırsa da futbolcuların çok iyi kazandığını duymuştu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Bakışları evin içinde geziniyor, dekorasyonunu kimin yaptığını da merak ediyordu. Mobilyalar ve aksesuarların çok pahalı olduğu

açıktı. Salona girince açık kalan ağzını kapatarak etkilendiğini Mark'a belli etmemeye çalıştı. Kendi evi bu salonun genişliği yanında küçük kalırdı.

Vay canına...

Kesinlikle yanlış meslek seçmişti!

Kadınların Amerikan futbolu oynayarak para kazanması mümkün olabilse bile asla futbolcu olmayı istemezdi.

“Sanırım beğendin.” dedi Mark yanına gelince. “Hayal ettiğin gibi olmasa da idare eder.”

Jennifer, dalga mı geçiyorsun dercesine onun yüzüne bakıp gözlerini devirdi. “Bu kadar büyük bir evde tek başına yaşamaktan sıkılmıyor musun?”

“Yan taraftaki evde annem ve kız kardeşim yaşıyor. Çok yalnız olduğum söylenemez.”

“Neden burada yaşamıyorlar? Onlara verecek bir odan yok mu?”

“Evimde altı tane yatak odası var. Sorun oda değil, benim artık büyümüş olmam. Ailemle yaşayacak yaşı çoktan geçtim.”

“Yaşın konusunda eminim ancak bu yaşa kadar neden evlenmeyi düşünmedin merak ediyorum.”

“Seninle aynı sebepten.”

“Ah...” Jennifer gülümsedi. “Doğru kişiyi bulamadın.”

“Evet, ama aradığım da söylenemez.”

Jennifer, genç adamdan bir adım uzaklaştı. “Kalacağım odayı kendim mi seçeceğim yoksa bunun için de bir planın var mı?”

“Benimkinin yanındaki odada kalacaksın. Herhangi bir şey olursa adımı seslenmen yeterli.”

“Başıma bir şey gelirse arayacağım tek yer çağrı merkezi olur.”

“Beni araman yeterli tatlım.”

Bir kadının sesi sohbetlerinin arasına dalınca Jennifer, başını çevirip sesin sahibine baktı. Onun kim olduğunu anlamakta gecikmedi.

Bayan Venessa yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanına gelip kendisini kollarının arasına aldığı anda böylesi bir sıcak karşılama beklemediği için şaşırıldı.

“Tanrım. Gelinim ne kadar güzel Mark. Hayatında ilk kez çok iyi bir vuruş yaptın Thomson.” Bir adım geri çekilip Jennifer’ın yüzüne odaklandı. “Evimize hoş geldin.” Heyecanını gizlemeden sağ eliyle genç kadının karnına dokunurken gözleri doldu. “Büyükanne olacağımı bugün öğrendim ve ne hissettiğimi anlatamam. Çok teşekkür ederim Jennifer. Tanrı’nın mucizesi bu olsa gerek. Mark haberi verdiğinde heyecandan öleceğimi sandım. Yaşlı kalbim bu kadar mutluluğu nasıl kaldırır bilmiyorum.”

Jennifer onu izliyor, heyecanlı olduğunu da görebiliyordu. Yaşının kaç olduğunu tahmin edemese de gençken güzel bir kadın olduğunu tahmin ediyordu. Gri renk saçları ve yüzündeki kırışıklıklar da yakışıyordu. Mark’ın ona hiç benzemediğini fark ederken babasına benzediğini düşündü. Kendi çocuğunun da Mark’a benzeme ihtimali olabilir miydi? Şayet erkek olursa onun kadar yakışıklı olacağını bilmek güzel bir histi. Kız olursa kendisine benzemesini elbette ki istiyordu.

“Merhaba Bayan Venessa.” dedi içtenlikle gülümseyerek.

Venessa, genç kadının elini tutup onunla birlikte koltuğa oturdu ve aynı heyecanla konuşmaya devam etti. “Mark iki gün sonra düğününüz olacağını söyledi. Ah, bu kadar kısa sürede hazırlıkları nasıl yetiştirebileceğimi kesinlikle bilmiyorum. Ona düğünü hafta sonuna erteleyelim dedim ama kabul etmedi.”

“Düğün istemiyorum. Sade bir tören de yeterli olur.”

“İçecek bir şeyler ister misiniz hanımlar?” dedi Mark. “Mutfağa gidiyorum.”

“Hayır, Mark.” diyerek ona hadi git dercesine el işareti yaptı Venessa. “Gelinimle bizi yalnız bırak.”

Mark salondan çıkınca yine Jennifer’a döndü. “Elbette ki düğününüz olacak. Torunumun annesini gelinlikle görmek istiyorum.”

Jennifer, “Mark size sebebini anlatmış olmalı.” derken çekindi. “Evlenmemizin sebebi...”

Onun sözünü kesen Venessa, “Anlattı tatlım.” dedi. “Aranızdaki her şeyden haberim var. Sebep ne olursa olsun ikiniz de iyi bir düğünü hak ediyorsunuz. Ayrıca yarının bize ne getireceği belli olmaz. Bebeğiniz doğduğunda fikri değişebilir.”

Jennifer, asla değişmez dercesine güldü.

“Mark Thomson’la evleniyorum. Hamile olmasaydım böyle bir şeyin olması da mümkün değildi. Mark bana asla evlenme teklifi etmezdi.”

“Ona karşı hissettiğin öfkenin sebebi bu olabilir mi? Ya da yaşadığın hayal kırıklığının...”

Jennifer, derin bir nefes alarak Venessa’dan bakışlarını kaçırdı. “Birbirimize kısa bir süre de olsa zor dayanırken ömrümüzün sonuna kadar evli kalacağımızı düşünmek çok korkutucu.”

Venessa, neşeli bir kahkaha attı. “İlişkiniz daha yeni başladı tatlım. Birbirinizi daha yakından tanımak için önünüzde aylar var.”

“Evet, tam sekiz ay.”

“Sekiz ay kısa bir süre değil ama iki gün bir düğün hazırlığı için çok kısa bir süre. O yüzden hemen bugün başlıyoruz. İlk işimiz sana muhteşem bir gelinlik bulmak olacak. Mark’ın

biriken parasını harcamanın zamanı geldi.” Venessa yine güldü. “Erkeklerle iki konuda asla acımayacaksın bebeğim. Biri para diğeri ise yatak...”

Jennifer da kendini tutamayarak gülümsedi. “Ona hiçbir konuda acımaya niyetim yok.”

“Ah Mark! Tanrı yardımcın olsun. Sonunda canını okuyacak bir kadınla tanıştın!”

Venessa, kendisini Tanrı’nın duymasını dilerken salona elinde bir bardakla giren Mark duydu. “Demek ikiye karşı bir ha.” dedi keskin ve alaycı bakışlarını kendisini izleyen kadınların yüzünde gezdirerek.

“Üç karşı bir!” diyerek içeri koşarak giren Soraya’nın diğer kadınların yanına geçtiğini gördü. Soraya, Jennifer’in yan tarafına oturup elini tuttuğunda “Selam Jen!” diye devam etti. “Abimle evlendiğine hâlâ inanamıyorum. İyi düşündün mü?”

Jennifer’in genç kıza cevabı yarı ciddi yarı da alaycıydı. “Malesef düşünmeye fırsatım olmadı. Mark önümde eğilip evlenme teklifi ederken parmağıma taktığı yüzüğü inceliyordum.”

Soraya’nın sert bakışları abisine kayarken, “Ona hâlâ yüzük almadın mı?” demesi de aynı anda oldu. “Hiç romantik değilsin Mark!”

Mark, kendini üç kadın karşısında saldırıya uğramış hissederek, yine o bilindik koruma kalkanının arkasına ustalıkla gizlenmeye çalıştı. Jennifer ise onun verdiği cevabın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. “Karımla daha romantik anlarımız olacak Soraya. Onu ilk günden korkutmak istemiyorum.”

Soraya yine Jennifer’a döndü. “Abim sana benden söz etmiş olmalı.”

“Evet, etti.” dedi Jennifer. Kızın yüzündeki tebessüm genişlemişti.

“O zaman resmî bir tanışmaya hiç gerek yok. Tanrım. Umarım çok mutlu olursunuz. Mark Thomson bazen çekilmez bir adam olsa da...”

“Soraya!” diyerek sesini yükseltti Mark. “Bir hafta dışarı çıkma yasağı senin için ne anlama gelir?”

Soraya ona bakarak güldü. “Ov kesinlikle bu adama hak ettiği cezayı ver Jenny. Yanımdayım çünkü artık biz bir aileyiz değil mi?”

Jennifer, ikisinin atışmasını izlerken buraya anlaşmalı bir evlilik yapmak için geldiğini kendine hatırlattı.

Aile olmaya değil!

*Her prens mükemmel olmak zorunda değil.
Prensesler masalda kötü adamlara da âşık olabilir.*

Venessa akşam yemeğini birlikte yemelerini teklif edince Jennifer, onu kırmamak için mecburen kabul etmişti. Yeni hayatının ilk gününde Mark'ın ailesinin içine girmeyi elbette ki hayal etmiyordu. Venessa ve Soraya'nın kendisine samimi davranacağını da beklemiyordu. Mark hariç etrafındaki herkesle arası iyiydi. Bay Thomson, her fırsatta kendisine saldırmaktan başka bir şey yapmazken ailesinin yanında kibar davranması da hayra alamet değildi. İstedığı zaman kibar olmayı nasıl da becerebiliyordu.

Mark, valizini odasına taşıdıktan sonra yerleşmesi çok zamanını almadı. Evinde yardımcılarının olmaması da dikkat çekiciydi. Zengin insanların ayak işlerini yapan birileri mutlaka olurdu ama bu huysuz adamın yoktu. Ya yalnız olmayı seviyordu ya da hiç kimse onunla çalışmak istemiyordu. Bu odanın bile kendi evindeki salondan büyük olmasına şaşırması doğaldı çünkü böyle bir eve daha önce hiç girmemiş, milyonerlerin nasıl bir hayat yaşadıklarını merak etmemişti. Belki de bu yüzden kendisini buraya ait hissetmiyordu. Mark'ın kim

olduğunu öğrenmeden önce onunla geçirdiği anlarda öylesine rahattı ki ancak artık kim olduğunu biliyordu ve hiç rahat değildi. İşin en acı yanı aslında hiç tanımadığı bir adamdan hamile kalmıştı. Gidip bir sperm bankasından sperm satın alsa ve hamile kalsa şimdiki hâlinden daha mutlu olacağı açıktı.

Kesinlikle yapmazdı!

Düşüncesi bile korkunçtu!

Giysilerini dolaba yerleştirip yatağının kenarına oturduğunda hâlâ burada ne işi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Şayet bu bir peri masalı olsaydı kendisi kesinlikle külkedisi olurdu. Elbette ki peri masallarına inanmıyordu. İnanacak yaşı çoktan geçmişti.

Burada olması hayatındaki her şeyi değiştireceği anlamına da gelmiyordu. Radyodaki işine devam edecek, uzun zamandır ertelediği ilişki terapilerine de başlayacaktı. Her zamankinden çok paraya ihtiyacı vardı. Bebeğiyle tek başına kaldığında kenarda parası olmalıydı. Mark'ın para teklifine de evet demeyi kesinlikle düşünmüyordu. Boşandıklarında birbirlerinin hayatından sonsuza kadar çıkacaklardı.

Bayan Venessa ile yarın gelinlik almaya gideceklerdi. Kadın öyle çok ısrar etmişti ki başkası görse gelinliği kendi için alacağını bile düşünebilirdi. Ne düğün ne de gelinlik havasındaydı. Düğün töreninin aile arasında olması için de dua ediyordu. Zack'e henüz büyük haberi vermemişti. Duyunca ne düşüneceği hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Yatağa doğru devrilip sırtüstü uzanarak gözlerini kapattı. Kapatır kapatmaz Mark'ı düşünmeye başladı. Parası, kariyeri, ünlü biri olması ve bu evde yaşaması asla ilgisini çekmezken sinir bozucu tarafları olmasına rağmen çekici, yakışıklı ve seksi olduğunu görmezden gelemiyordu. Sanki iki farklı adamla tanışmıştı. Biri Mark Thomson, diğeri gizemli Mark... Lanet

olsun ki ikisini de beğeniyordu. Kendisine bakarken seviştikleri anı hatırlamaktan da nefret ediyordu. En büyük sorunu da buydu. Kendisine dokunmasına ve öpmesine asla izin veremezdi.

Odanın kapısı çalınınca irkilerek gözlerini açtı ve hızla tekrar oturdu.

Açılan kapıdan içeri giren kişi de Mark'tı.

"Tüm gün odanda oturmayı düşünmüyorsundur umarım." dedi Mark yine o sinir bozucu ve alaycı ifadesini takınarak. Jennifer, bunu bilerek mi yapıyor diye düşünmeden edemedi. Kendisini sinir etmek için üstün bir çaba harcadığına yemin edebilirdi. Ev onun olabilirdi ama odası bu andan itibaren kendisine aitti. Özel alanına saygı duymayı öğrenecekti.

"Küçük bir çocuk gibi takip edilmekten hoşlanmam." diyerek soğuk bir sesle onu tersledi Jennifer. "Burası benim odam olduğuna göre ne kadar kalacağım da beni ilgilendirir. Ayrıca özgürlüğümün kısıtlanmasından nefret ederim. Attığım her adımı, odamda ne yaptığımı takip etmeye niyetin varsa..."

"O yüzden buradasın Jennifer! Seni gözümün önünde tutmak için buraya getirdim."

"Sebebinin sadece bebek olduğunu sanıyordum. Mahkûm edileceğim aklıma gelmedi. Neden şaşıyorum ki?"

"Sebebi elbette ki bebek! Ondan kurtulmaya çalışmasaydın sana daha anlayışlı davranabilirdim. Hamile olduğunu öğrendiğinde yapman gereken tek bir şey vardı. Beni aramak!"

Jennifer, "Yine aynı şey... Gerçekten bunu duymaktan çok sıkıldım." diyerek suratını ekşitti.

Mark odaya girip birkaç adım ötesinde durunca ayağa kalkıp ondan biraz daha uzaklaştı. Genç adamın bakışları yatağa kayarken ondan uzak durma fikrinin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha hissetti. Yatak odası bu adamla asla baş başa

kalmaması gereken bir yerdi. “Benden korktuğunu düşünmeye başlayacağım.” diyerek gülümserken bakışlarını yataktan çekip Jennifer’a yöneltti. Genç kadının aralarındaki mesafeyi açması dikkatinden kaçmasa da kendisinden uzak durmak için harcadığı çabaya hem kızıyor hem de şükreliyordu.

Jennifer pencerenin önünde durup Mark’ın yüzündeki alaycı ifadenin aynısını takınarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve kendinden emin bir şekilde ona cevap verdi.

“Senden korkmuş olsaydım bu eve asla gelmezdim. Beni futbol oynadığın rakiplerinle karıştırma. Hayatın her maçı kazanmakla geçmiş olabilir ama bu asla kaybetmeyeceğin anlamına gelmez.”

Mark, eğlendiğini belli edercesine gülümsemeye devam ederken Jennifer onu neden hâlâ öfkeli edemediğini anlamaya çalıştı. Üstelik verdiği cevap da daha sinir bozucuydu.

“Duyguların incinince hep böyle mi davranırsın Jennifer? Kaçarak o maskenin altına mı gizlenirsin?”

İşte buna daha çok sinirlendi Jennifer. Kendisini tartışma için kışkırtıyordu. “İlişkimiz boyunca maske takan sendin! Nasıl bu kadar kalın kafalı olduğunu anlamıyorum. Mantığımın sesini dinlediğim için teklifini kabul ettim. Duygularıma gelince... Senin için hissedebileceğim tek şey nefret olur. Yani asla duygularımı incitemezsin.”

Mark yatağın ayak ucuna oturup ellerini arkasından yatağın üzerine dayadı ve bedenini hafifçe geriye yasladı. “Dengesizliğin sebebi karakterin mi yoksa hamile olman mı anlamıyorum tatlım. Bir süre önce gayet iyi anlaştığım o kadın gitmiş, yerine bambaşka biri gelmiş gibi...”

Mark’ın sözlü saldırılarına aynı şekilde karşılık verirken sakin olmaya çabalıyordu ancak bu hiç de kolay değildi.

“Dengesiz olan da sensin! Ayrıca yatak odama bu şekilde girmeye de hakkın yok. Bana kişisel bir alan bırakmazsan nikâhtan hemen sonra kendi evime dönerim.”

“Anlaşmanın bir diğer maddesi Bayan Andre, evliliğimiz yasal olarak bitmediği müddetçe aynı evde yaşamaya devam edeceğiz. Tabii birimiz diğerini bu sürede öldürmezse.”

Jennifer, gözlerini devirip başını olumsuz anlamda sallayarak giysi dolabına yöneldi. “Neden çeneni kapatıp odamdan çıkmıyorsun Thomson?” derken onun söylediği şeye sinirlendiğini belli etti. Dolaptan giyeceği birkaç parça giysi çıkarıp tekrar Mark’a döndü. “Lanet olası maddelerin hiçbiri umurumda bile değil. Tanrı’ya şükür ki birbirimizden uzak durmamız için ev yeterince büyük. Seni ne kadar az görürsem o kadar mutlu olacağım.”

“Amacım seni mutlu etmek değil. Eminim senin amacın da beni mutlu etmek değil.”

“Kesinlikle değil. Aynı fikirde olmak ne kadar güzel.”

“Bence de.”

“Çok kaba ve ukala bir adam olduğunu biliyor musun?”

Mark, genç kadının sözlerini doğrularcasına kahkaha attı. “Hakkımdaki düşüncelerin gururumu okşuyor Jenny.”

“Hakkındaki düşüncelerimi gerçekten anlamış olsaydın benimle asla evlenmezdin.”

“Seninle neden evlenmek istediğimi hâlâ anlamıyorsun. Bencilliğin ve aptal gururun gerçek nedeni görmeyi reddediyor.”

Mark ayağa kalkıp bir adım kadar yakınına ulaştığında, Jennifer geri adım atmak yerine çenesini kaldırıp gözlerini onun gözlerine dikti. Bu hareketinin ondan asla korkmadığını belli edeceğini umut ediyordu.

“Köpeğin var mı Mark?”

“Yok!”

“Ya da bir kedi?”

Mark genç kadının neden bunları sorduğunu merak ederken gözlerini kısıp kaşlarını devirerek homurdandı. “Kedim de yok!”

“Balık ya da kuş?”

“Lanet olsun Jennifer! Neden bu saçma soruları soruyorsun anlamıyorum!”

“Neden yok? Neden bir hayvan sahiplenmedin?”

“Çünkü hayvanlar sorumluluk demek! Onlara vakit ayıracılabileceğimi sanmıyorum.”

Jennifer, dudaklarını kıvrıp tek kaşını havaya kaldırarak genç adama iğneleyici bir bakış attı. “Evinde evcil bir hayvan bile beslemiyorsun ama bir bebeğin sorumluluğunu göze alacak kadar kendine güveniyorsun öyle mi? İşte bu çok komik Bay Thomson.”

Mark, “Zekân konusunda şüphelerim var Bayan Andre! Bir bebek ve bir kedinin sorumluluğu asla aynı olamaz!” dedi büyük bir ciddiyetle.

“Elbette ki olamaz! Bebekler kedi kumuna çişini yapıp kedi mamasıyla beslenmiyor. Bebek bakımı hakkında ne bilebilirsin ki?”

“Öğrenmek çok zor olamaz!”

“Tanrı aşkına bu koca evde yardımcılarının bile yok! Çamaşırlarını ve bulaşıklarını kim yıkıyor?”

“Binlerce dolar verdiğim makineler! Ve makineyi açmak için üstün zekâlı olmak gerekmiyor.”

“Ya temizlik?”

“Bu iş için onlarca şirket de var. Ayrıca etrafımda yabancı insanların dolaşmasından asla hoşlanmam. Kişisel eşyalarım da dokunulmasından hoşlanmam!”

“Tam tahmin ettiğim gibi! Sen huysuz ve aksi adamın teki-sin! O yüzden yalnız olmana şaşmamalı.”

“Biliyor musun ne düşünüyorum Jennifer?” dedi Mark ses tonunu düşürüp ciddiyetini koruyarak. “Bana direndiğin, benimle inatlaştığın her an seni daha çok sinirlendirmeyi ve anlaşılmayı daha acımasız bir hâle getirmeyi planlıyorum. O yüzden, bundan sonra biraz daha dikkatli davranmayı dener-sen yararına olur.”

Jennifer onun aksine rahat ve umursamaz bir şekilde gül-
lümledi. “Aslan ve koç burcunun asla anlaşamayacağını söy-
lemiştim. Tabii Bay Thomson hâlâ astrolojinin bir saçmalık
olduğunu savunuyorken bunu söylemek aptalca olur.”

Mark, “Anlaştığımız noktalar da var tatlım.” diyerek mani-
dar bir şekilde gülümledi.

Jennifer, onun ne ima ettiğini anlamayacak kadar aptal de-
ğildi. “Bir kez seviştik Mark! Bu o konuda uyumlu olduğumu-
zu göstermez!”

“Tek seferde kaleye gol atmama ne dersin bebeğim? Daha
ne kadar uyumlu olabiliriz?”

“Şanssızlık derim! Sen buna gol mü diyorsun? Ah tabii bir
futbolcuyla yattığımı unutmamalıyım. Bu konuda benden
daha tecrübelisin ama korunmayı beceremedin!”

“Bakire olduğunu söyleseydin daha dikkatli davranırdım.”

“Senin kurallarınla oynayacaksak benim de bir kuralım
var!”

“Sadece bir kural mı?”

“Evet!”

“Pekâlâ, ne kadar zor olabilir ki?”

“Ne olursa olsun benden uzakta duracaksın. Hiçbir koşulda sevişmek yok!”

“Senden uzak durmayı başarabilseydim şu an hamile olmazdın Jen.” diyerek fısıldadı Mark. Yine o etkileyici bakışları dudaklarında ve yüzünde geziniyordu. “Yine de şartını kabul ediyorum.”

Sonunda derin bir nefes alabildi Jennifer. “Şimdi lütfen odamdan çık.”

“Akşam yemeğe davetliyiz unutma.”

“Unutmam!”

Mark, ağır birkaç adım atarak kapıya yöneldi. Odadan çıkmadan önce genç kadına bir kez daha baktı. “Küçük bir not Jennifer. Kurallar şartlara bağlı olarak karşılıklı ihlal de edilebilir.”

“Çık dedim Mark! Üzerimi değiştireceğim!”

Mark, “İç çamaşırı giymeyi de unutma bebeğim.” dedikten sonra odadan çıkarken sadece gülümsedi. Kendi odasına girince kapıyı sert bir şekilde kapatıp “Lanet olsun!” diyerek kapıya yaslanırken hâlâ homurdanıyordu. “Kedi ya da köpek mi?”

Mark, iyice gerilmiş kaslarını ve sinirlerini yatıştırmak için duşa girmiş, duş sonrası dolabından annesinin evindeki akşam yemeğinde giymek için kendisine giysi seçiyordu. Duş almak rahatlamasına yardımcı olmuş muydu?

Hayır!

“Bir erkeğin hayatını altüst etmek için ihtiyacı olan tek bir şey vardı. Kadın! Özellikle de bu kadın olumsuz olan tüm davranışları taşıyorsa! İnat, kibir, tavan yapmış bir öz güven,

hazırcevap, aksi, kıvrak bir zekâ... Kahrolası bir güzellik ve seksi bir vücut! Patlamaya hazır bir bomba gibiydi Jennifer. Ne kadar üzerine giderse o kadar tehlikeli oluyor, geri adım atmak yerine kendisiyle savaşıyordu. Bebek konusunda ona hâlâ kızgındı. Hamile olduğunu öğrendiğinde kendisini aramış olsaydı aralarında gelişen bu gerginlik belki de olmayacaktı. Ne olursa olsun ona bebeği istemiyorum demezdi. Anlaşmalı evliliklerinin sadece bebeğe değil, kendilerine getireceği yararı da anlamayacak kadar inatçıydı. Mark Thomson, evlilik dışı bir çocuğun babası olarak anılamazdı. Lanet kariyeri ya da adı da hiç önemli değildi.

İstemeyerek de olsa bir bebeğe sahip oluyorsalardı sorumluluğunu da paylaşmak zorundalardı. Tamam, kendisiyle evlenmesi için Jennifer'a uyguladığı baskı hiç hoş olmasa da Jennifer'ın anladığı dilden konuşmak gerektiğini düşünmüştü. Evleneceklerdi! Kaçabileceğini düşünüyorsa yanıliyordu! Bebek doğacak, ona uygun şartlar yerine getirilecek, sorumluluk paylaşılacak ve sessiz sedasız boşanacaklardı.

Giysi odasındaki dolaptan spor kesim siyah renk bir gömlek ve keten bir pantolon alarak yatağının bulunduğu odaya girerken aklından geçenlerle boğuşuyordu. Bir süre öncesine kadar monoton ve sakin giden hayatını kendi elleriyle içinden çıkılmaz bir hâle nasıl getirdiğini anlamaya çalıştı. Radyoyu aramasına sebep olan Melanie'ye kızgındı!

Kahretsin!

Onun ne suçu vardı ki? Jennifer'ı aramasını o söylememişti! Kendi kaşınmıştı. Başka insanların işlerine burnunu sokmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Giysileri kısa süre içinde üzerine giyip hâlâ nemli olan saçlarını kurutma makinesiyle kuruttuktan sonra siyah renk spor ayakkabılarını da giyerek boy aynasından bir kez daha kendisine baktı. Genç bir kadınla evlenen yaşlı bir adam gibi görünmek canını sıkırsa da görünüşünün

hâlâ iyi olduğuna karar verdi. Fena değildi... Jennifer'ın aralarındaki yaş farkına takılmadığını bilse de boşandıktan sonra kendisine daha genç bir adam bulacağını hayal etmek bile canını sıkmaya yetti. Çocuğunun üvey baba ile büyüyeceği fikri aklına gelince çenesini kasıp dişlerini birbirine sürterek gıcırdattı.

Buna izin verebilecek miydi? Düşüncesi bile öfkelenmesine sebep oluyorken gerçeğini nasıl kabul edeceğini kesinlikle bilmiyordu. Saatine baktı. Jennifer'ın akşam yemeği için hazır olduğunu umarak hemen yan odanın kapısını çaldı. İçeriye girmeye yeltenmek yerine, onun kendisini duyması için kapıya yanaşıp yüksek sesle bağırdı.

“Bayan Andre! Yemek için seni bekliyorum. Umarım hazırsındır!”

Genç kadının tiz sesini duyunca bekledi. “Bana bir dakika daha ver Bay Thomson!”

“Bekletilmekten asla hoşlanmam ve annem de hoşlanmaz!”

“O zaman artık alışsan iyi olur dostum çünkü bütün kadınlar erkekleri bekletmeyi sever. Ben de!”

“Alt tarafı bir akşam yemeği tatlım! Hazırlanman ne kadar uzun sürebilir ki?”

“Sürekli şikâyet eden bir adam!” Jennifer'ın alaycı cevabına gözlerini devirdi. Genç kadın, “Tanrım! İyi ki hayatımın sonuna kadar seninle yaşamayacağım.” diyerek devam edince sıkıntılı bir nefes çekerek ciğerlerini boşaltana kadar geri verdi.

Mark, “Ben de bunun için şükrediyorum Jenni...” derken kapı bir anda açılınca bir adım geri çekildi. Jennifer koridora adım attığı anda, adının diğer harflerini yutup nefesi kesilirken bakışları karşısında duran genç kadının üzerinde takılıp kaldı. Bu kadın kendisini çıldırtmak için mi hayatına girmişti?

Kesinlikle evet!

Dizlerinin üzerinde biten çorapların rengi gökkuşağını aratmıyor, kısa eteği sadece poposunu kapatmaya yetiyordu. Tadını hâlâ unutmadığı göğüslerini kapatan atlet tarzı kumaş parçası da gram yağ olmayan göbeğini açıkta bırakıyordu. Biri görse hamile olduğuna asla inanmazdı. Elbette ki bebek henüz çok küçüktü. Birkaç ay sonra karın bölgesinin büyüyeceğini biliyordu. Uzun ve dalgalı saçlarını neredeyse başının tepesinde toplamış, yüzüne makyaj bile yapmamıştı. İki elinin her bir parmağında garip şekilli yüzükleri ve boynundan aşağı sarkan yıldız desenli kolyesi... Lanet olsun ki yine çok güzel ve çekiciydi! Yüzündeki yıldızlar kadar güzeldi.

Neden ayakkabı giymediğini merak ederken dikkatini nefesini kesen vücudundan çekip genç kadının yüzüne verdi.

“Lisede amigo kız olduğunu bilmiyordum tatlım.” dedi sırıtarak. “Giysilerini hâlâ sakladığına göre o günleri özlemiş olmalısın.”

Jennifer, saçlarını savurup sağ omzunu kapıya yaslayarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Kişiliğini yansıtan asi bakışları ve rahat tavrından Mark’ı delirtmek için karşı atağa geçeceğinin sinyali vermemekten çekinmedi.

“Hiç amigo kız olmadım.” diyerek gülümsedi. “Sahada birbirini tekmeleyen heriflerin kışkırtmaları için parmağımı bile kırmıdım. Sana futboldan hoşlanmadığımı söylemiştim.”

Mark, genç kadına alçak ve boğuk bir ses tonuyla cevap verdi. “Aslında iyi ki olmadın. Yoksa o heriflerin elinden kurtulamazdın.”

“Yani sen lisede bir amigo ile çıktın öyle mi?”

“Bir değil, belki de beş ya da altı.”

“Anlaşılan futbol oynamak sadece para kazandırmamış.”

“Mark Thomson’ı beğenmeyen tek kadın olduğunu söylemeliyim tatlım. Tabii ben buna inanmasam da...”

Jennifer gülerek “İnanmaya başla.” dedi.

Mark onu bir kez daha baştan aşağı süzdü. “Ayakkabıların nerede?”

“Yan eve geçeceğiz diye biliyorum. Çoraplarımla gitmemin nesi yanlış olabilir ki?”

“Ah elbette. Bayan Andre’nin kararlarını asla sorgulamayacağımız gibi neyi neden yaptığını da sorgulamamız gerekir.”

“Kesinlikle.”

“Ya iç çamaşırların... Onları giydiğini umuyorum Jenny.” Derin bir nefes alarak homurdandı Mark. Genç kadının vereceği cevaptan korkuyor gibiydi. “Yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalabilirsin.”

“Eteğimin altında ne olduğunu mu merak ediyorsun?” dedi Jennifer fısıldayarak onu daha fazla çıldırtmak istercesine. “Görmek ister misin?”

Genç adam, dişlerinin arasından âdeta tıslayarak konuşabildi. Onunla arasındaki iki adımlık mesafeyi kapatmamak için zor dayanıyordu. Onu çıplak ve altında zevkten kıvranıran bir kez daha görmek için şu an her şeyini verebilirdi.

“Göstermek istersen asla hayır demem bebeğim. Şu an o küçük kilodunu kendi ellerimle çıkarmaktan başka bir şey düşünemiyorum.”

Jennifer, başını geriye atıp tatlı bir kahkaha savurdu ve yine ona baktı. Mark’ın aklını başından aldığını izlemek öyle keyif vericiydi ki onunla oynadığı küçük seks oyunları hoşuna gitmeye başlamıştı. Üstelik Mark yine çok yakışıklı ve seksi görünürken dar kesim gömleğinin yapıştığı kol ve göğüs kaslarına bakmamaya gayret etse de yapamadı. Onu giysileri olmadan

da görmüştü. Neye benzediğini çok iyi hatırlıyordu. Hatırlamaktan da nefret ediyordu! Bakışlarından, gülümsemesinden ve güzel yüzünden de nefret ediyordu!

“İştahını yemeğe sakla Thomson! Anlaşmayı bozarsan evlilik fikrini de unutabilirsin.”

Keyifli bir kahkaha attı Mark. “İki gün sonra karım olacaksın Jennifer. O zaman beni neyle tehdit edeceğini merak ediyorum.”

“Seni tehdit etmeme gerek yok. Aklını başından nasıl alacağımı çok iyi biliyorum.”

Mark, başını genç kadının üzerine eğerek aradaki boy farkını kapattı. “Tehlikeli sularda yüzüyorsun Jenny. Beni istemediğini söylüyorsun ama bunun aksini kanıtlamam için sana bir kez dokunmam bile yeter.”

Jennifer, ona doğru yaklaşarak dudaklarını Mark’ın dudaklarının birkaç santim yakınında tutup, parmak uçlarını kendi göğsünde gezdirdi. “Canım sevişmek isterse yan odada olduğunu biliyorum Mark.” diye fısıldadı. “Tabii bunun için bir erkeğe ihtiyacım var mı? Galiba yok. Tatmin olmak için başka yollar da var değil mi?”

Mark, kesinlikle delirmek üzereydi. Jennifer kendi kendine dokunurken parmaklarına kayan bakışları karardı ve göğsü sıkıştı. Onu kucağına alıp odasındaki yatağın üzerinde adını defalarca bağırarak zevkten çıldırtmak istiyordu.

“Sabrımı zorluyorsun Jen. Aklımdan geçeni bilseydin karşımda bu kadar rahat olamazdın.”

“Bana daha iyisini mi vadediyorsun?”

“Evet. Çok daha iyisini...”

Bu kez Jennifer’ın nefesi kesildi. Hamilelik hormon düzeyini yeterince bozmuşken Mark’ı arzulayan vücudu da daha

çok sinirlerini bozuyordu. Kendini geri çekip Mark'ın yanındaki boşluktan geçerek merdivenlere yöneldi.

“Bu kadar oyun yeter Bay Thomson! Yemeğe geç kalıyoruz. Sabah kusacağımı bilsem de bu akşam midemi tıka basa doyurmak istiyorum.”

Mark arkasına dönerek ona doğru baktı.

“İştahımı bu kadar kabartıp geri çekilmen hiç adil değil!” dedi yarı ciddi yarı alaycı bir sesle. “Bunun hesabını vereceğin günler de gelecek. Çok yakında.”

Venessa, muhteşem yemekler ve harika bir masa hazırlamıştı. Onun evi de Mark'ın evi kadar güzel ve şıktı. Sadece mobilyalar daha klasikti. Jennifer'ı o kadar sıcak ve tatlı karşılamışlardı ki genç kadın bu kadar ilginin bebekten dolayı olduğunu düşünüyordu. Venessa'nın henüz doğmamış torununu merak ve heyecanla beklediğini görmemek imkânsızdı. Masada Mark'la yan yana oturdu. Venessa ve Soraya da karşılarına geçti.

“Ailece yediğimiz ilk yemek olacak.” dedi Soraya neşesini gizlemeden. “Ve yakında hala mı olacağım? Tanrım! Bunun harika bir his olacağını asla tahmin etmezdim. Peki, adı ne olacak? Hiç düşündüğünüz mü?”

Ona cevap veren Jennifer oldu. “Cinsiyetini bilmiyoruz Soraya. Ayrıca daha henüz çok küçük. İsim düşünmek için çok erken.”

Mark da onu tasdik etti. “Evet, çok erken. Cinsiyetini öğrenince karar veririz.”

Jennifer'ın bakışları Mark'a kaydı. “Sorun sadece cinsiyeti de değil Mark. Doğup doğmayacağını bile bilmiyoruz.”

Mark, kaşlarını devirip gözlerini kısarak Jennifer'a soğuk bir bakış attı. “Aklından yine ne geçiyor Jennifer?”

“Düşündüğün şey değil endişelenme. Sadece her gebelik doğumla sonuçlanacak diye bir kural yok. Bazen bebekler kendiliğinden de düşebilir.”

“Tanrı korusun!” dedi Venessa sesi titreyerek. “Umarım öyle bir şey olmaz. Olursa çok üzülürüm.”

Mark ve Jennifer birbirine bakıyor sanki onu duymuyordu. Mark, ciddiyetle sözlerine devam etti. “Kendine dikkat edeceksin Jennifer. Artık çalışmak zorunda da değilsin. İyi bir doktor bulup kontroller için ona gideriz. Doğuma kadar uzman birinden yardım alırız.”

Jennifer ona itiraz ederek çıkıştı. “Elbette ki çalışmak zorundayım. Bebeğimin ihtiyaçları için para biriktirmem gerekiyor.”

“Onun ihtiyaçlarını karşılayacağımı kaç kez söyleyeceğim Jen? Bebeğin sadece kendine ait olduğunu düşünmeyi bırak!”

“Hayatımızın sonuna kadar yanında olmayacağız Mark. Senin paranla yaşamayı asla kabul edemem! Benim de bir hayatım ve işim var.”

Venessa tartışmalarını söylese de ikisi de duymuyordu.

“Ve yeni bir adam öyle mi?” diyerek sesini yükseltti Mark. “Belki de yeniden evleneceksin. Çocuğumun ne halt olduğunu bilmediğim bir adamın yanında büyümesine asla izin vermem! Önce beni öldürmen gerek!”

“Bunun için senden izin alacak değilim! Çıktığım her adam için de sana hesap vermem!”

“Ne yani? Gerçekten bunu yapacak mısın? Boşanır boşanmaz birini bulacak ve evlenecek misin?”

“Evlenirim ya da evlenmem! Elbette ki hayatımda birileri olacak. Senin de olacaktır!”

“Olması seni rahatsız etmez mi?”

“Neden etsin ki? Hayatın seni ilgilendirir! Şayet o kadın çocuğumuza iyi davranmazsa önce seni öldürürüm!”

Mark, öfkeyle karışık kahkaha attı. “Hislerimiz karşılıklı tatlım. İkimiz de çocuğumuz için daha dikkatli davranmak zorundayız. Özellikle de sen!”

Jennifer da öfkelen-di. “Aptal anlaşımana bu maddeyi de ekledin mi Bay Thomson? Jennifer’ın hayatında asla başka bir adam olmayacak!”

“Gerekirse eklerim!”

“Hayır!”

“Evet!”

Venessa, ikisinin tartışmasına sesini yükselterek müdahale etti. “Siz ikiniz! Kesin artık. Birbirinizi yemeyi bırakıp yemeğinizi yiyin! Her fırsatta çocuklar gibi kavga ederken çocuk büyütmeyi mi düşünüyorsunuz?”

Mark ve Jennifer birbirlerine bakmayı bırakıp önlerinde duran tabağa yöneldiler. İkisi de bu tartışmanın yersiz olduğunu düşünüyor ancak birbirlerinin hayatının nasıl olacağını merak da ediyordu. Sonrasında herkes yemeğine odaklandı. Jennifer dediği gibi midesini tıka basa doldururken Mark daha az yemeyi tercih etti. İştahını kesen şey de Jennifer’ın planlarıydı. Onun hayatına karışmaya hakkının olmadığını biliyordu ancak söz konusu bebek olunca dayanamıyordu. Sadece bu değil! Kendisini kandıramazdı!

Başka bir adamın ona dokunacağını bilmek canını fena yakıyordu.

Gergin olmasının sebebinin Jennifer’ın seks oyunu olduğundan da emindi. O kadar doluydu ki patlamak için âdeta bahane arıyordu. Onunla asla seks yapmama kuralını koymak kadar aptalca bir şey olamazdı. Aylarca onunla aynı evde yaşarken ve yatak odaları yan yanayken buna nasıl dayanabilecekti?

Binlerce kez lanet olsun!

İçini saran sıkıntıyla masadan kalktı. Kimseye bir şey söylemeden kendini yemek odasının dışına atarak mutfağa girdi. Buzdolabından bir kutu bira alarak bahçeye çıktı.

Soraya masayı toplarken Jennifer, başını tabağına devirmiş sessizce düşünüyordu. Venessa da onu izliyordu. “İyi misin Jenny?” dedi Venessa usulca.

Jennifer başını kaldırıp ona doğru baktı. “İyi miyim? Bilmiyorum. Hamile olmam bütün hayatımı değiştirdi. Mark’la sürekli tartışmaktan bir süre sonra yorulacağım. Beni neden anlamıyor? Neden böyle davranıyor? Bilmiyorum...”

“Mark, duygularını belli etmekten asla hoşlanmaz. Öfkesinin arkasına gizlenir. Onun için de baba olmak çok yeni bir şey Jennifer. Düşünsene... İkiniz de bunun olacağını tahmin etmediniz. Bir bebek o kadar çok şeyi değiştirdi ki... Ve Mark... Ona biraz daha zaman ver.”

“Ne için zaman vereceğim?”

“Kendi içindeki sorunları çözmesi ve gerçeği görmesi için... Ayrıca senin de zamana ihtiyacın var.”

“Evet... Çok fazla...”

Venessa, konuyu değiştirdi. “Yarın öğleden sonra alışverişe çıkıyoruz değil mi? İki gün sonrası için yapmam gereken yüzlerce iş var. Bugün bir düğün organizatörüyle görüştüm. İki günde bir düğün planı yapmak elbette ki çok kolay değil ancak yapacak. Düğünü bahçede yapacağız. Davetli sayısının çok olmasını istemedi Mark. Yakın dostlarımız, senin ailen... Ah pederle de görüşmem gerek.”

Venessa anlatmaya devam ederken Jennifer’ın bakışları pencereye kaydı. Bahçedeki ışığın altında gökyüzünü seyreden adamı izliyordu. Gözlerini ondan alamamasının sebebi öfkesi mi yoksa onun için hissettiği başka bir duygu mu bilmiyordu

ama emin olduğu tek şey Mark, camdan yapılmış kalbini kıracaktı.

Küçük parçalara *ayıracaktı...*

Hamile olmanın en berbat yönü ne diye sorsalar kesinlikle mide bulantıları olduğunu söylerdi Jennifer. Sabah yataktan kalkar kalmaz kendini banyoya atmış, başını klozete devirmiş, midesinde ne varsa çıkarıyordu. Akşam yemeğinden pek bir şey kalmasa da öğürmesi bile kusma refleksini harekete geçirmeye yetiyordu.

Bu durumun ne kadar süreceğini okumuştı. Tam on iki hafta belki de biraz daha fazla. Gebeliği boyunca böyle kusmaya devam ederse bebeği nasıl kilo alacaktı? Kendini nasıl toparlayabilecekti? İki saat sonra radyoda olması gerekiyordu ama hâlâ hazır değildi. Üstelik merkeze nasıl gideceğini de bilmiyordu. Mark arabasını henüz getirmemişti.

Saçmalık!

Araba kullanmasında ne gibi bir sakınca olabilirdi ki? Hamile kadınlar araba kullanamaz diye bir yasa mı vardı? Bu adamın saçma bahanelerinden, hayatına koyduğu kurallardan kesinlikle nefret ediyordu. Aslında bu kadar hassas ve duygusal bir kadın da değildi. Hamilelik hormonlarının ruhsal değişimlere ve gelgitlere sebep olabileceğini de okumuştı.

Tanrım... Neden sadece kadınlar doğurmak zorundaydı? Dişilere verilmiş bu haktan neden erkekler de faydalanmıyordu?

Klozetin önünde dizleri üzerine çökmüş, bir eliyle karnından diğer eliyle fayans zeminden destek alırken öğürmekle meşguldü. Birinin kendisini izlediğini fark ettiği anda Mark'ın sesini duydu.

“İyi misin Jennifer? Yardım ister misin?”

Bakışları banyo kapısında dikilen ve kendisini izleyen adama kaydı. Yüzünde kendisi için endişelendiğini yansıtan bir ifade olması bunun gerçek olduğu anlamına elbette ki gelmiyordu. Mark bencil ve kaba bir adamdı.

“Kusmak için birinin yardımına ihtiyacım yok ahbap!” diyerek onu tersledi. “Ayrıca odama izin almadan girmemen konusunda seni uyarmıştım.”

“Çıkardığın sesin nereye kadar ulaştığını bilmek istemezsin.” dedi Mark, yine o sinir bozucu yüz ifadesini takınarak. Jennifer’ın aklından saniyeler içinde Mark’ın kafasını klozete sokma ve onu orada boğma düşüncesi geçti. Evet, hormonları gerçekten iyi değildi. Asla hayal edemeyeceği şeyleri hayal ediyor olması da bunu kanıtlıyordu.

Dizlerinin acıdığını hissedince, fayans zemine bağdaş kurup oturdu. Kusma hissi kaybolsa da öğürmekten yanan boğazı ve acıyan karnının rahatlamasını bekledi. Mark’ın olduğu yere çöküp sırtını kapıya yaslayarak oturduğunu görünce ona neler oluyor dercesine bakarken kısa şortu ve askılı atletleriyle spordan geldiğini anladı. Adamın evinde koca bir spor salonu ve onlarca spor aleti varken böyle bir vücuda sahip olmasına şaşırmadı. Bacak kasları geçmişte futbol oynadığını zaten kanıtlıyordu. Nemlenmiş saçları ve hafif terlemiş vücudunun etkileyici bir seksiliğe sahip olması da adil değildi.

“Erken kalkmış olmalısın.” dedi Jennifer usulca. Onunla sabahın köründe tartışmak için gerekli enerjisi yoktu çünkü tüm enerjisini biraz önce kusarak harcamıştı. Duşa girmeden önce biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduğu için oturuyordu.

“Evet.” derken genç kadına gülümsedi. “Her sabah aynı saatte uyanırım ve salona inerim.”

“Artık futbol oynamadığına göre bu kadar kendini yormana gerek var mı?”

“Yaşlanıyorum Jenny. Sporu bırakırsam kaslarım erimeye başlar ve kilo alırım. Çocuğumuzun bana büyükbaba demesini istemem. Ayrıca genç bir kadınla evlenmiş, yaşlı bir adam olarak da anılmaktan rahatsız olurum.”

Jennifer ona cevap verirken güldü. “Takıntılı bir adamsın Mark. Burcunun bütün özelliklerini taşıyorsun. Tam bir aslan erkeği... Ulu Tanrım... Bunu hak etmek için ne yaptım gerçekten bilmiyorum. Ayrıca benim için büyük olan yaşın değil hayatın, evin, cüzdanın, şöhretin, egon ve öfken...”

“Bunlar seni korkutuyor mu? O yüzden mi benden kaçıyorun?”

“Senden uzak durmam için yeterli değil mi?”

“Saçmalık!” dedi Mark gerginliğini sesine yansıtmakta sakınca görmeden. “Saydıkların tamamen bahane!”

Mark, banyonun ortasında yere bağdaş kurmuş oturan, üzerinde sadece minik bir külot ve askılı bir atlet olan genç kadının güzelliğini görmezden gelmeye çalıştı. Onunla en son banyoya girdiği gün, duşun altında seviştikleri gündü ve o günü unutabilmek için hafızasını kaybetmesi gerekirdi. Uzun, biçimli ve pürüzsüz bacaklarını bedenine sardığı anın görüntüsünü hatırlayınca “Tek sorunun aramızdaki uyumsuzluk olduğunu sanıyordum.” dedi banyo anısını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak.

“Tabii bir de o var. Kabul etmek zorundasın.”

“Burçlar ve astroloji konusunda bilgi sahibi olan sensin.”

“Evet ve işte bu yüzden nasıl bir karaktere sahip olduğunu da biliyorum.”

“Ciddi misin? İnsanların karakterlerine burçlarına göre karar vermen duyduğum en aptalca şey.”

“Aslan kraldır, korkusuz bir kral.”

Mark, uyuşmuş bacaklarını öne doğru uzatırken gülümsedi. Sakatlanan bacağında spor sonrası her zaman hissettiği sızıyı yine hissetti ama genç kadına belli etmedi.

“Emekli olmadan önce kaptandım.” dedi hemen sonra. “Takımımın tüm yükü omuzlarımdaydı.”

Jennifer, sırtını küvete yaslayıp bacaklarını karnına doğru çekerek iki kolunun arasına aldı. Sohbet etmek için seçtikleri yer çok uygun olmasa da ikisi de garip bir şekilde rahat ve samimiydi.

“İnsanların yaşantılarına burnunu sokmayı severler.”

Ona hak verdi Mark. Melanie ve Drew’in ilişkisine burnunu soktuğu için başına çok büyük bir bela almak bunu kanıtlıyordu.

“Hedefi kesinlikle vurdun tatlım. En kötü huyum bu diyebilirim.”

“Henüz en kötüyü duymadın Bay Thomson.”

“Daha kötüsü de mi var?”

“Her zaman ilgi odağı olmayı ve güçlerini kanıtlamayı da severler. Kibirli ve ukala tavırlarının arkasında yatan sebep de aslında bu... Ulaşılmazı oynamak.”

“Böyle bir amacım yok.”

“Ne yani ulaşılmaz değil misin?”

“Duruma bağlı.”

“Her neyse... Sabrı taşan ve öfkelenen bir aslan çok tehlikelidir. Onu vahşi görmek için damarına basman yeterli.”

Mark’ın bakışları genç kadının dudaklarına kaydı. Oradan da boynuna ve göğüslerine indi. Biraz daha aşağı kayarsa vahşi yönünün ortaya çıkmasına sebep olacak ve Jennifer’a kaçacak fırsat bırakmayacaktı. Jennifer teninde gezinen bakışlardaki vahşi kıvılcımı hissettiğinde bacak arasına kadar inen

sıcaklıkla titremekten kendini alamadı. Mark'ın düşün altında kendisine neler hissettirdiklerini unutmaya çalışırken aynı anı tekrar hatırlamamak için üstün bir çaba harcıyordu.

“Vahşi olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Değil misin?”

“Sahada evet ama özel hayatımda hayır. Tabii vahşi olduğum anlar da var... Bence sen de vahşisin Jen. Bazen tırnaklarınla gözümü oymak istediğini hissediyorum.”

Jennifer kahkaha atarken Mark, ağır hareketlerle poposunu fayans zeminde kaydırıp ona doğru yaklaştı. Tam şu anda o vahşi bir aslan, Jennifer da ona yem olan ürkek bir ceylan gibiydi. İri ve güçlü bedeni genç kadının bacaklarının önünde yerini alırken Jennifer nefesini tutmuş onu izliyordu. “Aslında vahşi olduğumu düşünmelisin Jenny.” Ses tonundaki ani değişim genç kadının bedenindeki sıcaklığı aleve çevirmeye yetti.

Poposunu kavrayan iki elin yardımıyla kendini Mark'ın taş gibi sertliğinin üzerinde otururken bulduğunda, zihni mantıklı düşünmeyi bırakmış, hormonları mutluluktan âdeta dans ediyor ve şarkı söylüyordu. “Seni çıplak görmek istiyorum.” der demez genç kadının üzerindeki atleti başının üstünde sıyırıp attı. Ortaya çıkan manzaraya hayranlıkla bakarken Jennifer'ın hızla inip kalkan göğüs kafesinden nefesinin kesildiğini görebiliyordu. Hemen sonra kendi tişörtünü de çıkarıp nereye attığına bile bakmadan savurdu. Yine o etkileyici ses tonu ve aç bakışları çıplak teninde gezinirken fısıldadı. “Tadını ve vücudunu seviyorum Jenny. Beni vahşi yapan sensin.”

“Sevdiğin tek şey bu mu?” dedi Jennifer usulca. Mark'ın daha ne söylemesini istediğini bilmiyordu ama kalbi çok daha fazlasını duymak için deli gibi çarptı.

“Saçların, gözlerin, tenin ve dudakların... Bu kadar güzel olman beni çıldırtıyor.”

Jennifer, isteği dışında olan bu anın içinde kendini kaybetmemek için direnmeye çalışsa da başarılı olamadığını kabul etmek zorunda kaldı. Öyle savunmasız kalmıştı ki elleri Mark'ın kaslı kollarına sıkıca tutunmuş, onun kendisine yapacağı şeyi bekliyordu. Yine de küçük bir güçle yarım kalan sohbetlerini devam ettirmeye çalıştı.

“Her konuda en iyisi olduklarını düşünürler...” dedi fısıldayarak. Mark'ın dudakları birkaç santim ötesindeyken konuşabilmesi bile mucizeydi. Daha kötüsünü yaptı ve Mark dudaklarını boynuna sürterek aşağıya indi.

“En iyisini yaşamak için daha çok vaktimiz olacak bebeğim.” dedikten sonra göğüs ucunu ağzının içine alarak emmeye başladı.

Jennifer, o an inledi. Sesinin banyoda yaptığı yankı Mark'ı çıldırtmaya yetince daha şiddetli ve daha bir açlıkla diğer göğüs ucuna geçti. Bu arada parmak uçları boşta kalan göğsünü okşuyor, Jennifer'a itiraz etme fırsatı bırakmıyordu.

“Aylarca sevişmeden durabileceğimizi nasıl düşünebilirsin Jen?” dedi Mark dili küçük tomurcuğu yalarken. “Birbirimiz için deli oluyoruz.”

“Mark...” diyerek bir kez daha inledi Jennifer. “Yapmamalıyız.”

Mark başını kaldırıp genç kadının gözlerinin içine baktı.

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun.” diyebildi Jennifer son kalan gücünü de tüketirken.

Mark reddedilmenin acısını sesine yansıtırken öfkesine hâkim olamadı. “Lanet olsun bilmiyorum!”

Jennifer kendini geri çekerek küvete tutundu ve zor da alsa ayağa kalkmayı başarinca Mark da ayağa kalkıp onun karşısına dikildi. Öfkesi hâlâ devam ediyordu.

“Aklımdan ne geçiyor bilmek ister misin Jennifer?”

Jennifer, onun aksine sakindi. “Ne geçiyor?”

“Biri var değil mi? Bebeği de bu yüzden istemedin! Beni de istemiyorsun! Çünkü seni bekleyen bir adam var!”

“Yine saçmalamaya başladın Mark Thomson!” diyerek bağırdı Jennifer. “Olmadığını gayet iyi biliyorsun!”

“Bilmiyorum! Bana gösterdiğin yüzün dışındaki gerçek kadını tanımıyorum! Seviştiğimiz günün sabahı aptal bir kahve ile bana veda notu yazan kadını, radyoda insanlara ilişkilerini nasıl boktan bir hâle getireceklerini söyleyen kadını da tanımıyorum.”

“Seninle sevişmedim diye mi öfkeleniyorsun?”

Mark, “Lanet olsun! Evet! Belki de hayır! Öfkeleniyorum çünkü her defasında kıcımlı tekmelemenden bıktım!” dedikten hemen sonra genç kadını kolundan çekip banyonun duvarına yasladı. Jennifer, üzerine yapışan adamın altında nefes almaya çalışırken dudaklarını esir alan dudakların baskısıyla aldığı nefesi vermeyi başaramadı. Sert ve şiddetli öpüyordu Mark. Sadece öpmüyor, dudaklarını iştahla âdeta yiyordu. Geri çekildiğinde ikisi de nefes almayı başarabildi. Bu kez genç adamın yüzündeki ifadenin öfkeden sıyrılıp pişmanlığa dönüştüğünü gördü.

“Özür dilerim Jennifer.” dedi Mark, nefes alışverişini düzene sokmaya çalışırken. “Nedenini bilmek istiyorum sadece. Sevişmemiz neden sorun olsun ki?”

Jennifer başını yere devirip bakışlarını ondan kaçırdı. “Senin küçük seks oyuncağın olmak istemiyorum.” derken hiç olmadığı kadar ciddiydi.

Mark, bu cevapla sarsılarak birkaç saniye sessizce donup kaldı. Sonrasında ona verdiği cevap ne hissettiğini anlatmaya yeterdi. “Bunun yerine hayalarım sıkı bir tekme atsaydın

daha az canım yanardı Bayan Andre.” dedikten hemen sonra hızlı adımlarla arkasına bakmadan banyodan çıkarken genç kadının gözlerinin dolduğunu görmedi.

Odasına girince kapıyı sert bir şekilde kapatıp yandaki duvara yumruk attı. Öfkesine hâkim olmak için gittiği onca seansın zaman kaybından başka bir işe yaramadığını düşünüyor, Jennifer’a kaba davrandığı için kendisine kızıyordu.

Kahretsin Jenny!

Hayatında hiç bu kadar köşeye sıkıştığını hissetmemişti. Sakatlandığı ve takımdan ayrılmak zorunda kaldığı zamanlarda bile bu kadar çaresizlik içine düşmemişti. Bir kadın, adı Jennifer olan bir cadı yüzünden aklını kaçırmak üzereydi. Tutkusu, öfkesi ve duyguları arasında savrulup duruyor, nerede duracağını kesinlikle bilmiyordu. Yine aynı fikirle yüzleşmekten ölesiye nefret ediyordu.

Küçük kızlar olgun adamların başına sadece bela getirir Thomson!

Amigolarla takılacak yaşı çoktan geçtin!

“Ah! Lanet olsun!”

Jennifer’a küçük bir kız çocuğu demek elbette ki doğru değildi. O seksi, güzel, tatlı, çekici, harika bir vücuda sahip, tutkulu ve arzu dolu bir kadındı. Üstelik çocuğunu taşıyordu. Onunla sevişen ilk erkek olmayı ise hiç saymıyordu. Küçük seks oyuncağı olacağını mı düşünüyordu?

Lanet olsun!

Hayır!

Jennifer Andre karısı ve çocuğunun annesi olacaktı! Bunun dışında hiçbir şeyi olamazdı.

Jennifer yaklaşık bir saat sonra radyo istasyonunun bulunduğu binanın önünde taksiden inmiş programa yetişmek için koşuyordu. Dakikalar sonra kendini yayın odasında bulduğunda nefes nefeseydi. Üzerindeki deri ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarak oturdu. Yayına beş dakika kaldığını camın arkasından işaret ederek gösteren genç adama başıyla onay verip kulaklığını taktı.

Jennifer Andre'nin altın kuralı: Özel hayatında ne olursa olsun, iş hayatına yansıtılmamak...

Programının tanıtım müziği bitince yayına girdi. Ses tonu her zamanki gibi neşeli ve canlıydı.

“Günaydın New York!”

İki saat süren yayın sonrası kulaklığını çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra sandalyesine yaslandı. Bugün programa canlı telefon bağlantısı almamıştı. Aslında bunun kendisiyle ilgisi de yoktu. Paula'nın kararı olduğunu duymuş ve üstelememişti. Bunu düşünürken Paula'nın odaya girdiğini gördü. Tedirgin görünüyordu. Jennifer'ın yanındaki sandalyeye otururken her zamanki neşeli hâlden eser yoktu. Jennifer bunun sebebini elbette ki biliyordu. Mark'ı arayan kişi Paula'ydı.

“Jennifer.” diyerek konuşmaya başladı Paula. “Biliyorum bana kızgınsın ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissettim. Ödeyeceğin bedelin tek sorumlusu sen değildin. Olmamalıydın... Ayrıca o bebek... Tanrım onu kaybetmene izin veremezdim.”

Jennifer gözlerinin içine bakarken yüzünde kendisine kızdığına dair bir ifade olmadığını görünce rahatladı.

“Bir şey söylemeyecek misin Jen? Tamam, kabul ediyorum hatalıyım çünkü sırrını gizlemeyi başaramadım.”

“Ne diyebilirim ki Paula? Hayatımda hiçbir şey eskisi gibi değil. Yarın ne olacağını bile bilmiyorum. Ya da sonraki gün...

Bebeğimle nasıl bir hayat yaşayacağım onu da biliyorum. Sana da kızgın değilim.”

“Teşekkür ederim Jenny.”

“Sorun değil.”

“Bugünkü gazetede evleneceğiniz yazıyor. Okuduğumda mutlu olduğum için de sakın bana kızma. Mark sana değer veriyor. Tüm kalbimle hissediyorum.”

“Ah.” dedi Jennifer bezgin bir surat ifadesiyle gözlerini devirip. “Hiç zaman kaybetmedi değil mi? Tüm dünyaya evleneceğimizi duyurarak ne yapmaya çalışıyor anlamıyorum.”

“Bebeğinizi ve seni korumaya çalışıyor.”

“Tek gerekçesi bu zaten. Onunla asla yatmamalıydım. Başıma gelenlerin tek sebebi aptal bir kadın olmam.”

“Aptal değilsin. Her kadın hata yapabilir.” Paula, içtenlikle gülümsedi. “Bebeğinin hâlâ yaşadığını bilmek çok güzel. Buna bir mucize olarak bakmaya ne dersin? Bir bebek bir kadının başına gelebilecek en güzel şey. Anne olacaksın ve eminim bu seni çok mutlu edecek.”

“Elbette ki mutluyum Pal. Beni mutsuz eden tek şey Mark, onunla sırf bu yüzden evlenmek zorunda değilim.”

“Seninle evlenmek istemesinin tek sebebi bebek mi sence? Kendine bu konuda yalan söyleyebilirsin ya da o kendini buna inandırmaya çalışabilir. Aranızdaki çekim bunun çok daha ötesinde. Mark Thomson gibi bir adam, seninle evleneceğini koca bir sayfa haberle duyuruyorsa, gizlemek istediği hiçbir şey olamaz.”

Jennifer’ın bakışları masanın üzerinde duran cep telefonuna kaydı. Zil sesini sessize almıştı ama ekranda yazan ismi görünce arayan kişiye cevap vermeye karar verdi.

“Beth selam.”

“Jennifer!” dedi genç kadın yüksek sesle. Sesindeki heyecanı hissetti Jennifer. Beth onun yayınevindeki en yetkili ürün müdürüydü. “Beni dinle prenses, sana harika haberlerim var. Sabahtan bu yana kitabın için kaç tane sipariş aldık tahmin bile edemezsin.”

“Ciddi misin?” diyerek aynı heyecanla gülümseyerek cevap verdi Jennifer.

“Elbette ki ciddiyim. Bu konuda asla şaka yapmayacağımı biliyorsun. Ayrıca senden imza günü için randevu talep eden kitapçılar da arıyor. Bu muhteşem bir haber değil mi?”

“Ama... Ama anlamıyorum Beth... Bu nasıl oldu? Yaklaşık bir aydır kitabımın satış rakamları berbat. Yaşadığım hayal kırıklığını da biliyorsun.”

“Nasıl mı oldu? Kadınlar aşk masallarını severler bilirsin. Bu masalın prensesi Jennifer Andre ile yakışıklı ve zengin prensimiz Mark Thomson’ın evleneceği haberi herkesi çok şaşırttı. İkiniz hakkında daha önce çıkan haberlerin kariyerine verdiği zararı da hepimiz biliyoruz ancak bu kez her şey yolunda Jennifer.”

“Bununla ne ilgisi olabilir?”

“Gerçek aşkı nasıl bulduğunu ve bunun için neye ihtiyacımız olduğunu merak ediyorlar Jenny. Kitabında bunları anlatmıyor musun?”

“Yani... Evet ama...”

“Sadece cevabını vermekle kalmıyor, özel hayatında da bunu kanıtlamış oluyorsun. Dışarıda kaç tane kadının Umutsuz Ev Kadınları dizisini izlediğini düşün. Çoğu peri masallarındaki prensin kendisini asla bulamayacağından emin. Sen onlara bunun mümkün olduğunu gösterdin Jennifer. Mark Thomson gibi bir adamın, sıradan bir kadına âşık olabileceğini...”

“Sıradan mı?” dedi Jennifer usulca. Beth hâlâ anlatmaya devam ediyordu ama kendisi sıradan kelimesine takılıp kaldı. Ünlü bir adamın adının altında ezilmeyi asla istemezken şu an yaşadığı şey kesinlikle bir kâbustu.

Telefonu kapatınca aldığı haberle mutluluktan şarkı söylemesi gerekirken neredeyse ağlayacak kadar mutsuzdu. Daha bunun etkisinden kurtulamadan telefonu bir kez daha titredi. Bu kez arayan abisi Zack’ti. O an Paula’nın odadan gülümseyerek çıktığını gördü.

“Zack merhaba.”

“Hey Jen!” dedi Zack gür ve ciddi bir sesle. “Mark Thomson’la evlenecek olan Jennifer Andre sen misin yoksa bu sadece lanet bir isim benzerliği mi?”

“B-benim.” dedi genç kadın usulca. Bugün daha kötü ne yaşayabilirdi ki?

“Hadi ya! Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

“Seni arayacaktım.”

“Hamile olduğunu öğrendim Jennifer. Cindy benden hiçbir şeyi gizlemez. Tabii bunu senden duymam gerekirdi küçük kardeş.

Yine de bilmeni istediğim bir şey var tatlı cadı. Bebeğin babasının kim olduğu umurumda bile değil. Umurumda olan tek şey onun sana ait olması. Sadece onun için kalbini kıran bir adama evet demek zorunda değilsin. Her zaman yanında olduğumu biliyorsun.”

Jennifer’ın onu dinlerken gözleri oldu. “Teşekkür ederim Zack. Biliyorum.”

“Her neyse Jenny. Düğüne kesinlikle geleceğiz. Aman Tanrım! Cindy şimdiden ne giyeceğini düşünüyor. Siz kadınları asla anlamıyorum! Her zaman aklınızdan geçen tek şey güzel olmak, ah... Erkek olduğum için mutluyum.”

“Seni seviyorum Zack.”

“Ben de seni bebeğim. Mark Thomson ne kadar şanslı olduğunu umarım biliyordur.”

Ofisine girdiği andan bu yana gazetede çalışan herkesin tebriklerini kabul ediyordu Mark. Arayan, mesaj atan, ziyarete gelen... Mark Thomson’ın evlilik haberi beklenen etkiyi yaratmıştı. Evleneceği kadının Jennifer Andre olması da o etkinin büyüklüğünü açıklıyordu. Odasına dalan ve arkasındaki kapıyı hızla kapatıp kendisine yönelen Melanee’nin yüzündeki ifade bu haberden pek de memnun olmadığını belli ederken ses tonu da bunu kanıtladı. “Herkesi kandırabilirsin Mark Thomson ama beni asla kandıramazsın! Jennifer’la evleniyorsun çünkü o hamile değil mi?”

Mark oturduğu yerden kalkıp genç kadının karşısına geçti. “Doğru tahmin ettin Melanee. Evet, hamile.”

Melanee, derin bir nefes alarak arkasındaki koltuğa oturdu. “Sebebin sadece bu olduğunu duymak istemiyorum. Birbirinizi sevdiğiniz için evlenmeye karar verdiğinizize inanmak istiyorum.”

“Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

“Neden mi? Çünkü onunla tanışmana sebep olan kişi benim. Her şey benim yüzümden oldu.”

“Onu arayan bendim! Bunun için kendini suçlama.”

“Suçluyorum! Suçlamaya da devam edeceğim. Önce Drew şimdi de sen! Tanrı aşkına sizin derdiniz ne? Jennifer’dan ne istiyorsunuz? Ve neden onu kandırdın Mark? Onunla aranda hiçbir şey olmadığını söylemiştin!”

“Yoktu! Sadece birkaç gün birlikte vakit geçirdik.”

“Sonucu da bir bebek öyle mi? O kızın yerinde olsam seninle evlenmeyi asla kabul etmezdim.”

Mark bozuldu ama belli etmemeye çalıştı. “Hadi ama Mel. O kadar kötü bir adam değilim. Bebek için doğru olanı yapıyorum. Evlilik dışı doğması daha mı iyi?”

“Senin için doğru olan bu olabilir ama Jennifer için yanlış olan kendisini sevmeyen bir adamla evlenmek zorunda kalması.”

“Onu sevmediğimi nereden biliyorsun?” diyerek kendini tutamayıp bağırdı Mark. “Jennifer’a değer veriyorum! Onu önemsiyorum! Onun yanında olmak istiyorum!”

“Onu seviyor musun?” dedi Melaniee usulca.

“Lanet olsun bilmiyorum! Hayatı boyunca hissettiği tek duygu öfke olan bir adamın birini sevmenin nasıl bir his olduğunu bilmemesi normal değil mi?”

Melaniee, büyük bir ciddiyetle ayağa kalktı. “O zaman kendine ve ona bir iyilik yap Thomson. Jennifer’a karşı ne hissettiğine bir an önce karar ver.”

“Jennifer’ın beni seveceğini düşünmüyorum.”

Melaniee güldü. “Ben ne düşünüyorum bilmek ister misin? Bir kadın hamile bile olsa asla sevmediği bir adamla evlenmek istemez. Özellikle de Jennifer. Ona bebek için değil, onu sevdiğin için evlenme teklifi etseydin sana asla hayır demezdi.”

Mark, genç kadına sana inanmıyorum bakışı atarak masasına geçti. “Sonra görüşürüz Melaniee.” diyerek dikkatini bir türlü yazmaya başlayamadığı yazısına verdi. Kapının sesini duyunca genç kadının odadan çıktığını anladı.

Programı bittiği hâlde hâlâ yayın odasında oturuyor ve düşünüyordu. Birkaç saat sürecektir müzik yayını arasında burada

oturmanın sakıncası elbette ki yoktu. Diğer program başlayana kadar kimse ona odadan çıkmasını da söylemezdi. Bayan Venessa ile bir saat sonra buluşacaklardı.

Tanrım...

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Mark'la evlenecek miydi?

Bunu düşünürken içeri giren Aries'i görünce zor da olsa gülümsemeyi başarabildi.

"Jennifer." derken yanına gelip diğer sandalyeye oturdu Aries. Artık herkesin duyduğu haberi onun da duyduğunu tahmin etti.

"Aries."

"Seni tebrik etmek istedim." diyerek devam etti genç adam. Canının sıkkın olduğu belliydi. "Mark Thomson... Vay canına... Şaşırmadım desem yalan olur."

"Şaşıрманın sebebi onun beni tercih etmesi mi? Sıradan bir kadın... Jennifer Andre... Herkes için çok şaşırtıcı değil mi?"

Aries, genç kadının kendini küçümsemesine, ses tonu ve ciddiyetiyle karşı çıktı. "Hayır Jenny! Senin onu tercih etmen beni şaşırttı. Adamın ne halt olduğu umurumda bile değil. Seni evliliğe nasıl ikna ettiğini merak ediyorum. İkimiz için her zaman bir şans olabileceğini düşünmüştüm."

"Boş ver." dedi Jennifer derin bir iç çekip. "Bu konu hakkında bugün yeterince konuştum. Sen neler yapıyorsun Bay Fordham Hukuk mezunu?"

Jennifer'ın gergin olduğunu hissedince onu rahatlatmak için gülümsedi Aries.

"İş teklifi aldım. Gelecek ay iyi bir firmada avukatlık yapmaya başlayacağım. Yani artık karşında New York bürosuna kayıtlı resmî bir avukat var."

"Bu harika bir haber! Tebrik ederim."

“Teşekkür ederim.”

“Aldığın tüm davaları kazanmanı diliyorum Bay Aries.”

“Umarım.” Yine gülümsedi Aries. “En azından artık senin de bir avukatın var Bayan Jennifer Andre. O adamdan boşanmak istersen nereye geleceğini biliyorsun. Şayet böyle bir karar alırsan seni temin ederim ki davanın sonunda Mark Thomson’ın kaybedeceği hiçbir şey kalmaz.”

“Buna gerek olacağını sanmıyorum.”

Radyoda çalan müziğin romantik ezgisi yayın odasına yansırken ayağa kalkıp genç kadına sağ elini uzattı Aries. “Bana bir dans borcun var Jennifer. Bu şansı bir daha asla yakalayamayacağımdan emin olduğum için şimdi bu borcu ödemeni talep ediyorum.”

Jennifer içtenlikle güldü. “Sana bu konuda borcum olduğunu hatırlamıyorum ama karşımdaki dişli bir avukat olunca reddetmem imkânsız gibi görünüyor. Ben borcuma sadık bir vatandaşım bayım.”

“Kesinlikle hanımefendi. Ben de aynı şeyi tahmin etmiştim.”

Jennifer, ayağa kalkıp bir elini genç adamın omzuna koyup diğer elini avucunun içine bıraktı. Şarkı romantik olsa da dansları romantiklikten çok uzaktı. Ritme uymadan daha hızlı hareket ediyorlar, aynı anda birbirlerine gülümseyerek bakıp odanın içinde dönüyorlardı. Eğlendiklerini görmemek ise imkânsızdı.

Jennifer, tam o anda onları camın arkasından izleyen adamın farkında değildi. Farkında olsaydı Mark’ın yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini görebilirdi.

*Onlarcaya yanlışı tek bir doğru yok edebilir
onun adı aşk...*

Hayatta tahammül edemeyeceği iki şey vardı. Biri aptal yerine konulmak diğeri ise ihanet. Şimdi bu iki duyguyu aynı anda hissediyordu Mark. Bir gün sonra evleneceği kadını başka bir adamın kolları arasında dans ederken izliyor, eğlendiğini ve mutlu olduğunu da görebiliyordu. Kimdi bu adam? Jennifer'a bu kadar yakın olma hakkını nereden buluyordu? Aralarında nasıl bir ilişki vardı? Oysa daha birkaç saat önce ona haksızlık ettiğini düşünmüş, aralarında esen soğuk rüzgârı bitirmek umuduyla buraya gelmişti.

Yanılmıştı!

Yanılmaktan, hayal kırıklığına uğramaktan, insanlara koşulsuz güvenmekten kesinlikle nefret ediyordu. Jennifer'a karşı hissettiği duygudan da nefret ediyordu. Gözlerini kırpmadan, çelik gibi parlayan keskin bakışlarıyla genç kadını izliyor, yanındaki adamın canını yakmamak için kendini zor tutuyordu. Evet, şu an vahşi bir aslandı. Genç adama, kıskançlık damarlarında öldürücü bir zehir gibi dolaşırken avına göz diken düşmanına bakar gibi bakıyordu. Öfkesini kontrol etmesi

gerektiği zırvalıkları beyninin içinde dönüp durmasa, burada beklemek yerine içeri girer, ona haddini bildirirdi. Ancak bunu yapmak kendisine hiçbir şey kazandırmaz, aksine küçük düşmekten öteye gidemezdi.

Zaten yeterince küçük düşmüş, onursuz bir adam gibi Jennifer'ın kuklası olmuştu. Evlenmeleri için ayaklarına kapanağını bekliyorsa çok yanıliyordu. Tek bir şey için bu oyuna katılıyordu Mark Thomson! Kendisine ait olan bir çocuk! Onu neden bu kadar önemseydiğini biliyordu. Jennifer karşısına çıkmasa evlenmeyi ve baba olmayı asla düşünmezdi. Belki de beş yıl sonra daha aksi ve çekilmez bir adam olacak, anlaşılabileceği bir kadın da bulamayacaktı. Ancak bir çocuk hayatı boyunca sahip olacağı en değerli şeydi. Onun varlığını her an daha çok kabullenirken baba olma fikrinin hoşuna gitmeye başladığını fark etti.

Grant muhteşem bir babaydı. Kızıyla arasındaki iletişimi, sevgi ve bağlılığı o gün onları izlerken ister istemez kıskanmış, kendini çok yalnız hissetmişti. İşte tam bu anda bu bebeğin varlığı sanki bir mucizeydi. Tamam, Tanrı ile arası hiç iyi değildi. Kiliseye cenazeler dışında da uğramazdı. Hayatında günah çıkarmaya bile gitmemişti. Annesinin pazar ayinlerini kaçırmaması kendisinin de onun gibi olacağı anlamına gelmezdi. Tanrı aralarındaki barışı sağlamak için bu bebeği gönderiyorsa kesinlikle hedefine ulaşmıştı. Onunla arasındaki buzları eritmek için doğru bir yol seçmişti.

Teşekkürler ahbap...

Bunları düşünürken yayın odasının kapısı açıldı. O tarafa dönünce içeriden gülerek çıkan Jennifer'la göz göze geldi. Küçük hanımın keyiften gözleri öylesine kör olmuştu ki o yüzden kendisini ancak şimdi görebildi. Yanındaki adam da aynı neşyle odadan çıkınca soğuk bakışlarıyla onları süzdü.

Jennifer dışarı adım atar atmaz Mark'la karşılaştı ve olduğu yerde donup kaldı. Onu burada görmeyi beklemediğini belli eden ve şaşkına dönen bakışları Mark'ın buz kütlesi kadar soğuk olan bakışlarına takıldı. Buraya neden geldiğini bilmiyordu ama neden bu kadar soğuk olduğunu tahmin etti. Aries'le dans ettiğini gördüğünden emindi.

Ne yani? Sıradan ve arkadaşça yapılan bir dans için mi kızgındı Mark? Aries'le arasında diğer manada bir yakınlık olduğunu mu düşünüyordu? Daha bu sabah kendisini bu yönde suçlamıştı ve şimdi bunu doğrularcasına şahit olduğu an çok aptalca bir tesadüftü.

“Mark.” dedi Jennifer en sakin ses tonunu kullanarak. “Buraya geleceğinden haberim yoktu. Aramış olsaydın...”

Mark ciddi ve soğuk cevabını vermekte gecikmedi. “Ardım Jennifer ama sanırım telefonu duymadın.”

Jennifer, telefonunun sesinin kapalı olduğunu hatırladı. Dans ederken telefona bakmaya da fırsatı olmamıştı.

Aries, Mark'a yaklaşp sağ elini ona doğru uzattı.

“Mark Thomson merhaba. Ben Aries. Jennifer'ın iş arkadaşıyım.”

Mark hiç istemese de genç adama elini uzatıp onunla çok kısa sürecek şekilde tokalaştı. Aries, elini çekince konuşmaya devam etti.

“Evleneceğinizi duyduk. Doğrusunu isterseniz bu haber hepimiz için sürpriz oldu. Çok şanslı bir adam olduğunu bildiğini umuyorum.”

“Biliyorum.” dedi Mark mırıldanarak. Sesi de yüz ifadesi kadar resmî ve soğuktu. Jennifer onun kızgın olduğunu anladı çünkü artık onu tanıyordu. Aries'ten hoşlanmadığını görmemesi imkânsızdı. Aries de ondan hoşlanmamıştı. İki adamın

arasındaki gerginlikten rahatsız olunca saatine bakarak araya girme gereği duydu.

“Bayan Venessa ile buluşacağım. Bir an önce çıksak iyi olur Mark. Anneni bekletmek istemiyorum.”

Mark, genç kadını başıyla onaylarken Aries’in Jennifer’a yaklaşıp yanağını usulca öptüğünü görünce yumruklarını ve dişlerini aynı anda sıktı.

“Kendine dikkat et Jen.” dedi Aries öpücük sonrası bir adım geri çekilirken. “Yarın sabah görüşürüz.”

Jennifer, beklemediği bu öpücükle bir an nasıl davranacağını bilemedi. Masum bir öpücüktü ama şimdi sırası değildi. Aries ne yapmaya çalışıyordu? Mark’ın ona öfkelenildiğini göz ucuyla fark ettiğinde aklından geçen tek şey buradan bir an önce çıkmaktı. Tam o anda Mark, Aries’e doğru yönelip adım attığında kendini onun önüne atarak en tatlı gülümsemesini ve yüz ifadesini takındı. Kollarını onun beline sarıp, bedenini bedenine yasladı.

“Çok heyecanlıyım sevgilim.” dedi usulca. “Hayalimdeki gelinliği bulmak ve düğünümüzde çok güzel olmak istiyorum. Senin için...”

Mark’ın bakışları genç kadının yüzüne kaydı. Onun neden böyle davrandığını elbette ki biliyordu. Aptal bir adam olmadığını bilmesi gerektiği gibi... Dudaklarını genç kadının kulağına yaklaştıırıp ciddi bir sesle fısıldadı.

“Ben de sevgilim.” derken önce boynunu sonrasında yanağını öptü. “Bunun hesabını vereceksin küçük cadı. Kendini çok akıllı sanıyorsun.”

Arabada yaklaşık on dakikadır hiç konuşmadan yol aldılar. Jennifer nereye gittiklerini bilmiyordu. Mark, arabayı

kullanırken gözünü yoldan bir an olsun ayırmıyor, sanki yanında kimse yokmuş gibi davranıyordu. Öfkesi geçmişti ama soğuk tavrı Jennifer'in canını sıkmaya yetti.

"Bay Thomson." dedi bakışlarını duvar gibi sert olan genç adama çevirip. "Arabamı geri istiyorum."

Mark ona bakmadan yine mırıldanarak cevap verdi.

"Neden?"

"Neden mi?" Bu kez sinirlendi Jennifer. "Duyduğum en aptalca soru! Neden mi? Çünkü ben babasının okuldan aldığı küçük bir kız değilim. Senin özel şoförlüğüne ihtiyacım yok! Ayrıca sürekli etrafımda dolanmaktan vazgeç. Benim de bir özel hayatım var. Sadece evlendiğimi sanıyordum, özel bir muhafız tuttuğumu değil!"

Mark ona kısa bir bakış atıp yine yola döndü. "Araba yok! Bu konuda kararım kesin!"

"Bunun için senden izin alacak değilim Mark Thomson!"

"Alacaksın Bayan Andre! Karım olduğun sürece attığın her adımdan haberdar olacağım! Özel hayat saçmalığı da yok!"

İkisinin de ses tonu yükseldi. "Saçma olan senin tavırların! Bana emir veremezsin!"

"Veririm! Çocuğumu taşıdığın sürece ona zarar verecek hiçbir şeye izin vermeyeceğim." Yine genç kadına baktı. "Ve benimle evliyken başka bir adamın sana dokunmasına göz yumacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Bugün o salağın boğazını sıkmama engel olan tek şey bebeğimizdi. Eğer o olmasaydı inan bana kimse beni durduramazdı!"

"Tüm sorun onunla dans etmem mi? Ulu Tanrım sen gerçekten tam bir barbarsın! Aries benim arkadaşım ve aramızda düşündüğün manada hiçbir şey olmadı."

“Bir zamanlar olacaktı! Onunla çıktığını hatırlatırım! Neydi! Ah buz pateni! Adamın hâlâ peşinde olduğunu fark edemiyorsan aptal olan sensin!”

“Beni kıskandığını düşüneceğim ama hayır! Senin tek derdin üzerimde otorite kurmak! Bu şekilde benden intikam almaya çalışıyorsun. Bebeği umursuyormuş gibi davranmaktan da vazgeç! Boşandığımızda arkana bile bakmadan kaçacağından eminim. Baba olmak sana göre değil!”

“Jennifer! Sana kendimi kanıtlamak zorunda değilim. Lanet olası birkaç ay birbirimize katlanmak zorundayız ve bebek doğduğunda beni ondan asla uzak tutamayacaksın!”

“Anlaşmamızın ortak velayet olması her an hayatımızın içinde olacağın anlamına gelmiyor!”

Mark, arabayı caddenin kenarına çekip frene bastı. Jennifer öne doğru hafifçe savrulurken tiz sesiyle ona çıkıştı. “Lanet olası! Hamile olduğumu biliyorsun ve...”

“Beni delirtmeyi artık kes Jennifer!” derken genç kadından daha öfkeliydi Mark. İki eliyle direksiyonu sıkıyor, sert bakışlarını onun yüzünden bir saniye bile ayırmıyordu. “Amacın aramızda büyük bir savaş çıkarıp düğünden kaçmaksa bunu asla başaramayacağını o kafanın içine sok! Sen ne kadar inatçıysan ben de o kadar inatçıyım! Sen ne kadar vahşiyse ben senden daha vahşiyim. Ve ben bana ait olanı hiç kimseyle paylaşmam!”

“Sana ait değilim!”

“Olacaksın! Yarın benim karım olmayı kabul ettiğinde bana ait olacaksın!”

“Evlenmemizin tek sebebi bebek!”

“Evet, bebek! Ama bu evlilik resmî bir evlilik olacağı için kısa süre de olsa bağlılık demektir. O yüzden daha dikkatli

davranacak, her gün kendine Mark Thomson'ın karısı olduğunu hatırlatacaksın."

Jennifer, "Bu kadarı gerçekten çok fazla!" dedikten hemen sonra hızla arabadan inip kaldırım boyunca yürümeye başladı. Mark'ın peşinden gelmediğini umut ederken yaklaşık on adım sonra kendini kas yığını güçlü iki kolun arasında buldu. Bedeni âdeta uçarak onun omzunun üzerine çıktığında gördüğü tek şey poposuydu. Başı aşağıya doğru sarkmış, arabaya zorbalıkla geri getirilirken çığlık atmaya dahi fırsatı olmadı. Mark, onu ön koltuğa atıp emniyet kemerini takarken öfkeyle söylenmeye devam etti.

"Bana bu şekilde davranamazsın Mark Thomson! Seni dava ederim! Hayatının sonuna kadar bana ve çocuğuna bir adım bile yaklaşamazsın!"

Mark, onun söylediklerini umursamadığını belli edercesine kapıyı sert bir şekilde kapatıp yine direksiyonun başına geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Avukatın da o salak olur belki ha ne dersin? Adı savaş tanrısı olan gerzek! Adamın bir beyni var mı merak ediyorum. Kafasını patlamama izin verseydin öğrenmiş olurduk!"

"İyi fikir! Bunu neden düşünemedim ki? Nasıl olsa aramızda bir ilişki olduğunu düşünüyorsun! Onun avukatım olmasını da isteyebilirim. Ayrıca Aries, Fordham Hukuk mezunu. Senin beyninden daha iyi bir beyne sahip olduğundan eminim."

"Tabii Bayan Jennifer, futbolcuların beyinlerinin hasarlı olduğunu düşünüyordu. Önemsemediğin şeyin beyin olduğunu bilmiyordum. Sadece yıldızlar olduğunu sanıyordum!"

"Evet, öyle! Ne kadar haklı olduğum da ortada."

Mark, bu kez arabayı daha hızlı kullanıyordu. Jennifer sirden kıpkırmızı olmuş bir hâlde, ellerini göğsünün üzerinde birleştirip bakışlarını önünde uzanan yola verdi.

“Nereye gidiyoruz?” dedi bu kez daha sakın bir sesle.

“Eve!”

“Annenle buluşacaktım. Bil bakalım neden? Kendime hiç anlamı olmayan beyaz bir elbise almak için!”

“Yarın alırsın!”

Mark’a baktı. “Ah tabii siz erkeklerin düğüne olan bakış açısı da kesinlikle bu! Önemsiz bir ayrıntı o kadar!”

“Gelinlik bulmak ne kadar zor olabilir?”

“Aslında düşündüm de bence de gereksiz bir ayrıntı! Gelinlik giymezsem herhangi bir yasayı da çiğnemiş olmam. Bu yüzden beni hapse atacak kimse de yok. Sıradan bir elbise bile işe yarar!”

“İstersen çıplak gel Jennifer! Ne giydiğin zerre kadar umurumda bile değil. Sadece orada ol yeter.”

“Başımıza bu saçmalığı saran sensin Mark! Gazeteye düğün ilanı verirken bana da sorman gerekiyordu.”

“Sen hastaneye bebeğimizi öldürmeye giderken sormuş olsaydın, ben de sorardım.”

“Sen! Tanrım sen ne kadar aksi bir adamsın. Bunu sürekli yüzüme vurmaktan vazgeç. Hata yaptığımı kabul ettim ama hâlâ bu konuyu açıyorsun.”

“Sen de bana direnmekten vazgeç! O zaman belki unuturum.”

“Bir aslan asla unutmaz!”

“Koç da çok masum değil! Hayatınız macera üzerine kurulu. Heyecan, aşk, romantizm... Seni yanımda tutmak için bana gereken tek şey kalın bir zincir!”

Jennifer, istemsizce kahkaha attı. “Beni nereye zincirlemeyi düşünüyorsun kralım. Sarayında işkence odaları olduğunu bilmiyordum.”

Mark arabayı evin garajının önüne park edince genç kadına döndü. “Sadece bir zincir bile seni tutsak etmeye yetmez. Bir yolunu bulur yine kaçarsın.” Hemen sonra muzipçe gülümsedi. “Yatak odam hiç fena bir fikir değil. Seni o şekilde hayal ediyorum da... Kahretsin! Yine hayalarımı tekmellersin değil mi?”

Jennifer, “Evet, kesinlikle yaparım!” diyerek gülümsemesini bastırdı. Mark’ın hayali başını döndürecek kadar erotik ve kışkırtıcıydı ve bu aralar onunla sevişmeyi her zamankinden daha çok istiyordu.

Hamilelik ve dans eden aptal hormonlar!

Mark, “Enerjini düğün gecesine sakla sevgilim.” derken alaycı bir şekilde cevap verip güldü.

“Düğün gecesi seninle yatmayacağım! Sonraki hiçbir gece de yatmayacağım.”

“Yatakta olması şart değil tatlım. Banyo da güzel bir fikir ve evin herhangi bir yeri... Nasıl olsa tüm ev bize ait...”

“Ormanın kralı avının peşine düştü ama bu av sana kolay yem olmaz.”

Jennifer arabadan inip eve yönelirken Mark hemen arkasındaydı. Genç kadın kapının önünde durdu.

“Bu evde yaşıyorum ve anahtarım yok! Aman ne hoş...”

Mark kapıyı açarken ona cevap verdi. “Kraliçeler asla kapıyı kendisi açmaz.”

“Kraliçe değil, köleyim tatlım. Zincire vurulması gereken bir köle!”

İkisi de içeri girdi. Jennifer merdivenlere yöneldiği anda Bayan Venessa'nın sesini duydu. "Jenny! Ah benim güzel gelinim! Biz de seni bekliyorduk!"

Genç kadın salonun kapısının orada dikilen kadına baktı. "Bayan Venessa! Ben de sizi arayacaktım."

"Lütfen bu tarafa gel canım. Hadi daha fazla bekleyemeyeceğim."

Jennifer, ağır adımlarla Venessa'nın arkasından salona girdi ve girdiği anda hiç kıınıldamadan şaşkınlıkla donup kaldı. Salonun içi bir modaevini dönmüştü. Hayatında hiç bu kadar gelinliği bir arada görmediğine yemin edebilirdi. Yüzünü ilk kez gördüğü birkaç kadın da ona doğru bakıyordu. Başka bir köşede masanın üzerine konulmuş onlarca yüzük ve başında bekleyen tuhaf giyimli bir adam dikkatini çekti. Açık olan geniş balkon kapısının dışındaki arka bahçede onlarca insan düğün için mekân hazırlığı yapıyordu.

Vay canına!

Mark Thomson'a sen bir kralısın derken ne kadar haklıydı. Adamın gücü ve parası ürkütücü derecede belli olurken kendini bunların ortasında çok garip hissetti. Başka bir kadın olsa mutluluktan ağlayabilir, hayatının sonuna kadar onun kölesi olmayı bile kabul edebilirdi. Ancak Jennifer Andre'yi etkilemek için bunların değeri olamazdı. Yine de kalbinde bir yerlerde kanat çırpın küçük bir kelebeğin sesini duydu.

Hemen sonra yanına gelen, kulağına fısıldayan Mark'ın sesi kelebeğin sesini unutturdu.

"Kraliçe olmanın ikinci kuralı bebeğim. Kral isterse ona hayalindeki her şeyi verebilir."

Jennifer'ın bakışları onun yüzüne kaydı. "Gerçekten ne istediğimi biliyor musun Mark?" dedi usulca. "Paranın satın alamayacağı şeyler de var. Bunlardan biri de benim."

Mark gülümsedi. “Biliyorum.” dedi. “Seni satın almıyorum Jennifer. Almak isteseydim bunun için sahip olduğum tüm servetim bile yetmezdi.”

Midesi bulanıyordu!

Ve bu bulantının sebebi hamilelik ya da yarı boş olan midesi değildi. Tek sebep birkaç saattir denediği onlarca gelinlikti. Hiç bu kadar sayıda gelinliği bir arada görmemiş, daha önce gelinlik de giymemişti. Tanrı aşkına evlenmek için neden beyaz renk bir elbise seçiliyor, neden kadınlar bu kalıbın içinde damadın karşısına çıkarılıyordu ki?

Kendini podyuma çıkan mankenler gibi hissetmiş, onların ne kadar zor bir iş yaptığını da düşünmüştü. Bir gelinlik seçebilmiş miydi? Dolaylı olarak evet... Aslında hiçbirini tam olarak beğenmemişti çünkü bu kadar abartılı ve süslü şeyler giymeye alışkın değildi. Bayan Venessa giydiği her gelinliği beğenmiş, sadece bir tanesine ise bayılmıştı. Kendisi de bayılmıştı ama aynı sebepten değil, içinde rahat nefes alamamaktan... Onu kırmamak için o gelinliği de kabul ettiğine hâlâ inanamıyordu. Onun kendisini ikna etmesine ne demeli? Tüm bunlar olurken Mark kendi odasında idi. Annesi damadı uzaklaştırmak için bildik bir cümleyi kurmuştu.

Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir!

Bu tür hurafelere elbette ki inanmıyordu. Zaten normal bir düğün değildi ki daha ne kadar uğursuzluk getirecekti? Başına bundan daha kötü ne gelebilirdi?

Saatlerdir ayakta durmaktan bacakları ağrıyordu. Herkes gidince kendini salondaki koltuğa atıp bacaklarını koltuğun sırt kısmına kaldırarak, ters bir şekilde uzandı ve başını aşağıya sarkıttı. Baş aşağı duran yarasalara benziyordu. Umurunda bile değildi. Yorgun olduğunda nerede ve nasıl dinlendiğini

asla umursamazdı. Ayaklarını yukarı kaldırmazsa ağrısı hafifleyemezdi. Hamile olduğu için ağrı kesici de içemezdi. Bayan Venessa'nın herkese ikram ettiği jöleli kurabiyelerden yememiş olsaydı, şimdi açlıktan bayılabilirdi. Koltuktan aşağı sarkmış başını yana doğru çevirip açık olan balkon kapısından bahçenin bir kısmına baktı.

Düğün organizatörü olduğunu öğrendiği genç bir kadının bahçede harikalar yarattığını tahmin ediyordu. Koca havuzun etrafına kurulan tören alanı için onu tebrik etmek gerekirdi. Yarım günde bunu yapabilmek yetenektir. Bunun için Mark'ın ona ödediği paranın miktarını tahmin dahi edemiyordu. Ve gelinliğin, seçtiği yüzüğün, giymek zorunda olacağı ayakkabının, kuaförün...

Tanrım insanlar evlenmek için neden bu kadar çok para harcıyordu ki? Bu işi daha sade bir şekilde halletmek varken, bunca zahmete neden giriyordu?

Tamam, diğer insanların kendi düğünleri hakkındaki fikri hiç önemli değildi. Şu an önemli olan kendi düğünüydü ve Mark bu şekilde olmasına karar vermişti. Birkaç ay sonra boşanacağı kadınla bu şekilde evlenmek kesinlikle aptalcaydı. Anlaşılan o ki bu adamın sokağa atılacak binlerce doları vardı. Parasını hayır işlerine harcarsa daha iyi olmaz mıydı?

Mark, evde olmanın en iyi yanının rahat giyinmek ve istediği gibi hareket etmek olduğunu düşünen insanlardan biriydi. Belki de bu yüzden evini seviyordu. İnsanların evinde daha mutlu ve huzurlu olduğunu anlatan yazılar da kesinlikle doğrudur. Jennifer buranın bir saray, kendisinin de kral olduğunu söylemişti. Tamam, belki bir konuda haksız da sayılmazdı. Mark Thomson'ın yıllar boyunca kazandığı paralar bu hayatı yaşamasını sağlıyordu ve tabii hâlâ kazanıyordu. Kira

geliri getiren mülklerinden, ortak olduğu küçük bir işletmeden, borsada her gün kazandıran hisselerinden de haberdar olsa, zengin erkeklerden uzak durma kuralını hatırlar ve arkasına bakmadan kaçırdı.

Salondaki karmaşadan kaçmak için odasına çıkmış, yarın sabah gazeteye yetişmesi gereken yazısını bitirmişti. Tabii bundan önce fazlasıyla sıkıcı olan bir maçı da izlemişti. Bu aralar ciddi manada bu işten de sıkılmaya başladığını hissediyordu. İş bitince duşa girip üzerine kısa bir sporcu şortu ve atleti giyerek, saçını doğru düzgün kurutmadan aşağı indi. Evde kimsenin kalmadığını biliyordu ve o yüzden rahattı. Henüz hava kararmamıştı. Akşam yemeği öncesi iyi bir kahveye asla hayır demezdi.

Jennifer'in nasıl bir gelinlik aldığını merak ediyordu. Nasıl olsa yarın öğleden sonra göreceği için acelesi de yoktu. Genç kadının şu an odasında olduğunu düşünürken salonun kapısının orada durdu. Aynı anda bakışları içeri kayd. Dikkatini çeken şey koltuğun arka kısmından yukarı doğru uzanan bir çift ayak olunca, mutfığa gitmekten vazgeçerek salona girdi.

Koltuğa yaklaştıkça ayakların sahibini görebildi. Uzun bacaklarını dar bir taytın içine sığdıran, üzerine göbeğini açıkta bırakmış yine dar bir sporcu atleti giyen Jennifer'a bakarken gülümsemekten kendini alamadı. Aşağı doğru hafifçe sarkan başı yere değmese de saçlarının uçları yerdeydi. Gözlerini kapatmış, ellerini karnında birleştirmiş kımıldamadan yatıyordu.

Bu şekilde yatarak ne yapmaya çalıştığını anlamasa da ne kadar komik ve sevimli olduğuna takılıp kaldı. Ona küçük bir kız çocuğu derken haklı olduğunu görebiliyordu. Koltuğa yaklaşarak, onun yanına oturduğunda Jennifer gözlerini açıp ona doğru bakınca "Neden bu şekilde yattığımı merak ediyorsan, tek sebep senin düğün merakın yüzünden ağrıyan bacaklarım." dediğinde gülümsedi Mark.

“Yaptığın hiçbir şeye artık şaşırmıyorum desem.”

“Seni şaşırtmak gibi bir derdim yok ama sen beni fazlasıyla şaşırtıyorsun Thomson. İki gün sonra evleniyoruz dediğinde açıkçası inanmamıştım. Bunları yapacağın aklımdan bile geçmemişti.”

“Söylediklerimde her zaman kararlı olduğumu fark etmene sevindim. En azından bundan sonra bana daha çok inanmayı seçebilirsin.”

“Denerim Bay Thomson. Bu arada banka hesabından eksilecek para hiç hoşuna gitmeyecek dostum. Gelinlik, yüzük ve bahçedeki panayır epey pahalıya patladı diye düşünüyorum. Böyle giderse boşandığımızda sana nafaka ödemek zorunda kalabilirim.”

Mark, sesli ve neşeli bir kahkaha attı. “Korku filmi gibi... Kral ve Gelin.”

“Aptal kralın sonu desek daha uygun olur.”

“Para benim için asla önemli olmadı Jenny. Endişelenme.”

“Vay canına. Sınırsız limiti olan kredi kartı gibisin Mark. Tanrı aşkına bu kadar zengin olmak sıkıcı değil mi?”

“Ülkenin en zengin adamı değilim bebeğim. Ayrıca para neden sıkıcı olsun ki? Bazen çok işe yarıyor.”

Jennifer alaycı bir şekilde gülümseyip yine gözlerini kapattı. “Meditasyonumu bozuyorsun. Lütfen sessiz ol ya da beni yalnız bırak.” dedi usulca.

“Bu şekilde yatarken mi meditasyon yapıyorsun?” Mark, bir kez daha sesli bir kahkaha attı. “Koltuğa uzanırsan daha rahat edersin küçük kız.”

“Bana küçük kız demeyi keser misin? Yakında anne olacağım. Büyüdüğümü ne zaman kabulleneceksin?”

Jennifer'ı, kucağında küçük bir bebekle hayal ederken ona anne olmanın çok yakışacağını düşündü. Ve o bebeğin babası olmak garip ama çok güzel bir histi. Bir çocuğun sorumluluğunu hayatının sonuna kadar almak korkutucu gelse de kendini hazır hissediyordu.

“Ayaklarına masaj yapmamı ister misin?” dedi hemen sonra gayet yumuşak ve ilgi dolu bir sesle. Bugün ona sert davranmış, yanındaki adamın vücuduna dokunmasından nefret etmişti. Eski Mark olsaydı, o aptalın kırılmadık dişi kalmazdı ancak öfkesini kontrol etmeyi artık başarabiliyordu. Yine de Jennifer'ı onunla aynı şekilde bir kez daha görmeye tahammülü yoktu. Bunu engellemek için de elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Jennifer, Mark'ın hoş teklifini duyunca şaşırıldı. “Bu çok komik!” derken kahkaha attı. “Bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyorum. Sen bir kadının ayaklarına masaj yapacak bir adam değilsin ve benim ayaklarım, Kral Mark Thomson için gayet sıradan. İlgi çekici olduğunu da hiç sanmıyorum.”

Mark da gülerken aynı anda sağ eliyle genç kadının kendi tarafında bulunan ayak bileğini okşuyordu. “Bebeğimin annesine masaj yapmaktan asla rahatsız olmam. Ayakların zarif, sevimli ve güzel.” Bunu söylerken ciddiydi. Jennifer'ın bedeninin her noktasını beğeniyor, onun sıradan olmadığını da düşünüyordu. Bacakları uzun ve biçimliydi. Teninin bronz rengine de bayılıyordu.

İstese model bile olabilirdi. Ancak Jennifer'ın o dünyaya girmeyeceğini, neon ışıklarının altında kendini sergilemekten asla hoşlanmayacağını adı gibi biliyordu. İyi ki sadece Jennifer Andre'ydi. Başka biri olsaydı ondan bu kadar etkilenir miydi? Emin olamadı. Sayısını hatırlayamadığı kadar güzel ve ünlü kadınla çıkmış olsa da hiçbirinden etkilenmemişti. Kahretsin ki Jennifer'la seviştikleri gece hissettiği tadı ve zevki birlikte

olduğu hiçbir kadında hissetmemiştir! *İşin en zor yanı da o günden sonra çoğu geceler rüyalarında Jennifer'la sevişiyor, sabah uyandığında kendine gelmekte güçlük çekiyordu. Son birkaç gündür de sürekli sertleşen bacak arasındaki askere sakın olmasını emrediyordu. Şimdi bile ona dokunurken çok daha fazlasını hayal etmekten kendini alamadı.*

Jennifer, “Gerçekten istiyorsan neden olmasın?” diyerek, bacaklarını genç adamın kucağına atıp koltuğa uzandı. “Hazırım Bay Thomson. Hadi, bana ne kadar iyi olduğunu göster.”

Genç kadının eğlendiğini ve keyif aldığını belli eden tavrı ve gülümsemesi Mark'ın hoşuna gitti.

Lanet olsun! Bu kadın ne yaparsa yapsın bir şekilde Mark Thomson'ı oyun dışına atmayı beceriyordu!

Futbol oynasalardı Jennifer kural dışı pas atmaktan ceza yer, sahayı terk ederdi. Şimdi terk eden kendisiydi!

Onun çıplak ayaklarına parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. Ayaklarını kasık bölgesinden uzakta tutuyordu çünkü şu an oradaki asker çıkış kapısını zorlamakla meşguldü.

“Amerikan futbolu hakkında ne biliyorsun?” dedi Mark.

“Sahada koşan adamlar, başı dönen zavallı bir top, inanılmaz bir ses... Ne kadar çok şey biliyorum değil mi?”

“Kesinlikle. Birlikte futbol izlemek için çok vaktimiz olacak.”

“Aman Tanrım! Aklının ucundan bile geçirme. Kimse o adamları izlemem için beni ikna edemez. Buna Amerikan başkanı da dâhil.”

“Gerekirse onu da ararım tatlım. Özel hattına ulaşan insanlardan biri olduğumu söylememe gerek var mı?”

“Mm... Hm... Gevşediğimi ve ağrımın geçtiğini hissediyorum.” diyerek yine gözlerini kapattı Jennifer. “Daha önce hiç ayak masajı yaptırmadım. Harika. Hm... Ellerin büyük ama

çok yumuşak. Başkana gelince... Ona yasa dışı yollardan ülkeye girmiş bir mülteci olduğumu söyleyebilirsin. İnan bana futbolu izlemekten daha az acı çekerim.”

“Aklımda tutacağım.” derken yine güldü Mark. “Yorgun ayakların için iyi bir tedavi değil mi? Bacaklarına da yapmamı ister misin?”

Jennifer gözlerini aralayıp ona doğru bakarak fısıldadı. “Sadece ayaklarım.”

Kısa bir an birbirlerine bakarak sustular. Sonrasında konuşan Jennifer oldu. Bu kez ses tonu daha sakin ve biraz da ciddi-di. “Daha önce sakatlığın hakkında hiç konuşmadık Mark. Bacağın şu an ne durumda?”

Mark da ciddileşti. “Futbol oynayacak durumda değil ama beni idare edebiliyor. Bir yıl öncesine kadar yürümekte bile zorlanacağımı düşünüyordum çünkü ağırlarım hareket etme-me bile izin vermiyordu. Şimdi gayet iyi.”

“Anlıyorum. Daha iyi olmana sevindim. Futbol oynamayı özlüyor musun?”

“Bazen. Beni önemsedğine inanmaya başlayacağım Jen. Önce param şimdi de sağlığım... Evlenmek için doğru kadını sonunda buldum sanırım.”

“Elbette ki önemsiyorum.” derken ciddiyetinden sıyrılıp keyifle gülümsedi. “Evet, evleniyoruz Mark. Muhtemelen önümüzdeki bir yıl boyunca birlikte yaşayacağız. Her günü kavga ederek ve birbirimize saldırarak geçiremeyiz.”

Mark da gülümsedi. “Bu bir ateşkes mi Bayan Andre?”

“Koşulları kabullenme desek daha doğru olur. Birbirimizin hayatına saygı duyduğumuz sürece sorun olacağını sanmıyorum.”

Genç adamın suratı asıldı. “Demek istediğin özel hayat saçmalığı ise kendini yorma Jennifer. Boşanma davamız bitene kadar evliliğimiz olması gerektiği gibi devam edecek.”

“Yani demek istediğin...” dedi genç kadın. “Herkesi mutlu bir çift olduğumuza inandıracağız öyle mi?”

“Şimdi de mutsuz olduğumuz söylenemez. Gayet iyi gidiyoruz. Tabii bazen beni deli eden tavırların olmasa hiçbir sorun da yaşamayacağız.”

“Beni delirten sensin Bay Thomson. Sana karşı yeterince anlayışlı davrandığımı düşünüyorum.”

“Anlayış mı?” Gülmek ve gülmemek arasında kaldı Mark. O yüzden kararsız hâli yüz ifadesine yansdı. “Sabah beni ne hâlde bıraktığını bilmek ister misin?”

“Kendin kaşındın dostum. Banyo ve yatak odası ikimizin yalnız kalması için çok tehlikeli yerler. Bilirsin... Hormonlar, çekim, titreşim...”

“En azından aynı şeyi istediğini inkâr etmiyorsun.”

“Dürüst olmamı ister misin?”

“Evet.”

“Seviştiğim ilk erkek sensin.”

“Bunu biliyorum bebeğim. Ve hoşuma gittiğini de inkâr edemem. Sana bu anı yaşatan ilk adam olmak onur vericiydi.”

“Ah...” Jennifer gülümsedi. “Sadece bir kez yaptık ve hamile kaldım. Birkaç ay sonra otuz yaşına gireceğim. Doğurganlığımın bittiğini düşünürken...” derin bir nefes alarak devam etti. “Her neyse... Ne diyordum?”

“Seks yapmaktan bahsediyordun.”

“Bu konuda sana ne kadar daha direnebilirim bilmiyorum ama hormonlarım aklını kaçırmış durumda. Yine de eminim ki yakında pes edecek olan sensin.”

“Ben miyim?” dedi Mark tüm dişlerini gösterecek şekilde kahkaha atarak. “Ben asla pes etmem Jenny. Şimdi izin versen, seni yatak odamıza çıkarmam saniyelerimi almaz.”

“Şimdi evet ama şişman bir kadın olduğumda benden kaçmak için bahaneler üreteceksin.” diyerek suratını astı. “Her yerim olağan dışı bir şekilde büyüyecek. Karnım, göğüslerim, kalçam ve bacaklarım... Yüzümün ne hâle geleceğini tahmin dahi edemiyorum. Cindy doğumdan önce neye benziyordu biliyor musun? Buzulda yürümeye çalışan şişman bir pengue-ne... Tanrım iki tane bebek oraya nasıl sığdı anlamıyorum. Ve onları nasıl çıkardı?”

Mark fısıldayarak ona doğru yaklaştı. “O zaman çok daha güzel olacağından eminim hayatım. Seni öyle hayal etmek bile inanılmaz şeyler hissetmeme sebep oluyor.”

“Kendimi iyi hissetmem için iltifat ediyorsun.”

“Hayır, tatlım. Biraz önce bana daha çok inanmayı dene demiştim.”

Jennifer tatlı bir sevimlilikle gülümsedi. “Onu merak ediyordun musun?”

“Kimi?”

“Bebeğimizi.”

Mark'ın bakışları genç kadının karnına kaydı. “Ediyorum. Belki annesi gibi çok güzel bir kız olur. Belki de erkek... Son günlerde çok fazla düşünüyorum.”

“Cinsiyetini yaklaşık on hafta sonra öğrenebilirmişiz. İnanılmaz bir şey... Gerçekten burada küçük bir insan var.”

“Öğrenmek zorunda değiliz. Sürpriz de olabilir.”

“Ah hayır! Bebeğim için neler alacağıma karar vermem gerek. Sürpriz istemiyorum.”

“Evet, haklısın. Hemen bir bebek odası da hazırlamamız gerekiyor.”

Onları biri görse ilk çocuklarını heyecanla bekleyen, evli ve mutlu bir çift olduklarını düşünürdü. İkisi de heyecanla planlarını anlatırken gözleri parlıyor ve gülümsüyordu.

“Oda mı?” dedi Jennifer heyecanını gizlemeden. “Benim odama bebek yatağı almamız yeterli Mark. Bebekler yalnız başına asla uyuyamaz. Yanımda olmalı.”

Mark hâlâ genç kadının ayaklarını okşuyor, içten bakışları ve samimi tavırlarıyla onunla konuşmaya devam ediyordu. “Elbette ki odası olacak Jen. İhtiyacı olan her şeyi alacağım. Benim odamın yanındaki oda onun için çok uygun. Hem geniş hem de yeterince güneş alıyor.”

“Mark.” dedi Jennifer usulca. “Sonsuza kadar burada kalmayacağız.”

Mark’ın yüzündeki mutlu ifadenin yerini öfkeyle karışık hüznün alırken derin bir iç çekerek genç kadından bakışlarını kaçırdı. Bu arada ellerini ayaklarının üzerinden çekti.

“Ortak velayet konusunda anlaştık Jennifer.” derken ciddiydi. “Onunla istediğim zaman görüşeceğim ve burada kaldığı sürece kendisine ait bir odası da olacak.”

“Bunu demek istemedim. Sadece...”

Sohbetlerini bölen bir kadın sesiyle, Jennifer kendini toparlayıp ayaklarını hızla çekerek koltuğa oturdu. Mark da ayağa kalktı.

“Mark sevgilim... Ah! Selam. Umarım yanlış bir zamanda gelmedim.”

Jennifer, salona gayet rahat bir tavırla giren ve Mark’a sevgilim diyerek seslenen kadına bakarken şaşkın, aynı zamanda kızgındı. Ayrıca kadının zamanlaması da harikaydı. Onunla birlikte içeri yayılan ağır parfüm kokusunu alınca bu aralar

hassas olan midesinin yine bulanmaya başladığını hissetti. Belki de baş aşağı yattığı içindi. Karar veremedi. Onu tanı mı yordu ama yüzü hiç de yabancı gelmedi. Yüzünden ve görünüşünden çok söylediği kelimeye takılıp kaldı.

Sevgilim!

Mark'ın bir sevgilisi mi vardı?

Yarın evleneceği adamın hayatında başka bir kadın daha mı vardı?

Hemen sonra kadının arkasından içeri giren Bayan Venessa'nın sesi duyuldu.

“Bu hanıma kapıda beklemesini ve sana haber vereceğimi söyledim ama sanırım dilimizi bilmiyor ya da kulaklarında bir sorun var Mark. Bana itiraz ederek içeri girdi.” Venessa, kadına soğuk bir bakış atarken ona karşı tepkili olduğunu gizleme gereği duymadan iğneleyici sözlerine devam etti. “Terbiye kurallarından haberinin olmadığından da eminim. İzin istemeden birinin evine bu şekilde girilmez!”

Kadının birkaç adım arkasındaydı ve onu kolundan tutup dışarı atmak için Mark'tan bir işaret bekliyor gibiydi. Jennifer da aynı şeyi yapmak istiyordu. Hatta kendini çok daha fazlasını hayal ederken buldu. Venessa, kadına öldürecekmiş gibi bakarken onu ilk kez bu kadar kızgın gördüğünü fark etti. Şu an tanıdığı tatlı, sevimli ve kibar kadından çok uzaktı. Davetsiz misafirden hoşlanmadığını ancak bu kadar belli edebilirdi.

Jennifer, kendini öyle kötü hissediyordu ki ortada neler döndüğünü anlayana kadar konuşacak ve oturduğu yerden kalkacak durumda değildi. Mark'ın ona yalan söylediği ve aptal yerine koyup aldattığı düşüncesi beynini kemirirken sakın davranmak için üstün bir çaba harcadı.

Genç kadın Venessa'nın ne dediğini umursuyor gibi de değildi. Elini boş ver anlamında sallayarak "Çenenin artık kapa ihtiyar." dediğinde Venessa'nın ona doğru adım attığını gördü.

Mark "Anne!" diyerek onu uyarmasa dişi bir aslan gibi kadına saldıracağından emindi. Venessa, adımını isteksizce geri alsada orada kalmakta ısrarlıydı.

Kadının insanı sinir edecek kadar tavan yapmış bir öz güven ve havalı tavrına ne demeli? Mark'a yaklaşp bir adım ötesinde durduğunda onu daha yakından incelemeye başladı. Kısa kesim sarı saçları, seksi vücudu, abartılı bir makyajla öne çıkardığı güzel yüzü... Üzerindeki mini, dar ve kırmızı renk elbisenin altındaki uzun bacaklarına giydiği siyah renk file çorap onu daha seksi gösterirken silikon olduğunu düşündüğü göğüslerine takıldı. Elbise kazara bir iki santim aşağı kaysa onların neye benzediklerini daha rahat görebilirdi. Mark, bu tip kadınlardan hoşlanıyorsa kendisi onun yanında kesinlikle sıradan ve sönük kalıyordu. Onunla arasında nasıl bir ilişki olduğunu delicesine merak ederken koltukta öylece donup kalmış, merakla gözünü kırpmadan onları izliyordu.

"Christin! O benim annem, Venessa Thomson ve söylediklerinde sonuna kadar haklı." dedi Mark, yüzündeki soğuk, şaşkın ve sorgulayıcı ifadeyi sesine yansıtarak.

"Kendini tanıtmaması benim suçum değil." diye cevap verirken bile sinir bozucuydu Christin. Jennifer, onun kıcını tekmeleyip Venessa'ya kaba davranmasının intikamını almayı ne kadar çok isterdi. Kısa bir süre de olsa kayınvalidesi olacak bu kadını kimsenin üzmesine izin veremezdi.

Aman Tanrım! Venessa'yı sevmeye mi başlamıştı? Onunla ve Soraya ile duygusal bir bağ mı kuruyordu?

"Burada ne işin olduğunu öğrenebilir miyim?" dedi Mark aynı resmî ses tonunu koruyarak.

Jennifer, kadının adını duyduğu anda kim olduğunu hatırladı. Magazin dünyasını takip etmiyordu ama onun ünlü oyuncu Christin Force olduğunu geç olsa da anlayabildi. Ah tabii Mark'ın hayatından geçen kadınların sıradan olmasını beklemek zaten aptalca olurdu. Christin Force'un sadece bir filmini izlemiş ancak yüzünü onlarca reklam filminde görmüştü. Sırada kimlerin olduğunu merak edince bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi çünkü bu kadarı bile kendini kötü hissetmesine yetmişti.

Tanrım bu bir şaka olmalı!

“Beni gördüğünde sevineceğini düşünmüştüm yenilmez Mark.” Christin seksi bir şekilde güldü. “En son sergide görüşmüştük. Ne zamandı? Yaklaşık bir ay önce değil mi?”

Mark kadına cevap vermeden annesine baktı. “Anne, git kendine bir kahve yap. Birazdan sana katılırız.”

Venessa, oğlunun salondan çıkabilirsin mesajını alınca istemese de oradan çıkıp mutfığa yöneldi. Jennifer da oradan çıkması gerektiğini düşündü ama hayır! Kadındaki yoğun östrojen kokusunu birkaç adım öteden bile alabiliyorken Mark'la arasındaki ilişkinin ne olduğunu öğrenmeden hiçbir yere gitmeyecekti.

Mark'ın bakışları yine Christin'e kaydı. “Seni dinliyorum. İzinsiz ziyaretinin sebebi nedir?” Ona sıcak davranmıyor aksine burada olduğu için rahatsız gibi görünüyordu. “Ne zaman görüştüğümüzün de önemi yok.”

Christin, dolgun dudaklarını yayıp gülümserken Jennifer'a alelade bir bakış attı. “Bir kadeh martiniye asla hayır demem Mark. Misafirlerine sıcak davranmak çok zor olmamalı.”

Jennifer, o an ayağa kalktı. Martiniyi Mark'tan değil, kendisinden istediğini anlamayacak kadar aptal değildi. Kadının kendisini evde çalışan bir hizmetli olduğunu düşündüğünden

adı gibi emindi. Ona haddini bildirmek için yeltendiği sırada Mark daha önce davrandı.

“Eşim Jennifer Andre.” dedi Mark ciddiyetle. “Yarın evleneceğimizi sanırım duymadın. Jennifer, bu hanım da Christin Force.”

“Ah!” Christin tek elini sallarken gülüyordu. “Haberin yalan olduğunu düşünmüştüm.” Yine Jennifer’a baktı ama bu kez onu daha dikkatli inceledi. “Demek ki doğruymuş. İlginç...”

“İlginç olan ne?” diyerek kadına soğuk bir tavırla cevap verdi Jennifer. “Merak ediyorum.”

“Evlenmeniz elbette. Bu adamın evleneceğini duymak gerçekten inanılmaz. Onu uzun zamandır tanıyorum. Mark Thomson’ı evliliğe ikna etmek için büyü falan mı yaptın? Falcı olduğunu duymuştum. Belki de büyücü... Ah, bu aralar hafızam hiç iyi değil.”

Jennifer, kadının kendisine yönelttiği küçümseyici bakışlardan rahatsız oldu. Mesleği ile dalga geçmesi bastırdığı öfkesini ortaya çıkarmaya yetti.

“İkisi de değilim.” dedi kadının üzerine kusmak istediğini görmezden gelmeye çalışarak ya da sinir krizi geçirip, saçlarından tutup yerde sürükleme fantezisini gerçekleştirme arzusunu dizginleyerek. “Astroloğum. Tabii falcılıkla astrolojinin ayrımını yapabilecek misiniz bilmiyorum. Bunun için daha eğitilmiş bir beyin gerek. Sadece beynini ve sadece bedenini kullanan insanların arasındaki farkı tartışmaya açabiliriz.”

Jennifer, Christin’in saniyeler içinde solan yüzünü izlerken keyif aldı. Sırf ünlü ve zengin diye karşısında ezileceğini sanıyorsa kesinlikle yanıliyordu. Aslında ona bir konuda hak vermeye başladı. Mark Thomson’ı evliliğe ikna etmek için büyü yapmamıştı fakat hamile kalmıştı. Hamile kalmasaydı onun kendisine evlilik teklifi etmeyeceğine, onu tanıyanlar o

kadar emindi ki bu gerçeğe yüzleşmekten nefret etti. Oysa aralarındaki ilişki ne kadar güzel başlamıştı. Kendisini önemsemişti Mark. Hediye ettiği tablo, bardan evine getirdiği gece, peşinden gelmesi ve seviştikleri o inanılmaz anlar... Saniyeler içinde tüm bunlar film şeridi gibi gözünün önünden geçerken kalbinde şiddetli bir sarsıntı hissetti.

Mark Thomson asla Jennifer Andre gibi sıradan bir kadınla evlenmeyi istemezdi!

“Buraya bizi tebrik etmeye gelmedin yani.” dedi Mark aralarına girerek. Jennifer’in onun egosunu yerle bir ettiğini görmek hoşuna gitse de belli etmedi.

Christin, genç adamdan uzaklaşıp bir adım ötesindeki tekli koltuğa oturarak, bir bacağına diğer bacağının üzerine attı.

“Aslında sana bir teklifte bulunmak için geldim Mark Thomson. Harika bir teklif.”

Mark, “Christin Force bana nasıl bir teklifte bulunabilir?” diyerek kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Seni dinliyorum.”

“Muhteşem bir senaryo üzerinde çalışıyoruz. April’ı tanırsın. Kadın yönetmenlerle çalışmaktan pek hoşlanmam ama ona şans vermek istedim. Beni ikna etti demem daha doğru olur.”

“Christin tüm bunları bana neden anlatıyorsun? Filmlerin ya da kiminle çalıştığın umurumda bile değil.”

Christin yine rahat bir tavırla gülümseyerek cevap verdi. “Seni yanımda istiyorum Mark. Senaryoyu okuduğumda aklıma ilk sen geldin. Sporcu, çekici, seksi ve kusursuz bir yüz... Bu rol için senden daha iyisi olamaz.”

Mark gibi Jennifer da şaşırdı. Genç adam, birkaç saniye sonra gür bir kahkaha attı. “Şaka yapıyor olmalısın! Buraya bana oyunculuk teklif etmek için mi geldin?” Onunla alay

edercesine gülüyordu. Ancak Jennifer ortada gülünecek bir sebep göremedi.

Christin, ayağa kalkıp genç adama yaklaştı. “Evet, bunun için geldim. Üstesinden de geleceğine eminim. Hâlâ sana hayranlık duyan bir kitlen var. Ayrıca sinemaya yakışacağına inandığım bir yüze ve vücuda sahipsin.”

“Saçmalıyorsun.”

“Saçmalamıyorum. Senaryoyu okursan fikrin değişebilir.” Elini pahalı görünen çantasına atıp içinden bir tomar kâğıt destesi çıkardı ve Mark’a doğru uzattı.

Jennifer, kadının tavrına ve teklifine sinir olsa da Mark’ın ona vereceği cevaba karışamayacağını düşünüyordu. Onunla evleniyor olması kararlarına karışacağı anlamına gelmezdi. Yine de bu durumdan o kadar rahatsız oldu ki içinden geçeni söylememek için direndi. Christin’in kendisini görmezden gelmesi ve orada yokmuş gibi davranması daha sinir bozucuydu. Mark’ı ikna etmek için de hâlâ konuşuyordu.

“İkimizi aynı filmde görmek şaşırtıcı ve çok güzel olacak. Bir zamanlar çok yakıştığımızı düşünüyorlardı. Al bunu Mark.”

Mark, kendisine uzatılan dosyayla kesinlikle ilgilenmiyordu. “Kendini boşuna yoruyorsun. Teklifini kabul etmiyorum Christin.”

“Hemen karar verme. Kariyerin için harika bir fırsatı da kaçırma.”

“Bunun için beni düşünmen bile aptalca! Kabul etmeyeceğimi tahmin ettiğin hâlde buraya neden geldin anlamıyorum!”

“Çünkü sadece seni istiyorum. Yatağa girip sevişeceğim adamı seçmeye hakkım var.”

“Sevişmek mi?” derken gözlerini devirdi Mark. Hayatı boyunca aldığı en saçma teklifi hayretle dinliyor, genç kadının

gereksiz inadına içten içe öfke duyuyordu. Bir an bakışları Jennifer'a kaydı. Onun Christin'e diktiği gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görünce gülmemek için kendini tuttu.

“Ne var bunda Mark?” Muzipçe gülümsedi. “Daha önce de seviştik. Bunu bir kez daha yapacağımızı düşün. Tek fark bu kez sanat için olması. Erotik filmlere karşı olmadığını umut ediyorum. Bu konuda yapılan onlarca film var. Şunu hatırla... Grinin...”

Lanet olsun!

Onunla seviştiğini unutmuştu Mark ama bu yıllar önceydi. Sadece bir kez ve sıradan bir andı. O zamanlar bunun hiçbir duygusal sebebi de yoktu. Tamamen bir ihtiyaçtı. Nerede ve ne zaman olduğunu da tam olarak hatırlamıyordu. Yattığı her kadının kaydını tutacak da değildi. Bunu Jennifer'ın yanında açıkça söylemesinden rahatsızlık duyduğunu yüzündeki sert ifadeden ve ses tonundan belli etti.

“Christin!” diyerek çıkıştı. “Hayır! Ayrıca geçmişte aramızda geçenlerin önemsiz olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz.”

Jennifer, daha fazla dayanamamış ve araya girmişti. “Anlamsız değilmiş ki hâlâ sana sevgilim deme cesaretini gösterebiliyor Bay Thomson! Üstelik bunu benim yanımda yapabiliyor.”

“Seninle bu konuyu daha sonra konuşuruz tatlım.” dedikten hemen sonra yine Christin'e döndü. “Şimdi git Christin. Hemen! Elindeki o şeyi de yanında götür. Bugün sana yeterince kibar davrandım ama bir dahaki sefere ne kadar kaba bir adam olabileceğimi görmekten asla hoşlanmazsın.”

Christin, hayal kırıklığı ve öfkeyle karışık bir surat ifadeyle ikisine de kısa bir bakış atarak hızlı adımlarla salonun kapısına yöneldi. Dışarı çıkmadan önce bir kez daha onlara doğru baktı. “Küçük oyuncaktan sıkıldığında beni nerede

bulacağını biliyorsun Thomson.” dedi küstah tavrından ödün vermeden. Sonrasında gitti.

Mark’ın bakışları Jennifer’a kaydı. “Düşündüğün gibi bir şey değil Jennifer.”

Jennifer öfkeliydi. Onunla konuşmak dahi istemiyordu. “Hiçbir şey düşünmüyorum!” derken salondan çıkıp mutfığa girdi. Mark da peşinden gitti.

“Beni dinle Jennifer!”

Venessa mutfakta oturmuş, kahvesini içiyordu. Tartışarak içeri giren Mark ve Jennifer’ı izliyordu. Jennifer kendine bir bardak su alıp kalçasını tezgâha yasladı. Mark bir adım ötesindeydi.

“Onunla aramda ciddi bir ilişki olmadı!”

“Ama yattınız değil mi? Onunla seviştin!”

“Çok uzun zaman önceydi Jen! Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. Birbirimizi geçmişimizle yargılayamayız.”

“O gayet iyi hatırlıyor! Ve hâlâ sana sevgilim diyebiliyor ve benim geçmişimde seninki kadar skorum yok!”

“Christin’in tarzı bu! Eminim yattığı her adama aynı şeyi söylüyor. Senin için ilk olduğumu biliyorum bebeğim. Olsaydı bile umurumda olmazdı.”

“Sana birlikte bir filmde oynamayı teklif etti Mark!” Daha çok öfkелendi Jennifer. “Erotik bir film! Yo hayır! Benimle evliyken bunu yapmana asla izin vermem! Ünlü olman yeterince zorken bir de oyuncu olman... Erotik bir filmde oynayan bir adam! Aklımı henüz kaçırmadım!”

Mark, genç kadının kendisini kıskandığını hissedince belli belirsiz gülümsedi. Onu biraz daha kızdırmaktan da geri kalmadı.

“Kabul etmedim Jennifer. Özel hayatımız ve işimiz konusunda birbirimize karışmayacağımızı söyleyen de sendin. Bu da nihayetinde bir iş değil mi tatlım? Kabul etmiş olsaydım kararına saygı duymak zorundaydın.”

Jennifer sağ elinin işaret parmağıyla genç adamın göğsünü itti. “Özel hayat saçmalığı diye bir şey yok Mark Thomson. Evli olduğumuz sürece başka bir kadının sana dokunmasına da izin vermeyeceksin! Ayrıca herkesin bizim mutlu olduğumuza inanmasını isteyen de sendin. Bahçedeki panayır da evcilik oyunu oynayacağız diye kurulmadı mı?”

“Başka bir kadınla yatmayacağımı sana söylemiştim! Ayrıca istediğim tek kadının sen olduğunu da gayet iyi biliyorsun.”

“Benimle evlenmek istemenin tek sebebi hamile olmam. İnsanlar kör değil! İkimizin birbirimize uygun olmadığını herkes gayet iyi biliyor.”

“Herkesin canı cehenneme! Ne düşündükleri umurumda bile değil!”

Soraya'nın mutfağa girip merakla onları izlerken annesinin yanına oturduğunu ikisi de fark etmedi. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki tartışmaları kolaylıkla son bulacak gibi değildi.

“Nesi var bunların?” dedi Soraya annesinin kulağına fısıldayarak.

Venessa, kahvesini keyifle yudumlarken gülümseyerek cevap verdi. “Kıskançlık krizi canım. Sarı saçlı bir sıçan farkında olmadan ikisine büyük bir iyilik yaptı.”

“Anne! Daha açık konuşur musun? Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ne kadar güzel kavga ediyorlar değil mi?”

“Kavga etmenin nesi güzel? Şunlara bakar mısın? Evlenmek üzere olan bir çiftte kesinlikle benzemiyorlar.”

“İkisinin de ihtiyaç duyduğu tek şey ateşli bir seks. O yüzden bu kadar gerginler.”

“Anne!”

Venessa, “Ne? Doğruyu söylüyorum.” dedikten hemen sonra onlara seslendi.

“Siz ikiniz! Kesin artık! Neden bu akşam ilk randevunuza çıkmıyorsunuz?”

Mark ve Jennifer’ın bakışları ona doğru kaydı.

“Ne randevusu?” dedi Mark.

“Jennifer’ı akşam yemeği için dışarı çıkar Mark. Tanrım, neden her şeyi ben düşünmek zorundayım? Ona çıkma teklif et! Romantik ol Thomson! Ve yüzüğü de unutma.”

Mark’ın bakışları bu kez Jennifer’a kaydı.

“Benimle romantik bir akşam yemeği yer misin Jenny?”

Jennifer gülmek ve gülmemek arasında gidip gelirken genç adama usulca cevap verdi. “Yarın evleniyoruz Mark ve sen bana bugün çıkma teklifi ediyorsun. Komik değil mi?”

Mark, hiç düşünmeden genç kadını kollarının arasına alarak, dudaklarını alnında gezdirmeye başladı. Öpücüğü yumuşaktı. Jennifer da ona itiraz etmedi.

“Evet, yarın evleniyoruz tatlım.” diye fısıldadı Mark. “Tanrı’ya şükür. Ama rahibin karşısında bana evet diyene kadar asla emin olamayacağım.”

“Mark, bana evlenme teklifi etmeyi düşünüyorsan geç kaldığının farkındasındır umarım.”

Mark ona cevap verirken keyifle gülümsedi. “Hiçbir şey için geç kalmadım tatlım. Hatta çok hızlı bile sayılabilirim.”

Jennifer, “Tam bir baş belasısın Thomson. Seninle ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum.” derken kahkaha attı. Hemen sonrasında diğerleri de ona katıldı.

Jennifer, dolabındaki tüm giysileri yatağın üzerine boşaltmış, akşam yemeğinde giymek için uygun bir kıyafet arıyordu. Neredeyse tüm giysileri birbiriyle aynı tarza sahipken birini seçmesi hiç kolay değildi. Taytlar, kısa etekler, yırtık kot pantolonlar, spor kesim atletler, tişörtler...

Kahretsin! Şık bir restoranda giyebileceği göz alıcı tek bir elbise bile yoktu!

Elbette ki olmazdı çünkü böyle bir elbiseye daha önce hiç ihtiyaç duymamıştı. En son Cindy ve Zack'in düğününde nedime elbisesi giymiş, o elbiseyi de sokakta yaşayan insanların faydalandığı, caddeye konulan yardım kutularından birinin içine atmıştı. Cindy bunu bilmiyordu. Bilmesi de gerekmezdi. Elbise pamuk şeker kadar pembe ve tüllüydü. Ana sınıfında okuyan küçük kızların, yıl sonu gösterisinde giyebileceği türdendi. Ya da bir peri masalında peri rolünü oynayacaksa harika bir seçimdi. Tek eksiği sihirli değneği olurdu o kadar. Cindy ısrar etmese onu asla giymezdi ama giymişti ve şu an o elbiseyi bile giymeye razı olabilirdi. En azından üzerinde birkaç oynama yapabilir veya küçük parçalara ayırıp, üç parça elbise çıkarabilirdi.

Tanrım! Kendisiyle dalga geçerken gülüyordu.

Bir saat sonra Mark'la yemeğe çıkacaktı ve hazırlanacak vakti azalıyordu. Elbise yığınının kenara itip canı sıkkın bir hâlde yatağın kenarına oturdu. Onun yemek teklifine keşke evet demeseydi. Şimdi odasına gidip yemeğe çıkmaktan vazgeçtiğini de söyleyebilirdi. Ne olacaktı ki? Başka bir akşam da gidebilirlerdi. Evet, kararını vermişti. Akşam yemeği randevusunu bir bahane bulup iptal edecekti. Bu düşünceyle kararlı bir şekilde ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda daha odadan çıkmaya yeltenmeden Venessa ile yüz yüze geldi.

“Bayan Venessa.” dedi usulca.

“Selam tatlım.” diyerek gülümsedi Venessa ve onu baştan aşağı süzdü. “Sen neden hâlâ hazırlanmadın bakayım?”

“Çünkü... Şey...” Geveledi Jennifer. “Vazgeçtim... Mark’a gitmek istemediğimi söyleyeceğim.”

“Ama neden Jen? Mark hazırlanmak üzere ve o kadar heyecanlı ki! Üstelik çok güzel bir yerde ikiniz için rezervasyon yaptırdı. Oğlumu düğünden önce hayal kırıklığından öldürmeye niyetin mi var?”

Jennifer, kapıdan uzaklaşıp tekrar yatağın üzerine oturunca Venessa da arkasından içeri girerek yanındaki boşluğa yerleşti. Genç kadının canını sıkan bir şey olduğunu görebiliyordu. Yatağın üzerindeki giysileri fark edince sebebini anlaması daha da kolaylaştı.

“Sorun ne giyeceğine karar verememen sanırım.” dedi yine o tatlı ve sevecen yüz ifadesini takınarak.

“Evet.” derken neredeyse ağlayacak gibiydi Jennifer. “Bu kıyafetlerin gideceğimiz yere uygun olmadığını biliyorum.” Venessa’ya baktı. “Hayatım boyunca hiç giysilerimi önemsemedim. Nerede nasıl giyineceğimi düşünmedim. Dolabımda bir tane bile özel bir gecede giyebileceğim elbisem yok çünkü gerek görmedim. Ama şimdi... Galiba canımı sıkan şey...”

Venessa onun elini tuttu.

“Mark Thomson’la yemeğe çıkacağın için gerginsin biliyorum. O sadece Mark olsaydı bunu sorun etmezdin. Ne giyeceğin umurunda bile olmazdı.”

“Evet.”

“Seni çok iyi anlıyorum tatlım. Çoğu insanın tanıdığı ve sürekli göz önünde olan biriyle evli olmak elbette ki kolay değil.” Derin bir nefes alıp onun elini usulca sıktı. “Kimse için kendin olmaktan vazgeçme canım. Kendini nasıl rahat

hissediyorsan öyle olmaya devam et. Mark, senin ne giydiğini asla önemsemez. Tıpkı bugün o kadının nasıl görüldüğünü önemsemediği gibi ya da diğerlerinin. O seni bu hâlinle beğeniyor. Beğenmeseydi şu an burada olmazdın Jennifer. Ve seninle evlenmek için bu kadar acele etmezdi.”

“Biz bebek için...”

“Şışt...” dedi Venessa genç kadının sözünü keserek. “Tamam, onu biliyorum ama tanıştığınızda bebek yoktu. Senin peşinden bebek için de gelmemiştin. Belki de farklı olman onu bu kadar etkiliyor. Mark Thomson’a boyun eğmeyen bir kadın olabilmek çok kolay değil. Bunu başaran ilk kadınsın. Biliyor musun ona o kadar iyi geldin ki... Çok uzun zamandır Mark’ı bu kadar keyifli ve mutlu görmemiştin. Seninle tartışırken bile gözlerinin içi gülüyor Jennifer. Baba olma fikrine de bu kadar çabuk alışacağını tahmin dahi edemezdin.”

“Bizim hakkımızda bu kadar hayal kurmayın Bayan Venessa. Sizi üzmem istemiyorum ama Mark’la sonsuza kadar evli kalmayacağız.”

“Kim sonsuza kadar evli kalacağından emin olarak evlenir ki? Bunun asla garantisi yok tatlım. Mark’ın babasıyla evlendiğim gün, hayatımın sonuna kadar yanımda olacağını düşünüyordum. Ona o kadar çok güveniyordum ki beni bir başka kadın için terk edeceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştin.”

“Annem de babamı terk etti. Beni ve Zack’i de... Sizi çok iyi anlıyorum.”

“İnsanları seçimlerinden dolayı yargılayamayız.”

“Seçim yaparken sevdiklerimize ne kadar zarar vereceğimizi hesaplayabiliriz. Annemden nefret ediyorum. Babama verdiği zarardan, bencilliğinden, kendi hayatını yaşamak için arkasına bile bakmadan gitmesinden her zaman nefret ettim.”

“Mark da babasından nefret ediyor belki de bu yüzden o kadar öfkeli. İnsanlara değer verdiğini belli etmekte zorlanır. Onları sevmek yerine öfke duymak ona göre daha kolay. Biri ni severse terk edilmekten korkuyor. Bence sen de aynı şeyi hissediyorsun. Çocukluk çağında yaşanan travmalar yetişkin olduğumuzda farkında olmadan ortaya çıkabiliyor.”

“Ya siz?”

“Tatlım bana siz demekten artık vazgeç, adımı söylemen yeterli. Sanırım yakında kaynanan olacağım.”

“Sen... Sen ne hissediyorsun?”

“Hiçbir şey. Kaçınılmaz olanı yaşamamız gerekiyormuş. Geçmiş ve hatalarımı düşünürsem asla mutlu olamam. Oysa gelecek daha güzel, daha umut verici.”

Jennifer’in gözleri doldu. Annesi hakkında konuşmaktan asla hoşlanmazdı. Hatta onun var olduğunu bile kabul edemiyordu. Bayan Venessa, terk edilmekten korktuğu konusunda ise sonuna kadar haklıydı. Babasının bu yüzden yıllarca acı çektiğini gören bir çocuğun, aynı şeyi yaşamaktan korkması kadar doğal başka ne olabilirdi? İşin en acı yönü ise annesinin yüzünü bile hatırlamıyordu. O gittiğinde beş yaşındaydı. Unutmaması mümkün değildi ancak beyni ona ait tüm görüntüleri âdeta silmişti.

“Ah, her neyse.” diyerek ayağa kalktı Venessa ve gülmeye başladı. “Seni yemeğe götürmek için sabırsızlanan yakışıklı ve çekici bir adam var. Onu daha fazla bekletme ve dediğim gibi o seninle çıkmak istiyor. Sana benzemeyen başka bir kadınla değil.”

Jennifer, kendini çok daha iyi hissederek ayağa kalktı. Canını sıkran düşüncelerinden kurtulmasını sağlayan kadına minnet duyarak bakarken Mark’ın böyle bir anneye sahip olmasından dolayı çok şanslı olduğunu düşündü. Kendisi de

onun sahip olamadığı mükemmel bir babaya sahip olmuştu. Her çocuk anne ve babasıyla birlikte büyüme şansına ne yazık ki erişemiyordu.

Kendi bebeği de buna dâhil olacaktı...

Venessa, genç kadının odasından çıkıp alt kata inerken Mark ve Jennifer'ın bu akşam çok iyi vakit geçireceklerden kesinlikle emindi.

Mark, on dakikadır evin giriş kapısının önünde Jennifer'ın aşağı inmesini bekliyordu. Ona çıkmak için hazır olduğunu ve beklediğini odasının kapısını çalarak söylemiş, Jennifer da aşağıda beklemesini istemişti.

Kadınların hazırlanmak konusunda neden bu kadar ağır olduklarını düşünmeden edemedi. Jennifer odasına saatler önce gitmişti ve hâlâ işini bitirememişti.

Bekletilmekten kesinlikle nefret ediyordu! Aslında gergin olmaktan nefret ediyordu! Tek sebep onu beklemesi değil, onu beklerken hissettiği heyecandı. İlk kez gerçek bir ilişkiye başlar gibi yemeğe çıkacaklardı.

Gerçek bir ilişkide olması gereken her şeyi sondan başa doğru yaşamak fazlasıyla garip olsa da onunla geçirdiği her andan keyif aldığını inkâr edemezdi. Holde sağa sola birkaç adım atarak, saatine baktı. Yarın sabah erken kalkmaları ve düğün için hazırlanmaları gerekiyordu ve bunun için gece geç saatte dönemezlerdi.

Merdivenlerden gelen sesi duyunca başını yukarı doğru kaldırdı ve ayak seslerinin sahibi olan kadını gördü. Jennifer, ağır adımlarla her bir basamağı inerken gözlerini ondan bir saniye bile ayıramıyor, onu izlerken nefesinin yetmediğini hissediyordu. Genç kadının akşam yemeği için seçtiği kıyafetin

tam da ona göre olduğunu düşündü. Farklı görünmek için tarzının dışında bir elbise giyebileceğini hiç düşünmemişti zaten. İyi ki de giymemişti. Sıradan bir kumaş parçası hiçbir kadının üzerinde bu kadar asil ve güzel görünemezdi. Kumaşının kot olduğunu tahmin ettiği gömlek şeklinde dikilmiş elbisenin eteği dizlerinin bir iki santim üzerinde bitiyor, aşağıda ise bacaklarını dizlerine kadar saran bağcıklı sandaletleri başlıyordu. Elbisenin iki yanından uzanan yırtmaçları bacaklarının zarif duruşunu da ortaya çıkarmıştı.

Saçları açıldı ve bu saçları böyle görmekten kesinlikle çok hoşlanıyordu. Hafif bir ruj dışında yüzüne hiçbir boya sürmemişti. Jennifer'in kendine, vücuduna ve doğal güzelliğine olan güvenine yine hayran kaldı Mark. Yüzünde ve boynundaki küçük dövmeleleri yapacağı makyajdan çok daha güzel yakışıyordu. Boynundaki uzun kolye ve ucundaki güneş figürü, neredeyse tüm parmaklarına taktığı yüzükler... Uzak Doğu kültürünü yansıtan simgeleri sevdiğini tahmin etti.

Şayet reenkarnasyon diye bir şey varsa Jennifer Andre, bundan önceki yaşamında Mısır'da yaşamış bir kraliçeydi ve işte bu yüzden gizem dolu bir alanla yakından ilgileniyor, o dönemin kadınlarına inanılmaz benziyordu. Jennifer son basamağı inip karşısında durunca "Mısır tarihi hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Mark.

"Hangi dönemi soruyorsun?"

"Kaç dönem var ki?" derken güldü Mark. Ona kolunu uzatıp çıkış kapısına yöneldi. "Tarih bilgim o kadar geniş değil Jenny."

Jennifer koluna girip evden çıkarken sorusuna cevap verdi. "Eski Mısır'dan kalan eserlerde her alanda çok iyi olduklarını okudum. Astroloji de buna dâhil."

"Hiç şaşırmadım tatlım."

Jennifer, Mark'ın daha resmî giyineceğini düşünmüştü. Ancak yanıldığını görebiliyordu. Dar kesim kot pantolon ve spor kesim bir gömlek tercih etmiş ve ona çok yakışmıştı. Arabaya ulaştıklarında Mark, onun binmesi için kapıyı açtı. Jennifer, ona teşekkür ederek ön koltuğa oturdu. "Sanırım bu akşam daha centilmen bir erkek göreğim. Yanılıyor muyum?" dedi ona arabayı çalıştırınca.

"Ben de daha nazik bir hanımefendi göreğimi düşündüm."

"İlk randevularda dikkatli olmak gerek. Bilirsin... Karşı tarafı ürkütmemek için kendimiz gibi olmayız. Gecenin sonunda kurt adama dönüşmeyeceksen sorun yok."

"Aslında şu an içimden geçen tek şey seni ısırarak ama bunu finale saklıyorum."

Jennifer neşeli bir kahkaha attı. "Ben de dişi bir vampirim. Bunu duymak hiç hoşuna gitmeyecek sevimli kurt adam. Vampirler ve kurt adamlar asla anlaşılamazlar."

"Hangisinin daha etkileyici olduğuna bağlı bebeğim. Dişlerimizi birbirimize geçirmeden önce dudaklarımızı kullanabiliriz."

"Aklından geçen tek şeyin beni yatağa atmak olduğunu düşünüyorum. Bu daha ilk randevumuz!"

Mark, arabayı caddeye doğru sürerken genç kadına baktı. "Bu akşam istediğim tek şey seninle harika bir yemek yemek Jenny. Deniz ürünleri sever misin?"

"Bayıldığım söylenemez ama yerim, tabii ne kadar iyi yapıldığına da bağlı."

"O zaman sorun yok. Mükemmel yemekleri olan bir yere gidiyoruz. Bu arada balayı için henüz konuşmadık. Gitmek istediğin bir ülke varsa hemen planını yapabiliriz."

“Balayı mı?” dedi Jennifer şaşkınlık içinde ona doğru bakarak. “Anlaşmamızda böyle bir madde olduğunu hatırlamıyorum.”

“Düğün paketine dâhildi diyelim.”

“Dalga geçme Mark. Balayı da nereden çıktı? Sonrasında ne var? Yeni yıl tatili, şükran günleri... Ah cadılar bayramını unutmayalım. Tabii paskalya da önemli.”

Genç kadın bunları sıralarken Mark, keyifle gülüyordu. “Her biri için özel plan yaparız hayatım. Şimdi konumuz balayı.”

“Balayına gitmiyoruz Mark Thomson. Sadece evleneceğiz o kadar. Daha fazlasına gerek yok.”

“Ne yani ileride çocuğumuza göstermek için balayı fotoğraflarımız olmayacak mı? Aman Tanrım! Ona bunu nasıl anlatacağız? Kesinlikle olmaz!”

Genç adamın ciddi mi yoksa alaycı bir tavır mı sergilediğini anlamaya çalıştı. “Çocuklar balayı fotoğraflarını asla önemsemez!”

“Elbette ki önemser. Aile albümü diye bir şey duymadın mı?”

“Albümde mi yapacağız?”

“Kesinlikle tatlım. Gittiğimiz her tatilin fotoğrafları olacak.”

“Bu da mı anlamaya dâhil?”

“Düğün paketinin içinde.”

“Mark! Sen tanıdığım en düzenbaz adamsın! Paket diye bir şey yok tamam mı? Balayı ve albüm de yok! Nikâhtan sonra ikimizin de gideceği tek yer odalarımız olacak. Doğumdan sonra da...”

“Gebelik kontrollerin ne zaman?”

“Bilmiyorum. Sanırım gelecek ay başlamam gerek.”

“Birlikte gideriz.”

“Her defasında benimle gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim. Bunu sorman bile aptalca.”

“Tamam, sorun değil.”

“İşi ne zaman bırakacaksın?”

“Doğuma kadar çalışmayı düşünüyorum.”

“Ne?” derken arabanın hızını düşürüp caddenin kenarına çekerek durdurdu. “Asla olmaz! Patronuna doğuma kadar çalışmayacağını haber ver.”

“Hayır!”

“Evet!”

“Ne yani beni eve mi kilitleyeceksin? Bunu yapmana asla izin vermem.”

“Seni düşünüyorum Jen. Hamile bir kadın için çalışmak hiç kolay değil.”

“Oturduğum yerde çalışıyorum. Ağır bir işim yok.”

“Yine de evde olmak daha iyi. Tamam, bak başka bir çözüm bulalım.”

“Ne gibi bir çözüm Bay Deha?”

“Canlı yayına evden bağlanabilirsin. Bunun için ne gerekiyorsa yapabilirim.”

“Sen gerçekten ciddi misin?” dedi Jennifer gülmemek için direnerek. “Bunu asla yapmam.”

“Yapabilirsin. Hayatını daha kolay hâle getirmeye ve sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Neden benimle inatlaşmakta ısrar ediyorsun Jen?”

“Hayatımı daha kolay değil, daha zor hâle sokuyorsun Mark! Kendimi şimdiden senin kölenmiş gibi hissediyorum.”

“Kölem değil Jennifer! Karımsın!” dedi Mark. Bu kez çok daha ciddi ve sertti. “Karım!”

Geldikleri restoran sahil kenarındaydı ve pahalı bir yer olduğunu da görmemek imkânsızdı. Mark'ın onlar için ayırttığı masa diğer masalardan uzaktı. Loş ışıkla aydınlatılan salonda diğer insanların yüzünü net görebilmek zordu. Bir an onun gizlenmek istediğini düşündü ancak bunun sebebinin baş başa kalabilmek olduğu düşüncesi daha ağır bastı. Evleneceği haberi gazetede tam sayfa haber olarak veren biri için gizlenmeye çalışmak aptalcaydı. Zaten içerisi de dolu değildi. Sürekli piyano çalan piyanistin seçtiği ezgiler bile insanı dinlendirmeye yetiyordu. İçerinin dekorasyonu kraliyet saraylarındaki eski dönemleri yansıtırken kendini o dönemlerde bir baloya gitmiş gibi hissetti Jennifer. Pembe nedime elbisesini giymiş olsaydı buraya pekâlâ uyum sağlayabilirdi. Mark'ın da bilerek resmî giyinmediğini hissediyordu. Arabada yaptıkları can sıkıcı konuşmayı bile sırf bu yüzden unutmuştu.

Mark istediğinde inanılmaz ince düşünceli bir adam olmayı başarabiliyordu. Yemek seçimini Mark'a bırakmıştı ve masaya gelenler gerçekten çok güzeldi. Izgara levrek, deniztarağı böreği, karides salatası ve beyaz şarap... Kokuları bile insanı doyurmaya yetecek kadar hoştu. Şarap dışında her şeyin tadına bakacaktı. Hamile olmasa belki biraz alkol almayı isteyebilirdi ancak sarhoş olduğunda başına gelenleri hatırlayınca içmek mantıklı olamazdı.

Servis işi bitince ikisi de yemeklerini yemeye koyuldular. Jennifer, açlıktan ölmek üzere olduğunu hissettiği için kibarlık yapmak niyetinde değildi ve yemeğini çekinmeden yiyordu. Mark da önündeki tabağın yarısını bitirmişti.

“Miden nasıl?” dedi Mark ağzındaki lokmayı yutarken.

“Hâlâ aynı ama inatla yemeye devam ediyorum. Bu durumun birkaç hafta daha süreceğini okumuştum. Sonrasında sürekli yeme isteği oluyormuş. Sorun değil. Doğumdan sonra sıkı bir diyetle aldığım kiloları veririm.”

“Önce sağlığın Jennifer, kilo alman önemli değil.”

“Hayatım boyunca hiç kilo sorunum olmadı. Babam çok zayıf olduğum için beni birkaç kez doktora bile götürmüştü.”

“Şimdi gayet iyisin tatlım.” diyerek gülümsedi Mark. “Giydiğin her şey sana çok yakışıyor. Tarzını beğeniyorum. Hayatımda tanıdığım en farklı kadın olduğunu da söylemem gerek.”

Jennifer, Mark’tan iltifat duymaya alışkın olmadığı için bir an ne cevap vereceğini bilemedi. “Nasıl kadınlarla çıktığını bugün gördüm Bay Thomson.”

“Ve çok güzelsin.” dedi Mark hemen sonra alçak ve boğuk bir sesle. Bakışları ve yüzündeki ifade bu akşam çok farklıydı. Bir zamanlar tanıdığı adam gibiydi... Sadece adını bildiği ama hakkında hiçbir şey bilmediği adam gibi... “O kadınların hiçbiri senin sahip olduğun özelliklere sahip değildi. Belki inanmayacaksın... Başımı döndüren ve aklımı karıştıran tek kadın sensin.”

Genç kadın, ağzındaki lokmanın boğazına takılacağı hissine kapılarak hızla birkaç damla su içti.

“Her hâlin beni çıldırtıyor Jennifer. Senin yanında kendimi tanıyamıyorum. Ne hissedeceğimi de bilmiyorum. Duygularımı ifade etmek konusunda başarılı olduğumu söyleyemem. Hatta insanlara açıklama yapmaktan bile nefret ederim ama söz konusu sen olunca...”

Jennifer, başını tabağına çevirip bakışlarını ondan kaçırdı. İlk kez karşısında güçsüz ve çaresizdi. Mark’la her şekilde kavga etmeyi becerebilir, onu alt etmek için sınırlarını sonuna

kadar zorlayabilirdi. Aslında bunu birçok kez yapmıştı da. Ancak şimdi hiç beklemediği bir yönden saldırıya geçmişti Mark. Savunma hattını yıkmak için kullandığı sözcükler, kalbinde tatlı bir müziğin ezgisi gibi yankı buluyor, kendini o müziğin ritmine teslim etmemek için savaşıyordu.

“Seninle ne yapacağım Jenny?” derken Mark’ın sesindeki kararsızlığı fark etti. Sanki aralarında görünmez bir duvar örülmüştü ve ikisi de o duvarın arkasına gizlenmiş, birbirlerinden kaçıyordu.

Cesaretini toplayıp başını usulca kaldırarak ona baktı. Hayatında gördüğü en yakışıklı, en güçlü, en çekici ve en hoş adamdı Mark. İlginç olan bir şeyi daha fark etti. Kimsenin yanında onun yanında olduğu kadar rahat değildi. Sanki onu çok uzun zamandır tanıyordu. Bu hissi ilk kez konuştukları canlı telefon görüşmesinde de hissetmişti. Sonrasında yine aynı hisle ona doğru çekilmişti. Son birkaç gündür aralarında ne geçerse geçsin, ona güvenmesi gerektiğine inanmaya başlamıştı. Kendisini kızdırdığı anlarda bile hayatının yönünü birdenbire değiştiren bu adamdan nefret edemiyordu. Keşke bunu biraz olsun başarabilseydi. Belki o zaman her şey daha kolay olabilirdi.

“Tüm bunları sanki bir anlamı varmış gibi söyledin Mark.” diyebildi usulca.

“Yaşadıklarımızın bir anlamı yok mu sence?”

“Hayat başlı başına bir anlam karmaşası değil mi?”

“Aslında nasıl baktığına bağlı. Tamam, kabul ediyorum, ben gerçekçi bir adamım. Hayatımı olasılıkları, neden ve niçinleri sorgulayarak geçirmiyorum. Sana göre insanların doğayla arasında ciddi bir etkileşim var. Evrenin enerjisi hepimizi bir şekilde etkiliyor. Benim için bunların kayda değer hiçbir yanı yok. İlişkilerde uyulması gereken kurallarım da yok.”

“Aman Tanrım. Mark Thomson benim kitabımı mı okuyor?” derken şaşkınlık ve keyifle güldü Jennifer. Mark da suçüstü yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi gülmeye başladı.

“Birkaç sayfa karıştırdım o kadar. Müstakbel karımın aklından neler geçtiğini bilmek istedim. Seni daha yakından tanımak için iyi bir yol gibi göründü.”

“Seri cinayetler işleyen psikopat birini de yazabilirdim. O zaman hakkımda ne düşünecektin?”

“Bir sonraki planın bu yönde ise galiba daha dikkatli olmalıyım. Cinayet kurgusu yazarların ruh hâlini tahmin edemiyorum ama normal bir beyne sahip olmadıkları konusunda eminim. İnan bana şu an astrolog olman daha masum geliyor.”

“Ben de senin sadece Mark olmanı isterdim. O zaman sanki her şey daha kolay olabilirdi.”

“Zor olan biziz Jennifer. Kabul etmek istemesen de birbirimize çok benziyoruz. Bunun sebebinin aynı şeyleri yaşamış olmamızdan kaynaklandığını hiç düşündün mü?”

“Çoğu insanın geçmişi birbirine benzer. Aslında bütün hikâyeye aynı.”

“Jennifer.” Genç kadının masada duran eline uzandı Mark. Kendi elinden daha küçük ve yumuşak olan elini avucunun arasına alırken bakışlarını bir saniye olsun Jennifer’ın yüzünden ayırmadı. “Hikâyeyi yeniden yazabiliriz. İkimiz de istersek...”

Jennifer midesine aniden giren şiddetli bir krampla sarsılarak, kendini geriye doğru çekip iki elini karnının üzerine koydu ve hafif bir iniltiyle öne doğru eğildi.

“Ah Tanrım!”

Mark, onun acı çektiğini görünce hızla ayağa kalkıp yanına geldi ve sandalyesini yana çekip onu iki kolunun arasına aldı.

“Jennifer ne oldu? İyi misin bebeğim?” Endişe ve korkusu sesine yansdı.

İyi miydi? Hayır! Midesi ya da karnı belki de kasık bölgesi ağrıyordu. Ağrı o kadar garip ve şiddetliydi ki karar veremedi.

“Geçecek, geçecek...” dedi kısık bir sesle ve gözlerini kapattı. “Gaz da olabilir, belki de yediklerim dokundu. Çok hızlı yedim. Daha dikkatli olmam gerekiyordu.”

Mark, delirmek üzereydi. “Hastaneye gidiyoruz Jen! Hadi! Bu şekilde geçmesini beklemek istemiyorum.”

Jennifer “Birkaç dakika bekle. Hastaneye gitmeye gerek yok.” dese de ağrısı geçecek gibi değildi. Karnının içinde dolaşüyor, nefes almasını bile zorlaştırıyordu. “Ah... T-tamam... Bekle.”

“Hayır! Beklemiyorum!” diyerek gürlledi Mark ve genç kadını itiraz etmesine fırsat tanımadan kucağına aldı. “Ya sorun bebekteyse? Hayır, Jen hastaneye gidiyoruz. Lanet olsun! Önce senin hayatın Jennifer!”

Bu kez itiraz edemedi. Mark haklıydı. Hamileliğine bağlı bir sorun da yaşanıyor olabilirdi. Belki de bebeğini kaybedecekti!

Tanrım, lütfen hayır!

Onun varlığına alışmaya başlamışken bunun olmasına izin veremezdi. Mark’ın kucağında arabaya nasıl ulaştığını, onun telaşla telefonda kiminle konuştuğunu ve özel bir kliniğe ne zaman geldiğini bile hatırlamıyordu.

Kendini bir sedyenin üzerinde boylu boyunca yatarken bulmuş, Mark’ın sıkı sıkıya tuttuğu elini bırakmadan muayene için doktor odasına getirilmişti. Garip olan buraya çok kısa sürede gelmesi değil, ağrısının her geçen dakika biraz daha azalmasıydı. Korku ve heyecanla salınan adrenalin hormonunun vücuttaki ağrıları baskıladığına dair bir yazı okuduğunu

hatırladı. Şayet sebep bu ise hayatı boyunca salgılayacağı adrenalini bu akşam salgıladığına da yemin edebilirdi.

Getirildiği odadaki doktorun jinekolog olması dışında başka ne sorun olabilirdi ki? Görünüşü ürkütücü olan o masaya yatmadığı sürece...

Adının Doktor Dean olduğunu yakasındaki karttan okudu.

“Ağrı tam olarak nerede Bayan Andre?”

Karnını işaret ederek cevap verdi Jennifer. “Burada ama şimdi daha iyiyim.”

“Vajinal kanamanız var mı?”

“Hayır, sanırım yok.”

Doktor Dean sedyenin başına çekilen ultrason cihazını açtığı anda, Mark hâlâ aynı endişeli hâliyle genç kadının elini tutuyor, diğer eliyle saçlarına dokunuyordu. “Yanımdayım hayatım.” diye fısıldadı Jennifer’a. “Ne olursa olsun yanımdayım.”

Jennifer da onun kadar endişeliydi ama korkusunu gizlemekte daha başarılıydı. Doktor Dean, ultrason probunu karnının üzerine koyup bebeğin durumunu incelemeye başladığında istemsizce gözlerini kapattı. Kötü bir haber alırsa ağlamamak için güç toplamaya çalıştı.

“Kaç haftalık gebelik? Tam olarak biliyor musunuz?”

“Galiba beş ya da altı hafta. Emin değilim.”

Doktor, “Tamam.” diyerek incelemeye devam etti.

“Bir sorun yok değil mi Doktor Dean?” dedi Mark. Bakışları asla anlamayacağı monitörde geziniyor, imkânsız olduğunu bilse de bebeği görmeye çalışıyordu. Ona bir şey olmasını elbette ki istemiyordu ama Jennifer’ın sağlığı şu an her şeyden çok daha önemliydi. Canı o kadar sıkındı ki nefes aldıkça kaburgalarının kalbine bir bıçak gibi battığını hissediyordu.

“Bayan Jennifer... Bay Mark...” dedi Doktor Dean. Sesinin tonundaki ciddiyet ikisini de korkutmaya yetti. “Evet, keseyi gördüm ama...”

“Ama ne?” diye bağırdı Mark. “Sorun ne?”

“Sorun şu ki...”

*Top kimdeyse
hamle sırası ondadır.*

Bir sorun olduğunu kesinlikle duymak istemiyordu Jennifer. Bunun için hazır değildi. Birkaç gün önce beğinden kurtulmayı düşünmüş olsa da şu an hayatında en çok istediği şey onun sağlıklı bir şekilde dünyaya geldiğini görmektir. Doktor Dean, süreci uzatmak istercesine ağır ağır konuşurken kalbinin duracağını hissetti. Puslu bakışları, yanında duran Mark'ın yüzüne kaydı. Onun da kendisi gibi tedirgin olduğunu görebiliyor, bebeği kaybetmekten korktuğunu hissediyordu.

“Sorun ne?” dedi yine Mark.

Doktor Dean, elindeki probu cihazın üzerine bırakıp ağır ve kalın ses tonuyla Mark'ın sorusuna cevap verdi.

“Gebeliğinizle ilgili bir sorun görünmüyor Bayan Jennifer. Bay Mark...”

O an Mark ve Jennifer sonunda derin ve rahat bir nefes alıp verebildi.

“Muhtemelen ağrınızın sebebi mideniz. Bu dönemde maa-
lesef ki mide şikâyetleri oluyor. Şişkinlik hissi, mide bulantıları
ve içeride biriken gaz bu tip ağrılara neden olabiliyor. Yani
endişe edecek bir durum yok.”

“Çok teşekkür ederim Doktor Dean.” dedi Jennifer, ken-
disine dünyanın en güzel haberini veren adama minnet dolu
bakarken.

Mark da ona katıldı. “Teşekkür ederiz.”

“Gelelim asıl habere.” diyerek devam etti doktor. Yüzünde
garip bir gülümseme hâkimdi. “İkiniz de bebeğimiz dediğiniz
için vereceğim haber sizi sanırım çok şaşırtacak.”

Mark ve Jennifer nefesini tutmuş doktoru dinliyordu.

“Ultrason ölçümlerine göre altı haftalık ya da birkaç gün
daha önde diyebilirim. Bunu söylemek için belki çok erken
ama rahim içine yerleşmiş iki adet kese görünüyor. Tabii ilerle-
yen haftalarda bunu daha net görmemiz mümkün. Kalp atış-
larını duymamız için de bir iki hafta daha gerekli. Bugün kan
tahlili yapmamıza da gerek yok. Ağrınız var mı?”

Jennifer, “Geçti.” demeyi zayıf bir sesle başardı.

Mark asla anlamadığı bir konu hakkında yorum yapan
doktora “Bu ne demek oluyor?” derken Jennifer iki kesenin
ne anlama geldiğini bildiği için kaskatı kesilmiş, konuşacak
durumda değildi.

“Bu şu demek oluyor Bay Mark. Gebelik sorunsuz bir şe-
kilde beklenen süreye kadar ulaşırsa ikiz bebek sahibi olacak-
sınız. İki ayrı kese olması da gayet iyi bir durum. Aynı kesede
büyüyen...”

Doktor hâlâ anlatmaya devam ediyordu ama Mark’ın
duyduğu tek kelime ikizdi. Sonrası sanki uğultu ve kulak
çınlamasıydı. Kendini en son böyle hissettiğinde şampiyon-
luk maçının kupayı kazandıran çok önemli atışını yapmış,

bitiş düdüğü çalınca yorgunluktan sahanın ortasında yığılıp kalmıştı. Bir eliyle Jennifer'ın elini tutuyor, diğer eli yere düşmemek için sedyenin kenarına tutunuyordu.

“İkiz mi?” dedi içinde bir yerlere kaçan sesini oradan çıkarmaya çalışarak. “E-emin misiniz?”

“İyi misiniz Bay Mark? Yüzünüz bembeyaz oldu. Otursanız iyi olur.”

“Ben...” Mark sendelediğinin farkındaydı ama bayılacağını düşünmüyordu. Sadece şaşkındı. Çok şaşkın. Ne düşüneceğini ne yapacağını bilmiyordu. Jennifer'ın kendisine seslendiğini duydu.

“Mark! Hiç iyi görünmüyorsun.” Aslında kendisi de onun gibi şaşkındı ancak doktorun verdiği haberi sindirmeye çalışıyor, yanılma payı olabileceğini hesaplıyordu. Zack'in ikizleri vardı evet ama bu ailedeki her bireyin ikiz çocuk sahibi olacağı anlamına gelmezdi değil mi? Ağlamak istiyordu. Mutluluk, korku, endişe, heyecan birçok duyguyu aynı anda yaşarken Mark'ın elini bırakıp adım attığını gördü. Tam o anda sendeleyip dengesini kaybettiğini fark etti.

“Mark!” diye bağırdı ama geç kaldı. Mark, yere düşmekten son anda kurtulsa da tekrar doğrulmaya çabalarken başını sedyenin ayak kısmına çarpınca sırtüstü yere serildi.

“Aman Tanrım Mark!”

“Bay Mark!”

Mark kendisine seslenenleri duyuyordu ancak cevap verecek güçte olduğunu hissetmiyordu. Başını çarptığı yer öyle şiddetli ağrıyordu ki yarı baygın hâlde yerde yattığını idrak edemedi. Gözlerini açmaya çalıştı. Başaramayınca pes etti. Yaşadığı anın rüya olduğunu düşünerek uyumaya devam etti.

Keskin bir koku genzini yakarken, tiksinti hissiyle öksürerek gözlerini açmayı başardığında yerde değil, geniş bir

koltukta oturuyordu. Yanında oturan kişi Jennifer'dı. Karşısında ise Doktor Dean, yanında bir hemşire ile ayakta dikiyordu. Hemşirenin elinde bir pamuk vardı. Kendisine ne koklattığını o zaman anladı.

Rüya değildi. Her şey gerçektir.

“Daha iyi misiniz Bay Mark?” dedi Doktor Dean. “Tansiyonunuz düşmüş.”

“E-evet...” derken Jennifer’a baktı Mark. “Yanlış duymadım değil mi Jennifer? Doktor Dean ikiz olacağını söyledi.”

Jennifer, “Doğru duydun.” dedi usulca. “Bayıldığını hatırlıyor musun?”

“Başımı çarptığımı hatırlıyorum. Ne kadar zamandır baygınım?”

“Birkaç dakika... Belki de beş... Bilmiyorum.”

Mark sağ eliyle başını tuttu. Canı acımıyordu ama kafasını toparlamakta zorlanıyordu.

“İkiz bebekler... Bunu hiç beklemiyordum.”

“Ben de senin kadar şaşkınım Mark. Zack’in ikizleri var. Tanrım... Onlarla baş etmesi o kadar zor ki... Kesinlikle ne yapacağımı bilmiyorum.”

Doktor Dean aralarına girdi. “Dediğim gibi Bayan Jennifer, gebelikle ilgili şu an bir sorun yok. Size mide şikâyetleriniz için bir ilaç yazacağım. Sonraki kontrolünüz için sekreterim randevu tarihi verecek.”

Önce Mark ayağa kalktı, sonra da Jennifer. Duydukları haber ikisinde de soğuk душ etkisi yaratmıştı. Doktora veda edip arabaya bindiklerinde bile hâlâ yaşadıkları şoktan kurtulamamışlardı.

Mark arabayı kullanıyor ve önündeki yolu izlerken düşünüyor, Jennifer’ın bakışları da yan camdan karanlığa dalmış,

onun gibi sadece düşünüyordu. Bir bebek beklerken iki tane geleceğini duymak ikisi için de kolay sindirilecek bir haber değildi. Özellikle de Jennifer için çok daha zordu. Bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Aynı anda iki çocuk demek, sorumluluğunun iki katı artması, daha çok paraya ihtiyacı olması ve hayatının tamamen değişmesi demekti. Mutlu olması gerekirken mutluluğunu gölgeleyen endişeleri canını sıkıyor, doğumdan sonra ne yapacağını düşünmeden edemiyordu.

Mark'a kısa bir bakış atıp başını yine yan cama çevirdi. Sessiz, dalgın ve düşünceliydi. Doktorun yanından ayrıldıkları andan bu yana ağzını da hiç açmamıştı. Canının sıkkın olduğu belliydi. Elbette ki bu durumda onun mutluluktan havalara uçmasını beklemiyordu. Plansız bir evlilik, bir tane beklerken doğacak olan iki tane çocuk... Evlenme kararı aldığı için pişman bile olabilirdi. Yüzünden ne düşündüğünü anlamıyordu ama düşündüklerinin onu boğduğunu görebiliyordu.

Mark, eve ulaşır içeri girdiklerinde de sessizliğini korudu. Jennifer da konuşmadı. Saat gece yarısını bulmak üzereydi. Yarın evlenecek olan bir çiftte benzememeleri bir yana ikiz bebek sahibi olacakları haberini almış bir çiftte benzememeleri çok daha kötüydü. Jennifer, kendisini odasına atıp üzerini çıkarmadan sırtüstü yatağına uzandığında bunu düşünüyordu.

Biriyle konuşmaya ve içindikileri dökmeye o kadar ihtiyaç duyuyordu ki saat geç olmasa Cindy'i arardı. Ancak o bu saatte çocuklarını uyutmuş, Zack'in gelmesini beklerken salondaki koltukta uyumuş oluyordu.

Bayan Venessa'yı aramayı düşündü ama vazgeçti. Büyük haberi yarın zaten öğrenecekti.

"Tanrım." dedi usulca.

Mark neden bu konuda tek bir kelime bile etmemişti ki? Ne düşündüğünü neden söylemiyordu? Yoksa iki çocuğun sorumluluğunu almak ağır mı gelmişti? Evlenme kararı aldığı için pişman mıydı?

Bunları düşününce öfkeleni. Bu eve kendi isteğiyle gelmemişti. Onunla evlenmeyi de kendisi istememişti. Düğün, gelinlik ve koca bir sayfa haber de kendi fikri değildi.

Lanet olsun!

Yataktan hızla kalkıp çıplak ayaklarını yere sert bir şekilde basarak odanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Kızgındı! Kendini bu duruma düşürdüğü için önce kendisine sonra Mark'a kızıyordu. Hamile olan Mark değil, kendisiydi! Hayatı tamamen değişecek olan da oydu. İçindeki öfkeyle odasından çıktı ve kendini Mark'ın odasının kapısında buldu. Ona ne diyeceğini planlamamıştı ama olsun. Diyecek bir şey mutlaka bulurdu.

Kapıya sert bir şekilde iki kez üst üste vurdu ancak içeriden ses gelmedi. Bir kez daha vurdu. Yine cevap gelmeyince içeri girdi. Mark, odada yoktu. Yatağı dağınıktı ama içinde değildi. Odadan çıkıp alt kata indi. Salona, mutfaka, bahçeye her yere baktı, yine yoktu.

Seni aşağılık serseri!

Belki de düğün öncesi kaçmayı tercih etmişti! Evlenmekten vazgeçtiğini söylemek yerine ortadan kaybolmayı tercih etmişti. Onu aramayı düşündü, anında bu fikrin aptalca olduğuna karar verdi. Gururu yeterince zarar görmüşken daha fazla zarar görmesine izin veremezdi. Odasına dönünce üzerini çıkarıp, iç çamaşırlarıyla yatağa girdi. Zerre kadar uykusu yoktu fakat yorgun bedeni ayakta durmasına izin vermiyordu. Beynini yiyen düşüncelerle gözlerini kapattı.

Zack, bardaki son müşterilerinin de gitmesini ve eve gidip uyumayı diliyordu. Bu gece geç kapatmak istemiyordu çünkü yarın Jennifer'ın düğün töreninde olacaktı. Kız kardeşinin düğününde uykusuzluktan sersem tavuk gibi gezinmek istemiyordu. Bankoya sırtını dönmüş, içki şişelerini raflara yerleştirirken tanıdık bir sesin kendisine seslendiğini duyunca arkasına döndü.

“Selam Zack.”

“Mark!” dedi Zack. Onu bu saatte burada görmek şaşırtıcı geldi. Ona doğru yaklaşıp dirseklerini bankonun üzerine dayayarak, öne doğru eğildi.

“Yarın damat olacağını sanıyordum. Yoksa heyecandan uyku tutmadı mı dostum?” Alaycı bir yüz ifadesiyle gülümse-di. “Sabaha kadar içmeyi planlıyorsan bar kapandı. O yüzden sana verebileceğim tek şey bir bardak su olur.”

Mark da ona gülümsedi ama gülümsemesi zayıftı. Keyifsiz olduğunu gizlemiyordu.

“Sadece bir bardak bira yeterli olur.” dedi Mark yüzü kadar yorgun olan sesiyle.

“Pazarlık yapmayı sevmem. Sadece bir tane diyorsan olur. İkincisi için başka bara gitmeni tavsiye ederim ancak yarın kız kardeşimi rahibin önünde yalnız bırakırsan seni bir fıçı dolusu biranın içinde boğarım. Haberin olsun.”

Hemen sonra birayı genç adamın önüne bırakıp, bankonun arkasından çıkarak Mark'ın yanındaki tabureye oturdu.

Mark önündeki bardaktan büyük bir yudum içip derin bir nefes aldı.

“Evlilik ürkütücü geliyor ha.” dedi Zack. “Kendin kaşındın dostum. Yine de şanslı olduğunu söylemeliyim. Jennifer harika bir kız. Tamam, bazen sinir bozucu tarafları olsa da bir adamı mutlu edebilecek özellikleri de var.”

Mark ona doğru baktı. “Biliyorum Zack. Jennifer tanıdığım en mükemmel kadın. Bundan asla şüphem olmadı.”

“Evlenmenizin sebebi hamile olması ama inan bana her şey yoluna girecek. Bunu hissediyorum. Hissetmeseydim sana bu kadar anlayışlı davranmazdım.”

“Bunu da biliyorum. Sen iyi bir adamsın. Buraya ilk geldiğim gün anlamıştım.”

“O gün buraya Jennifer’ı görmek için geldin değil mi?”

“Evet.”

“Ah!” Zack, kahkaha attı. “Tahmin etmiştim. Kız kardeşimin fotoğraflarına bakarken gözlerindeki ışığı görmüştüm. Onun için deli olduğunu da anlamıştım.”

“O zaman çok yakın değildik. Benimki sadece küçük bir meraklı.”

“Hadi be adamım. Koca Mark Thomson! Bir sonraki top atışını en ufak ayrıntısına kadar hesaplayan, asla pas geçmeyen Mark Thomson, bana bu hamlenin sadece merak olduğunu mu söylüyor? Kendini kandırmaktan vazgeç. Kız kardeşime karşı hissettiğin şey bunun çok ötesindeydi. Onunla evleniyorsun çünkü bu kez bacakların değil kalbin çalışıyor.”

Mark da güldü. “Jennifer kalbimi tekmelemeyi her şeyden çok isterken, bacaklarımı çalıştırmak daha mantıklı geliyor.”

“Cindy’nin de ondan farkı yok desem... Tanrı’ya şükür çocuklar doğduktan sonra enerjisini onlara harcamaya başladı. Eve gittiğimde benimle uğraşacak hâli kalmıyor.”

“İkizler...”

“Evet, tam iki tane haşere! Tanrı ikiz çocukları olanlara yardım etsin! Bebekken aynı anda ağladıklarında yapmak istediğim tek bir şey olurdu. İkisini de sokağa atmak!” Yine gülmüsed Zack. “Şaka yapıyorum dostum. Yakında baba olacak

bir adamı böyle korkutmamalıyım biliyorum. Yine de hazır olman gerek çünkü baba olmak hiç kolay bir mesele değil.”

“Tanrı yardım eder mi? Emin değilim Zack ama doktor bu akşam ikiz olduğunu söyledi.”

Zack, bunu duyunca nefesini tutup, öksürmeye başladı. Kuruyan boğazını ıslatmak için Mark’ın yarım kalan birasını sonuna kadar içti ve derin bir nefes aldı.

“Ciddi misin? Gerçekten ikiz mi?”

“Evet.” dedi Mark belli belirsiz gülümseyerek.

“Aman Tanrım! Bu haber ikiniz için çok büyük bir sürpriz olmuş. İnanılmaz! Çok sevindim Thomson! Ya sen? Sen ne hissediyorsun?”

Mark gözlerini öne doğru devirip sıkıntılı bir nefes alıp “İnanılmaz olduğunu!” dedi usulca. “Gerçekten inanılmaz.”

Gölün kenarındaki çimenliğe oturmuş, kendisini izleyen babasına bakıyordu Jennifer. Yeni aldığı bisikletin üzerinde dengede durmaya çalışıp pedallarını küçük ayaklarıyla çevirirken yere düşmekten korktuğu için cesaretsizdi.

“Cesaretini topla küçük yıldızım!” diye bağırdı babası. “Korku bir insanın en büyük düşmanıdır! Onun seni yenmesine izin verme.”

“Ya düşersem?” dedi küçük Jennifer. Altı yaşında bir kızın cesur olmasını nasıl bekliyordu ki? “Canım yanarsa...”

“Canının yanmasına asla izin vermem bebeğim. Buradayım... Senin birkaç adım ötendeyim.”

“Neden buraya gelmiyorsun? Bisikleti tek başıma idare edemiyorum.”

“Yapabileceğine tüm kalbimle inanıyorum Jennifer. Kendine güven. Her zaman yanında olamayacağım ama kalbim hep seninle olacak.”

Jennifer, derin bir nefes alıp cesaretini bir kez daha toplayarak, bisikletine sıkıca tutundu ve hemen sonra pedalları çevirmeye başladı. Düşme korkusunu düşünmemeye çalışıyor ve başarıyordu. Saçlarını savuran rüzgârın verdiği özgürlük hissi inanılmazdı. Babasından ne kadar uzaklaştığını bilmeden gidiyordu. Bacaklarının yorulduğunu hissedince bisikleti yolun kenarına çekip durdu. Geldiği yöne dönerek babasının nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Yoktu!

Az önce oturduğu yerde de yoktu.

“Baba!” diye bağırdı olanca sesiyle. “Baba neredesin?”

Nereye gitmiş olabilirdi ki? Kendisini asla terk etmeyeceğini söylemiş, her zaman yanında olacağına söz vermişti.

“Baba!”

Şimdi gerçekten korkuyordu. Etrafta hiç kimse de yoktu. Dur bir dakika! Uzaktan bir kadının kendisine doğru yaklaştığını gördü. Kadının görüntüsü netleştikçe kim olduğunu anlamakta gecikmedi.

Kendisiydi!

Jennifer, rüya görüyordu. Bilinçaltına yerleşen çocukluk anıları çoğu zaman rüyalarında ortaya çıkıyor, o anları tekrar yaşıyordu. Unuttuğu birçok anısını da rüyalarında görmüştü. Yaşadığı bu anın rüya olduğunu biliyor ancak gözlerini açmamak için direniyordu. Babasını bir kez daha görme şansını yakalamışken uyanmak ve gerçeğe dönmek istemiyordu. Çocukluğu ve şimdiki hâli rüyasının içinde birbirlerine bakarken

küçük Jennifer'ın bisikletine binerek oradan hızla uzaklaşmasını izledi. Şimdi yine tek başınaydı. Babası yine yoktu. İçini dolduran ağlama isteğine direnerek yarı uyanık bir hâlde yatakta diğer tarafına kıvrıldı. Ürpermesinin sebebi üzerinin açık olması mı yoksa odada onu izleyen birinin varlığı mı anlayamadı. Gözlerini açmayı başarırca bunu öğrenecekti. Babasını bir kez daha görebilmek için rüyasının içinde kalmakta kararlıydı. Artık çok geçti. Ne kadar istese de rüyasına geri dönebilmesi imkânsızdı.

“Hayır, lütfen...” dedi usulca. “Lütfen...” Rüyasına kaldığı yerden neden devam edemiyordu ki? Tekrar uyumayı başarsa yine babasını görebilir miydi?

Rüyasında gördüğü küçük kız, kendi çocukluğuydu ama diğer kadının kendisi olmasına inanamadı. Evet, ona çok benziyordu. Gözleri, saçları, bakışları... Bu dünyada kendisine benzeyen tek bir kişi tanıyordu.

Annesi...

Ona benzemekten her zaman nefret etmişti. Onun bir parçası olmaktan da nefret etmişti. Bir gün anne olursa, onun gibi olmayacağına kendi kendine söz vermişti ve verdiği bu sözü ölünceye kadar tutacaktı. Yarı uykulu bir hâlde kendisiyle konuşuyor, bebekleri için kuracağı hayatı hayal ediyordu. Uyumaya devam ederse rüyasında onları görebilir miydi?

Tanrım benim iki tane bebeğim olacak...

Bunun için sana minnet duyuyorum...

Teşekkür ederim.

Kendi nefesinin sesini duymuyorsa, başka birinin nefes alıp verdiğini duydu. Rüyadan çıkmak pahasına da olsa gözlerini usulca aralayıp yarı karanlık odanın penceresinden yansıyan yıldızların ışığına eşlik eden ay ışığında, yatağının kenarına oturmuş, kendisini izleyen genç adamın bakışlarıyla buluştu.

Başka bir rüya gördüğünü düşündü ama hayır. Bu kez rüya değil, tamamen gerçektir. Gördüğü adam Mark'tı.

Sonunda gelmişti...

Ona bir daha asla beni bırakıp gitme demek istedi ama yapamadı. Bunu istemek için ne cesareti ne de gücü vardı. Kendisine dünyanın en değerli hediyesini vermişti Mark. Sözlerin değil, bakışların konuştuğu anlardan biriydi. Jennifer usulca doğrulup yatağa oturdu. Onunla arasındaki mesafeyi azaltırken gözleri bir an bile ayrılmadı. Konuşmaları gerekirken ikisi de sessizdi. Onun karşısında yarı çıplak bir hâldeydi ama bedeni değil ruhu çıplaktı. Duyguları, arzuları içinde gizlenen tutku dolu kadın artık gizlenmek istemiyordu.

Mark'ın derin ve etkileyici gözleri içini ve korkularını görmüş gibi bakıyor, ona dokunma isteğine engel olamıyordu. Bundan sonraki hayatında başka bir adamı istemediğini fark ettiğinde sonu görünmeyen bir uçurumdan aşağı yuvarlanmak üzere olduğunu hissetti. Tutunacak hiçbir şey yoktu.

Sağ elinin parmak uçlarıyla genç adamın yanağını okşamaya başlayınca Mark gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Genç kadının dudaklarına inen elini usulca avucunun içine alıp, parmak uçlarını ve avucunu öperken gözlerini açtı. Diğer eliyle onun yaptığıнын aynısını yaptı. Jennifer'ın yanağına dokunup oradan ağır ağır aşağı inerek çenesinin altındaki minik gezegen dövmesinin üzerinde durdu. Jennifer'a ait her şeyi seviyordu. Gözlerini, yüzünü, burnunu, tenini, kokusunu, sesini, gülümsemesini... Dövmelerini bile seviyordu. Onunla tartışmayı, onu kızdırmayı, öfkelenildiğinde suratına yayılan çocuksu ifadeyi bile seviyordu. Sırf bu ifadeyi görmek için onu bilerek sinirlendirdiğini kendine itiraf edebiliyordu ama ona söyleyemezdi. Ve ona söylemekten korktuğu daha büyük, daha güçlü, daha can alıcı bir cümle kalbinin sınırlarını

sonuna kadar zorlarken en büyük korkusunun kaybetmek olduğunu anlatamazdı.

Yine de Jennifer'ı hayatının sonuna kadar izlemek, onu izlerken mutlu olmak istiyordu. Dünyada hiçbir kadının onun kadar güzel ve sevimli olmadığından emindi. Anlamsız hayatına anlam katan kadındı Jennifer. Bir mucizenin adıydı. Zihninden geçen onlarca kelime boğazında düğümleniyor, konuşmak istese de yapamıyordu. Konuşursa bu anın bozulmasından delicesine korkuyordu. Aralarındaki mesafe kapanırken bu kez parmakları değil dudakları aynı yolu izledi. Genç kadın başını hafifçe geriye doğru atarak, dudaklarının boynuna ulaşmasına izin verdi.

Mark'ın sıcak nefesi ve dudakları teninde geziniyor, yanağını, çenesini ve boynunu öpüyordu. Gönüllü bir teslimiyetle ona teslim olmuştu Jennifer. Kaçmaya, direnmeye gücü yoktu. Mark'ın dudakları dudaklarını bulunca aynı arzu ve istekle karşılık verdi. Mark'ın tek eli ensesini okşuyor, diğer eli ise sırtından kendisini ona doğru çekiyordu.

Genç adamın yüzünü avuçlarının arasına alarak, yanağını, çenesindeki çukuru, kulak memesinin altını öptü Jennifer. Ruhundaki açlığı onunla dolduruyor, bedenini saran güçlü ve sıcak kolların arasında kendini dünyanın en mutlu kadını gibi hissediyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına... Üzerindeki gömleğin düğmelerini tek tek ve yavaş yavaş açıp, göğsünün her santimini usulca öperek aşağıya kaydı. Bunu yaparken Mark'ın "Jenny." diyerek inlediğini duydu.

Saniyeler sonra kendisi gibi çıplak kaldığında onu izlemeye başladı. Muhteşemdi Mark... Titreyen parmak uçları bu kez sahip olduğu her bir kasın üzerinde gezindi, bedeninin her santimini keşfe çıktı. Onun gibi bir adamı asla hayal etmemişti. Hayallerinin ötesindeydi.

Mark'ın elleri sırtında, karnında, göğüslerinde ve kasıklarındaydı... Genç kadını çılgınca arzuladığını belli ediyor ama acele etmiyordu. Ona doymak değil, doyumsuz sevişmek istiyordu. Jennifer'in da aynı şeyi istediğinden emindi. Kollarıyla genç kadının kalçalarını sarıp, onu kendine çekerek sertleşen erkeğine bastırdı. Bu kez inleyen Jennifer'dı.

“Mark.”

Sonrasında kendini yatağa uzanmış, Mark'ı da üzerinde yatarken buldu. Onu bacaklarının arasına hapsederken iç çamaşırlarından ne zaman kurtulduğunu bile anlamadı. İkisi de tutkuları gibi çıplaktı. Boynunu ve göğüslerini emen dudakların yarattığı hisle dağılıyor, küçük parçalara ayrılıyordu. İlk seviştikleri andan çok daha güzel, çok daha erotikti. Korku, endişe, utanç, sırlar ve tereddüt yoktu. Sadece saf ve karşı konulmaz bir arzu vardı. Bedensel ihtiyacın da çok daha ötesiydi.

Duygular varsa, sevişmek bu kadar özgür ve doyumsuz olabilirdi.

“Jennifer!” diyerek bir kez daha ve yüksek sesle acı çekercesine inledi Mark. Jennifer onu çıldırtmak istercesine tek eliyle erkekliğini sararken, kendini kaybetmekten korktu. Genç kadının bunu yapacağı aklının ucundan geçmemişti.

Üzerinde hafifçe doğrulup onun kendisini okşamasına izin verdi. Her geçen saniye daha çok sertleşiyor, Jennifer'in içine girme isteği baş edilmez bir hâle geliyordu. Ona dokunmak için bacak arasına daldı. İki parmağının uçlarını dudaklarının arasında ıslatıp kadınlığının en hassas noktasını okşamaya başlayınca bilincini yitirmiş gibi inledi. Erkeğine daha sıkı tutundu. Birbirlerinin mahremiyetine yaptıkları, erotik olmaktan çok daha ötesini vadediyordu.

Jennifer bacaklarını sonuna kadar açıp Mark'ın erkekliğinden elini usulca çekti. İsteddiği tek şey o görkemli organın

içinde olmasıydı. Sabrı tükenmek üzereydi. Mark parmaklarını çekip dudaklarını mahremiyetine dayayarak emmeye başladığında bilincini tamamen yitirdi. Elini onun saçlarının arasına daldırıp kalçasını istemsizce ona doğru iterken hissettiği zevkle çığlık atmamak için direnmeye çalıştı ancak başaramadı. “Mark!” diyerek bir kez daha inledi.

Mark, onun tadıyla orgazm olabilirdi. Adını sayıklarken çıkardığı seslerden bile her an patlayabilirdi. Bunun olmaması için istemese de dudaklarını tadına doyamadığı mahremiyetinden geri çekmek zorunda kaldı.

Hemen sonra usulca genç kadının içine daldı. Üzerine eğilip dudaklarına kapanırken içinde usulca hareket etmeye başladı. Jennifer bedenine sıkıca sarılmış, ona vereceği zevki sabırsızca beklerken yavaştı Mark. Hamile olmasa daha sert ve daha hızlı olurdu.

Yarı karanlık bir odada, beyaz renk bir çarşaf serili geniş bir yatağın üzerinde, birbiriyle bir bütün olmuş, tamamen çıplak iki beden ve odaya dağılan inleme sesleri... İkisi de aynı anda orgazmın her zerresinin tadını doyasıya alıyor, dudakları ve vücutları birbirinden ayrılmıyordu.

Bir an Mark üstte diğer an Jennifer onun üzerindeydi. Erotik bir tablonun içindeki göz alıcı güzellikteki kadın gibiydi Jennifer. Genç adamın göğsüne dağılan saçları, erkekliğini sonuna kadar almış mahremiyetiyle ağır ağır hareket ediyor, her hareketi Mark'ın aklını başından almaya yetiyordu. İşte tam bu anda, uzun süren dakikalardan sonra zevkin doruklarına aynı anda ulaşp odayı dolduran inleme sesleriyle aynı anda tükendiler.

Jennifer'ın parçalara ayrıldığını hissettiği bedeni genç adamın üzerine düşerken Mark, onun her hücresini içermiş gibi

kadınına sıkıca sarılıp tohumlarının her zerresini tarif edilemez bir zevkle içine akıttı. Ona doğru akan bir ırmak gibiydi kalbi.

Okyanusuna kavuşmak için çağlıyor, coşuyor, önündeki tüm engelleri yıkmak için kendini çok daha güçlü hissediyordu. Bu gücün sebebini ise artık biliyordu.

Sevgi...

Sabah kendi düğünlerinin olması bile Mark'ın umurunda değildi. Kollarının arasına sokulmuş, bir melek gibi uyuyan Jennifer'ı izlerken kendini uzun zamandır ilk kez inanılmaz huzurlu ve mutlu hissediyordu. Güneş doğarken uyanmış, onu izlemeye başlamıştı. Dün gece yaşadıkları mükemmel ötesi seksin bedensel tatminden çok daha fazla anlam taşıdığını düşünüyordu.

Uyandığında Jennifer'ı yanında görememekten ölesiye korkmuştu. Yine bir fincan kahve ile kendisine veda edebilir, gece için teşekkür ederim Mark yazdığı kısa bir veda notu bırakabilirdi. Bunu yapmayacağına dair henüz söz vermemişti değil mi? Ne yapacağı asla belli olmayan küçük cadısına ne zaman tam manasıyla güvenebilecekti? İkisi de hâlâ çıplak yatarken tenleri ve vücutlarının her uzvu birbirine değerken bacak arasındaki askerin yeni bir görev için hareketlenmeye başladığını hissetti. Jennifer isterse onunla bir kez daha sevişmek için hazırды.

Lanet olsun!

Evliliğimiz boyunca sevişmek yok kuralı kimin umurundaydı ki? Aynı odada ve aynı yatakta uyumayacağız kuralı da saçmalıktan başka bir şey değildi. Kahrolası anlaşmanın da canı cehennemeydi! Jennifer, doğumdan sonra kendisini bırakıp gideceğini ve buna izin vereceğini düşünüyorsa çok

yanılıyordu! Onu bu aptalca boşanma fikrinden vazgeçirmek için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı.

Yüce Tanrım!

Bir değil, iki tane bebek!

Bunun şaka olmadığına emin misin?

Yani biliyorum benden çok hoşlanmıyorsun. Aramızda hiçbir zaman manevi bir yakınlık olmadı ama bunun için suçlu olan ben değilim. Tamam, belki de benim...

Tanrı ile sessizce konuşurken bakışlarını tavana dikmiş, kendisini sadece Tanrı'nın duyacağını düşünüyordu. Jennifer'ın fısıltı hâlinde çıkan sesini duyduğunda şaşırdı.

“Kiminle konuşuyorsun Mark?”

Mark'ın sıcak bakışları, onun yorgun görünen uyku sersemi yüzüne kaydı. Genç kadının üsteki eli göğsündeki seyrek tüyleri okşuyor, diğer eli yanağının altında duruyordu. Sabahları uyanınca çok güzel ve sevimli görüldüğünün farkında mıydı? Sevişirken ihtiras dolu bir kadına dönüştüğünü biliyor muydu? Kaldıkları yerden devam etmemek için kendini dizginliyor, söz dinlemeyen küçük askere sakın olmasını söylüyordu. Jennifer, dün gece kendi isteğiyle sevişmiş olsa da bu sabah pişmanlık duyarak uyanmış olabilirdi. O an, ona tüm kalbiyle güvenmek istediğini hissetti.

Kendine de güvenmek, hayatı boyunca yaşadığı bağlanma sorununu aşmak, terk edilme endişesini kaygılarının arasından söküp atmak istiyordu. Jennifer hamile olduğu için evlenme teklifine evet demek zorunda kalmıştı. Bundan daha fazlasını duymaya ihtiyacı vardı.

“Tanrı ile konuşuyorum.” dedi genç kadının gözlerinin içine bakarak.

“Tanrı mı?” derken melekleri kiskandıracak şekilde gülümsemi Jennifer. “Bunu sık yapar mısın? Onunla konuşur musun?”

Gülümserken mavi renk gözlerinin onlarca çeşit renge büründüğüne yemin edebilirdi Mark. Teninde gezinen parmaklarının kanatları olduğuna da yemin edebilirdi. Ona küçük cadı diyordu ama Jennifer cadılarda olmayan saf ve masum bir kalbe, çok güzel bir yüze sahipti. Tanrım onun için bir şiir ya da bir şarkı bile yazabilirdi. Üstelik bunu yaparken hiç zorlanmazdı.

Genç kadının başının üzerini öptü ve ona içtenlikle cevap verdi.

“Bugüne kadar ihtiyaç duyduğumu söyleyemem. Belki de beni duyduğuna inanmak istemediğim için.”

“Dün gece... İkimiz...” dedi Jennifer, söylemekten çekindiği bir şeyler varmış gibiydi. Ya da belki de kendisi gibi konuşmaktan korkuyordu. “Çok güzeldi.” diyerek devam etti. Mark, onun samimi olduğunu hissetti.

“Evet, çok güzeldi Jenny.”

“Peki, dün akşam neredeydin? Seninle konuşmak istiyordum ama yoktun. Bebekleri duyunca kaçmış olduğunu düşündüm.”

Zayıf ve tatlı bir kahkaha attı Mark. “Zack’in barına gitmiştim. Kaçmak için çok uygun bir yer olmadığını da söylemem gerek. Abin bunu yaparsam beni bir fıçı biranın içinde boğacağını söyledi. Yapacağından da eminim.”

Jennifer, başını kaldırıp Mark’a baktı. “Ona ikizlerden söz ettin mi?”

“Elbette ki ettim. Haberi alınca yüzünün şeklini görmeliydin. Bana acıdı. Ne de olsa şu an ikimiz de aynı durumdayız.”

Doğrularak otururken çıplak olan bedenini gizlemek için genç adamın üzerindeki çarşafı çekerek göğüslerinin üstüne kadar kapattı. Dağınık saçları ve duyduğu şeyden memnun olmayan surat ifadesiyle huysuz bir kadına benziyordu. Bu arada çarşafın alt ucu Mark'ın kasık bölgesini kapatmış, diğer kısımları tamamen çıplaktı.

“Bu haberin seni bu kadar üzeceğini bilemezdim.” dedi Jennifer huysuz tavrı sesine yansırken. “Ailemde ikizlerin olması benim suçum değil, genetik bir miras.”

“Başkaları da mı var?” derken güldü Mark.

“Büyük büyükanneimin ikizi varmış, ayrıca onun iki kız kardeşi de ikiz doğurmuş. Kaçınıcı nesil bilmiyorum ama büyük amcalarımın çocukları da... Babam tek erkek çocuk ama iki kız kardeşi de ikizmiş. Tanrım Mark... Bunun başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Sadece Zack'te olur sanıyordum.”

“Soyağacınız beni endişelendirmeye başladı tatlım. Her gebeliğin ikiz olursa korkarım ki bu ev bile bize yetmeyecek.”

Jennifer, kendisiyle dalga geçen adamın omzuna hafif bir yumruk attı. “Beni bir kez daha hamile bırakacağını sanıyorsan önce cesedimi çiğnemen gerek Bay Thomson. Amacım sana futbol takımı kurmak değil.”

Bu kez gür bir kahkaha savurdu Mark. Hemen sonra ani ve hızlı bir hareketle genç kadını kendine çekip yatağa sırtüstü atarak üzerine uzandı. Aralarında duran çarşaftan kurtulmayı da ihmal etmedi. Dudakları onun dudaklarının birkaç santim ötesindeyken ellerini ellerinin arasına alarak başının iki yanına yatağa yapıştırdı. Küçük meleği savunmasız olduğunda daha zararsız ve daha sevimliydi. Jennifer'ı ikna etmenin ve onu sakinleştirmenin yolunu artık öğrenmiş olduğunu düşündü.

“İkiz ya da üçüz...” dedi Mark, genç kadının kulağına fısıldayarak. “Orada kaç tane bebek olduğunu umursadığımı mı

sanıyorsun? Baba olmak beni endişelendirmiyor Jennifer. Beni korkutan sensin.”

“Bu durumda sana zarar veremeyeceğim için korkması gereken kişi benim.” dedi Jennifer onun gibi fısıldayarak.

Genç kadının dudaklarını dudaklarının arasına alarak emmeye başladı. Öpmüyor sanki içine çekiyor, her kıvrımının tadına usulca bakarken onu tatlı bir şerbet gibi içiyordu. Elleri ve bedenleri tıpkı dudakları gibi birbirine kenetlendi. Yaşamda bazı anların büyüğü olduğu söylenirdi şimdi o anlardan birini yaşadığını hissediyordu Mark. Aynı hisse Jennifer da kapıldı. Birbirlerine söylemek istediklerini dilleri değil, bedenleri itiraf ediyor, ruhlarını saran gerçeğin arkasına gizlenmeyi tercih ediyorlardı.

Sadece bir öpücük dakikalarca sürerken sonunun yine ateşli bir seksle biteceğini tahmin eden Jennifer, zor da olsa dudaklarını genç adamın dudaklarından ayırmayı başarabildiğinde, kesilen nefesi yüzünden artık sönmeye başlayan ciğerlerini derin bir nefes alıp şişirdi.

“Banyoya girmem gerek.” dedi usulca. “Bu hâlde gelinlik giymem pek hoş olmaz sanırım.”

Mark, boşluğa düşen dudaklarını onun yüzünde gezdirip burnunu ve çenesini öptü.

“Düğün bizim olmasaydı seni bu yataktan asla kaldırmazdım Jenny.” derken ne kadar ciddi olduğunu bakışları ve bacak arasındaki sertliği ele veriyor, daha fazlasını istediğini mahremiyetine sürtünürken belli ediyordu. “Yine de hâlâ vaktimiz var.” Jennifer’ın saçlarını okşadı. Günlerdir onunla bu şekilde sevişmenin hayalini kurmuşken bu kadar çabuk bitmesi canını sıktı. “Düşün altında sana eşlik edebilirim. Vücudunu yıkamamdan hoşlanacağını düşünüyorum.”

Jennifer, bu fikir hoşuna gittiği için gülümsedi. Onunla suyun altında sevişmek, gelinlik giymekten daha ilgi çekici geldi.

“Vaktimiz daralıyor Mark. Geç kalırsak davetlilere ne demeyi planlıyorsun?”

“Gerçeği tatlım. Karımla seviştiğimi ve ona hâlâ doyamadığımı...”

Jennifer, genç adamı hafifçe iterek altından kalktı ve yatağın kenarına oturdu.

“Henüz karın olmadım Bay Thomson.” derken güldü ve ayağa kalkıp çıplak bedenini bir kuğu gibi süzerek banyoya yöneldi.

Mark, aynı anda sırtüstü yatağa devrildi. Kollarını başının altına koyup bakışlarını genç kadının odanın içinde gezinen vücuduna dikerek ona cevap verdi.

“Sadece birkaç saat.” dedi ciddiyet ve neşeyle. “Bekârlığının son anları bebeğim. Tadını çıkarmaya bak ve bugünden sonra hiçbir güç seninle sevişmeme engel olamaz.”

Jennifer banyoya girip başını kapının arkasından odaya uzattı. “Anlaşma maddelerini değiştirmen gerekecek tatlım.”

“Hangi anlaşma? Yapacağımız tek bir anlaşma olacak Jenny. Rahip önünde yemin ederken birbirimize vereceğimiz sözler.”

“Bu sabah neden bir prens gibi davranıyorsun Mark? İtiraf edeyim ki beni şaşırtıyorsun.”

“Prensesimi bulduğum için olabilir mi?” Mark da güldü. “Yanına gelmemi istemediğinden emin misin?”

Jennifer, “Ah evet, lütfen orada kal.” dedikten sonra kapıdan uzaklaşıp kendini düşün altına attı.

Mark hâlâ yatakta uzanıyor, gelen suyun sesine kapılıp banyoya dalmamak için kendini zor tutuyordu. Bahçeden gelen sesleri duyunca yataktan kalkıp yerde duran pantolonunu

üzerine geçirdi ve pencereye yöneldi. Düğün organizatörü işine başlamış, çalışanlarıyla son düzenlemeleri yapıyordu. Masaların üzerine konulan atıştırmalıklar, kadehler, çiçekler... Tören için hazırlanan kürsüye kayan bakışları, artık evli bir adam olacağı gerçeğini yansıtırken kendini o kürsünün önünde asla hayal etmediğini hatırladı.

Evlenmek için bir nedeni yokken şimdi çok büyük bir sebep yüzünden evleniyor olması canını sıkıyordu. Bunu düşünürken cep telefonu çaldı. Arka cebinde duran telefona uzanıp arayanın kim olduğuna baktı ve cevap verdi.

“Grant.”

“Yanlış bir zamanda aramadığımı umut ediyorum Mark.” derken gülüyordu Grant. “Düğün davetiyeni alınca ne düşündüm bilmek ister misin?”

“İstemiyorum desem...”

“Mark Thomson’ı evliliğe ikna eden kadın gerçekten bir büyücü mü? Yoksa onu sen mi ikna ettin? Çok şaşkınım dostum. Hayatının sonuna kadar bekâr kalacağını sanıyordum. Bunun bir mucize olduğunun farkında mısın?”

“Mucizelere inanmaya başladım.”

“İnanman gerektiğini her zaman söylüyorum. İkinizi de tebrik ederim. Bayan Jennifer’la tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Düğüne gelmeyecek misin?”

“Elbette ki geleceğim. Bu anı asla kaçırmam.”

“Beni neden aradın?”

“Çok önemli bir şey için.”

Mark, yatağın kenarına oturup telefonda konuşmaya devam etti. “Nedir bu çok önemli şey?” dedi merakla.

“Gazetede spor köşesini yazmaktan sıkılmadın mı dostum? Bu işin sana göre olmadığını daha ne kadar söyleyeceğim?”

“Asıl konuya gel Grant.”

“Tamam... Pekâlâ... Çok iyi bir okuldan sana teklif var Thomson. Okulun futbol takımına koçluk teklifi ve inan bana bunun için senden daha iyisini bulamazlar. Gayet iyi bir takım. Geçen yıl liseler arası şampiyonluk kupasını kıl payı kaçırmışlar. Bu yıl hedefleri New York birinciliği ancak koçları yok çünkü adam geçen ay onları bırakıp gitmiş.”

“Bundan bana ne?” dedi Mark ciddiyetle. “Bu tür teklifleri kabul etmediğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Hemen karar verme dostum. Geleceğin en iyi futbolcularını yetiştirmek seni de mutlu edecek ve bunu yapabileceğini çok iyi biliyorum.”

“Aptal bir anlaşma imzalayıp çocuk bakıcılığı yapacağımı mı sanıyorsun? Henüz aklımı kaçırmadım.”

Jennifer, duştan çıkmıştı, bedenini havluya sararken Mark'ın biriyle konuştuğunu duydu. Konuşmanın başını kaçırmıştı ama aralık olan kapıdan genç adamın söylediği son cümleyi net olarak duyuyordu.

“Çocuk bakıcısı değilim!”

Genç kadın, kendisini o kadar kötü hissetti ki banyo kapısını usulca kapatıp arkasına yaslanarak kendine gelmeye çalıştı. Mark'ın çocuk bakıcısı değilim, bunun için bir anlaşma yapmam dediği kişinin kim olduğunu bilmiyordu ama şu an içinde bulundukları durumda ne demek istediğini anlamaması imkânsızdı.

Gerçekten ne istiyordu Mark Thomson? Neden kendisiyle evleniyordu? Lanet olası adının lekelenmemesi için mi? Evlilik dışı çocukları olduğunu kimsenin öğrenmemesi için mi? Doğumdan sonra boşanacaklarına göre hiçbir sorun olmazdı değil mi?

İyi bir nafaka! İlgili görünen ve fedakâr bir baba! Saygınlığını devam ettiren ünlü bir futbolcu!

Kendini aptal yerine konulmuş gibi hissederken midesi bulandı. Dün gecedен bu yana mantığının değil, kalbinin sesini dinlediğine inanamıyordu ve bugün onunla evlenecekti. Bebekleri için bunu yapmaya mecburdu ancak nikâhtan sonra hiçbir güç kendisini bu evde tutamazdı.

Lanet olası!

O ne diyorsa yapacak, o istediğinde sevişecek, sıkıldığında kapının önüne konulacak bir kadın değildi! Parasına ihtiyacı da yoktu. Söz konusu bebekleri olmasa soyadına da ihtiyacı yoktu.

Kalbi acıyordu. Sanki biri kalbine keskin bir bıçak saplamıştı. Bunu yapan da Mark'tı. Ona güvenmeye başladığı için aptaldı! En önemlisi ona âşık olduğu için kocaman bir aptaldı.

Onu seviyordu. Kendisini sevmeyen, asla sevmeyecek olan bir adamı tüm kalbiyle seviyordu. Hayatta en çok korktuğu şey başına gelmişti.

Mark Thomson'a âşık olmuştu!

*Her masalın sonu sonsuza kadar diye biter.
Oysa yaşam değil, sonsuz olan aşktır.*

Mark, telefonu kapatmış, Grant'ın kendisine söylediklerini düşünüyordu. Kolejde okuyan ve Amerikan futbolu oynayan bir grup gence koçluk yapmak bugüne kadar aklının ucundan bile geçmemişti. Bu tür teklifler elbette ki almıştı ama o zamanlar sakatlığı yüzünden kimseyle görüşmek istemiyor daha doğrusu kendisine futbolu hatırlatacak hiçbir şeye tahammül edemiyordu.

İnsanlara bile tahammül edemediği günler yaşamıştı. En tepeden en dibe birdenbire inmek, işe yaramaz bir adam olmak hiç kolay değildi. Son üç yıl önceki hâlerinden biraz olsun sıyrılmayı başarsa da öfke kontrolü seanslarına gitmese asla bugünkü adam olamazdı. Gazetedeki köşesini ne zamana kadar yazmaya devam edecek henüz bilmiyordu ama bu işten sıkılmaya başladığını da hissediyordu.

İçten içe teklifin cazip olduğunu düşünse de takımın ne durumda olduğunu da bilmediği için kararsızdı. Futbol oynadığını sanan küçük çocukları eğitmeye ve sinirlerini germeye niyeti yoktu. Daha profesyonel bir takımla çalışmayı tercih

ederdi. Mantığı âdeta ikiye bölünmüş, bir kısmı takımı görmelisin ve ona göre karar vermelisin diyor, diğer kısmı başına bir bela daha alacak kadar aptal olamazsın diyerek fısıldıyordu.

Birkaç ay sonra iki tane çocuğun sorumluluğunu alacak ve baba olacaktı. Onlarla ilgilenmesi gereken zamanı başka çocukları eğitmek için kullanamazdı. Takım koçluğu yapmak kolay bir iş değildi. Özellikle de kendisi gibi titiz ve sorumluluk sahibi olan bir adamın, bu işi kabul ederse hayatının büyük bir kısmını meşgul ederdi.

Tereddütler içinde yataktan kalkıp banyonun kapısına yöneldi. Jennifer'ın içeriden neden hâlâ çıkmadığını merak ederken kapıya vurdu.

“Jenny! Hayatım, vaktimiz daralıyor ve hazırlanmamız gerek.”

“İşim bitmek üzere Mark.” dedi Jennifer. “Sen kendi odandaki banyoyu kullanır mısın? Beni bekleme.”

Mark, hayal kırıklığıyla omzunu kapıya yasladı. “Beni içeri almayacaksın yani. Kalbimi kırdın bebeğim.”

“Elbette ki almayacağım. İçeri girersen sonunun nereye varacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Mutlu sonları severim tatlım.”

“Hadi ama Mark, beni meşgul ediyorsun.”

“Sen kazandın.” derken gülümsedi Mark. “Ama şimdilik. Düğünden sonra birlikte duş almamız için yeterince vaktimiz olacak.”

Jennifer cevap vermeyince odanın kapısına yöneldi. Genç kadın haklıydı. Nikâh töreni için son hazırlıkları kontrol etmesi gerekiyordu. Sonrasında duş alacak ve damat olmak için giyinecekti. Odadan çıkıp aşağı kata indi.

Mark'ın odadan çıktığını duyunca banyodan başını uzatıp kontrol etti. Odanın boş olduğunu görünce hemen içeri geçti. Islak ve dağınık saçları gibi darmadağın olduğunu hissediyor, duyduğu şeyi aklından çıkaramıyordu. Biraz cesareti olsa eş-yalarını alıp bu evden arkasına bile bakmadan çekip giderdi. Ancak bebeklerinin geleceğini düşünürken bunu yapamazdı. Ayrıca Mark peşini asla bırakmaz, velayet meselesi hakkında elinden geleni sonuna kadar yapardı.

Tanrı aşkına, çocuklara bakıcılık yapacak değilim diyen kendisiydi. Anlaşmanın saçma olduğunu savunan da oydu.

Sabah kendini çok iyi hissederek uyanmıştı ama şimdi üzerinden metrelerce uzunlukta bir tren geçmiş, altında dümdüz olmuş gibi hissediyordu. Birkaç saat sonra düğünü olacak, mutluluktan bulutların üzerinde gezinen bir geline kesinlikle benzemiyordu.

Mark, evinin içinde gezinen, düğün için son hazırlıkları bitirmeye çalışan hiç tanımadığı insanların arasından geçip mutfağa girdi. Annesini pencereden bahçeyi izlerken ve bir yandan da kahvesini içerken görünce hiç şaşırmadı. Her sabah yürüyüşü sonrası burada kahve içmek onun alışkanlıkları arasında yer almıştı ancak evli bir adam olduktan sonra bu alışkanlığından vazgeçmesi gerekiyordu.

Neden mi? Jennifer'la evin herhangi bir yerinde, en olmadık zamanda sevişebilirdi. Bu yerlerden biri de mutfak tezgâhı ya da salondaki koltuk bile olabilirdi. Kendi evinde özgürce hareket etmek ve elbette ki karısıyla sevişmek hakkıydı. Tezgâhtaki kahve makinesinden bir fincan filtre kahve alırken annesine bunu söylemeyi içinden geçirdi. Ancak bugün için ertelemeye karar verdi.

“Günaydın Bayan Venessa.” diyerek adanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. Adanın üzerinde duran bir tabak kurabiyeden bir tanesini alarak ağzına attı.

Venessa oğluna doğru döndü. “Tanrım Mark!” dedi heyecanla. “Birkaç saat sonra evleneceksiniz ve sen burada oturmuş kahve içiyorsun.”

Mark, lokmasını yutmaya çalışırken boğuk bir sesle cevap verdi. “Ne yapmam gerekiyor ki? Düğünü planlaması için birini tuttum. İşlerini de gayet iyi yapıyorlar.”

“Bunu demek istemedim. Bugün her zamankinden daha şık olmalısın çünkü damat olan sensin. Ve Jennifer... Hâlâ uyuyor mu?”

“Her şey yolunda anne, endişelenmeyi bırak ve kahveni iç. Jennifer banyoda. Onun da hazırlanması çok uzun sürmez sanırım.”

Venessa’nın yüzüne muzip ve keyifli bir ifade yayıldı. “Dün akşamki yemek iyi geçti diye düşünüyorum.”

“Aslında... İyiydi ama...”

“Ama ne?”

Mutfığa giren ve kahve makinesine yönelen Jennifer’ın sesini duydular. Üzerinde bir tişört ve uzun bacaklarını saran bir tayt giymiş, saçlarını toplama gereği duymamıştı.

“Annene büyük haberi hâlâ vermedin mi Mark?”

Mark, genç kadının ses tonundan ve soğuk yüz ifadesinden canını sıkı bir şey olduğunu anladı.

“Büyük haber mi?” dedi Venessa, ikisine meraklı ve şaşkın bir bakış atarak.

Jennifer kahvesini alıp masaya oturdu. Gergin olduğunu gizleme gereği duymuyor, Mark’a tanımadığı birine bakar gibi bakıyordu. Mark’ın bakışları onun elinin altındaki fincanı

sıkan parmaklarına takıldı. Onu bu kadar kızdıracak ve canını sıkacak ne yaptığını anlamaya çalıştı. Sorun dün gece sevişmeleri ise bunu ikisi de istemişti. Sabah uyandığında da mutluydu. Pişmanlık duyduğuna dair en ufak bir belirti de yoktu.

“Neden sen cevap vermiyorsun Mark?” dedi Jennifer, sinir bozucu tavrına ve ses tonuna devam ederek.

Mark, bakışlarını onun yüzüne dikmiş, anlamsız tavrını çözmeye çalışıyor, sinirlenmemek için kendisini tutuyordu. Jennifer’in kaprisini düğün öncesi gerginliğe bağlamaya çalışsa da altında yatan çok önemli bir sebep olduğunu hissetti. Ona cevap verirken tavrından hiç hoşlanmadığını ses tonuna yansıttı.

“Haberı benim vermemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

Mark, annesine baktı. “Dün akşam Jennifer kendini kötü hissedince doktora gittik.”

“Ne?” derken Jennifer’a döndü Venessa. “Tatlım bir sorun yok değil mi? İyi misin? Tanrı aşkına neden beni aramadınız? Sana eşlik ederdim Jenny.”

“Ben gayet iyiyim Venessa. İyi olmayan Mark, dün gece kışına fena bir tekme yedi. Değil mi Thomson?”

“Bu da ne demek?” diyerek aralarına girdi Mark. “Neden sorun yaratmaya çalışıyorsun Jennifer? Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Seni anlamayan benim Mark Thomson. Önüme bir anlaşma koyup beni tehdit eden sendin ama nedense bunun tek suçlusı benmişim gibi davranıyorsun.”

“Hayır! Bu çok saçma. Aklında kurguladıkların yüzünden beni suçlamayı bırak. Seni suçladığım falan yok!”

“Ah tabii! Bir bebek beklerken iki tane olduğunu duymak seni sarsmış olmalı. Anlaşma yaparak onların sorumluluğunu almak hiç hoşuna gitmiyor ve bu işten nasıl sıyrılacağını düşünüyorsun.”

Bayan Venessa'nın çılgılığı mutfakta yankılandı. “Yüce Tanrım! Doğru mu duydum? İkiz mi dedin Jennifer? İki tane bebek!”

“Evet, ikiz. Biz de duyunca çok şaşırdık.”

Venessa, ayağa kalkıp hiç beklemeden onu kollarının arasına aldı ve konuşurken ağlamaya başladı.

“Tanrım... Tanrım... Çok teşekkür ederim. Hayatım boyunca aldığım en güzel haber. Bu... Bu bir mucize...” Geri çekilince genç kadının yüzüne baktı. “Teşekkür ederim Jenny. Sen Mark'ın başına gelen en iyi şeysin tatlım. Ve bebekler... O kadar mutluyum ki sanırım onları kucağıma alana kadar heyecandan ölebilirim.”

“Venessa.” dedi Jennifer içindeki hayal kırıklığı ve öfkeye rağmen gülümseyerek. “Teşekkür ederim. En azından mutlu olan birini görmek güzel.” Sonra Mark'a baktı. “Onları büyütmek için senin yardıma ihtiyacım yok Mark. Sorumluluklarını almak zorunda değilsin. Hiçbir şey için geç kalmadık. Oyunu bitirmek için...”

“Yeter Jennifer!” diyerek ayağa kalktı Mark. Bu kez ona olan öfkesini gizlemedi. “Aklından her ne halt geçiyor bilmiyorum ama canımı sıkmana izin vermeye niyetim yok. Çocuklarımla sorumluluğunu almama hiç kimse engel olamaz! Benimle evlenmek istemiyorsan bunu açıkça söyleyebilirsin. Arkasına sığınacak bahaneler aramayı bırak. Evliliğimizin oyun olduğunu düşünüyorsan, hamile olmanı hatırlaman yeterli.”

Jennifer da ayağa kalktı.

“Bahane aramıyorum! En azından senden daha dürüstüm ve ne düşündüğümü yüzüne söyleyebiliyorum. Senin gibi gizli telefon görüşmeleri yapmıyorum. Arkandan iş çevirmiyorum. Hamile kalmak da sadece benim suçum değil.”

“Ne saçmalıyorsun yine Jenny? Dün gece seviştiğim kadına ne oldu? Onu nereye gizledin?”

“Gizlenmeyi en iyi beceren sensin!”

“Senden gizlediğim hiçbir şey yok! Lanet olsun! Her an bana saldırmak için fırsat kolluyorsun! Küçük oyunlarından gerçekten sıkıldım Jennifer. Olgun bir kadın gibi davranmayı deneyemez misin?”

“Ah! Başka bir sorun daha öyle mi? Bana yine küçük bir çocuksun deme sakın! Olgun kadınlardan hoşlanıyorsan neden benim peşimden geldin?”

“Olgun kadınlar umurumda bile değil! Bana neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyorum.”

“Duydum tamam mı? Sabah telefonda konuştuğun her kelimeyi duydum! Aptal bir anlaşma yaparak, çocuk bakıcılığı yapmayacağını söyledin! Bunu bana ne zaman söyleyecektin Bay Thomson? Nikâhtan hemen sonra mı yoksa boşanırken mi? A tabii! Mark Thomson planını çoktan yapmıştır. Bu işten zarar görmeden nasıl sıyrılacağını eminim ki planladın!”

Venessa oğluna döndü. “Mark, Tanrı aşkına tüm bunlar ne demek oluyor?” derken biraz önceki neşesinin yerini şaşkınlık ve hayal kırıklığı aldı. “Bebekleri duyunca gerçekten sevinmedin mi?”

Mark, belli belirsiz gülümseyerek gözlerini devirdi. Jennifer’ın Grant ile yaptığı görüşmeyi duymuş olması içini rahatlatırsa da hâlâ kendisine güvenmemesi canını sıktı.

“Sana açıklama yapmak isterdim Jennifer.” dedi bu kez sakın bir sesle. “Ama inan bana bunun için kendimi yormayacağım.

Bana güvenmeyi öğrenmen için yeterince zamanın olacak. Şimdi beni iyi dinle. Bugün evleniyoruz tatlım. Kaçmayı ya da başka bir aptallık yapmayı sakın deneme.” Mark sözlerine devam ederken gülümsedi. “Ve bebekleri duyunca ne hissettiğimi sadece Tanrı biliyor. Çünkü bu ara onunla gayet iyi anlaşıyoruz.”

“Açıklama yapmak zorundasın! Bana sırtını dönüp gidemezsin.”

Mark, onu dinlemeden mutfaktan çıktı. Jennifer ve Venessa arkasından sadece bakabildi. Birkaç saniye süren sessizlik sonrası Venessa genç kadına döndü. “Birbirinizle kurduğunuz iletişim umarım sonsuza kadar bu şekilde gitmez.” dedi usulca. “En büyük sorun ne biliyor musun Jenny?”

“Ne?”

“Gurur ve öfke tatlım. İkisi de gerçekleri görmenizi engelliyor.”

Jennifer bitkin bir hâlde sandalyeye oturdu. “Neden her seferinde Mark Thomson’a yeniliyorum anlamıyorum. Söylediği şeyi sen de duydun. Mantıklı bir açıklama yapmak yerine ona güvenmemi söyleyip gitti.”

Venessa da yanına oturdu. “Eminim mantıklı bir açıklaması vardır Jennifer. Ona hâlâ güvenmiyor olman canını sıkıyor ve bunun için sana zaman tanıdı. Oğlum hakkında emin olmanı istediğim bir şey daha var tatlım. Mark, bir karar verdiyse asla vazgeçmez. Sabah ne duyduğunu bilmiyorum ama bunun bebeklerle ilgili olmadığına adım kadar eminim.”

“Ben de emin olmak istiyorum. Ona güvenmek istiyorum çünkü...”

“Çünkü onu seviyorsun.” dedi Venessa gülümseyerek. “O da seni seviyor Jenny. Aptal öfkesi bunu itiraf etmesine engel olsa da aslında ne hissettiğini her defasında belli ediyor.”

“Peki, ben neden görmüyorum?”

“Kendi duygularını görmek bile bu kadar uzun zaman almışken onu görebilmen pek kolay olmazdı.”

Jennifer, Venessa’nın söylediklerine inanmak istese de Mark’tan duymadıkça inanamazdı.

Mark, bahçeye çıkıp son hazırlıkları inceledikten sonra yine eve girdi. Jennifer canını sıksa da şu an daha iyiydi. Ona Grant’la konuştuğunu ve konunun çok farklı olduğunu söylememesinin sebebi hâlâ kendisine güvenmemesiydi. Yine de bir konuda ona hak vermeden edemedi. Duydukları yüzünden gergin olması normaldi. Yatak odasına gitmek için merdivenlere yöneldiği anda evin içine giren bir kadınla göz göze geldi. Organizasyon için çalışan onlarca insan ortalıkta gezinince evin kapısı elbette ki açıktı ve kimlerin girip çıktığını takip edemiyordu.

Kadının onlardan biri olmadığını anlaması çok uzun sürmedi. Kim olduğunu bilmiyordu ama yüzü oldukça tanıdıktı. Yaş tahmininde çok iyi olmasa da elliye yakın ya da biraz üzerinde olabilirdi. Giyim tarzı yaşına göre garip sayılırdı. Deri bir pantolon, yıpranmış deri bir ceket. Uzun siyah deri çizme-ler ve ağır bir makyaj. Kapıya park ettiği bir motoru da varsa hiç şaşırmazdı. Kısa kesim siyah saçları ve mavi renk gözleri dikkatini çekti.

“Selam.” dedi kadın giyim tarzı gibi havalı ses tonuyla. “Jennifer’la görüşmek için geldim. Sanırım...” Etrafa baktı kadın. “Doğru yerde olduğumu umuyorum. Thomson’ın evi mi?”

“Evet.” diyerek kadına yaklaştı Mark ve arada birkaç adım mesafe bıraktı. “Jennifer burada ama sizin kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?”

“Ben mi? Adım Lena, evet kısaca Lena. Uzun olanı kullanmayalı yıllar oldu. Ne olduğunu bile unuttum diyebilirim.”

“Lena?”

“Jennifer’ın annesiyim. Ya siz? Burada mı çalışıyorsunuz?”

Mark, bir an ona ne cevap vereceğini bilemedi. Yüzünün neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştı ama kadının buraya neden geldiğini anlayamıyordu. Yıllar sonra Jennifer’ı görmek istemesi garipti. Bu garipliğin içinde, karşısında duran kadın çok daha garipti. Onun yaşında biri için fazla cesur ve iddialı olan dış görünüşünün yanında, kızıyla ilk kez bir araya gelecek olmanın ezikliği ya da pişmanlığı da yoktu.

“Ben Mark Thomson.” dedi Mark ciddiyetle. “Jennifer’ın kocasıyım.”

Lena onu baştan aşağı süzüp garip bir ifadeyle gülümsedi.

“Vay canına, demek o sensin ha! Jennifer bunu nasıl başardı bilmiyorum ama çok şanslı olmalı.”

Mark, kadının kızını küçümsediğini hissetti ve bundan rahatsız oldu. Yıllar sonra onu görmeye gelmesinin sebebi düğününde yanında olmak olabilir miydi? Nedense içindeki his bunun tam tersi olduğunu fısıldadı. Niyetinin ne olduğunu öğrenmeden ona kaba davranmak istemediği için içeri davet etti.

“Salona geçelim isterseniz. Jennifer’a burada olduğunuzu haber veririm.”

Lena, “A evet, teşekkür ederim.” dedikten sonra topuklu çizmelerinin üzerinde dönerek salona girdi. Bu arada hâlâ evi inceliyor, incelerken de beğendiğini gizlemiyordu.

“İyi kazanıyor olmalısın Bay Thomson. Bazılarına hayat bonkör davranıyor değil mi?”

Mark koltuğu işaret ederken resmî ve soğuktu. “Oturun bayan.”

“Elbette.”

Jennifer, kendine kahvaltı için bir tabak hazırlamış, karnını doyurmuş, tabağı ve diğer bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. Venessa ikinci kahvesini içiyor ve hâlâ bebeklerin heyecanını yaşıyordu. Mark’ın içeri girdiğini görünce ikisi de ona doğru baktı.

Mark, Jennifer’ın yanına gelip elindeki tabağı tezgâhın üzerine koydu. Ona yaklaşarak, genç kadını kollarının arasına aldı ve dudaklarını kulağının altındaki bölgede gezdirmeye başladı.

“Neden her defasında sana mağlup oluyorum?” dedi fısıldayarak. “Beni alt etmen için bakışların bile yetiyor Jenny.” Başını geri çekip gözlerine baktı. “Barışmak için harika bir yol biliyorum bebeğim, yatak odamızda bunun hakkında konuşabiliriz.”

Jennifer, yelkenleri suya indirmemek için dirense de gülümsemekten kendini alamadı. Yumuşaması için Mark’ın kendisine dokunması ve etkileyici birkaç söz söylemesi yeterken onunla asla başa çıkamayacağını bilmek canını sıkırsa da kollarının arasında olmak muhteşem bir histi.

“Hile yapıyorsun Mark.” diyebildi usulca. “Bu hiç adil değil.”

“Bunu da tartışabiliriz tatlım. Banyoda...”

“Mark!”

“Tamam... Pekâlâ... İçeride seni görmek isteyen biri var. Tabii sen de onu görmek istersen...”

“Kim?” dedi Jennifer merakla. “Zack mi? Belki de Cindy. Erken gelmiş ama...” Gitmek için bir adım attı Jennifer ancak Mark onu durdurdu.

“Bekle Jen. İkisi de değil.”

“Paula olmalı, ah tabii erken gelmesinin sebebi sadece merak.” Jennifer arkadaşını düşünüp gülümsedi. “En azından giyinmeme yardım eder.”

“Annen.” dedi Mark usulca. “Seni görmeye gelen kişi annen. Lena...”

Jennifer’in gülümsemesi yüzünde donarken başının döndüğünü hissedince Mark’ın elini tuttu.

“İyi misin Jennifer?”

“Ben... H-hayır... Değilim... İyi değilim.”

Başının döndüğünü ve kulaklarının uğuldadığını hissediyor, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Kendisini görmeye gelen kişinin bir hayaletten farkı yokken, bedeninin ve zihninin gösterdiği tepkiye engel olamaması normaldi. Mark ne hissettiğini anlamışçasına kollarını bedenine sarıp sandalyeye oturmasına yardım edince, derin bir nefes alabildi.

“Tatlım.” dedi Mark. Kucağında duran ve titreyen ellerini tutmuş, önünde dizlerinin üzerine çökmüş, şefkat dolu sıcak bakışlarıyla Jennifer’ı izliyordu. “Onunla görüşmek istemiyorsan hemen buradan gitmesini ve seni asla rahatsız etmemesini söylerim. Kendini bunu yapmak zorunda hissetme.”

Mark söylediklerinde çok ciddiye. Genç kadını üzecek hiçbir şeye izin vermeyeceğini daha önce defalarca söylemişti ve şimdi de bunu kanıtlıyordu. Bu arada Venessa’nın mutfaktan çıktığını ikisi de fark etmedi.

“Seni anlıyorum Jennifer.” diyerek devam etti. “Aynı durumda ben olsaydım uzun zamandır bir kez bile nasıl olduğumu merak etmemiş, varlığımı unutmuş ve birdenbire karşıma çıkan bu kadına ne diyeceğimi bilemezdim.”

“Neden gelmiş?” dedi Jennifer usulca.

“Bilmiyorum tatlım. Buraya neden geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok ama seni nasıl bulduğunu tahmin ediyorum. Dügün haberimizi okuduğundan eminim.”

“Gerçekten bulmak isteseydi çok zor olmazdı Mark. O gitğinde beş yaşıdaydım. Nerede yaşadığımızı gayet iyi biliyordu. Ben ve Zack’in ona her zaman ihtiyaç duyduğumuzu düşünemedi mi?”

“Haklısın bebeğim. İcini kemiren soruların cevabını öğrenmek istersen o burada. Ve umarım tüm soruların için mantıklı bir açıklaması vardır.” Bunu Jennifer’a söylerken kendisi de inanmak istedi. Biraz önce gördüğü kadının, hakkındaki ön yargılı düşüncelerini yanıltmasını diledi. Ancak içinden bir ses buraya gelme sebebinin Jennifer’ı özlediği veya ondan af dilemek istediği için olmadığını fısıldıyordu. İnsanları yeterince tanımış biri olarak, başka bir şeyin kokusunu aldığını ve çıkarları için burada olduğunu hissetti. Nasıl giyindiği önemli değildi. Tavırları ve söylediklerinin rahatsız edici derecede umursamaz olması kendisini şüphe içinde bırakmaya yetmişti.

“Öğrenmek istiyor muyum emin değilim.” derken öyle savunmasızdı ki Jennifer, Mark onu daha önce bu kadar ürkek görmemişti. Sanki çocukluğuna geri dönmüş, beş yaşında terk edilen o küçük kız olmuştu. Ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldı. Göğsünün ortasında duran başını okşarken Jennifer’ı hayatının sonuna kadar korumak ve mutlu etmek istediğini çok daha fazla hissetti. Venessa haklıydı. Jennifer, Mark Thomson’ın sadece nefes alarak yaşadığı hayatına bir mucize olarak gönderilmişti. Onu tanıdığı gün bunun olacağını bilmiyordu ancak peşinden sürüklenip giderken anlamıştı.

Dudaklarını ilk kez öptüğü o an fark etmişti. Duygularını bastıran ve görmezden gelen biriydi. Sahada duygu yoktu. Futbol oynarken duygu yoktu. Başarmak ve kazanmak için sadece hırslarını kullanmış, bazen insan yerine makine

olduğunu hissetmişti. Gerçekleri görmesini engelleyen perdenin yavaş yavaş indiğini fark edince bunları görmesini sağlayan kollarının arasındaki kadına daha sıkı sarıldı. Jennifer da ona sarılarak usulca ayağa kalktı.

Yüz yüze geldiklerinde genç kadının gözlerinden yansıyan hüznü ve acıyı sonsuza kadar silmekten başka bir şey düşünmüyordu. Hayatının her günü bu gözlere bakarak mutlu olmayı diledi. Tanrı kendisini duyuyorsa, maddi olarak her şeye sahip olan bir adamın, sahip olmak istediği tek bir şey olduğunu sessizce fısıldadı. Jennifer'ın kalbini ve sevgisini istiyordu. Onun kendisini sevmesini her şeyden çok istiyordu. Şimdi bunu söylemenin zamanı değildi. Aklı bu kadar karışıkken, annesinin gelişi içindeki yaralı çocuğu ortaya çıkarmışken ona duygularından bahsedemezdi.

“Jennifer.” dedi usulca. “Güçlü olduğunu biliyorum. Seni üzmesine izin verme.”

Jennifer da onun gibi fısıldayarak cevap verdi. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim Mark.”

“Her zaman olacağım. Senin ve çocuklarımin yanında her zaman olacağım.”

Yanağını genç adamın yanağına sürterek orayı usulca öptü Jennifer. Dudakları yanağında ağır ağır ilerleyip dudağına ulaştı, Mark da ona karşılık verdi. Birbirlerini öperken onlar dışında her şey anlamını yitirmişti.

Venessa, salona gelmesinin sebebinin sadece merak olduğunu kendi kendine fısıldıyordu. Jennifer'ın annesiyle tanışmak için buradaydı. Adının Lena olduğunu öğrendiği kadını bir koltukta oturmuş, sigarasını içerken gördüğünde, Jennifer'ın annesine benzediğini fark etti. Şu an yaşının kaç olduğunu bilmiyordu ama gençliğinde güzel ve çekici bir kadın olduğunu

görmemek imkânsızdı. Yaşına rağmen giyim tarzı hâlâ kendini genç hissettiğini belli ediyordu.

Venessa'yı görünce ayağa kalktı. Sigarasından bir nefes daha çekip, masanın üzerinde duran içi su dolu çiçek vazosunun içine attı. Yaptığı şeyin kabalık olduğunu düşünse belki de yapmazdı. Venessa, ilk kez gördüğü birini bu davranışından dolayı yargılama hakkına sahip olmadığı kanısına vararak, aralarındaki mesafeyi kısaltıp karşısında durdu.

“Selam.” dedi kadın. “Ben Lena.”

Venessa, “Merhaba.” diyerek ona cevap verirken ondan daha kibar ve zarif davrandı. “Ben de Venessa. Mark’ın annesiyim.”

“Ov... Harika... Ailesiyle yaşayan insanların her zaman güvenilir olduğunu düşündüm. Yani tabii bazen yanıltıcı tipler de olabiliyor.”

“Mark güvenilir biridir. Bu konuda endişeniz olmasın.”

Lena, koyu renk ruj sürdüğü dudaklarını kıvrıp sağ elini dar deri pantolonun cebine attı. Venessa’dan daha uzun ve daha zayıftı. Vücuduna özen gösterdiği belliydi. Siyah ve parlak saçlarını boya ile kapattığı da açıktı.

“Endişelenecek kişi ben değilim.” derken gülümsedi. “Onunla evlenen Jennifer ve görünüşe göre bundan sonraki hayatında endişe duyacak hiçbir şeyi olmayacak. Şanslı olduğunun farkındadır diye tahmin ediyorum.”

“Mark ondan daha şanslı Bayan Lena, Jennifer her yönden mükemmel bir kadın. Oğlum için ondan daha iyisi olamazdı.”

“Çocukken de öyleydi. Yani aslında onunla ilgili hatırladığım çok fazla anım olmasa da iyi bir kız olacağını düşünmüştüm.”

“Babası sayesinde diyebilir miyiz?”

Lena, Venessa'nın üstü kapalı eleştirisini duymazdan geldi. Çünkü umursamaz görünüyordu. "Cooper ilginç bir adamdı. Birbirine benzeyen tek bir yönümüz bile yoktu. Fazla duygusaldı. Aptal astroloji merakını da kızına vermiş. İnan buna hiç şaşırmadım."

"Ama çocuklarınız oldu değil mi? Bir şekilde evli kalabildiniz."

"Ah çocuklar..." Yine gülümsedi Lena. "Herkes çocuk yapabilir. Bunun için bir kural elbette ki yok. O zamanlar anne olmanın nasıl büyük bir sorumluluk olduğunu anlayabilecek yaşta değildim. Taşrada yaşıyorsan herkes gibi bir hayatının olacağını düşünüyorsun."

"Bence yaşın bununla bir ilgisi yok. Anne olmak bunun çok ötesinde. Hissettiğimiz şey önemli."

Venessa, Jennifer ve Mark'ın içeriye girdiğini görünce sustu. Genç kadının annesiyle ilk kez karşı karşıya geldiği anın gerginliğini kendisi bile hissederken Lena'nın kızını görünce bile değişmeyen yüz ifadesi canını sıktı.

"Jennifer! Tanrım ne kadar büyümüşsün. Ve çok değişmişsin."

Jennifer mutfaktaki hâinden daha cesur ve daha güçlü görünüyordu. Annesine yönelmiş soğuk bakışları bir yabancıya bile ancak bu kadar boş ve duygudan yoksun bakabilirdi. Mark bir adım gerisinde, onun gibi Lena'yı izlerken ciddiyesini bozmadı.

"Yoksa hâlâ beş yaşında olduğumu mu sanıyordun?" dedi Jennifer. Karşısındaki kadının unuttuğu yüzü tekrar zihninde yer alırken değişenin sadece kendisi olmadığını fark etti. Yaşlanmış olmasına rağmen yüz hatları aynıydı. Sadece saçları kısalmış, giyim tarzı değişmişti. Çocukluğundan hatırladığı çiçek desenli elbiseleri ve uzun saçları da yoktu.

“Elbette ki sanmıyorum. Babanla ayrıldıktan sonra seni ve Zack’i hiç görmedim.”

Jennifer, kadının acınası sesini sert bir sesle kesti.

“Buraya neden geldiğini öğrenmek istiyorum. Bunca yıl sonra beni görmek istemenin asıl sebebi nedir? Geçmişle ilgili konuşmak bize hiçbir şey kazandırmaz.”

Lena, Mark ve Venessa’ya kısa bir bakış atarak yine Jennifer’a baktı.

“Yalnız konuşamaz mıyız Jen? Aile sorunlarımızı baş başa kalınca çözebiliriz.”

İşte bu cümleden sonra alaycı bir kahkaha attı Jennifer. “Aile mi? Tanrı aşkına hangi aileden bahsediyorsun? Kendini hâlâ aileden biri gibi hissediyorsan ciddi sorunların var demektir. Dua et ki Zack burada değil. İnan bana sana benim kadar anlayışlı davranmazdı.”

Lena, biraz olsun bozuldu. “Hiçbir şey anneniz olduğum gerçeğini değiştirmez Jennifer. Bana kızgın olduğunu biliyorum...” Yine Mark’a baktı.

Jennifer onun Mark ve Venessa’nın odadaki varlığından rahatsız olduğunu fark edince “Mark benim kocam.” dedi özellikle vurgulayarak. “Ve Venessa da ailemizin bir parçası... Annem... Burada olmalarında hiçbir sakınca yok.”

Mark, salondan dışarı bir adım dahi atmak niyetinde değildi. Lena’nın dilinin altındaki baklayı çıkarmasını ve onu evinden dışarı atmayı merakla bekliyordu. Yaşlı kadınlara kaba davranmaktan asla hoşlanmasa da bu kadın sabrının sınırlarını zorluyordu. Venessa, Jennifer’ın kendisine anne demesine o kadar duygulandı ki bugün hissettiği duygu yoğunluğundan ölebilirdi.

“Tamam, pekâlâ.” derken daha ciddi bir yüz ifadesi ve ses tonu takındı Lena. “Buraya geldim çünkü hakkım olanı istiyorum.”

“Hakkın olan mı?”

“Babanın evinden bahsediyorum Jennifer. Orada sizler kadar hakkım var.”

Jennifer, o kadar çok sinirlendi ki onun kendisini değil evi istediğini öğrenmek, ona karşı hissettiği nefreti ikiye katladı.

“Ev Zack ve bana ait!” derken sesindeki öfkeye engel olmadı. “Sen babamı ve o evi terk ettin! Arkana bile bakmadan gittin! Şimdi karşıma geçmiş hakkım olanı istiyorum deme cesaretini nereden bulabiliyorsun? Hayatımızdaki hiçbir şeyde en ufak bir hakkın yok!”

“Hayatımı yaşamak istemem suç değil Jennifer! Sevmediğim bir adamla yaşamak zorunda değildim. Mutlu olmadığım bir hayata sıkışıp kalmak yerine gitmek daha mantıklı geldi.”

Jennifer, birkaç adım atarak Lena’nın karşısına dikildi. “Babamı sevmediğin için mi gittin? Vereceğin tek mantıklı cevap bu mu?”

“Evet, bu!”

“Peki, bizi neden...”

“Anne olmayı asla planlamadım ama oldu. Baban sizleri doğurmamı istedi. Ona göre çocuklar bir evliliği kurtarmak için en iyi yoldu. Olmadı!”

“Başka birini sevdin değil mi? Babamı başka bir adam için terk ettin.”

“Lanet olsun evet! Hayatımda ilk kez gerçekten âşık olmuştum. Onun için geçmişimi geride bıraktım. Çünkü küçük bir kulübede yaşamaktan daha iyisini hak ediyordum. Tamirci Cooper’ın zavallı karısı olmak canımı sıkıyordu. Her gün aynı

şey, sıradan ve sıkıcı bir hayat, babanla paylaştığımız hiçbir şey yoktu. Buna yatak da dâhil... Artık büyüdüğün için beni anlayacağını umuyorum.”

“Seni asla anlamayacağım. Bencilliği yüzünden çocuklarını ve evini terk eden bir kadını anlamamı bekleme!”

Lena’nın da ses tonu yükseldi. “Beni yargılamaya hakkın yok Jennifer. Kendi hayatına bir bak! Bu adamla evlenmenin sebebinin aşk olduğunu hiç sanmıyorum. Kim böyle bir hayatı istemez ki? Sıradan bir adamla, küçük bir kulübede yaşamak seni de mutlu etmezdi. Hamile olduğunu duydum. Çok akıllıca... Hayatımda yaptığım en büyük hata ne bilmek ister misin? Bir daha çocuk yapmamak! Yapmış olsaydım...”

“Yine terk ederdin!”

“En azından çocuk ve kendim için yüklü bir maaş alırdım. Boşa geçen onca yılın sonunda elimde ne kaldı? Koca bir hiç!”

“Benim de seninle aynı fikirde olduğumu mu söylüyorsun? Sen gerçekten zavallı bir kadınsın Bayan Lena! Hamile kalarak bir adamın parasına ortak olmayı aklımdan asla geçirmem!”

“Ama hamilesin!”

“Seni ilgilendirmez. Hayatımda ne yaşadığım sadece beni ilgilendirir. Ayrıca...” Mark’a baktı Jennifer. İçinden geçeni söylemek için belki doğru zaman değildi ama gizlemekten de nefret ediyordu. “Mark’ı seviyorum. Kim olduğu, nasıl bir hayata sahip olduğu ya da ne kadar parası olduğu umurumda bile değil. Onu seviyorum çünkü... Tüm bunları öğrenmeden önce zaten ona âşık olmuştum.”

Mark da ona bakıyor, genç kadının söylediklerinin kalbinde derinliklerine işlediğini, nefesinin kesildiğini ve mutluluktan öleceğini hissediyordu.

Beni seviyor!

Jennifer beni gerçekten seviyor!

Bundan daha büyük bir mucize olabilir mi?

Jennifer, bir kez daha annesine döndü. “Hayatım boyunca inandığım tek bir şey vardı. Astrolojik uyum. Aslında tek gerçeğin uyum değil aşk olduğunu fark ettim. Onu seviyorum. Mark, benim tanıdığım en iyi ve dürüst adam. Senin birini gerçekten sevebileceğini hiç sanmıyorum. Sadece kendini seviyorsun. Kendin için üzülüyorsun. O yüzden buradasın ve o evi sana vermeyeceğim. Bunun için sonuna kadar savaşmaya da hazırım.”

“Evet, haklısın! Ama bir şeyi sakın unutma Jenny. Buraya nereden geldiğini! Mark Thomson’ın karısı olman aslında kim olduğun gerçeğini asla değiştirmeyecek. Bunu şimdi anlamayabilirsin ancak bir gün bu adam sana hatırlattığında benim gibi zavallı bir kadın olacaksın. Değersiz bir kadın...”

Jennifer tam bu an ağlamak istedi. Annesinin söyledikleri bugün burada neden evlenmek zorunda olduğunu hatırlatınca, kendini kötü hissetti. Mark’ın hamile olduğunu öğrendiği gün aklına geldi.

Evleneceğiz Jennifer. Çocuğumun evlilik dışı doğmasına asla izin vermem!

Anlaşma yapacağız. Ortak velayet ve doğum sonrası boşanma.

İkimizin de kariyeri için olması gerek bu!

Orada daha fazla kalmaya ve onunla konuşmaya gücü yoktu. Yeterince gerilen sinirleri ve kırılan kalbi buna izin vermedi. Salondan hızlı adımlarla çıkarken ne kendisini izleyen Mark’a ne de diğerlerine baktı.

Venessa, Lena’nın kolunu tutarak, “Bu kadar yeter tatlım.” dedi sert bir sesle. “Dışarı çıkıyoruz. Ait olduğun çöplüğe geri dön!”

“Bekle!” dedi Mark gür bir sesle. Sesinin bahçeden bile duyulduğunu düşündü Venessa.

Mark, Lena'nın karşısına geçip sert bakışlarını onun yüzüne dikti. "İstediğin her şeyi vereceğim. Para, ev, sana ölünceye kadar yetecek her şeyi. Ama tek bir şartım var. Ailemden, Jennifer'dan uzak duracaksın."

Lena keyifle güldü. "Yıkık bir kulübeden daha iyi bir anlaşma. Neden itiraz edeyim ki?"

"Zaten bunun için gelmedin mi?"

"Sizinle anlaşacağımdan emindim Bay Thomson. Umarım Jennifer'la ilişkin bittiğinde anlaşmamıza sadık kalırsın."

Gözlerini kısıp, boğuk ve fısıltılı bir ses tonuyla cevap verdi Mark. "Jennifer ve senin arandaki fark ne bilmek ister misin?" dedi dişlerinin arasından. "Onun bir kalbi var ama senin yok. Ve Jennifer'ın kalbini satın almanın bedeli paha biçilemez. Seninse bedelin çok ucuz... Çok fazla ucuz."

Venessa, hayatında hiç kimseye kaba davranmamış ve evinden kovmamıştı ama karşısındaki kadının bunun çok daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu. Onu kolundan tutup, evin dışına çıkarmıştı ve bir an evvel buradan sonsuza kadar gitmesini diliyor, yaşanan tatsız anlara rağmen hâlâ aynı rahat ve sinir bozucu tavrını sürdüren kadına bakıyordu.

Lena, kapının dışına çıkınca deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane sigara alarak yaktı ve merdivene oturdu. Venessa, onun yaşında birinin sigara içmesini sağlığı açısından doğru bulmasa da bunu söylemenin yersiz olduğuna karar verdi. Aptal bir kadın değildi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu elbette ki bilebilirdi. Gerçi yıllardır görmediği kızına davranışlarını düşününce şüpheye düştü.

Lena, Jennifer'ı kesinlikle hak etmiyordu.

"Hayat bazen çok boktan." dedi Lena içine çektiği dumanı tek nefeste dışarı verirken. "Ve bazı insanlar için hiç adil değil.

Herkesin eşit olduğunu savunan yasaların canı cehenneme! İşemek için bile para ödüyoruz.”

Onunla daha fazla sohbet etmek istemese de yanındaki boşluğa oturdu Venessa ve ona karşılık verdi. “Hayatımızı tercihlerimiz belirler. Bunun için kaderi suçlayamayız. Sen kendi tercihini yapmışsın. Bunun için de kimseyi suçlama.”

Lena, Venessa’ya baktı. Ses tonu sakindi. “Anne olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Bu tıpkı şeye benziyor... Bir kez yediğin ve tadının mükemmel olduğunu düşündüğün bir yemeği, bir daha asla yemediğinde tadını unutmaya. Yıllarca kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki çocukları düşünmeye vaktim olmadı. Cooper’ın onlara çok iyi bakacağından emindim. Benim için iyi bir eş olmasa da harika bir baba olduğu gerçeğini inkâr edemem.”

“Evlilikler bitebilir ama bu evliliğin meydana getirdiği çocuklar hayatımızın sonuna kadar bizim. Onları görmezden gelmek, sorunu çözmiyor.”

“Zack ve Jennifer gayet iyi durumda. Biliyorum çünkü gelmeden önce öğrendim. Yani yokluğum onların hayatındaki hiçbir şeyi değiştirmede.”

“Belki de haklısın. Bir de şu açıdan bak, gitmemiş olsaydın varlığın hayatlarında neleri değiştirebilirdi?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Bugün gelinin annesi olacak ve mutluluğunu paylaşacaktır. İki tane torunun var ve iki tane daha gelecek Lena. Bizler için bu yaştan sonra yaşayabileceğimiz başka ne gibi bir mutluluk olabilir ki?”

“Törene davet edilmedim. Ayrıca giysilerim bu tür bir davet için hiç de uygun değil.”

“Kocaman bir yirmi dört yıl. Bunca zaman sonra sana nasıl davranmasını bekliyordun? Senin davranışlarının da normal olmadığını söylemem gerek.”

“Her kadın mükemmel bir anne olmayı beceremez ve senin kadar şanslı da değilim.” Venessa’yı baştan aşağı süzdü. “Tarzımız aynı olmasa da üzerindeki giysilerin fiyatının benim altı aylık yemek masrafım kadar olduğuna eminim.”

“Onun annesi olma şansını yıllar önce kaybetmişsin. En azından arkadaşı olmayı deneyebilirdin.”

“İnsanlardan bir şey beklememeyi çok uzun zaman önce öğrendim Venessa. Onlara olan inancım, Tanrı’ya inandığım kadar. Güvenilir biri değilim. Hediye paketinden çıkan anne bibloları bile benden daha samimi. En azından gerçekten anneye benziyorlar.”

“Buraya gelmenin sebebi sadece ev miydi? Bu arada bunu da söylemem gerek, o evde hakkın olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Kalacak bir yerim, karnımı doyurmak için param, fazladan tek bir giysim bile yok. Aslında vardı...” Derin bir nefes alıp bakışlarını önündeki boşluğa çevirerek sigarasından derin bir nefes daha çekip verdi. “Uzun yıllar boyunca ne iş yaptığımı bilmek ister misin? Gençliğimi ve güzelliğimi nasıl harcadığımı... Zengin, evli ve piç kurusu aşağılık adamların yatağında seks oyuncağından başka bir şey değildim. Ya ben sıkılıyordum ya da onlar. Her defasında kendimi başka birinin yatağında bulduğumda yaptığım işin doğru olduğunu düşünüyordum. Parayı, seksi ve heyecanı seviyordum. Birine sonsuza kadar bağlı kalmak bana göre değildi. Zaman çok acımasız... Güzelliğini ve çekiciliğini kaybetmeye başlayınca erkeklerin hayallerini süsleyen bir kadın olmuyorsun. Şimdi ise o hayattan elimde kalan koca bir hiç ve baş etmek zorunda olduğum lanet bir hastalık.”

Lena'nın anlattıkları kendi ahlaki değerlerine uymasa da ister istemez onun için üzölmeye başladı. "Nasıl bir hastalık?" dedi usulca.

"Tek suçlu sanırım bu." derken elindeki sigarayı gösterdi Lena. "Ne garip, oysa bunun en yakın dostum olduğunu düşünüyordum. Beni öldürmek için arkamdan iş çevireceğı aklıma gelmemişti. Sağ akciğerimde neredeyse onun kadar büyük bir kitle var. Tedavi şansım yok. Denemek de istemiyorum. İstedığım tek şey, hayatımın son günlerini sessizlik ve huzur içinde geçirmek ve hayatım boyunca gerçekten mutlu olduğum yere dönmek." Gözleri doldu. "Bunu anlamam çok uzun zaman aldı. Çok uzun bir zaman..."

"Jennifer'a neler hissettiğini anlatabilirdin. Belki seni anlayabilirdi."

"Ona ne diyecektim? Tatlım annen geldi. Her şeye yeniden başlayalım ve kaybettiğimiz zamanı telafi edelim mi?" Sigarasını yere atıp devam etti. "Jennifer haklı. Ben sadece kendimi seviyorum. Kendimden başka kimsenin mutluluğı beni ilgilendirmiyor. Zack ve onun için zaten ölmüş bir kadınıam. Telafi edecek hiçbir şey yok."

"Denemek sana hiçbir şey kaybettirmezdi çünkü zaten en baştan kaybetmişsin."

Ayağı kalkıp oradan uzaklaşmadan önce cümlesini tamamladı Lena. "Bay Thomson umarım verdiği sözü tutar." Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarıp Venessa'ya verdi. "Burada numaram var. Bana kısa sürede ulaşmasını söylersen sevinirim. Fazla vaktim yok. Küçük bir ev ve biraz da para işimi görür."

Sonrasında arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı. Venessa, kâğıdı cebine koyup içeri girdi. Nikâh törenine kısa bir süre kalmışken yaşadıkları gerçekten ilginçti. Ancak bu anın bile getirdiğı güzelliğı düşününce gülümsedi.

Jennifer, Mark'ı sevdiğini söylemiş, oğlunun bunu duyunca mutlu olduğunu fark etmişti. Anlamsızca savaştığı duygularını harekete geçirecek, ona cesaret verecek bir güce ihtiyacı vardı ve o güç sonunda gelmişti. Lena, farkında olmadan ikisinin hayatına dokunmuş, belki de hayatında ilk defa doğru bir şey yapmıştı.

Birkaç dakika salonda beklemiş, kafasını toparlamak ve Jennifer'a ne söyleyeceğini düşünmek için kendine zaman tanımıştı Mark. Biraz da onun zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Annesiyle yaptığı konuşmanın canını sıktığını ve yalnız kalmak istediğini biliyordu. Mark'ı seviyorum demişti Jennifer. Bunu söylerken en ufak bir tereddüt yaşamamış, inandığı tek şeyin aşk olduğunu da itiraf etmişti.

Heyecan ve mutluluk... Hatta çok daha fazlasını hissediyordu. Yeterince beklediğine karar verip koşarak merdivenlere yöneldi. Kendini Jennifer'ın odasının kapısında bulunca derin bir nefes alarak kapıya usulca vurdu.

"Jennifer, içeri girebilir miyim?"

Cevap gelmeyince bir kez daha vurdu ve kapının kolunu çevirdi ancak kapı kilitliydi.

"Jennifer tatlım kapıyı açar mısın?" dedi hemen sonra. Bu kez cevap geldi.

"Hayır, Mark. Yalnız kalmalıyım."

"Yanında olmak istiyorum Jenny. Seninle konuşmam gerek."

"Daha sonra konuşamaz mıyız?"

"Daha sonra değil tatlım, şimdi konuşalım. Lütfen kapıyı aç."

"Üzgünüm. Açmak istemiyorum."

“Kapıyı açmadığın sürece buradan tek bir adım bile atmıyacağım. Ne kadar inatçı olduğumu sanırım biliyorsun.”

Jennifer, yatağına oturmuş düşünüyordu. Ağlamıştı ve ağladığını Mark’ın görmesini istemiyordu. Canını sıkan şey annesinin af dilememesi ya da mantıklı bir açıklama yapmaması değildi. Canını acıtan babasının bu kadın için yıllarca çektiği acıydı. Terk edilmek en çok onu üzmüştü. Karısının başka bir adam için gittiğini bilmesine rağmen çocuklarına onun hakkında kötü hiçbir şey söylememişti.

Lena sıradan bir adamın, sıradan hayatına sıkışıp kaldığını ve mutlu olmak için gittiğini söylerken ne kadar rahattı. Zack’in anlattığı hikâyenin doğru olduğunu bugün öğrenmişti.

Lena başka biri için babamı terk etti Jennifer. O yüzden umarım sonsuza kadar lanetlenir ve Tanrı onu asla affetmez.

Geçmişe dalıp giden düşüncelerini Mark’ın sesi böldü. “Jennifer hâlâ buradayım ve kapıyı açmanı bekliyorum. Açmazsan içeri girmek için başka bir yol bulmakta kararlıyım.”

Jennifer, parmak uçlarıyla gözlerini silip usulca ayağa kalktı ve kapıya yanaşarak arkasında durdu. Sesinin tonu da ruh hâli gibiydi.

“Mark.”

“Jennifer.”

Kapının diğer tarafında tıpkı Jennifer gibi dikiliyordu Mark. Aralarına giren kapı yüzünden birbirlerini görmeseler de sesleri net bir şekilde ulaşıyordu.

“Böylesi daha iyi. Seni dinliyorum.”

“Birbirimizi görmeden mi konuşacağız?” diye sordu Mark. Bu durumdan hoşlanmasa da Jennifer’ın daha fazla üzerine gitmek istemedi.

Jennifer, “Daha önce konuşmuştuk.” derken ilk tanıştıkları anları hatırlatıp gülümsedi.

“O zaman çok farklıydı Jen.”

“Ama güzeldi değil mi?”

“Seninle yaşadığım her an güzeldi bebeğim, şimdi çok daha güzel.”

Kısa bir sessizlikten sonra Jennifer, “Peri masalları dinleyerek büyümedim.” dedi. Ağır ağır ve sakın bir sesle konuşuyordu. “Babam bana yıldızların hikâyesinin peri masallarından daha gerçek olduğunu anlatırdı. Gökyüzüne bakarken kim kendi hayatı için hayal kurmaz ki?”

“Seni tanıdıktan sonra yıldızları ve gökyüzünü fark ettiğimi söylesem...”

Jennifer yere doğru çöktü. Sırtını kapıya yaslayıp oturarak konuşmaya devam etti. “Odamın penceresinin karşısında bana her gece gülümseyen küçük bir yıldız vardı. Onunla konuşmayı seviyordum. Babam gökyüzünün bizi insanlardan daha iyi anladığını söylerdi. Haklıydı. Çünkü küçük yıldızım ne olursa olsun beni bırakıp gitmedi. Onu göremediğim gecelerde bile geri döneceğini biliyordum.”

Mark, genç kadının yere oturduğunu fark edince, kendisi de aynı şeyi yaparak sırtını kapıya yasladı.

“Benim hiç gökyüzünden bir arkadaşım olmadı Jenny.” dedi alçak ve boğuk bir sesle. “O yüzden şanslısın. Ve baban mükemmel bir adammış. Onu tanımayı isterdim.”

“Yıldızları koruyan minik cüceler olduğunu duydun mu?” Jennifer bunu söylerken gülümsedi. “Üçgen şapkaları ve asaları olan küçük adamlar ve çok cesurlar. Onlara yıldız süvarileri derlermiş.”

“Duymadım.” derken Mark da gülümsedi. “Vay canına çok havalıymış.”

“Evet, çok havalı.”

“Peki, bir prensesleri de var mıymış?”

“Varmış ama onlar dünyadaymış. Prens ve prenseslerin yıldızlarını koruma görevini cücelere vermişler. Bir prens ve bir prenses birbirini bulup âşık olduğunda cüceler yıldızların ışıklarının tümünü açıp aşklarını kutlarmış. Bazı geceler o yüzden yıldızlar o kadar parlak. Bunu fark ettiğimde sonsuza kadar sürecek bir aşkın daha var olduğunu düşünüyorum.”

“O prenseslerden birinin sen olduğuna eminim Jennifer.” dedi Mark usulca.

“Benim yıldızımın asil olduğunu sanmıyorum Mark.”

“Seni görmeden önce sıradan ve hiçbir özelliği olmayan bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Kaçığın teki, yıldızların ve burçların ilişkileri etkilediğini anlatıyor ve insanları sadece kandırıyordu. Tanrım dedim, buna daha fazla dayanamayacağım. Melanie senin fotoğrafını gösterdiğinde kafamın üzerine şimşek düşmüş gibi çarpıldım Jennifer.” Nefes almak ve heyecanını yatıştırmak için birkaç saniye sustu. Sonra devam etti. “Gözlerimi senden alamadım. O an aklıma gelen tek bir şey vardı. Seninle konuşmak... Yaptığın işin saçmalıktan başka bir şey olmadığını söylemek istedim. Sesin ve gülüşün o kadar tatlıydı ki seni gülümserken hayal etmekten kendimi alamadım.”

“Ve beni aradın.” dedi Jennifer gülerek. “Çok kibar olmadığını hatırlatayım.”

“Aradım çünkü kendime karşı koyamadım. Seninle konuşurken sanki daha önce seni tanıyormuşum gibi hissettim. Bu çok garip bir duyguydu.”

Jennifer da içinden geçeni usulca söyledi. “Aynı şeyi ben de hissettim.”

“Sesini duyabilmek için seni dinliyordum. Bunun sadece merak olduğuna inanmaya çalıştım. Ama hayır... Aklıma girdin Jenny. Zihnimde sürekli dolaşıp durdun. Düşünmek istemesem de her defasında kendimi seni düşünürken buldum.”

“Ben de seni düşünüyordum Mark. Belki de sebebi gizemli olmandı.”

“Sırf seni görebilmek için Zack’in barına gittim ve o gece seni gördüm. Sense beni fark etmedin.”

“Seni tanı mıyordum. Nasıl fark edebilirim ki? Komik olan da bu aslında. Mark Thomson’ı tanımamam.” Yine güldü Jennifer. “Tanımış olsaydım... Bilmiyorum... Şimdi burada olur muydum?”

“Kavga eden ve bayılan adam bendim. Hani şu sırtında sandalye kırılan zavallı.” Mark, sesli bir kahkaha attı. “Medya bunu nasıl kaçırdı anlamıyorum.” dedi ve devam etti. “Bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Aptal mı dedim? Ya da serseri... Barda kavga çıkaran tiplerden hiç hoşlanmam.”

“Bayılmak üzeresiniz bayım, yıldızları görmeniz normal dedin Jen. Oysa benim gördüğüm tek yıldız sendin prenses. Gözlerimi kapatırken gözlerini ve yüzünü görmeyi başardım. Ayıldığımda gitmiştin.”

“Tanrım o sen miydin?” dedi genç kadın şaşkınlıkla. “Biri suratına kan kusmuş gibiydin. Öleceğini sandım. Zack bana kim olduğunu söylemedi. İyi olacağını söyledi ve ben de bardan ayrıldım.”

“Kalmış olsaydın, sanırım ben de söyleyemezdim.”

“Senin yüzünden bir sapık tarafından takip edildiğimi düşünmeye başlamıştım.”

“Peşinde birinin olduğunu söylediğin o gece, kendimi senin evinin kapısında bulmam on dakikamı almadı Jenny. O kadar korkmuştun ki istediğim tek şey sana sarılmak ve güvende olduğunu söylemekti ama yapamadım.”

“Ben de seni görmeyi istiyordum. Kendimi bunun hiç iyi bir fikir olmadığına inandırsam da bacaklarını gördükten sonra...”

Mark'ın kahkahası yankılandı. "Beni aramana sebep olan o adama teşekkür etmeyi bile düşündüm Jenny."

"Onu öldüreceğini sanmıştım. Öfkeden delirmiş gibiydin."

"Onu değil ama rock yıldızı olduğunu sanan o herifi öldürebilirdim. Barda buluşacağınızı söylediğin o akşam, çok önemli bir maçı izliyordum. Oysa lanet maç umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey sendin. Bara geldim çünkü güvende olduğunu görmeliydim. Seni onunla dans ederken izlemenin bana neler hissettirdiğini bilemezsin."

"Haklısın, berbat bir geceydi. Hatırlamak dahi istemiyorum."

"Sarhoşken kucağıma yığıldın. Evine getirdiğimde seni ilk kez gördüm, sana ilk defa dokundum. Çarpıldım Jenny."

"Ben de seni ilk gördüğüm gün çarpıldım Mark. Gizemli sesin sahibi gerçekten bu adam mı dedim? Peşimden geldin, yüzlerce kilometre yolu benim için geldin."

"Çünkü seni özledim. İyi olduğunu görmem gerekiyordu. Karşına çıkmayı planlamamıştım ama yapamadım. Daha fazla kaçamazdım."

"Ve beni öptün."

"Sen de beni öptün."

İkisi de güldü.

"Geç bile kalmıştım Jennifer. Bunu daha önce yapmalıydım. Muhteşemdi. Sevişmemizin her anı muhteşemdi."

Jennifer usulca "Evet." dedi.

"Sabah sana yine sarılmak ve yine dudaklarını öpmek istedim. Birbirimize şans vermemiz gerektiğini ve bunun denemeye değer olduğunu söyleyecektim. Yoktun... Gitmiştin..."

"Kalbimin kırılmasından ve gizemli adama âşık olmaktan korkuyordum. Sen sonsuza kadar süreceksin bir aşka inanmadığını söylemiştin. Ciddi bir ilişki de istemiyordun."

“Kendim hakkındaki her şeyi söylemeye hazırdım Jennifer. Gizemli olmak umurumda bile değildi. İstediğim tek şey yanımda olmandı.”

“Seni o kadar çok düşündüm ki ama aramaya cesaret edemedim ve gazetedeki haberi görünce hayal kırıklığı yaşadım. Sadece Mark olmanı isterdim. Sıradan bir adam, babam gibi...”

“Ünlü ve zengin bir adam istemediğini söylemiştin. Bu konuda kararın kesinken nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

“Kim olduğunu bilseydim, sadece Mark’ı isteyebilirdim. Diğerlerinin önemi olmazdı. Ve hâlâ önemi yok.”

“Beni hayatından tamamen çıkardığını söylediğinde ruhumun parçalandığını hissettim Jen. Seni bir daha göremek ve asla dokunamamak düşüncesi canımı öyle acıttı ki yine öfkemin arkasına gizlendim. Hamile olduğunu öğrendiğimde bunun bir mucize olduğuna inandım. Bebeği istemediğini duyunca benden nefret ettiğini düşündüm. Bir kez daha dağıldım.”

“Bebeğimin sorumluluğunu tek başıma almaktan korktum. Kendimi anne olmaya hazır hissedemedim. O kadar ani bir karar verdim ki sonra vazgeçtim. Yapamazdım. Ondan vazgeçemezdim.”

“Seninle sadece bebek için evleneceğimi söylerken ciddiydim ancak bundan daha fazlasını istiyordum. Seni de istiyordum. Bu yüzden bebeği kullandığım için özür dilerim.”

“Hamile olmasaydım bana asla evlenme teklifi etmezdin.”

“Birine sonsuza kadar seni mutlu edeceğim sözünü vermek bana göre değil demiştim. Sonsuza kadar yaşamayacağım ama hayatımın sonuna kadar sana bu sözü vermeye hazırım. Bebeklerimizi duyunca beni sarsan tek şey mutluluktu. Çünkü onları taşıyan sendin. Gerçekten sevdiğim kadın.”

“Mark!”

Mark ayağa kalktı. İki elini kapıya dayadı.

“Seni seviyorum Jennifer Andre.” dedi bu kez daha gür bir sesle. “Seni olduğun gibi seviyorum. Hayatımın her günü gülümsediğini görmek istiyorum. Seninle doyumsuz sevişmek, kollarımın arasında uyuduğunu izlemek istiyorum. Çocuklarımızı birlikte büyütmek, onların her anını yaşamak istiyorum. Bunun için Tanrı’nın huzurunda yemin etmeye hazırım. Ve seni orada bekleyeceğim. Bana evet demen için bekleyeceğim.”

Jennifer da ayağa kalktı. O kadar mutluydu ki bunu tarif edecek kelime bulamıyordu.

“Beni seviyorsun.” dedi gülümseyerek Jennifer. “Emin misin Mark?” Cevap gelmeyince bir kez daha sordu. “Mark! Dedğin şeyden emin misin?”

Hemen sonra kapıyı açtı ancak Mark orada yoktu. Kendisini beklediğini söylemiş ve gitmişti. Onu nerede beklediğini biliyordu.

Düğün için gelen davetliler, nikâhı kıyacak rahip ve gelinini bekleyen damat hazırды. Mark, rahibin önünde heyecanla Jennifer’ın gelmesini beklerken her zamankinden daha şık ve etkileyici görünüyordu. Siyah takımının altına yine siyah renk bir gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Yeni tıraş olmuş yüzü parlıyor, hafif geriye taradığı saçları havalı duruyordu. Nikâh merasimlerinin anlamsız ve gereksiz olduğunu düşünürken bugün tam tersini düşünüyordu. Jennifer çok daha iyisini hak ediyordu. Yine de iki günde yapılan hazırlık mükemmeldi. Masalar, çiçekler, yemek ve canlı orkestra... Eski takım arkadaşları, gazete çalışanları, yakın dostları ve ailesi buradaydı. Herkes çok şıktı. İçeriye medyadan birkaç kişinin girmesine bile izin vermişti çünkü hayatının en mutlu gününü tüm dünyaya duyurmak istiyordu.

Bakışlarını gelinin yürüyeceği yoldan bir saniye bile ayıramıyor, onun bir an önce gelmesini diliyordu. Gelmem ihtimali var mıydı? Hayır! Bunu düşünmek dahi istemedi. Jennifer son anda evlenmekten vazgeçerse ne yapacağını asla bilemez, belki de bu yüzden bile ölebilirdi.

Süre uzadıkça yüzündeki gülümsemenin yerini gerginlik aldı. Arkasında duran sağdııcı Grant'ın kendisine yaklaşıp fısıldadığını duydu.

“Dert etme Mark. Kadınlar her zaman geç kalır. Kendi düğünleri de buna dâhil.”

Mark ona cevap vermedi ama uzayan sürenin sebebini son dakikada çıkan aksiliğe bağladı. Jennifer'ın annesinden makas istediğini duymuştu. Tanrı aşkına düğün günü makası ne yapacaktı ki? Ayrıca kapıya bir kargo görevlisi gelmiş, siparişi acil getirdiğini söylemiş, annesi gelen paketi Jennifer'a götürmüştü. Pakette ne olduğunu sormak içinse annesini bulamamıştı.

Göz ucuyla saatine baktı. Tam on dakika geç kalmıştı gelin hanım ve rahibin çıkardığı homurtudan sıkılmaya başladığını anladı. Gelini burada bekleyeceksin kuralı olmasa, çoktan odasına gider, onu omzuna atar ve buraya getirirdi. Aslında fena fikir de sayılmazdı. Beş dakika daha bekleyecek ve içinden geçeni tereddütsüz yapacaktı. Tabii Jennifer hâlâ bu evdeyse...

Muhtemelen birazdan misafirler düğünde terk edilen damat hakkında dedikodu yapmaya başlayacaktı. Şampiyonlar kupasında bile bu kadar gerilmemişti. Yine Grant'ın kendisine seslendiğini duydu.

“Şu takımı bir kez daha düşün. Çocuklar seninle çalışmayı çok istiyor.”

Bu kez ona doğru baktı Mark. “Tanrı aşkına şimdi bunun sırası mı Grant?” dedi yeterince gergin olan ruh hâlini sesine yansıtarak. “Derdin ne senin?”

Grant'ın bakışları Mark'ın arkasındaki bir noktaya kayarken gülerek ona cevap verdi.

“Benim bir derdim yok ama görünüşe göre senin var dostum. Kalbine sonsuza kadar kelepçe vuracak olan kadın sonunda geldi. Kesinlikle harika...”

Mark derin bir nefes alıp arkasına döndü. Döndüğü anda aldığı nefesi dışarıya vermeyi tamamen unuttu. Zack'in kolunda kendisine doğru ağır adımlar atarak gelen Jennifer'dan gözlerini alamıyordu. Tören müziğinin sesini bile duymaz hâle gelmişti. Yine muhteşem ve sıra dışı görünüyordu Jennifer. Makası neden istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Tahmininde yanılmıyorsa aldığı gelinlik daha önce kesinlikle bu şekilde değildi. Tasarımcıların bile aklına gelmeyecek bir şekle bürünmüştü. Muhtemelen uzun olan eteğini, dizlerinin üzerine gelecek şekilde kesmişti. Dantel olan uçlarına yarım üçgen şekilleri vermiş, üst kısmında ise tek omzunu açıkta bırakmıştı. Duvak yerine taktığı beyaz renk kovboy şapkasının altındaki saçları dağınıktı. Dizlerine gelen yine aynı renk kovboy çizimleri sıra dışı tasarımı tamamlıyordu. Gelin çiçeği yerine peri masallarında yer alan ve ucunda yıldız bulunan sihirli asayı sağ elinde taşıyor, insanların nasıl giyindiği hakkında ne düşüneceğini umursamıyor gibiydi.

Çok güzeldi. Üzerine ne giyerse giysin içindeki kadının güzelliğini gizlemeye yetmezdi. Jennifer yolu tamamlayıp karşısında durduğunda Mark sonunda tuttuğu nefesini dışarı verebildi. Zack, kardeşini ona teslim ederken gülümsedi. Ancak Mark'ın gözleri sadece Jennifer'ın üstünde olduğu için ne onu ne de ikisine beğeniyle bakan misafirleri görüyordu. Genç kadına yaklaşıp başını onun kulağına eğerek “İnanılmaz görünüyorsun bebeğim.” dedi fısıldayarak. “Sen gibi...”

Jennifer, genç adamın gözlerine en tatlı gülümsemesini takınarak baktı ve sessizce cevap verdi.

“Benim için de sen öylesin. Sadece Mark... Âşık olduğum adam.”

Mark da içtenlikle gülümsedi. “Sonsuza kadar.”

Jennifer elindeki asayı genç adamın kalbinin üzerine koydu. “Elbette ki sonsuza kadar. Yıldızlar asla yalan söylemez.” diyerek cevap verirken kendini tutamayıp neşeli bir kahkaha attı ve devam etti. “Yani bazen...”

Mark, onu kollarının arasına alıp dudaklarını öpmeye başladığında rahibin sesi herkesi güldürmeyi başardı.

“Sondan başa mı gidiyoruz anlamadım. Nikâhtan sonra gelini öpmenize izin vereceğim Bay Mark.”

Mark ve Jennifer dudaklarını birbirinden ayırıp aynı anda cevap verdi.

“Evet! Kabul ediyorum.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Magazin gündemi

Aylar önce muhteşem bir düğünle evlenen Mark Thomson ve Jennifer W. Andre'nin ikiz bebekleri oldu. Birinin kız diğ^{er}inin ise erkek olduğunu söylemem gerek. Mark ve Jennifer benim en yakın dostlarım ve bu harika günde yanlarında olmaktan dolayı çok mutluydum. Tanrım! Aşk inanılmaz güzel bir duygu. Günlerce konuşulan bu perim^{as}alının kahramanları birbirleri için âdeta ölüyorlar. Bu arada Mark'ın yeniden futbola döndüğünü ve iyi bir okul takımının koçu olacağını duyurmam gerek. Hayranları bu adamı bu kez sahanın dışında izleyecek olsa da Amerikan futbolu adına iyi sporcular yetiştireceğini hepimiz biliyoruz. Jennifer'ın ikinci kitabı da yakında geliyor. İlk kitabı ile çok satanlar listesine giren ve hâlâ yazmaya devam eden güzel kadının, radyo programlarına şimdilik ara verdiğini biliyorsunuz.

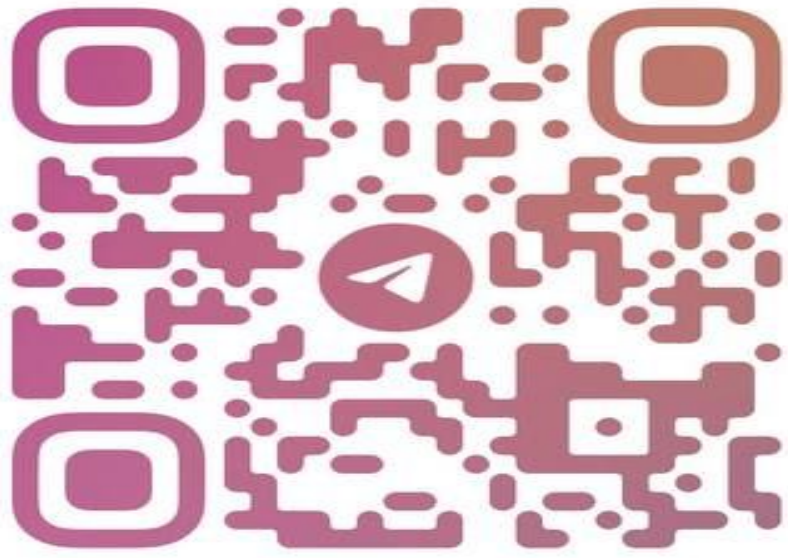
Ah ne demiştim? Aşk muhteşem bir his... Umarım bir gün hepimiz aradığımız aşkı buluruz. Not: Jennifer'in düğünde attığı yıldızlı asa hâlâ bende ancak büyüleyeceğim o adamı henüz bulamadım.

Dedikodu Köşesi

Yazan Melaniee Hill

son

@AYISIGIKITAP